IUBIRI ȘI DESTINE

CONCUBINA REGELUI

La curtea lui Eduard al III-lea

ANNE O'BRIEN

IUBIRI ȘI DESTINE

The King's Concubine
Anne O'Brien
Copyright © 2012 Anne O'Brien

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Concubina regelui.
La curtea lui Eduard al III-lea
Anne O'Brien

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Mitroi
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
O'BRIEN, ANNE
Concubina regelui. La curtea lui Eduard al III-lea /
Anne O'Brien; trad.: Graal Soft. -Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-037-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNE O'BRIEN

CONCUBINA REGELUI

La curtea lui Eduard al III-lea

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

„A fost odată, în Anglia, o femeie neruşinată, o târfă desfrânată pe nume Alice Perrers, de origine umilă... care nu era nici frumoasă, nici cinstită, dar care ştia să-şi mascheze aceste defecte cu limba ei linguşitoare..."

Relatare istorică referitoare la anumite întâmplări din ultimii ani ai domniei regelui Eduard al III-lea şi după moartea lui.

„Nu se cade ca toate cheile să atârne de centura unei singure femei."

Episcopul de Rochester

„... nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească..."

Thomas Walsingham, călugăr la St. Albans

– Astăzi vei deveni doamna mea, Doamna Soarelui, îmi spuse regele Eduard în timp ce-mi dădu mâna, ajutându-mă să mă urc în litieră. Regina mea de ceremonii.

– Era și timpul!

Bineînțeles că n-am rostit cu voce tare aceste vorbe – sunt totuși o femeie cu capul pe umeri – dar le-am gândit. Am așteptat prea mulți ani pentru această recunoaștere. Timp de doisprezece ani am fost doar târfa lui Eduard.

– Îți mulțumesc, milord, am șoptit eu făcând o plecăciune, cu un zâmbet dulce ca mierea.

M-am așezat, iar mantia aurie și strălucitoare s-a așternut în juru-mi, dezvelind căptușeala din tafta purpurie. Rochia este roșie, garnisită cu mătase albă și cu margini din blană de hermină: culorile lui Eduard, blană cu însemne regale potrivită pentru o regină. Peste toate acestea o miriadă de pietre prețioase reflectă lumina; rubine roșii ca sângele, safire misterioase închise la culoare, beriluri stranii care pot nimici puterea unei otrăvi. Toată lumea știe că port bijuteriile reginei Philippa.

Relaxată, stau cu mâinile așezate în poala-mi plină de bijuterii. Este dreptul meu!

Mă uit în jur, doar-doar să zăresc privirea încruntată și sumbră a prințesei Joan. Nici urmă de ea, dușmanca mea declarată. Se ascunde în camera ei de la Kennington, de unde unelțește împotriva mea. Joan cea Frumoasă. Joan cea Grasă! Un dușman de temut, cu grația și moralitatea unei pisici sălbatice în călduri.

Privirea-mi alunecă spre Eduard care tocmai își încalecă armăsarul, iar zâmbetul mi se înduioșează. Este înalt, puternic și o adevărată desfătare pentru ochi. Ce pereche mai formăm și noi, el și cu mine. Anii nu și-au lăsat prea mult amprenta asupra lui, iar eu sunt încă la prima tinerețe. Sunt o femeie urâtă, după spusele tuturor, dar nu lipsită de talent.

Eu sunt Alice. Concubina regelui. Pentru Eduard sunt prea-iubita Doamnă a Soarelui...

Ah...! Un porumbel apărut de nicăieri îmi alungă scena aceasta din minte și mă readuce cu picioarele pe pământ, la realitatea vitregă. Mă aflu în livada mea, departe de curte și de regele meu și mă văd obligată să accept adevărul. Cât de mult am decăzut! Sunt captivă într-o izolare neputincioasă, ca și leul de mult răpus al lui Eduard, vlăguită de toate puterile, însingurată, deposedată de tot ce mi-am clădit cu atâta trudă.

Sunt un nimic. Alice Perrers nu mai există.

De unde să încep? Îmi este greu să-mi dau seama. Din ce-mi aduc eu aminte din primii mei ani, nu au existat momente de bucurie sau fericire. O să încep cu prima mea amintire.

Eram copil, încă mult prea tânără ca să înțeleg prea bine cine sau ce eram, și îngenuncheasem alături de călugărițe în marea catedrală St. Mary din Barking. Era a opta zi de decembrie și era atât de frig încât mă dureau plămânii de fiecare dată când trăgeam aer în piept. Lespezile îmi răneau genunchii, dar până și atunci știam că nu trebuie să merg târșâit. Statuia Fecioarei Maria de pe soclu fusese înveșmântată într-o rochie nouă albastră, cu un văl din mătase scumpă de un alb imaculat ce strălucea în umbrele întunecate. Măicuțele cântau ultima slujbă de peste zi, iar la picioarele statuii fuseseră aprinse de jur împrejur lumânări. Lumina lor palidă se răsfrângea asupra faldurilor albastre și parcă silueta respira și se mișca.

– Cine este? am întrebat eu, mult prea tare. Eram încă atât de neștiutoare.

Sora Goda, responsabila novice de pe vremea când novicele aveau ce să te învețe, îmi șușoti, făcându-mi semn să tac:

– Fecioara binecuvântată.

– Așa o cheamă?

– Este Binecuvântata Fecioară Maria.

– Azi e o zi specială?

– Se sărbătorește imaculata concepție. Iar acum fă liniște!

Nu mi-au spus mare lucru vorbele acelea, cert este că m-am îndrăgostit de ea. Chipul Mariei cea binecuvântată era frumos, ochii ei nespus de triști, dar pe buzele ei pictate se întrezărea un surâs, iar mâinile îi erau înălțate parcă spre mine. Ce mi-a atras însă atenția a fost coroana cu stele care îi fusese special așezată pe frunte pentru această zi festivă. Aurul scânteia la lumina lumânărilor, iar bijuteriile reflectau puternic flăcările. Eram de-a dreptul fascinată. După slujbă, când măicuțele plecară una câte una, m-am ridicat în picioare și am privit peste lumânările care pâlpâiau.

– Hai de aici, Alice. Sora Goda m-a tras de mână și n-a făcut-o cu gingășie.

M-am încăpățânat să rămân pe loc.

– Hai!

– De ce poartă o coroniță de stele? am întrebat-o eu.

– Pentru că este Regina Cerului. Acum hai să...

Palma usturătoare pe care mi-a tras-o peste braț m-a convins să mă supun, dar tot m-am întins, deși eram prea mică să ajung la ea, și am zâmbit.

– Mi-ar plăcea și mie o coroană ca asta.

A doua amintire păstrată în mintea mea s-a petrecut imediat după aceea. În ciuda orelor târzii, sora Goda, mică și slăbuță, dar cu brațe dârze,

m-a bătut peste mână cu o curea de piele până când mi s-a înroșit de sânge și umplut de bășici. Pedeapsă pentru păcatul meu de-a fi vanitoasă și invidioasă, așa mi-a șuierat printre dinți. Cine eram eu să îndrăznesc să mă uit la o coroană și să-mi doresc una la fel? Cine eram eu să mă apropii de Fecioara binecuvântată, de Regina cerului? Până și porumbeii care zburau în jurul altarului erau mai importanți decât mine. A doua zi n-aveam să capăt nimic de mâncare. Aveam să mă trezesc și să mă duc la culcare cu burta goală. Aveam să învăț ce înseamnă smerenia. Și cât mi-au chiorăit mațele de foame și cât m-a durut mâna am învățat această lecție – și a fost doar prima oară – că femeile nu pot izbuti să capete ce își doresc.

– Ești un copil rău! m-a înștiințat sora Goda răspicat.

Am rămas trează până când clopotul mănăstirii ne-a chemat la ora două pentru slujba de dimineață. Nu am plâns. Cred că am fost de acord cu părerea ei despre mine sau poate că eram prea mică să înțeleg la ce se referea.

Iar a treia amintire?

Ah! Vanitatea! Sora Goda n-a reușit să mă dezvețe de ea. M-a țintuit cu privirea pentru o faptă rea pe care acum nu mi-o mai amintesc.

– Ce pacoste ești pe capul meu, fetițo! Mai mult ca sigur că ești și bastardă, te-ai născut în afara sfintei căsătorii. Și pe deasupra mai ești și urâtă. N-ai nici măcar o trăsătură mai de Doamne-ajută, deși până și tu ești o creație a lui Dumnezeu.

Deci eram urâtă și copil din flori. În mintea mea, la doisprezece ani, nu eram sigură care dintre ele era lucrul cel mai rău. Oare eram într-adevăr urâtă? În mănăstire ne era interzis să avem asupra noastră oglinzi – un asemenea articol era prea lipsit de moralitate și scump pentru o măicuță – dar totuși mă întreb care dintre surori se abținuse să nu se privească în apa din lighean când se spăla? Sau să-și caute reflexia deformată într-unul din vasele de argint lustruite, singurele care se utilizau în mănăstire? Am făcut și eu la fel și am văzut ce văzuse și sora Goda.

În noaptea aceea m-am uitat în ligheanul meu cu apă rece ca gheața până lumânarea s-a topit complet. Chipul abia mi se oglindea, dar era suficient și atât. Părul, tuns foarte scurt în scopul stârpirii păduchilor, dar și a orgoliului meu, era negru, aspru și drept. Ochii negri ca tăciunii semănau cu niște găuri lăsate de molii pe o țesătură. De restul ce să mai zic: obraji scofâlciți, nas proeminent, gură mare. Una era să mi se spună că eram urâtă și alta era să mă conving cu ochii mei. Nu eram frumoasă absolut deloc. Eram destul de mare și mă simțeam suficient de femeie ca să înțeleg și să mă doară. Îngrozită de sprâncenele groase, negre ca niște bucăți de cărbune, am scăpat lumânarea în apă și-am distrus acea imagine.

Singură în celula mea întunecoasă, mică și rece, cu pereții care parcă îmi apăsau făptura, am plâns. Întunericul și singurătatea m-au înspăimântat. De fapt încă mă mai sperie și acum.

*

Cât despre restul copilăriei mele, toate amintirile mi se contopesc într-un amalgam cenuşiu de nefericire şi revoltă, amestecat şi presărat cu mustrările surorii Goda.

– *Iar ai întârziat la slujbă, Alice. Să nu crezi că nu te-am văzut cum te-ai strecurat în biserică!* Da, întârziasem.

– *Alice, vălul tău e o ruşine în ochii lui Dumnezeu. Ce-ai făcut, ai şters podeaua cu el?* Nu, nu ştersesem cu el pe jos, dar în ciuda tuturor precauţiilor mele, vălul aduna toate mizeriile, urmele de degete şi cenuşă de la sobă.

– *Chiar nu poţi să ţii minte nici cel mai simplu text, Alice? Mintea ţi-e la fel de goală ca buzunarul unui cerşetor.* Nu, nu era goală, dar de obicei era prinsă cu altceva în acel moment. De pildă cu blana moale a pisicii mănăstirii, care stătea ghemotoc la picioarele mele sub un petic de soare.

– *Alice, trebuie să mergi cu mai multă graţie. De ce insişti să mergi atât de cocârjată?* Membrele mele în creştere erau străine de tot ce însemna graţie.

– Dumnezeu ne binecuvântează cu o chemare, cu o menire. Maica Sybil, stareţa noastră, le mustra în fiecare dimineaţă pe păcătoasele din grija ei, de la înălţimea scaunului aflat în sala capitulară. O vocaţie este o binecuvântare care ne permite să ne închinăm lui Dumnezeu prin rugăciune şi prin muncă în folosul săracilor din mijlocul nostru. Trebuie să ne onorăm această chemare şi să ne supunem regulilor Sfântului Benedict, preacuviosul nostru patron.

Maica stareţă le altoia de îndată pe cele care nu se supuneau. Îmi aduc aminte bine nuiaua aceea usturătoare. Şi limba ei muşcătoare. Le-am simţit din plin pe amândouă când, grăbită să îngenunchez lângă sora Goda înainte de oprirea clopotului pentru vecernie, am uitat să închid găinile mănăstirii ca să nu le mănânce vulpea. Urmarea de a doua zi de dimineaţă a fost evidentă şi sângeroasă pentru găini. La fel urma să fie şi pentru spatele meu, m-a informat maica stareţă în timp ce îşi scotea chinga care îi atârna de la brâu ca să îmi aplice o pedeapsă. Mie nu mi s-a părut corect, iar când am menţionat acest lucru se pare că am mai încălcat o regulă. Eram tare imprudentă când eram tânără, încă nu învăţasem să-mi ascund gândurile, aşa că am spus cu glas tare ce gândeam. Braţul maicii Sybil s-a ridicat şi a lovit cu patos.

Mi s-a poruncit să merg să strâng ce mai rămăsese din bietele găini măcelărite. Carnea n-a fost irosită. Măicuţele au servit pui cu pâine a doua zi la prânz în timp ce ascultau parabola bunului samaritean. În farfuria mea era doar o bucată de pâine, şi ea veche de o zi. De ce să profit de pe urma păcatelor mele…

O chemare? Cu siguranţă Dumnezeu nu m-a binecuvântat cu nici o chemare, dacă asta presupunea că trebuie să accept, să mă supun şi să fiu recunoscătoare pentru ce viaţă îmi oferise. Altă viaţă nu cunoşteam şi nici n-aveam cum. Când am intrat în cel de-al cincisprezecelea an al vieţii mele, am fost informată de către sora Goda că trebuie să primesc vălul şi nemaifiind o novice, să mă îmbrac ca o măicuţă, adică să trec pe nesimţite

de la o formă de servitudine la alta, și să rămân măicuță până când Dumnezeu mă va chema în împărăția lui din ceruri – sau până când va trebui să dau socoteală pentru păcatele mele într-un loc groaznic, dogoritor și înfricoșător. Începând din al cincisprezecelea an mi se interzicea să vorbesc, exceptând o oră la masa de prânz, când mi se permitea să conversez despre chestiuni serioase. Oricum mi se părea mult mai bine decât să mă cufund într-o tăcere veșnică.

Trebuia să păstrez tăcerea pentru tot restul vieții mele, mai puțin în timpul slujbei, când trebuia să cânt.

Salvează-mă, Sfântă Fecioară! Asta era tot ce mă așteptа? Nu eu luasem hotărârea să mă călugăresc. Cum aveam să îndur așa ceva? Era peste putința mea de înțelegere cum de o femeie ar putea alege să trăiască închisă în spatele unor ziduri, cu obloanele trase și cu ușile zăvorâte. Ce femeie să-și dorească să trăiască precum o prizonieră în loc să se bucure de libertatea de afară?

În mintea mea exista o singură ușă care mi se putea deschide. Singura pe care puteam evada.

– Cine este tatăl meu? am întrebat-o pe sora Goda. Dacă aveam un tată, atunci n-avea cum să rămână indiferent la rugămințile mele.

– Dumnezeu din ceruri este Tatăl tău. Răspunsul ei sec în timp ce dădea pagina la următorul psalm nu m-a mulțumit deloc. Iar acum, copila mea, te rog să fii atentă pentru că avem un pasaj de studiat...

– Dar cine este tatăl meu *aici* – acolo, *afară*! Am arătat spre fereastra prin care răzbăteau zgomotele orașului, ale locuitorilor lui care se îndreptau gălăgioși spre piață.

Călugărița novice m-a privit ușor încurcată.

– Nu știu, Alice, și acesta este adevărul. Mi s-a spus că ai fost adusă aici cu un săculeț cu monede de aur. A clătinat din cap, iar vălul îi atârna moale ca un giulgiu peste chipul ei ridat. Dar nu contează. Dacă am putea acum... a continuat ea în timp ce își târșâia pașii în cealaltă parte a încăperii ca să scotocească într-un sipet după un alt manuscris prăfuit.

Ba conta! Un sac de aur? Dintr-odată era foarte important. Nu știam nimic altceva în afară de faptul că mă cheamă Alice. Alice – fără familie, fără zestre. Spre deosebire de surorile mai norocoase, pe mine nu mă vizita nimeni de Paști sau de Crăciun. Nu-mi aducea nimeni cadouri. Iar când urma să primesc vălul nu avea să vină nimeni la festivitatea ridicării mele în rang. Până și veșmintele pe care aveam să le port cu această ocazie le-aș fi căpătat de la o măicuță decedată, iar dacă soarta ținea cu mine, poate aveam noroc să fi avut aceleași dimensiuni ca și mine; dacă nu, hainele fie aveau să atârne pe mine, fie să-mi expună gleznele în văzul lumii.

Deja simțeam cum mă înăbușă revolta de atâta nedreptate. *De ce?* Întrebarea aceasta nu-mi dădea deloc pace. Cine este tatăl meu? Ce am făcut ca să merit să fiu lăsată complet în voia sorții? Mă durea sufletul.

– Cine m-a adus aici, soră Goda? am stăruit eu.

– Nu-mi mai aduc aminte. Cum aș putea să mai știu? s-a răstit sora Goda la mine. Cred că ai fost lăsată sub porticul de la intrarea în mănăstire. Sora Agnes te-a luat de acolo – dar ea a murit de vreo cinci ani. Din ce știu eu, nu ți se cunosc părinții. Nu era ceva neobișnuit ca odraslele nedorite să fie abandonate la ușa bisericii, mai ales din cauza ciumei... Deși tot timpul s-a spus că...

– Ce s-a spus?

Sora Goda și-a coborât privirea spre pergamentul vechi.

– Sora Agnes zicea tot timpul că nu era ceea ce părea...

– *Ce* anume?

Sora Goda a bătut scurt din palme, scrutându-mi chipul încă o dată.

– Maica stareță a spus că sora Agnes s-a înșelat. Era foarte bătrână și mintea îi mai juca feste uneori. Maica stareță susține că probabil ești fiica vreunui muncitor – un cărămidar – care s-a încurcat cu vreo târfă agățată printr-o cârciumă și cu care nu s-a unit în sfânta căsătorie. Și gata – am terminat cu subiectul ăsta! Gândește-te la lucruri mai înălțătoare. Hai să repetăm *Pater noster* în latină cu cea mai frumoasă intonație. Să nu mai accentuezi consoanele.

Așadar *eram* o bastardă.

Am început să repet fără nici o tragere de inimă cuvintele rugăciunii *Pater noster*, dar mintea mi-a rămas la părinții mei, sau mai bine zis la lipsa lor, și la ce sora Agnes ar fi spus sau n-ar fi spus despre ei. Eram doar unul dintre copiii nedoriți și ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că nu m-au lăsat să mor. Dar ceva parcă nu se lega, nu? Dacă eram fiica unei târfe agățate într-o cârciumă, iar numele părinților nu erau cunoscute, cum de fusesem dată să învăț carte? Cum de nu fusesem trimisă să muncesc ca o slujitoare la o *conversa*, angajată să preiau toate muncile grele de pe teritoriul mănăstirii sau la bucătărie sau la cuptor? Era adevărat că primeam cele mai ponosite haine, care toate fuseseră ale măicuțelor bolnave sau care muriseră, că eram tratată fără nici un pic de atenție sau afecțiune, dar cu toate acestea fusesem învățată să scriu și chiar să citesc, deși nu mă interesau prea tare lecțiile.

Îmi era dat să devin măicuță și nu o soră mireană.

– Soră Goda... am mai făcut eu o tentativă.

– Nu am nimic să-ți spun, m-a repezit ea. *Nu e* nimic de spus! O să înveți acest text în latină! M-a lovit cu bastonul peste degete, dar n-a dat tare. Poate că deja era convinsă că sunt o cauză pierdută, așa că lipsa ei de îngăduință era înlocuită treptat de indiferență. O să stai aici cât va trebui! De ce mai protestezi? Ce altă opțiune crezi că ai? Să-i mulțumești lui Dumnezeu în genunchi în fiecare zi că nu trebuie să-ți câștigi pâinea în zona rău famată a Londrei. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar însemna asta pentru tine! Din tonul ei nu-mi era greu să-mi imaginez dezgustul pe care îl avea pentru femeile care făceau asta. Glasul i se topi într-o șoaptă șuierată. Vrei să fii târfă? O femeie de doi bani?

Am ridicat un umăr, gest considerat fără nici o îndoială o obrăznicie din cale afară de vulgară.

– Nu sunt făcută să devin călugăriță, am declarat eu fără să stau prea mult pe gânduri.

– Ce alternativă ai? Unde ai putea să te duci? Cine te-ar primi să aibă grijă de tine?

N-am știut ce să răspund. Sora Goda a izbit încă o dată cu toată puterea bastonul de biroul de lemn, iar în acel moment am simțit că iau foc de indignare și nu mai aveam decât un gând în minte. *Dacă tu, Alice, nu ai de gând să faci ceva pentru tine, nimeni altcineva n-o să miște un deget.*

Încă de pe atunci aveam o inteligență pătrunzătoare. Eram fără îndoială rodul unui muncitor șiret care tăvălise o femeie stricată după ce băuse mult prea multă bere acră.

Nu eu am provocat împrejurările care mi-au permis evadarea de la mănăstire. Soarta mi-a întins o mână când am împlinit cincisprezece ani sub forma unui fulger trimis din ceruri.

– Pune asta pe tine. Și asta. Ia și asta. Să fii la poarta mănăstirii în jumătate de oră.

Cea care îmi trântea hainele în brațe era sora Matilda, capelana maicii starețe.

– De ce, soră?

– Fă ce-ți spun!

Mi-a dat o rochiță subțire de lână, spălată de atât de multe ori încât nu i se mai ghicea culoarea, și un fel de mantie lungă de un maro închis care-mi aducea aminte de glodul care se aduna pe malul apei după furtună. Cu siguranță proprietarei îi venise mult mai bine decât îmi venea mie și bine-înțeles că îmi dezvelea gleznele, exact cum mă temusem. M-a apucat scărpinatul și imediat în sufletul meu a încolțit o altă teamă. Odată cu hainele moștenisem și puricii. Ținuta îmi era completată de o bonetă spălăcită.

Dar de ce? Eram trimisă în vreo misiune? Simțeam furnicături pe toată pielea de nerăbdare. Îmi era și foarte frică – la urma urmei, trăisem doar în mănăstire până acum – dar toate acestea aveau să se termine în curând. Chiar dacă ar fi fost să scap dintre pereții ei doar pentru o zi și tot ar fi meritat. Aveam cincisprezece ani, iar zilele până să trec de la noviciat la statutul de măicuță se profilau precum revărsările pestilențiale din rigolele orașului după o ploaie torențială.

– Unde merg? l-am întrebat pe căruțașul spre care fusesem îndrumată, un bărbat posomorât, răcit cobză și care mirosea puternic a lână mucegăită. Sora Faith, cea care avea în grijă poarta mănăstirii, n-a făcut decât să-mi arate în direcția lui, după care mi-a închis poarta în nas. Pocnetul surd al zăvorului, care îmi anunța libertatea, a fost în acel moment mai dulce decât orice cântec angelic.

– Londra. Reședința stăpânului Janyn Perrers, a mormăit el, după care a tras un scuipat în canalul deja plin de resturile și gunoaiele adunate peste zi.

– Trageți-mă sus, i-am ordonat eu.

– Ia te uite ce fetișcană arțăgoasă, zău așa! a bombănit el, dar mi-a apucat mâna în palma lui enormă și m-a săltat peste baloturi, iar eu m-am străduit să-mi găsesc o poziție cât mai confortabilă. Dumnezeu să-l aibă-n pază pe cel care o să vă ia de nevastă, domnișoară...!

– N-o să mă căsătoresc, i-am răspuns eu. Niciodată.

– De ce, mă rog frumos?

– Sunt prea urâtă! Păi nu mă convinsesem cu ochii mei din ziua în care îmi zărisem trăsăturile respingătoare într-o bucată de sticlă specială pe care

doar contesele o mai aveau? Ce bărbat să se uite la mine şi să vrea să mă ia de nevastă?

– Dumnezeu să te aibă în pază, domnişoară! Bărbatul nu se uită prea des la muierea cu care se însoară!

Nu-mi păsa. Am clătinat din cap. *Londra!* Căruţaşul a pocnit din bici peste capul boilor, punând astfel capăt conversaţiei şi lăsându-mă singură cu gândurile mele. După mine, exista un singur motiv pentru care trebuia să merg la reşedinţa acestui Janyn Perrers. Fusesem cumpărată ca servitoare contra câtorva monede de aur, suficiente cât să o convingă pe maica stareţă să se despartă de novicea ei, care oricum n-avea să aducă nimic de preţ, renume sau bani, mănăstirii. În timp ce căruţa se legăna şi hurducăia în toate părţile, am încercat să-mi închipui dialogul care avusese loc. *O fată puternică şi muncitoare care ştie să ţină o casă. O fată ascultătoare...* Speram ca maica stareţă să nu fi jurat strâmb.

M-am sucit şi învârtit, neliniştindu-mă de fiecare dată când boii încetineau. *Londra.* Cuvântul îmi făcea sângele să-mi clocotească în vene şi mă agăţam de marginea din scânduri a căruţei. Libertatea era la fel de seducătoare şi ameţitoare ca un vin bun.

Mizeria şi sărăcia din Londra m-au şocat. Împrejurimile mănăstirii Barking, oricât de aglomerate ar fi fost într-o zi de piaţă, nu mă pregătiseră sufleteşte pentru mulţimea de oameni, agitaţia continuă şi duhoarea emanată de atâtea fiinţe la un loc. Nici nu ştiam unde să mă mai uit. La casele de la stradă înghesuite şi doar puţin mai late decât căruţa, la etajele înclinate, printre care era imposibil să vezi măcar un petic de cer. La tarabele pline de mărfuri din faţa magazinelor, la femeile care defilau îmbrăcate în culori stridente. La ştrengarii jigăriţi şi la prostituatele neruşinate care se fâţâiau prin faţa curţilor şi pasajelor. O lume complet nouă, înspăimântătoare şi în acelaşi timp seducătoare: stăteam cu ochii holbaţi de uimire, naivă ca orice copil de la ţară.

– Aici te dai jos.

Căruţa s-a oprit cu o zdruncinătură şi am coborât, cu privirea spre degetul jegos care arăta înspre destinaţia mea, un rând de case înguste şi îngrămădite unele în altele, dar care se înălţau deasupra capului meu preţ de trei etaje. Mi-am croit drum printre mormanele de gunoi şi dărâmături ca să ajung în dreptul uşii. Oare asta era casa? Nu părea reşedinţa vreunui bogătaş. Am ciocănit.

O femeie, mai înaltă decât mine şi slabă ca o scândură, cu părul strâns simetric în jurul feţei supte, a deschis uşa.

– Da?

– Aceasta este casa lui Janyn Perres?

– De ce întrebi?

M-a scrutat rapid, apoi a vrut să închidă uşa. Adevărul era că nu puteam s-o învinovăţesc: mă văzusem prin ochii ei. Mantia mea de împrumut era

scămoșată și șifonată. Arătam groaznic. Aici însă fusesem trimisă, aici eram așteptată. Nu puteam accepta să mi se trântească ușa în nas.

– Am fost trimisă aici! am spus, lovind puternic cu palma în ușă.

– Ce vrei?

– Eu sunt Alice, mi-am adus aminte în cele din urmă să mă prezint.

– Dacă ai venit să cerșești ieș cu mătura la tine...

– Măicuțele de la mănăstire m-au trimis, am declarat eu.

M-a fixat cu și mai mult dispreț, iar buzele i s-au subțiat mai ceva ca două fire de ață.

– Carevasăzică tu ești fata. Și pe altcineva mai bun nu puteau să trimită? A făcut un gest a lehamite când am căscat gura să-i răspund că nu, cred că eram cea mai bună pe care puteau s-o trimită, de vreme ce eram singura novice. Nu contează. Ești aici, așa că hai să vedem ce putem face în continuare. Pe viitor însă să folosești ușa din spate, cea de lângă latrină.

Și asta a fost.

Am fost primită într-o casă nouă.

Atmosfera era foarte apăsătoare în acea gospodărie. Până și eu mi-am dat seama de starea de tensiune din clipa în care i-am trecut pragul.

Janyn Perrers: stăpânul casei, proprietarul unei case de amanet, cămătar și șantajist. Aspectul lui fizic nu-i trăda rapacitatea, dar, după cum mi-am dat seama destul de repede, nu el făcea regulile în această casă. Înalt și ușor aplecat în față, uscățiv și cu un accent străin, vorbea doar când trebuia și nici atunci prea mult. Era extraordinar de minuțios când făcea afaceri. Dedicat în totalitate, trăia și respira doar prin achiziții și împrumuturi în scopul stoarcerii unor dobânzi cât mai mari, plătite în monede de aur și argint. Chipul lui ar fi putut părea blajin, dacă n-ar fi fost marcat de riduri adânci și pometi supți, care îl făceau să semene cu un craniu de mort. Părul lui, adică cele câteva șuvițe soioase care îi atârnau pe gât, îi dădeau un aspect de ou bine lustruit atunci când își dădea pălăria de fetru jos. Nu-mi puteam da seama ce vârstă avea, dar pentru că mergea târșâit și avea ochii tulburi mi se părea foarte bătrân. Era în permanență murdar de cerneală pe degete și uneori și pe gură, atunci când își rodea pana de scris cu mintea în altă parte.

Când i-am servit cina a dat din cap în direcția mea; am așezat cu grijă farfuriile pe masă în fața lui. A fost singurul gest prin care și-a manifestat interesul pentru noua schimbare din familia lui. Acesta era bărbatul care mă angajase și în mâinile căruia stătea viitorul meu.

Frâiele casei erau în mâinile surorii lui, Damiata Perrers, care mi-a dat de înțeles foarte clar că nu eram binevenită în casă. Signora. Pe chipul ei nu se citea nici un pic de bunătate. Ea deținea puterea, ea era cea care ținea frâiele și cea care îi pedepsea pe cei care nu îi făceau pe plac. Nimic din ce se întâmpla în acea casă nu era fără știința sau aprobarea ei.

Împreună cu noi locuia un băiat care avea în grijă latrina, o spăla și golea, un flăcău care nu vorbea mult și gândea și mai puțin. Ducea un trai mizerabil și înfuleca tot timpul pe fugă cu mâinile acelea nespălate, după care fugea să-și termine treburile în subsolul casei. Niciodată n-am știut cum îl chema.

Apoi mai era domnul William de Greseley. Era și nu era de-al casei, de vreme ce serviciile lui depășeau pragul gospodăriei, un om interesant care mi-a captat atenția, dar care m-a ignorat cu o încăpățânare extraordinară. Un funcționar, un individ inteligent cu păr și sprâncene negre, trăsături ascuțite ca de șobolan și cu o față atât de palidă încât parcă nu văzuse niciodată lumina zilei. Un bărbat care transmitea tot atâta emoție cât una din plăticile aduse de la piață de Signora Damiata și a cărui treabă era să contabilizeze toate treburile de peste zi.

Dacă stăpânul Perrers avea tot timpul degetele pătate de cerneală, pot să jur că domnului Greseley chiar îi curgea cerneală prin vine. Mă ignora cu aceeași perseverență cu care făcea abstracție de insectele care mișunau pe podeaua camerei unde își ținea carnetele și registrele contabile în care își nota banii împrumutați și recuperați. Mă feream de el. Răceala pe care o emana mi se părea insuportabilă.

Și mai eram și eu. Servitoarea care făcea toată munca rămasă neîncredințată băiatului. Erau destule de făcut și pentru mine.

Acesta a fost primul meu contact cu familia Perrers. Partea bună era că măcar mă aflam la o distanță serioasă de mănăstirea Barking, ceea ce îmi ridica moralul să suport totul mai bine.

Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel care o să vă ia de nevastă, domnișoară...!

N-o să mă căsătoresc niciodată!

Măicuță Sfântă! Propria mea declarație mi s-a întors împotrivă să-și bată joc de mine. În mai puțin de o săptămână mă aflam la ușa bisericii și făceam schimb de jurăminte de cununie.

Având în vedere tonul ei dezaprobator, Signora Damiata era la fel de surprinsă ca și mine, și a fost supărător de sinceră când am fost chemată în salonul din spatele casei să mă alătur fratelui și surorii, unde am constatat, după expresia de pe chipul doamnei, că stăpânul Perrers tocmai își dezvăluise intențiile.

– Maica Domnului! De ce să te însori? îl întrebă ea. Ai un fiu, un moștenitor care se pregătește să preia afacerea familiei în Lombardia. Eu am grijă de casă. Ce-ți trebuie nevastă la vârsta ta? Tonul ei era din ce în ce mai apăsat, iar cuvintele îi șuierau printre dinți. Dacă chiar vrei să te însori, atunci alege una dintre fetele familiilor de negustori cu care avem afaceri. Ia-ți o fată cu zestre dintr-o familie cu rang. Iisuse! Măcar auzi ce-ți spun? Își ridică pumnii amenințător spre el, de parcă ar fi fost în stare să-l lovească. Nu e soția potrivită pentru un bărbat de vază ca tine.

Avusesem cumva îndoieli că stăpânul Perrers nu-i cocoşul în casă? Mi-a aruncat o privire în treacăt, apoi a continuat să se uite în carneţelul pe care îl scosese din buzunar.

– Pe asta o vreau. O să mă însor cu ea, şi cu asta am încheiat discuţia.

Bineînţeles că pe mine nu mă întrebase nimeni nimic. Asistam la un dialog în trei, dar fără să particip la el, precum un os pe care se încaieră doi câini. Doar că stăpânul Perrers nu se încăiera. Nu făcuse decât să-şi prezinte şi să-şi susţină intenţia până când sora lui n-a mai avut încotro şi a cedat. Aşadar m-am căsătorit în straiele soioase în care tocasem ceapa şi curăţasem peştele: era limpede că nu exista o sumă de bani alocată achiziţiei unei noi soţii. Mâhnită şi plină de resentimente, mută de uimire şi cu siguranţă fără nici un pic de tragere de inimă, a trebuit să mă supun pentru că nu aveam încotro. M-am căsătorit cu Janyn Perrers pe treptele bisericii, în faţa martorilor care să ateste actul acestei uniuni.

Signora Damiata avea o privire crâncenă şi n-a scos o vorbă pe tot parcursul slujbei; domnul Greseley, pentru că nu era implicat direct, n-a afişat nici o expresie. Un preot plictisit a bolborosit câteva cuvinte către noi din slujba aceea cât se poate de monotonă, şi m-am trezit măritată.

Iar după aceea?

Nici o petrecere, nici o festivitate, nici o recunoaştere a schimbării statutului meu în gospodărie. Nici măcar o cană de bere sau un tort de nuntă. Mi-am dat seama că totul fusese doar o învoială între negustori, şi de vreme ce nu participasem cu nimic la încheierea ei, nici nu era nevoie să se sărbătorească ceva. Tot ce-mi mai aduc aminte e ploaia care mi se scurgea prin bonetă în timp ce stăteam şi schimbam jurăminte şi ţipetele stridente ale puştilor care se băteau să prindă una din monedele pe care stăpânul Perrers le aruncase în mărinimia lui fără nici o tragere de inimă. Oh, şi mi-l mai aduc aminte pe stăpânul Perrers care îmi apucase strâns degetele cu ale sale, singura certitudine din toată ceremonia care nu mi se părea deloc reală.

Era mai bine decât să fi devenit mireasa lui Hristos? Era căsătoria mai bună decât robia? În mintea mea nu era o diferenţă prea mare. După slujbă mi s-a ordonat să şterg pânzele de păianjen care acopereau cămările din pivniţă. Mi-am luat mătura, precum şi supărarea cu mine şi am alungat toţi păianjenii de acolo în alte locuri.

Eu nu aveam unde să fug în altă parte. Unde să mă fi dus?

În afară de furie simţeam şi o teamă adâncă şi întunecată, pentru că noaptea, noaptea nunţii mele, se apropia ameninţător, iar stăpânul Perrers nu era deloc vreun amorez chipeş.

Signora a venit în camera mea, care era doar un pic mai spaţioasă decât un cufăr mare, aflată chiar sub streaşină, şi mi-a făcut semn cu mâna în timp ce se încrunta la mine. Am urmat-o pe scări, desculţă şi îmbrăcată cu hainele de noapte. A deschis uşa dormitorului soţului meu, m-a împins înăuntru

şi a închis-o în urma mea. Am rămas pironită locului, fără să îndrăznesc să mă clintesc. Gâtul mi se uscase atât de tare încât abia mai puteam înghiţi.

Aveam o presimţire proastă care îmi atârna ca un pietroi în stomac şi eram pur şi simplu panicată de frică. Nu voiam să fiu acolo. Nu voiam nimic din ce mi se întâmpla. Habar nu aveam de ce stăpânul Perrers mă voia, aşa urâtă şi fără nici o zestre. În jurul meu era linişte – exceptând scârţâitul acela persistent care părea făcut de un şoarece prins în spatele peretelui tencuit.

În acel moment m-am comportat ca o laşă. Recunosc. Am închis ochii.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am mijit ochii, iar privirea mi-a fugit către patul mare înconjurat de draperia grea şi prăfuită, care împiedica aerul rece al nopţii să pătrundă. Să ferească perechea din pat de privirile indiscrete. Am închis din nou ochii şi m-am rugat să scap cumva de aici.

Ce anume voia să fac eu?

– Poţi să deschizi ochii acum. A plecat.

Vocea lui severă părea uşor amuzată. M-am supus şi l-am văzut pe Janyn într-un halat galben care îl acoperea de la gât până la gleznele osoase, stând la o masă plină de teancuri de documente şi grămezi de suluri de pergamente. În dreapta lui era o geantă de piele din care ieşeau nişte bucăţi de lemn şi încă o desagă în care erau monede de argint. În stânga avea un sfeşnic cu câteva lumânări de calitate bună, care luminau încăperea în nuanţe aurii în care dansau firicele de praf. În aer plutea însă un miros pătrunzător, de praf, pergament şi poate cerneală, care laolaltă mă făceau să strâmb din nas. Intuiţia îmi spunea că este mirosul unei contabilităţi bine ţinute şi al bogăţiei, fapt care aproape mi-a alungat teama.

– Intră. Vino mai aproape de foc. Am făcut cu precauţie un pas. Bine măcar că încă nu sărise pe mine. Nici unul dintre noi nu avea nici un petic de piele dezgolit.

– Aici. S-a întins spre cufărul de lângă el şi a scos dinăuntru o mantie. O să ţi se facă frig. Ia-o. E a ta.

Acela a fost primul cadou pe care l-am primit vreodată şi care mi-a fost dat din suflet; mi-am înfăşurat materialul bogat din lână în jurul umerilor, minunându-mă de calitatea, moliciunea şi de culoarea ei caldă, roşu-cafeniu. Mi-aş fi dorit să am şi o pereche de încălţări. Cu siguranţă mă văzuse cum îmi târâiam picioarele pe podeaua rece.

– Pune-ţi ăştia!

A împins o pereche de încălţări de piele de un roşu strident spre mine. Îmi erau foarte mari, dar moi şi încălzite deja de el; mi-am băgat picioarele în ele şi am oftat de plăcere.

– Eşti virgină? m-a întrebat el pe un ton cât se poate de normal.

Plăcerea pe care o simţisem până atunci s-a risipit precum ceaţa sub soarele dimineţii, iar sângele mi-a îngheţat în vene şi mi s-a făcut frig. Nu voiam ca bărbatul acesta bătrân să mă atingă. Ultimul lucru pe care mi-l

doream era să împart patul cu el şi să-l las să mă pipăie cu degetele acelea pătate de cerneală şi să mă zgârie cu unghiile lui neîngrijite.

– Da, am reuşit eu să îngăim, sperând că am reuşit să-mi maschez repulsia faţă de el. Stăpânul Perrers m-a privit printre gene. Sila mea era evidentă. Am simţit că-mi iau obrajii foc de ruşine.

– Nici nu mă îndoiam, a replicat sec soţul meu. O să-ţi spun ceva care s-ar putea să te mai liniştească. Nu o să te deranjez. Au trecut mulţi ani de când mi-am găsit alinare în braţele unei femei. Până atunci nu-l mai auzisem rostind atât de multe cuvinte laolaltă.

– Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine? am întrebat.

Nu aveam nimic de oferit, aşa că îmi închipuisem că probabil îşi dorise un trup tânăr în patul lui. Deci dacă nu acesta era motivul...? Stăpânul Perrers s-a uitat la mine de parcă aş fi fost un registru vorbitor, apoi a mormăit ceva aparent amuzant.

– Am nevoie de cineva care să aibă grijă de oasele mele la bătrâneţe. De o nevastă care s-o oprească pe sora mea să mă mai bată la cap să mă însor cu fata vreunui neguţător a cărui familie să aibă pretenţii la un aranjament bănesc din partea mea.

Ah...! Am oftat. Voisem să aud adevărul, nu? Aşadar urma să îl îngrijesc şi nu aveam dreptul să cer nimic în schimb. O treabă deloc măgulitoare pentru orgoliul meu.

– Mariajul acesta îţi va asigura traiul, a continuat el de parcă mi-ar fi citit gândurile, apoi a mai adăugat: Te gândeşti la vreun amant tânăr?

– Nu! Francheţea lui m-a surprins. Mă rog, încă nu. Nu ştiu nici un tânăr.

A chicotit.

– Bine. Cred că o să ne înţelegem bine. Să-mi spui când o să-ţi pice cu tronc vreunul. O să-ţi las câte ceva după moartea mea, a subliniat el.

Apoi şi-a văzut de scris. Am rămas acolo şi m-am uitat la el, fără să ştiu ce să fac sau să spun, mai ales că îmi spusese ce nu voia de la mine. Să fi plecat? Mâna lui noduroasă cu degete groase se mişca în sus şi-n jos de-a lungul coloanelor, rândurilor întregi de cifre pe care le scria întruna, coloane întregi de semne notate cu cerneală neagră pe toată pagina. Mă intrigau. Trecură câteva minute. Tensiunea se mai domolise. Nu puteam sta acolo la nesfârşit.

– Acum ce să fac, stăpâne Perrers?

M-a privit oarecum surprins că eram încă acolo.

– Ţi-e somn?

– Nu.

– Bănuiesc că trebuie să facem ceva. Hai să... m-a privit cu ochii lui tulburi. Toarnă două pahare de bere şi stai aici.

Am turnat berea şi am tras scăunelul pe care îl împinsese spre mine.

– Ştii să scrii?

– Da.

În ultimii ani petrecuți la mănăstire, mânată de o plictiseală atât de mare încât până și studiul mi se părea o activitate atractivă, m-am aplecat asupra lecțiilor cu o oarecare fervoare, făcând-o pe sora Goda să dea acatiste sfântului Iuda Tadeul, protectorul cauzelor disperate. Acum pot scrie destul de bine.

– Înseamnă că sunt și mănăstirile bune la ceva... Știi și să scrii cifre și să ții socoteala?

– Nu.

– Atunci o să înveți. Uite. A întors registrul și l-a împins pe masă spre mine. Copiază lista asta. O să te urmăresc.

M-am așezat, stârnită de curiozitate, și am înțeles ce voia să fac, așa că am luat unul dintre condeiele lui și am început să îi ascut vârful cu o lamă ascuțită pe care noul meu soț o ținea special pentru asta. Învățasem cum se face printr-un noroc – sau poate din proprie inițiativă – de la o femeie extraordinar de frumoasă și nărăvită, care onorase la un moment dat mănăstirea cu prezența ei. O femeie care avea obiceiul neplăcut să mi se strecoare în minte atunci când îmi doream mai puțin. Acum însă nu era nici momentul, nici locul, să mă gândesc la *ea*, la prea slăvita contesă de Kent.

– Ce sunt astea? am întrebat eu, alungând-o pe contesă din mintea mea acolo unde-i era locul, și am arătat spre geanta de piele.

– Răbojuri.

– Pentru ce sunt? Ce-i cu crestăturile acestea?

– Pe ele se ține socoteala venitului, datoriilor și sumelor de încasat, m-a informat el, pândindu-mă să nu cumva să-i distrug condeiul. Lemnul se despică pe mijloc, apoi fiecare parte implicată în socoteală ia jumătate. Trebuie să se potrivească.

– O treabă deșteaptă, am observat eu și am luat unul dintre răbojuri să-l studiez. Era frumos lucrat, iar singurul lui scop era să înregistreze sume de bani.

– Lasă răbojurile. Scrie cifrele!

Am făcut întocmai; m-a mai supravegheat cinci minute, apoi s-a retras mulțumit de lângă mine.

A fost o noapte tare ciudată. În cele din urmă am simțit o plăcere din ce în ce mai mare în timp ce cifrele se transformau într-o mulțime de monede de aur, iar după ce am terminat socotelile tranzacțiilor de peste săptămână, soțul meu mi-a spus să mă bag în patul acela mare să mă culc. M-am aruncat pe pat și am adormit, în zgomotul produs de scârțâitul peniței. A venit și el lângă mine după ce și-a terminat treaba? Mai degrabă nu. Așternutul nu a fost șifonat, nici cămașa mea de noapte, trasă cu grijă de la bărbie până la glezne, așa cum îi stă bine oricărei măicuțe virgine.

Nu așa mă așteptasem să se întâmple lucrurile, dar ar fi putut fi mult mai rău.

*

A doua zi de dimineață m-am trezit într-o liniște desăvârșită. Bănuiam că era încă foarte devreme și că era beznă pentru că draperia fusese trasă în jurul patului. Am tras cu ochiul pe după ea și am observat că focul din sobă se stinsese, iar paharele și registrele fuseseră strânse și camera era pustie. Eram complet dezorientată și nu înțelegeam deloc care era rolul meu în toată povestea. M-am sprijinit de perne, vrând să mai stau un timp la căldură, și mi-am privit palmele pe ambele fețe, remarcând efectele nefaste pe care apa rece ca gheața sau fierbinte din calc afară și toate treburile mele care implicau murdărie le avuseseră asupra lor. Acum erau mâinile stăpânei Perrers. M-am strâmbat, ușor amuzată de ironia situației. Eram stăpâna casei acum? Dacă da, atunci trebuia să uzurp tărâmul Signorei Damiata. Am încercat să mă închipui intrând în salon și aducându-i la cunoștință cam ce-aș dori să mănânc și lungimea țesăturii din care aș dori să mi se croiască o rochie la modă. Apoi mi-am imaginat răspunsul ei. Nu, n-aș fi îndrăznit niciodată!

Dar este dreptul tău!

Incontestabil. Dar nu în chiar în clipa aceasta. Întotdeauna am avut un instinct de conservare puternic. Mi-am îndreptat gândurile către chestiunile urgente. Ce puteam să-i spun stăpânului Perrers în dimineața aceasta? Cum să mă adresez lui? Eram într-adevăr soția lui dacă eram încă virgină? M-am îmbrăcat cu mantia primită în dar și m-am întors în vechea mea cămăruță, unde m-am schimbat în hainele de servitoare, ceea ce păream să fiu încă, apoi am coborât în bucătărie să mă apuc de treaba pe care o aveam de făcut pe ziua respectivă. Trebuia să fac focul și să încing soba. Dacă mă mișcam rapid și în liniște aș fi reușit să nu atrag atenția nimănui. Așa îmi făcusem planul, doar că încălțările mele prea mari au troncănit pe scări, moment în care m-a strigat cineva.

– Alice.

Mi-a trecut prin cap să grăbesc pasul și să mă prefac că n-am auzit nimic.

– Vino aici, Alice. Închide ușa.

Am încercat din răsputeri să-mi fac curaj. Nu fusese el amabil noaptea trecută? Așa că m-am îndreptat spre soțul pe care îl aveam de mai puțin de douăzeci și patru de ore. Stătea la birou, aplecat peste registre, cu condeiul în mână, în încăperea în care își încheia socotelile cu mulțimea aceea de datornici. Nici o diferență față de celelalte dimineți când îi aduceam bere și pâine. Am făcut o plecăciune. Obiceiurile vechi mor greu.

S-a uitat spre mine.

– Ai dormit bine?

– Nu, domnule.

– Bănuiesc că din cauza emoțiilor. Inițial am crezut că-și râde de mine, dar trăsăturile îi erau la fel de mohorâte ca de obicei. A scos un săculeț mic de piele, legat bine la gât. M-am uitat la săculeț – apoi la el.

– Ia-l.

– Vreți să mă duc să vă cumpăr ceva, domnule?

– E al tău. Văzând că nu mă clinteam din loc, l-a așezat pe birou și l-a împins spre mine.

– Al meu...?

Înăuntru erau câteva monede. Din ce-mi dădeam seama, era plata pentru serviciile mele ca servitoare. Janyn Perrers și-a pus coatele pe birou și și-a sprijinit bărbia în palme, apoi m-a privit cu seriozitate și mi-a vorbit rar, ca și cum s-ar fi adresat unei imbecile.

– E un dar de nuntă, Alice. Un cadou-zestre. Nu așa se obișnuiește în țara asta?

– Nu știu.

De unde era să știu?

– Dacă vrei, e un cadou pentru fecioria miresei.

M-am încruntat.

– Atunci nu-l pot primi. Nu ați vrut să v-o revendicați.

– Este vina mea, nu a ta. Ți-ai câștigat dreptul de a primi o zestre pentru că ai tolerat capriciile și slăbiciunile unui bătrân.

Cred că obrajii îmi erau la fel de roșii ca și sigiliile de pe documentele din fața lui, atât de uimită eram că îmi mulțumea acum și atât de rău îmi părea că îi aruncasem acele vorbe moralizatoare.

– Ia-l, Alice. Ești complet tulburată, spuse el, și parcă i se ivi un zâmbet în colțul gurii.

– Sunt, domnule. Nu am făcut nimic ca să merit un asemenea dar.

– Ești soția mea și o să respectăm acest obicei.

– Da, domnule, am răspuns cu o altă plecăciune.

– Încă ceva... A atins neliniștit cu pana condeiului îngrămădeala de suluri și liste de pe birou. Aș aprecia dacă nu ai spune nimănui despre...

– Despre noaptea petrecută împreună, am completat eu, prețuindu-i blândețea cu care încerca să mă menajeze, chiar dacă privirea îmi era îndreptată către conținutul săculețului. Asta rămâne între dumneavoastră și mine, domnule.

– Și nici despre nopțile care vor urma...

– Nici despre ele n-o să suflu o vorbă.

La urma urmei, cui puteam să-i povestesc?

– Îți mulțumesc. Acum te rog să-mi aduci niște bere. Și să-i spui Signorei că ies cam peste o oră...

– Da, domnule.

– Și mi-ar face plăcere dacă mi-ai spune Janyn.

– Da, domnule, am răspuns eu. Nici nu-mi trecea prin minte că aș putea să mă adresez așa.

Am rămas pe coridorul văruit de după ușă și m-am sprijinit de perete ca și cum nu mă mai țineam pe picioare. Săculețul era destul de greu. L-am cântărit în palmă, iar monedele au început să zornăie plăcut. Nu văzusem

atâția bani la un loc niciodată în viața mea. Și erau toți ai mei. Indiferent de ce fusesem sau nu fusesem, acum nu mai eram o novice fără nici o lețcaie.

Dar ce eram de fapt? Nici cal, nici măgar. Stăteam într-o casă care nu era a mea, eram măritată, dar încă virgină, iar statutul meu în această gospodărie nu se schimbase cu nimic, în pofida jurămintelor matrimoniale. Aș fi putut pune rămășag toată averea primită cadou că nu se va schimba nimic. Signora Damiata nu îmi va recunoaște niciodată autoritatea. N-o să-mi permită niciodată să stau în capul mesei.

Am auzit pe lângă zid un zgomot de pași care m-a făcut să-mi ridic privirea.

Nu eram singură în spațiul acesta îngust. Desprinzându-se de undeva din umbră, domnul Greseley se îndrepta încet către mine. De vreme ce trebuia să păstrez secretul inclusiv față de el – mă simțeam ca o complice – am ascuns săculețul printre pliurile fustei. S-a oprit cam la un metru în fața mea și și-a înclinat umerii ascuțiți spre peretele de lângă mine, și-a încrucișat mâinile pe piept și și-a fixat privirea pe peretele opus, de o manieră nici prietenoasă, dar nici ostilă. Era un om care știa foarte bine cum să-și mascheze adevăratele intenții. Cât despre gândurile lui – erau atât de bine îngropate în spatele nepăsării lui, încât ar fi fost nevoie de un cutremur de proporții ca să i le scoată de acolo.

– Doar n-ai de gând să-l ascunzi sub pernă, așa-i? m-a întrebat el pe un ton calm.

– Ce să ascund? am replicat eu, strângând și mai tare săculețul.

– Cadoul pe care tocmai ți l-a făcut.

– De unde...?

– Bineînțeles că știu. Cine ține contabilitatea în casa asta? N-a fost greu deloc să ghicesc. Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, după care a fixat din nou peretele din fața lui. Aș îndrăzni să afirm că suma a fost plătită pentru ceva care de fapt n-a fost achiziționat.

M-am enervat și limba mi s-a despleticit brusc. Asta era culmea, să mă las intimidată de un *funcționar*.

– Chestiunea ne privește doar pe domnul Perrers și pe mine.

– Sigur.

Era alunecos și la fel de dezagreabil ca seul de oaie care plutea pe suprafața tăvii în care fusese friptă carnea.

– Și nu vă privește absolut deloc pe dumneavoastră.

A înclinat din cap.

– Absolut deloc. Mă aflu aici doar pentru a-ți da câteva sfaturi utile.

M-am întors spre el și l-am privit direct în ochi.

– De ce?

Nu mi-a întors privirea.

– N-am nici o idee.

– Asta n-are nici o noimă.

– Nu. Nu are. E chiar împotriva tuturor principiilor mele. Dar chiar şi aşa... Hai să spunem doar că mă simt obligat să-ţi dau câteva sfaturi. Nu-ţi lăsa banii sub pernă sau oriunde altundeva în casa asta. O să ţi-i găsească.

– Cine? am întrebat eu, deşi ştiam deja răspunsul.

– Signora. Miroase banii de la o poştă, ca şoarecii care sunt în stare să găsească brânza ascunsă în cămară. Iar dacă ţi-i găseşte, nici că-i mai vezi vreodată.

Aşa mă gândeam şi eu.

– Credeam că nu ştie de ei.

– Aşa ţi-a spus Janyn? Bineînţeles că ştie. Nu-i scapă nimic din ce se întâmplă în casă. Ştie că ai bani şi nu e de acord cu asta. Toate profiturile reprezintă moştenirea nepotului ei, fiul lui Janyn.

Moştenitorul care plecase de aici să înveţe negoţul în Lombardia. Mi se părea foarte plauzibil.

– Dacă tot sunteţi aşa de amabil să mă sfătuiţi, spuneţi-mi ce aş putea face acum? l-am întrebat eu îmbufnată. Cine era acest domn care le ştia pe toate şi care-şi permitea să-mi spună ce să fac? Ceva de genul săpat o groapă în grădină...

– O s-o găsească...

– O firidă sub streaşină?

– O să-i găsească şi acolo.

– Păi şi atunci? deja începuse să mă enerveze cu aerele lui de atotştiutor.

– Dă-mi-i mie.

Răspunsul lui mi-a alungat toată enervarea. M-a pufnit râsul, nevenindu-mi să cred.

– Mă credeţi proastă?

– Te consider o femeie raţională. Dă-mi-i mie, a spus el şi chiar şi-a întins palma. Degetele îi erau pătate de cerneală.

– Nu.

A oftat ca şi cum începea să-şi piardă răbdarea.

– Dă-mi-i mie şi o să-i folosesc astfel încât să devii o femeie bogată.

– De ce aţi face aşa ceva?

– Ascultă-mă, domniţă Alice! Avusesem dreptate – îşi pierduse răbdarea. Vocea i se preschimbase într-un şuierat când îmi pronunţase numele. Ce îşi păstrează valoarea şi durează o veşnicie?

– Aurul.

– Nu. Aurul poate fi furat – după care nu mai rămâi cu nimic.

– Atunci bijuteriile.

– Nu, din acelaşi motiv. Gândeşte-te!

– Dacă tot sunteţi aşa deştept...

– Pământul! Ochii sticloşi ai funcţionarului sclipiră. Proprietăţile. Aşa se fac banii. Ţi-a dat o sumă generoasă. Dă-mi-o mie şi o să-ţi cumpăr o bucată de pământ.

L-am ascultat preț de câteva clipe, ademenită de sclipirea din privirea lui, cea cu care mă fixa acum. Nările îi fremătau la gândul acestei perspective. Am revenit însă cu picioarele pe pământ.

– Dar nu pot avea grijă de o proprietate! Ce să fac cu ea?

– Nu trebuie *să ai grijă de ea*. Există tot felul de căi și mijloace. Dă-mi mie cadoul tău de nuntă și îți voi demonstra cum se face.

Mda... era o variantă de luat în calcul...

– Și ce cereți în schimb? l-am întrebat eu brusc.

– Uite-o fată deșteaptă! Știam eu că ai stofă de negustător. O să-ți spun. Dar n-o să pretind cine știe ce.

M-am uitat la el. Un om rece și calculat.

– De ce faceți asta?

– Cred că promiți multe.

– Ca proprietară de pământ?

Mi se părea absurd.

– De ce nu?

N-am mai știut ce să-i răspund. Am tăcut, iar monedele din mâna mea păreau din ce în ce mai grele cu fiecare gură de aer pe care o trăgeam încet în piept. Am aruncat săculețul în sus și l-am prins.

– Nu avem toată ziua la dispoziție! Observația lui Greseley m-a trezit la realitate. Aceasta este oferta mea. O accepți sau nu. Dar dacă îți închipui că poți păstra banii în siguranță între acești pereți, te previn că până la sfârșitul săptămânii n-o să-i mai ai.

– Și ar trebui să am încredere în dumneata.

Puteam oare să mă încred în el? Până acum nu prea avusesem ocazia să am încredere în oameni, și iată că bărbatul acesta ciudat, cu pasiunea lui pentru cifre și documente, sigilii și acte, venise la mine și-mi făcuse cea mai ispititoare ofertă – puteam să-i dau lui toată averea pe care o aveam? Era un risc enorm. Un pariu în care nici măcar nu știam ce șanse de câștig am. Mintea îmi era bombardată de întrebări și senzații total opuse.

Refuză-l. Ține-ți banii. Ascunde-i undeva unde să nu-i găsească nimeni.

Asumă-ți riscul! Vei ajunge stăpâna unei proprietăți.

O să ți-i ia și o să-i țină pentru el.

Ai încredere în el!

Nu pot!

De ce nu?

Șirul ideilor mi-a fost întrerupt brusc în momentul în care funcționarul s-a urnit din loc și a început să se îndepărteze.

– Să nu zici că nu te-am avertizat!

După care am mai auzit o dată vocea aceea din capul meu. *Tu nu poți face singură asta, Alice, dar Greseley poate. Păduchele ăsta deștept știe ce-i de făcut. Învață de la el! Profită de el cât poți!*

Da, așa aveam de gând să fac.

– Opriți-vă! am strigat.

S-a oprit, dar nu s-a întors, ci a rămas cu spatele la mine.

– Accept! am adăugat eu.

S-a rotit pe călcâie spre mine.

– O alegere excelentă.

– Cât o să dureze?

– Câteva zile.

Am ridicat săculeţul. Ezitam. După câteva secunde i-am dat drumul în palma lui întinsă. Încă mă mai întrebam dacă am fost o proastă.

– Dacă aveţi de gând să mă jefuiţi... i-am atras eu atenţia.

– Da, doamnă Perrers?

Replica lui mi-a stârnit un zâmbet. Era prima dată când cineva mi se adresa aşa.

– Dacă mă jefuiţi, domnule Greseley, i-am şoptit eu, vă sugerez să vă angajaţi un degustător înainte de a mai mânca sau bea ceva în casa asta.

– Nu va fi nevoie, doamnă.

Era atât de sigur pe el încât probabil că şi-a închipuit că n-aş fi în stare să-mi pun în aplicare ameninţarea. Eu nu eram atât de sigură. O doză bună de omag mascată de o bere caldă ar veni de hac şi celui mai robust bărbat. Nu voi permite să fiu jefuită.

Săculeţul a dispărut undeva în mâneca lui Greseley, iar Greseley a dispărut undeva în capătul coridorului.

Aveam să regret afacereą pe care tocmai o încheiasem? Tot ce ştiu e că îmi dăduse o euforie pe care nu o mai simţisem până atunci.

Proasto! Idioato! Aşa m-am ocărât singură în următoarele zile, din ce în ce mai aspru. *Ţi-a spus că eşti o femeie deşteaptă. Şi te-ai lăsat păcălită aşa de uşor! A ştiut cum să te ducă cu vorba, te-a învârtit pe degete cum a vrut el!*

Pentru numele lui Dumnezeu, aşa mi-a făcut! Până la sfârşitul săptămânii eram convinsă că nu aveam să-mi mai văd înapoi cadoul de nuntă. Greseley era evaziv, nu-mi adresa nici un cuvânt şi-mi evita privirea. La un moment dat mi-am pierdut răbdarea şi i-am şuierat la ureche „Ce-aţi făcut cu...", dar s-a aşezat repede pe un scăunel să mănânce micul dejun.

– Dă-mi urciorul de bere, te rog, doamnă, atât mi-a spus. A dat toată berea pe gât dintr-o sorbitură, şi-a îndesat pâinea în gură şi a ieşit din cameră înainte să mai apuc să-l mai sâcâi cu întrebările.

– Amestecă în oala asta, mi-a ordonat Signora Damiata în timp ce-mi întindea o lingură.

Aşadar n-aveam nici o şansă să mă ţin după el, iar mai târziu fu trimis cu treburi în oraş, unde avea să rămână peste noapte. Cum de putusem fi atât de naivă să am încredere într-un om pe care abia îl cunoscusem? Îmi pierdusem banii. Pierdusem tot ce aveam! N-aveam să mai văd nici măcar o leţcaie înapoi şi mă simţeam din ce în ce mai nenorocită, chiar dacă nu-mi mai vedeam capul de treburi de dimineaţa până seara. Am început să mă gândesc întruna la efectul pe care l-ar fi avut un linguroi de omag asupra trupului sfrijit al funcţionarului.

Apoi Greseley s-a întors. Ei bine, de data asta nu mă mai putea nesocoti. Îl rodea vina? Dacă da, oricum n-avusese efect asupra apetitului său, pentru că înfuleca în continuare cu poftă felii de friptură de vită și jumătăți de lipie, complet netulburat de faptul că îi aruncam priviri ucigătoare peste masă.

– Trebuie să vorbim! i-am șoptit eu după ce i-am tras un ghiont între umerii ascuțiți, în timp ce-i trânteam în față o farfurie cu hering.

Drept răspuns mi-a aruncat o privire inexpresivă.

– Ai grijă! s-a răstit Signora la mine. Vezi cu farfuria! Nu suntem fabrică de bani!

Greseley și-a văzut în continuare de mâncat, dar în timp ce spălam vasele a scos un sul din interiorul tunicii, ca un scamator care scoate un iepure din mânecă, pe care l-a strâns bine înainte de a-i da drumul într-un urcior gol de lângă sobă, în afara razei vizuale a Signorei. Dar eu l-am văzut. Mă mâncau degetele să-l iau cât mai repede.

Am așteptat până am rămas singură în bucătărie: Janyn se închisese în birou cu hârțoagele lui, Signora urcase în camera ei, iar eu am luat sulul din ascunzătoare și l-am dus în camera mea. L-am desfăcut cu grijă și am început să citesc însemnările gotice. Sarcină deloc ușoară. Cuvintele nu-mi spuneau nimic, pricepeam cu greu sensul propozițiilor, iar scrisul era mic și înghesuit. Oricum, nu mai aveam nici un dubiu. Făcuse ce-mi promisese. Numele meu era trecut acolo: Alice Perrers. Eram deținătoarea unei proprietăți de pe strada Gracechurch din orașul Londra.

L-am ținut în mâini, m-am holbat la document, de frică să nu dispară dacă îmi mut privirea în altă parte. A mea. Era a mea. Dar ce anume? Și-n afară de asta, ce aveam să fac cu ea?

A doua zi de dimineață l-am găsit în sfârșit pe Greseley în bucătărie cu picioarele ridicate pe niște scânduri de lemn și cu berea lângă el.

– E minunat – dar ce-ar trebui să fac cu ea?

S-a uitat la mine ca la ultima proastă.

– Nimic, coniță, doar să încasezi profitul.

– Nu înțeleg.

– Nu contează dacă înțelegi au ba. E a ta.

Mă privea cu foarte mare atenție, de parcă voia să mă testeze. Nu voiam să mă las studiată chiar așa, prin urmare am spus ce aveam de spus.

– Contează, am spus și în momentul acela mi-am dat seama în sfârșit cât de mult însemna pentru mine. Contează mai mult decât ați putea ști vreodată, am continuat eu fulgerându-l cu privirea. Nu vă permit să mă luați de sus, domnule Greseley. O să-mi explicați totul, astfel încât să înțeleg perfect. Proprietatea este a mea și vreau să știu tot ce implică asta. A râs. Chiar a izbucnit în râs, un râs ca un lătrat. Acum ce mai e?

– Știam eu că nu mă înșel.

– În legătură cu ce?

– Cu dumneata, doamnă Perrers. Stai jos! Şi fără să te iei la harţă cu mine! Am de gând să-ţi prezint prima lecţie.

M-am aşezat şi Greseley mi-a explicat cât de minunat era ca o femeie în situaţia mea să deţină un document oficial de *arendare*.

– Proprietatea este a ta, rămâne a ta, mi-a explicat el. Tu poţi permite altor oameni să ţi-o administreze – bineînţeles contra unei taxe. Trebuie să alegi cu înţelepciune – cineva care are un interes asupra proprietăţii o va administra bine. Înţelegi? Am dat din cap că da. Îi acorzi persoanei respective drepturi legale asupra pământului, dar vei deţine controlul *de facto*. Înţelegi? Rămâi proprietara de drept şi nu ai nimic de făcut pentru ca lucrurile să meargă de la sine.

– Şi durata înţelegerii poate depinde de mine, să fie cât de scurtă sau de lungă vreau eu?

– Da.

– Şi bănuiesc că am nevoie de cineva care să cunoască legea pentru a supraveghea în locul meu?

– Aşa ar fi înţelept.

– Dar ce anume este? Proprietatea aceasta pe care o am, dar nu o am?

– Apartamente de locuit – şi magazine la parter.

– Pot să merg să le vizitez?

– Sigur.

Mai era ceva de întrebat?

– A mai rămas vreun ban în urma învoielii?

– Nu-ţi scapă prea multe, aşa-i?

A răsturnat conţinutul săculeţului de la brâu şi mi-a împins cele câteva monede rămase.

– Aţi spus că am nevoie de cineva care să cunoască legea. M-a privit inexpresiv. Presupun că dumneata vei fi acela.

– Aş putea, da. Data viitoare, doamnă Perrers, o să facem o înţelegere.

– Va exista o dată viitoare?

– Oh, aşa cred. Mi s-a părut că m-a privit cu coada ochiului cu mare viclenie.

– E bine sau rău – să faci înţelegeri de afaceri?

Greseley a pufnit dispreţuitor văzându-mă atât de ignorantă. Ştia că n-aş putea să mă descurc singură. Mie mi se părea un lucru bun. Paşii pe care-i parcursesem până acum fuseseră buni. Eram un fel de nevastă, chiar dacă nopţile mi le petreceam verificând răbojurile şi coloanele cu cifre ale lui Janyn, iar acum deţineam o proprietate. Pielea de pe braţe mi s-a înfiorat de plăcere, iar ideea mi-a pus stăpânire pe minte şi pe emoţii. Îmi plăcea. Urmarea a fost că am făcut prima tranzacţie de afaceri voită, şi anume am împins înapoi monedele spre el.

– Aceasta este – cum se spune? Arvună? Dumneata eşti ajutorul meu legal, domnule Greseley.

– Aşa este, doamnă Perrers.

Monedele dispărură cu rapiditate înapoi în săculeț.

Unde am păstrat dovada posesiunii mele? Am ținut-o ascunsă printre lucrurile personale, între cămașa de noapte și tunică, legată cu un șnur; uneori scoteam sulul și îl atingeam, îmi plimbam degetele pe deasupra cuvintelor care îl oficializaseră. Cuvinte care reprezentau viitorul meu. Siguranță. Stabilitate. Simțeam cum aceste cuvinte mă învăluie ca niște mâini calde într-o zi de iarnă. Liniștitor.

Nu-mi mai displăcea Greseley la fel de tare ca înainte.

Ciuma neagră a revenit. Aceeași molimă îngrozitoare care lovise fără milă chiar înainte să mă nasc eu s-a furișat pe negândite în Londra. Era singurul zvon care se auzea pe străzi, la piață, în cârciumi. Unele voci șoptite susțineau că de data aceasta era diferită. Ciuma copiilor, așa îi spuneau, pentru că îi afecta în special pe ei și mai puțin pe cei care apucaseră să ajungă la maturitate.

Ciuma ne-a trecut și nouă pragul și s-a dovedit a fi o pacoste. Dintre noi toți l-a ales tocmai pe Janyn. Ne-am strâns la cină, iar pe sub mânecile tunicii lui am putut să-i vedem petele roșii. Ne holbam la umflăturile acelea și nu ne venea să credem. N-am mai putut să mâncăm nimic. Janyn n-a spus nici un cuvânt, ci a urcat la etaj și s-a închis în camera lui. Deasupra casei Perrers plutea teroarea, acaparatoare și dezgustătoare.

Băiatul a dispărut peste noapte. Greseley și-a găsit de lucru în alte zone ale orașului. Stăpâna Damiata a șters-o cu viteză la o verișoară a cărei casă nu era atinsă de boală. Cine a avut grijă de Janyn? Eu. Eu eram soția lui, chiar dacă nu m-a atins niciodată, exceptând cazurile când mă lua de mână cu degetele acelea bătătorite ca să-mi arate că greșisem ceva când transcrisesem cifrele. Îi eram datoare cu acest ultim serviciu.

Nu se mai putea face nimic pentru el din momentul în care umflăturile acelea purpurii și vinețiii îi apăruseră pe brațe.

I-am spălat fața și corpul, ținându-mi respirația din cauza duhorii emanate de carnea care îi putrezea. Mi-am stors creierii să-mi aduc aminte tot ce spusese sora Margery, infirmiera mănăstirii, despre tratarea bolnavilor de ciumă. Nu știa nici ea multe, dar i-am urmat toate sfaturile; am deschis larg geamurile camerei lui Janyn pentru ca aerul infestat să iasă. Pentru a mă proteja mă spălam pe mâini și față cu oțet și mâncam pâinea înmuiată în cel mai bun vin al lui Janyn – ce s-ar mai fi oțărât Signora Damiata să vadă ce risipă făceam – dar nimic nu putea să încetinească evoluția înspăimântătoare a bolii lui Janyn. Casa goală reverbera în jurul meu, singurul sunet care se mai auzea fiind respirația șuierată a soțului meu suferind sau pașii din ce în ce mai apropiați ai morții.

Mă temeam pentru mine?

Îmi era frică, dar dacă era să mă fi molipsit și eu de la Janyn de umflăturile acelea nenorocite, răul era deja făcut. Dacă ciuma putea sări peste birou

când stătusem să scriem în registre, atunci eram deja condamnată. Aveam să stau și să îndur furtuna.

De sub ușa dormitorului a ieșit un bilet. L-am privit mișcându-se încet de pe scăunelul pe care mă prăbușisem epuizată, în timp ce Janyn respira cu mare dificultate. Era toropit de febră. M-am dus încet la ușă, am auzit niște pași îndepărtându-se tiptil, am luat biletul și l-am despăturit, roasă de curiozitate. Ha! Nimic misterios. Am recunoscut imediat scrisul de mână al lui Greseley, pentru că arăta exact ca un scris de funcționar care întocmește un act legal. M-am așezat din nou pe scăunel și l-am citit.

Statutul de văduvă vă conferă dreptul legal la o moștenire – o treime din întreaga avere a soțului dumneavoastră. Nu *o veți căpăta.*

Conform legii, aveți patruzeci de zile pentru a vă muta din casă și a permite moștenitorului să-și preia moștenirea. Veți fi evacuată *chiar în ziua în care veți deveni văduvă.*

Sfatul meu în calitate de consilier al dumneavoastră este să puneți mâna pe ce puteți. E dreptul dumneavoastră. Nu vă veți alege cu nimic altceva.

Un avertisment cât se poate de clar. Unul care mi-a dat fiori. L-am abandonat pe Janyn care se zvârcolea în somn și am început să caut.

Nimic! Absolut nimic!

Signora Damiata se descurcase de minune să nu lase nimic în urma ei, în timp ce fratele ei era pe moarte. Nici în biroul lui, nici în restul casei nu mai exista nici un obiect de valoare. În sipetele lui Janyn nu mai era nici o pungă cu bani. Nu mai existau suluri, registre și nici răbojuri. Golise absolut toată casa, luând toate obiectele care ar fi putut constitui o atracție pentru hoți. Sau pentru mine. Până și din camera mea luase tot. Până și mantia cea nouă mi-o luase – mai ales asta m-a înfuriat – Signora râvnise și la singurul lucru de valoare pe care îl aveam.

Nu mai aveam nimic.

L-am auzit pe Janyn cum țipa în culmea agoniei și m-am reîntors lângă el. Aveam să îl ajut cum puteam eu mai bine, cu mintea și cu trupul meu, să îl spăl și să îl îngrijesc pe acest bărbat care ajunsese aproape un cadavru.

Spre sfârșit lucrurile s-au întâmplat cu repeziciune. Cred că vinul lui Janyn m-a salvat pe mine, dar decoctul de salvie verde – culeasă din peticul de grădină al Signorei Damiata – care ar fi trebuit să-i usuce și vindece ulcerațiile și bubele pline de puroi nu l-a ajutat cu nimic. Deja înainte de sfârșitul zilei a doua nu mai respira. Greu de crezut cum un om sănătos tun ajunsese atât de repede un cadavru. N-a știut nici o clipă că am stat cu el. Dacă m-am rugat pentru el? M-aș fi rugat doar dacă rugăciunile mele ar fi reușit să-i spargă buboaiele și să i le golească de puroiul acela pestilențial. Acum casa chiar că era cufundată într-o liniște mormântală. I-am tras cu

blândeţe cearşaful peste faţă, iar în acel moment am zărit un document care căzu dintre aşternuturi la picioarele patului. Apoi am încremenit pe taburetul de lângă trupul rece al lui Janyn, fără să îndrăznesc să mă mişc, de teamă ca moartea să nu mă înhaţe şi pe mine.

Croncănitul unui corb răsună pe hornul sobei şi mă aduse cu picioarele pe pământ. Era evident că moartea nu avea nevoie de sufletul meu, aşa că am deschis manuscrisul pe care îl ţineam încă în mâini. Era un document pe numele lui Janyn, care prevedea că este proprietarul unui conac în West Peckham, undeva în Kent. L-am citit de două ori şi în minte mi-a încolţit sămânţa unui plan. Puteam profita cumva de acest act. Nu ştiam cum să-mi pun în practică ideea, dar noroc că ştiam pe cineva care putea să mă ajute. Dar cum să dau de el?

Am coborât încet scările, dar m-am oprit pe la mijloc pentru că am zărit o siluetă în faţa mea.

– A murit? Signora Damiata mă aştepta pe coridorul îngust.

– Da.

Şi-a făcut semnul crucii, s-a îndreptat apoi spre uşa de la intrare şi mi-a făcut semn să plec.

– Am aranjat să vină cineva să-l ia. O să mă întorc după ce trece ciuma.

– Şi eu?

– Sunt sigură că o să-ţi găseşti ceva de lucru, a catadicsit ea să-mi răspundă. Ciuma nu stăvileşte apetitul bărbaţilor.

– Şi moştenirea mea?

– Care moştenire? a rânjit ea.

– Nu puteţi să-mi faceţi asta! am anunţat-o eu. Am drepturi legale. Nu puteţi să mă lăsaţi pe drumuri şi fără bani!

Ba putea.

– Afară!

M-a împins pe uşă afară. Signora Damiata a făcut un gest larg şi a zdrăngănit cheile, apoi a încuiat uşa şi a pornit în mare viteză printre gunoaie şi bălţi.

A fost o lecţie extrem de dură în privinţa însemnătăţii banilor şi a luptei pentru supravieţuire. Aveam şaisprezece ani din ce-mi aduc aminte şi eram văduvă după ce fusesem măritată ceva mai mult de un an, complet derutată, singură şi fără un acoperiş deasupra capului. Mă simţeam ca şi cum picioarele îmi erau încătuşate. Unde să mă fi dus? Cine să-mi fi oferit şi mie adăpost? Realitatea era ca o duşcă amară. Londra forfotea în jurul meu, dar nu-mi oferea nici un refugiu.

– Doamnă Perrers...!

– Domnule Greseley!

Era acolo – nu mai trebuia să mă duc eu să-l caut – ieşind de pe o alee urât mirositoare şi gheboşându-se lângă mine. Nu mă mai simţisem niciodată atât de uşurată să văd pe cineva, dar în acelaşi timp eram şi un pic invidioasă. Şi el îşi pierduse stăpânul, dar putea să-şi găsească oricând

o slujbă sau un pat în casa vreunui negustor. A aruncat o privire spre uşa încuiată, apoi spre mine.

– Ce v-a dat hoaşca? m-a întrebat el direct.

– Nimic, i-am răspuns. Hoaşca a golit toată casa. Am zâmbit apoi şi i-am fluturat documentul prin faţa ochilor. Mai puţin asta. I-a scăpat. E un conac.

I-au sclipit ochii.

– Da? Şi ce intenţionaţi să faceţi cu el?

– Intenţionez să vă rog *pe dumneavoastră* să vă îngrijiţi să devină *al meu*, domnule Greseley. Arendare, parcă aşa aţi spus că se cheamă. Puteam învăţa repede şi întrezărisem deja ce şansă aveam acum. Puteţi face asta?

Îşi plimbă degetele de-a lungul nasului.

– Pentru cineva care ştie ce trebuie făcut e floare la ureche. Pot – dacă îmi va conveni – să vi-l trec pe nume ca fiind văduva domnului Perrers, iar acum *femme sole.*

O femeie singură. O femeie cu o proprietate. Un gând deloc neplăcut, care mă făcu să îmi lăţesc zâmbetul.

– Şi o să vă convină, domnule Greseley? am întrebat eu, străduindu-mă să îi arunc funcţionarului o privire convingătoare. O să mă ajutaţi?

Privirea mea stăruitoare l-a făcut să se înroşească şi să cadă pe gânduri.

Mi-am îndulcit glasul şi am început să mă rog de el.

– Eu nu pot face asta singură, domnule Greseley. Dar dumneata te pricepi...

A rânjit scurt, cât să-şi arate dinţii decoloraţi în spatele buzelor subţiri.

– De ce nu? Cred că am pus, doamnă Perrers, bazele unui parteneriat. O să lucrez pentru dumneavoastră, iar dumneavoastră mă veţi recomanda şi altora – când vi se va ivi prilejul. O să arendez conacul unui cavaler local – şi mie.

Carevasăzică asta era. Domnul Greseley nu era chiar altruist, dar putea fi convins de nurii unei femei. Într-adevăr, ce uşor se lasă bărbaţii seduşi de un zâmbet şi câteva linguşiri exagerate rostite mieros. Şi-a întins mâna. M-am uitat la ea: nu foarte curată, dar cu degete lungi şi neaşteptat de elegante, care puteau face mult mai multe minuni cu cifrele decât eram eu în stare şi deja începusem să-mi dau seama că este şi foarte deştept. I-am dat documentul şi ne-am strâns mâinile chiar acolo, pe treptele fostei mele case, exact aşa cum îl văzusem pe Janyn că făcea când cădea la învoială cu un client.

În timp ce îi simţeam strânsoarea palmei aspre, m-am gândit la ce făcusem. M-am mai gândit şi cât de uimitor era că pentru a-mi atinge scopul nu mă deranjase absolut deloc chipul lui atât de respingător. Aveam – după spusele lui Greseley – un partener de afaceri.

– Nu o să mă înşelaţi, aşa-i? l-am întrebat pe un ton hotărât.

– Nici nu se pune problema! a protestat el cu vehemenţă, fapt care mi s-a părut amuzant, după care şi-a încruntat suspicios sprâncenele. Unde vă veţi duce?

– Am un singur loc unde mă pot duce. Deja mă hotărâsem. Chiar nu aveam încotro. Trebuia să am un acoperiș deasupra capului și ceva mâncare în stomac, nu să ajung să trăiesc pe străzi sau în zona docurilor ca o târfă de rând. Mă întorc la mănăstirea St. Mary, am continuat eu. Or să mă primească. Voi sta acolo să aștept vremuri mai bune. Până se va ivi ceva.

Greseley a încuviințat din cap.

– Nu-i deloc o idee rea. Dar aveți nevoie de astea. Uitați aici... a zis el în timp ce cotrobăia prin punga de la brâu, de unde a scos două monede de aur. Vă înapoiez monedele acestea. Or să vă ajute să o convingeți pe stareță să vă găzduiască, măcar o vreme. Să nu uitați, însă, că acum îmi sunteți datoare. Le vreau înapoi.

– Unde pot să vă găsesc? am țipat eu după el, mai ceva ca o vânzătoare de pește, când s-a îndepărtat de mine cu dovada proprietății casei din West Peckham în tunică.

– Încercați la Tabard[1]. În Southwark.

Atât mi-a spus.

Așadar m-am întors în locul în care jurasem că n-o să mai calc niciodată, după ce m-am rugat de un căruțaș să mă ia în căruța lui goală, dar care duhnea îngrozitor a pește. Oi fi avut eu un conac și o casă în Londra – ale căror acte neprețuite le lăsasem în grija lui Greseley, partenerul meu de afaceri – căruia îi datoram exact doi nobili[2] de aur. Nu aveam încotro! Într-adevăr, monedele mi-au deschis ușa mănăstirii, dar nu m-au ajutat să am un trai luxos. Mi s-a dat clar de înțeles că trebuia să-mi câștig dreptul de a sta acolo ca soră mireană care trudește în beneficiul Mireselor lui Hristos.

De ce am acceptat?

Pentru că sanctuarul îmi oferea un adăpost temporar. Știam asta în adâncul sufletului meu. Gustasem din lumea de afară și îmi plăcuse acel gust. În zilele acelea de muncă tăcută, am luat o hotărâre. Nu aveam să devin niciodată călugăriță. Nu aveam să mă mai căsătoresc niciodată după placul altcuiva. Cândva, în viitor, prin iscusința lui Greseley, proprietatea avea să-mi aducă suficienți bani cât să-mi permită să trăiesc ca o *femme sole* în propria mea casă, în care să am propriul meu pat și haine frumoase și slujitori la cheremul meu.

Îmi plăcea imaginea. Îmi dădea forță în timp ce frecam de zor veșmintele călugărițelor și le scoteam petele. Intenționam ca în afară de a avea grijă de alții, să fac ceva cu viața mea, nicidecum să fiu călugăriță, soție sau târfă. Voiam să devin ceva prin propriile-mi forțe. Pentru moment însă eram în

---

[1] Tabard Inn – han construit în 1307, situat în Southwark, o zonă din centrul Londrei. Cunoscut în literatură ca proprietate a lui Harry Bailey, gazda *Poveștilor din Canterbury*, scrisă de Geoffrey Chaucer. A ars în 1669, fiind refăcut imediat, și demolat apoi în 1873. (n.tr.)

[2] Nobil – prima monedă de aur englezească, în valoare de 6 șilingi și opt peni, emisă în 1344 de Eduard al II-lea. (n.tr.)

siguranță în mediul familiar de la abație, răbdând rutina aceea de muncă și rugăciune.

Or să vină și vremuri mai bune, așa îi spusesem lui Greseley.

Aveam să aștept cu cea mai mare răbdare și perseverență de care puteam da dovadă. Dar nu pentru mult timp, după cum m-am rugat în timp ce săpam de zor pământul tare în jurul verzelor din grădina mănăstirii.

Îmi părea rău după mantia mea călduroasă.

– E aici. A venit.

Şoaptele susurau ca o adiere printr-un câmp de ovăz.

Era ora vecerniei. Am intrat în biserica abaţiei încet, singurul sunet care se auzea fiind foşnetul veşmintelor şi încălţămintei moi pe lespezile de piatră, şi am îngenuncheat în rânduri de văluri negre şi plastroane albe, cu într-o tunică aspră din pânză, cu glugă, alături de restul surorilor mirene. Nimic neobişnuit. Mintea fiecărei surori, fie din cor, fie novice, ar fi trebuit să se îndrepte spre Dumnezeu. Dar nu şi în seara aceasta. Ispita era mare şi ardea mai ceva ca flacăra lumânării. În aer se simţeau emoţii aproape palpabile. Motivul era că în jilţul episcopului, amplasat lângă altarul principal, stătea regina Angliei.

De pe scaunul meu din strana corului nu o vedeam deloc pe Maiestatea Sa şi nici nu-mi trecea prin cap cărui fapt se datorează această onoare, iar slujba a decurs ca şi cum tronul acela sculptat ar fi fost liber. După terminarea ceremoniei şi după binecuvântarea de final, călugăriţele şi toate surorile mirene se ridicară ca la un semn, cu capetele plecate şi cu mâinile băgate discret în interiorul mânecilor. Maica Sybil căzu în genunchi în faţa altarului, iar Maiestatea Sa, încă în afara razei mele vizuale, înaintă încet prin mijlocul nostru către transept.

Încet. Foarte încet. Am tras cu ochiul spre ea, nerăbdătoare. În toată viaţa mea întâlnisem fugitiv o doamnă de la curtea regală. Contesa de Kent era o femeie uimitoare, o femeie greu de uitat. M-a învăţat să îi ascut peniţele, dar nu numai asta, ci multe alte lucruri, majoritatea întru umilirea mea personală. Pe măsură ce regina s-a apropiat, mi-am adus aminte cu ce pompă sosise contesa la St. Mary, cum îşi anunţase venirea cu surle şi cu trâmbiţe. Regina Angliei cu cât fast avea să se prezinte în faţa noastră?

Încă n-am uitat cât de surprinsă am fost. Mă aşteptasem să văd o nobilă în adevăratul sens al cuvântului, îmbrăcată într-o rochie din materiale splendid brodate, cu trenă şi mâneci tivite cu blană. O coroană, un lanţ de aur, degete pline de bijuterii grele din aur şi argint. O prezenţă impunătoare. M-am uitat la regina Angliei, apoi m-am mai uitat o dată. Era aproape invizibilă, o persoană absolut anonimă.

Philippa de Hainaut.

Anii îşi puseseră din plin amprenta asupra acestei femei. Toate trăsăturile frumoase pe care probabil le avusese când venise în Anglia din Ţările de Jos pentru a se căsători cu vigurosul nostru rege Eduard, în urmă cu mai bine de treizeci de ani, dispăruseră. Şi unde era reflectarea puterii regale? Nu era elegantă. Nu era înaltă. Nu avea nimic copleşitor. Nu purta bijuterii. Iar părul ei era complet nevăzut, toate şuviţele şi cârlionţii fiind ascunse sub un văl sobru. Regina Philippa nu era nici o femeie frumoasă, nici vreun etalon în modă.

Mare dezamăgire! Cine s-o admire pe femeia asta îmbătrânită şi şovăitoare?

Maiestatea Sa s-a oprit. Toată lumea şi-a ţinut respiraţia. Cred că era mai în vârstă decât îmi imaginasem eu. M-am mai uitat o dată – m-am uitat bine de tot – imediat mustrându-mă pentru lipsa mea de compasiune. Exista un motiv pentru faptul că se mişca atât de încet. Era bolnavă. Avea dureri. Se sprijinea cu greu de braţul însoţitoarei ei şi fiecare pas o făcea să sufere îngrozitor. Mi s-a părut că de abia îşi mişca şi capul, iar gâtul şi umerii îi erau înţepeniţi şi o dureau toţi muşchii. Mâna pe care o încleştase de braţul femeii care o însoţea era umflată, carnea îi era lucioasă şi întinsă ca pielea unei tobe. De aceea nici nu putea purta inele. Cum să şi le fi pus pe articulaţiile acelea umflate fără să sufere?

Am făcut o reverenţă când Maiestatea Sa s-a oprit în dreptul meu să-şi tragă sufletul. Am văzut cum pieptul generos s-a ridicat brusc când a tras aer în piept, iar nările i s-au îngustat şi între sprâncene i-a apărut o cută adâncă. Apoi picioarele regale au pornit mai departe – dar s-au împiedicat imediat de lespezile denivelate şi a căzut. Dacă nu s-ar fi ţinut de tânăra de lângă ea ar fi fost o nenorocire. A căzut imediat în genunchi cu un ţipăt sfâşietor. Speriată de atâta suferinţă, am renunţat să mă mai prefac că mă uit în altă parte.

– Ajutaţi-mă, a şoptit ea către noi toate şi a închis ochii de durere, întinzându-şi mâna liberă să se prindă de un suport invizibil. Ajută-mă, bunule Dumnezeu! a spus regina Philippa, iar în acelaşi moment a scăpat rozariul din perle şi os sculptat. I-a alunecat printre degete şi a căzut cu zgomot pe dalele din faţa ei.

– Ajutaţi-mă să mă ridic…

Pentru că mi s-a părut că era un lucru evident, singurul care se putea face, am întins mâna şi am prins-o. Am îngheţat apoi, iar respiraţia mi s-a oprit. Am luat-o pe regina Angliei de mână dintr-un impuls. Cu siguranţă aveam să fiu pedepsită pentru îndrăzneala mea. Am căzut în genunchi în faţa ei, iar ea m-a apucat cu toată forţa de care putea da dovadă. Nu m-a strâns cine ştie ce, dar a oftat de durere şi pielea i s-a întins pe carnea inflamată din cauza efortului.

– Sfântă Fecioară! a şoptit ea. Durerea este îngrozitoare!

Atmosfera din jurul nostru se tensionă, iar liniştea deveni apăsătoare preţ de o clipă. Apoi totul se însufleţi brusc: însoţitoarea o ridică pe Maiestatea Sa în picioare cu un gest de îngrijorare, regina se desprinse din strânsoarea tremurândă a mâinii mele, iar respiraţia ei se precipită şi mai mult. Eu eram încă în genunchi şi mi-am înălţat privirea spre regina Phillipa, care se uita fix la mine în mijlocul zarvei şi agitaţiei. Probabil că ochii aceia căprui închis străluciseră odată de fericire, dar acum erau încărcaţi de anii grei de suferinţă. N-am suportat să-i citesc durerea, aşa că mi-am coborât privirea spre mătăniile de pe pardoseală. Nu era în stare să se aplece să şi le ia singură, chiar dacă rangul i-ar fi permis să facă un asemenea gest.

Drept urmare i le-am ridicat eu.

Am luat rozariul şi i l-am întins, speriată de cutezanţa mea, fără să mai pun la socoteală împotrivirea maicii stareţe care se apropia cu veşmântul umflat din cauza vitezei precum o mantie luată pe sus de furtună, cu intenţia de a mi-l smulge din mână.

– Îţi mulţumesc. Sunt tare neîndemânatică astăzi, iar tu eşti foarte drăguţă.

Incredibil – regina îmi adresase mie aceste cuvinte. I-am simţit degetele atingându-mi mâna. Preţ de câteva clipe, expresia răvăşită de pe chip îi fu înlocuită cu una de recunoştinţă delicată.

– Vă rog să mă scuzaţi, Maiestate, a spus maica stareţă şi mi-a aruncat o privire care îmi prevestea că următoarea zi aveam să mi-o petrec în refectoriu. Nu trebuia să intervină astfel. N-are nici un pic de ruşine.

– Dar mi-a sărit în ajutor, precum îi ajută bunul samaritean pe călătorii aflaţi în nevoie, a remarcat regina. Sfânta Fecioară ar onora ajutorul dat unei femei bătrâne… A scos un ţipăt, mult mai ascuţit ca precedentul, şi şi-a dus o mână peste pliurile de damasc din dreptul abdomenului. Trebuie să mă aşez. În cameră, Isabella – du-mă în camera mea.

Iar însoţitoarea ei a apucat-o cu fermitate şi s-a încruntat, reuşind să o ridice în picioare.

– Îmi pare atât de rău, Isabella… a spus regina cu un suspin.

– Sunteţi obosită, *maman*. Nu v-am spus că sunteţi prea obosită pentru aşa ceva? Trebuia să mă ascultaţi!

– Ştiu, Isabella. Dar unele lucruri trebuie făcute şi nu puteam să mai amân.

A fost prima dată când am remarcat-o într-adevăr pe însoţitoarea reginei. Aşadar, aceasta era fiica ei, prinţesa Isabella. O tânără femeie înaltă şi frumoasă, plină de viaţă şi cu o expresie vădită de plictiseală pe care şi-o ascundea cu greu. Cum de putusem să o confund cu o însoţitoare obişnuită? Regina era îmbrăcată în culori şterse, dar straiele prinţesei îi exprimau clar statutul cu fiece fir brodat şi bijuterie, începând de la *crispinetta*[1] din aur până la pantofii auriţi.

– Unele lucruri pot fi amânate până vă veţi simţi mai bine, remarcă înţepător prinţesa Isabella.

Am privit cu compasiune micul grup care străbătea naosul. Ajunsă în dreptul uşii mănăstirii, prinţesa şi-a întors capul peste umăr. Privirea i s-a oprit asupra mea.

– Nu sta acolo. Adă mătăniile, fetiţo.

---

[1] Obiect vestimentar de pus pe cap, la modă în a doua jumătate a secolului al XII-lea. Consta într-o plasă de păr confecţionată din fir de argint sau de aur, uneori din mătase, o tocă şi un văl. În timpul regelui Eduard al III-lea *crispinetta* era deja purtată de femeile din toate categoriile sociale. (n.tr.)

Vor veni vremuri mai bune! așa îi spusesem lui Greseley. N-am așteptat să fiu chemată și a doua oară.

În ciuda insistențelor fiicei, regina a refuzat să se bage în pat.

– O să stau destul în pat, apoi în sicriu, când moartea o să pună stăpânire pe mine!

Am rămas lângă ușa salonului stareței în timp ce regina se așeza confortabil într-un jilț cu spătar înalt și brațe solide care să îi sprijine bine trupul. Aș fi putut pune mătăniile pe cufărul de lângă ușă și să plec, fără ca nimeni să mă vadă, în timp ce Isabella dădea ordine să se aducă un pocal cu vin cald și o mantie de blană care să încălzească membrele tremurânde ale reginei. *Stai!* îmi striga instinctul. Așa că am rămas. Dacă stăteam, poate că regina mi s-ar mai fi adresat încă o dată. Vocea ei blândă îmi încălzise inima, iar acum văzusem femeia din spatele reginei și mă durea sufletul pentru ea. Era bolnavă, iar suferința ei nu era doar durere fizică, ci și mâhnire. Era secătuită și își cunoștea soarta: părea că aripa neagră a morții îi dădea târcoale. Nu era nevoie de cine știe ce pentru a remarca acest fapt. Nu-mi trecuse prin cap că o să compătimesc vreodată o regină, dar în seara aceea așa s-a întâmplat.

– Să nu-i spui regelui, Isabella! a ordonat ea, cu voce răgușită.

– De ce să nu-i spun? Isabella a luat mâna mamei ei și i-a pus cana de vin în ea.

– Să nu-i vorbești despre asta. Îți interzic! Nu vreau să-și facă griji!

Stătea cu ochii închiși, vocea de-abia i se mai auzea, dar voința îi era de neclintit. O admiram și o compătimeam profund. Oare regele o mai iubea încă? O iubise oare vreodată? Poate că nu se punea problema dragostei între cei cu sânge albastru al căror mariaj fusese aranjat din interese politice de alianță. Oare cum este să te simți bătrân și nedorit? Cu toate acestea însă regina voia să-și menajeze soțul să nu-și facă griji pentru ea.

Regina parcă mi-ar fi ghicit gândurile. A împins nerăbdătoare mâna Isabellei și și-a îndreptat spatele. La urma urmei despre asta era vorba. Reprezenta regalitatea. Reprezenta autoritatea. În ciuda durerii putea să-și îndrepte atenția asupra mea și să-mi zâmbească. Chipul i s-a îmblânzit, trăsăturile încordate s-au relaxat, astfel încât părea chiar plăcută. Mi se părușe că trăsăturile chipului ei, aproape aspre, erau lipsite de farmec și frumusețe? Mă înșelasem.

A făcut un efort și și-a întins mâna.

– Mi-ai adus mătăniile.

– Da, Maiestate.

– Eu i-am spus să le aducă. Isabella și-a turnat vin într-un alt pocal și l-a băut. Dumnezeule, ce prost e vinul ăsta...! Eram foarte ocupate cu Maiestatea Voastră ca să ne mai facem griji și pentru un șirag de mărgele, dacă vă mai aduceți aminte, în încercarea de a vă împiedica să căderi lată pe jos înaintea unor călugărițe nepricepute...

– Nu mai contează, s-au descurcat foarte bine. Regina a făcut un semn din cap, iar eu m-am apropiat şi am îngenunchеat în faţa ei. Văd că eşti mireană. Spune-mi cum te cheamă.

– Alice.

– Nu doreşti să devii călugăriţă? m-a întrebat ea în timp ce mi-a prins bărbia cu mâna şi mi-a ridicat chipul pentru a-l studia? Nu ai chemare?

Nimeni nu mă mai întrebase asta vreodată şi nimeni nu mi se mai adresase cu atâta blândeţe. Ochii ei erau plini de înţelegere. În mod neaşteptat şi cu totul tulburător, mi-au dat lacrimile.

– Nu, Maiestate. Mi s-a părut interesată, aşa că i-am spus. Am fost cândva novice. Apoi am fost servitoare – şi am devenit soţie. Acum sunt văduvă. M-am întors aici ca soră mireană.

– Şi aceasta este ambiţia ta? Să rămâi aici?

Nu aveam de gând să mint.

– Nu, Maiestate. Nu o să rămân aici mai mult decât este nevoie.

– Aşadar ai planuri... Câţi ani ai?

– Cred că aproape şaptesprezece. Nu sunt o copilă, Maiestate, m-am simţit eu obligată să adaug.

– Pentru mine eşti! Pentru o clipă zâmbetul ei a devenit mai profund. Ştii câţi ani am eu?

Am considerat că ar fi o mare obrăznicie din partea mea să încerc măcar să răspund.

– Nu, Maiestate.

– Patruzeci şi opt de ani. Cred că îţi par foarte bătrână. Avea dreptate. Mi se părea într-adevăr în vârstă, iar suferinţa îi mai adăugase zece ani pe chip. Eram mai tânără decât tine când am venit în Anglia ca mireasă. Nici nu mi se pare mult de atunci. Viaţa trece atât de repede...

– Mai beţi, *maman*. Isabella îi înlocui pocalul gol cu unul plin şi îi îndoi cu grijă degetele umflate în jurul lui. Cred că mai bine v-aţi odihni puţin.

Mă aşteptam să fiu rugată să plec, dar reginei nu-i plăcea să i se spună ce să facă.

– Imediat, Isabella. Imediat. Dar tu, Alice... Nu ai familie?

– Nu, Maiestate.

– Şi tatăl tău?

– Nu ştiu. Muncitor în oraş. Cărămidar cred.

– Înţeleg. Am simţit că a înţeles ce i-am spus, în pofida diferenţei în ani şi de statul social dintre noi. Foarte trist. Îmi aduci aminte de fiicele mele. Margaret şi Mary. Amândouă au murit de ciumă în septembrie.

Isabella oftă apăsat.

– *Maman*...!

Cum să i se pară cuiva că semăn cu o prinţesă adevărată?

– Eşti cam de aceeaşi vârstă, îmi explică ea pentru a-mi linişti temerile. Eşti prea tânără ca să fii văduvă. Vrei să te recăsătoreşti?

– Cine m-ar mai lua? Nu am zestre, i-am mărturisit eu deschis. Tot ce pot eu oferi... M-am oprit.

– Ce poți tu oferi? m-a întrebat regina cu adevărat interesată.

M-am gândit la aptitudinile mele.

– Știu să citesc, să scriu și să socotesc, Maiestate. Dacă se arătase interesată de mine, acum aveam să-i spun tot. Știu să citesc în franceză și latină. Pot să scriu – mai mult decât propriul meu nume. Pot să țin contabilitatea, am continuat eu să-mi înșir calitățile, candid.

– Știi multe... O făcusem din nou să zâmbească. Și cum de ai învățat să ții contabilitatea?

– Janyn Perrers. Cămătar. El m-a învățat.

– Și ți-a plăcut? Activitatea aceasta plictisitoare?

– Da. Am înțeles tot ce mi-a arătat.

– Ai o minte ascuțită, Alice care ține socotelile, a spus ea sec. Poate că o amuzasem și îmi doream să nu-mi fi lăudat atât de mult iscusința dobândită atât de greu. Mi-a luat o mână și spre rușinea mea și-a plimbat degetele peste bătăturile care dovedeau că săpasem în pământul tare. Unghiile îmi erau rupte, pielea crăpată și miroseam a ceapă, dar nu a comentat nimic. Dacă ai putea să-ți alegi viitorul, Alice, ce-ai vrea să se întâmple?

Am răspuns fără ezitare, gândindu-mă la Greseley și la speranțele care mă împiedicaseră să cad pradă disperării în ceasurile negre ale nopții.

– Aș vrea să am casa mea. Aș vrea să cumpăr pământ și o proprietate. Aș vrea să nu mai depind de nimeni...

– Ce ambiții deșarte! Intervenția brutală a Isabellei avu menirea să sublinieze ridicolul pretențiilor mele.

– Dar cu atât mai mult vrednică de laudă... vocea reginei tremura. Isabella apăru imediat lângă ea. Da. Acum mă voi odihni. Astăzi nu e o zi potrivită.

Îi permise fiicei ei să o ajute să se ridice în picioare și se îndreptară încet spre dormitor. Se opriră și, în ciuda durerii ascuțite, regina se întoarse și se uită la mine.

– Alice... păstrează mătăniile. Le-am primit în dar de la rege când l-am născut pe Eduard, primul nostru fiu. Probabil că a remarcat uimirea de pe chipul meu. Nu sunt foarte valoroase. Pe atunci nu avea mulți bani de cheltuit pe zorzoane. Aș vrea să le păstrezi ca să-ți aducă aminte de ziua în care ai salvat-o pe regină să cadă în nas în public!

Mătăniile. Le țineam strâns într-o mână, iar mărgelele rozariului îmi lăsaseră urme în palmă. Regina mi le dădea mie? Un cadou primit de la soțul ei? Voiam să fie al meu – cine n-ar fi vrut? Doar al meu.

– Nu... am spus eu. Nu pot. Nu era frumos din partea mea să refuz, dar știam ce s-ar fi întâmplat dacă îl păstram. Nu avem voie să avem obiecte personale. Am jurat să trăim în sărăcie, am încercat eu să-mi explic decizia, deși știam cât de crudă pare.

– Nici măcar un dar de mulțumire din partea reginei?

– Nu se cade...

– Şi nu ţi se va permite să îl păstrezi.

– Nu, Maiestate.

– Sigur. A fost greşeala mea să ţi l ofer... Durerea aceea chinuitoare pusese din nou stăpânire pe ea, iar eu uitasem pentru o clipă. Pentru numele Sfintei Fecioare, am îndurat deja prea mult astăzi – du-mă în pat, Isabella.

Isabella o conduse pe regină pe uşa care dădea în dormitor, iar eu am rămas singură. M-am grăbit să las rozariul pe *prie dieu*[1] şi apoi am mers încet cu spatele până am trecut dincolo de uşă. Am închis-o încet şi m-am sprijinit de ea. Refuzasem un dar din partea reginei. Dar ce rost ar fi avut să îl accept dacă oricum nu mi s-ar fi permis să îl păstrez? Dacă aş fi luat rozariul ar fi încăput pe mâinile maicii stareţe. Mi-l şi închipuiam prins la brâul ei decorat cu fir de argint. La fel cum îmi vedeam cu ochii minţii şi mantaua pe umerii Signorei Damiata.

Dacă aveam să mai accept vreodată un obiect de valoare, atunci trebuia mai întâi să mă asigur că va rămâne al meu.

Regina Philippa şi fiica ei cu limbă ascuţită nu au rămas mai mult de o noapte. Erau gata de plecare în timpul slujbei de dimineaţă. Sora Margery, care pregătise şi un leac din frunze proaspete de frasin macerate în vin pentru durerile de oase provocate de drum, o ajută pe regină să urce în lectica căptuşită bine cu perne. Ştiam ce conţinea leacul. Nu eu ajutasem la prepararea infuziei?

– Maiestatea Sa suferă de hidropizie, se pronunţă sigură pe ea sora Margery. Am mai văzut cazuri. E o boală îngrozitoare. O să simtă toate şanţurile şi hurducăielile.

Sora Margery o învăţă apoi pe lady Isabella cum să-i dea reginei leacul: prea multă infuzie îi va face rău la stomac, prea puţină nu va avea efect asupra durerii. Îi mai dădu şi o cutiuţă cu seu de oaie amestecat cu rădăcină de verbenă. Aplicată pe zonele umflate de pe mâini şi picioare avea să aducă alinare. Eu preparasem amestecul, dar nu eu am fost cea care a dus şi oferit vasul. Nu eu am primit mulţumirile reginei. Eu nici măcar nu am fost acolo. Le-am auzit plecând din pivniţă, unde trebuia să număr hălcile de şuncă şi butoaiele de bere.

Luaţi-mă şi pe mine. Vreau să vă servesc.

O rugăminte făcută în gând, pe care regina nu avea cum să o audă.

Cum să-şi aducă aminte de mine? Fusese un moment special din viaţa *mea*, aşa că nu avea de ce să-şi amintească regina. Putea să fi uitat de mine la un sfert de oră după ce-i înapoiasem rozariul. Eu însă n-am uitat-o pe

[1] Scaun special folosit în ritul catolic pentru rostirea rugăciunilor. Constă într-o banchetă joasă tapiţată pe care se îngenunchează şi un blat pentru sprijinirea coatelor şi aşezarea cărţii de rugăciuni. (n.tr.)

regina Philippa. Chipul ei plăcut și familiar mă ducea cu gândul la mama pe care n-o cunoscusem niciodată.

M-am întrebat cu ce se ocupa Greseley acum. Dacă aveam să îl mai văd vreodată. Dacă avea grijă de casele din strada Gracechurch și de micul conac din West Peckham. Eram sigură că ar putea strânge destui bani de pe urma lor pentru nevoile mele.

M-am rugat, așa înconjurată de bucățile de șuncă, să se schimbe ceva *în curând*, înainte ca speranțele mele să moară.

S-a mâncat șuncă și varză, una cu mai mare poftă decât cealaltă, s-a băut bere și apoi s-a mai adus bere de o calitate inferioară, fapt care a atras mânia maicii Sybil asupra berarului. Așa a decurs toată vara, cu mici evenimente plictisitoare și nesemnificative, până când copacii din livadă și-au scuturat toate frunzele de pe crengile noduroase. Răbdarea mea a avut urcușuri și coborâșuri, dar în unele nopți, când liniștea mă strângea ca un giulgiu atingea limite dureros de scăzute. Dar după aceea... Într-una din zilele următoare, am văzut-o pe maica stareță stând de vorbă cu un bărbat înalt și elegant, probabil mesager, judecând după echipamentul lui de călărie din lână fină și piele. Era însoțit de un grup bine înarmat, cu săbii și arcuri la vedere.

Am văzut toată scena într-o clipă. Nici n-apucasem să mă gândesc de ce am fost chemată, când mesagerul se întoarse și-mi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Dumneata ești Alice?

– Da, domnule. Dându-mi seama de aspectul răvășit și încălțările murdare de noroi – stătusem în genunchi sub crengile joase din livadă ca să culeg prune brumării căzute pe jos când am fost chemată – am încercat fără prea mare succes să-mi scutur pământul și iarba de pe haine. Cu încălțările n-aveam nici o șansă.

– O să veniți cu mine, domniță, a spus el măsurându-mă din cap până în picioare, cu ochii mijiți când și-a dat seama că nu aveam nimic împotrivă. Aveți nevoie de o pelerină, a mai adăugat el, apoi s-a adresat stareței. Vă rog să-i faceți rost de o pelerină.

M-am uitat la stareța Sybil, așteptând o lămurire. Maica stareță a ridicat din umeri, ca și cum nu avea nici un amestec în acest aranjament. Fusesem vândută din nou ca servitoare? Sfântă Fecioară! Sper să nu fiu obligată din nou să mă mărit. Bărbatul a continuat să mi se adreseze direct, fără să ia în seamă lipsa de reacție a stareței.

– Știți să călăriți, domniță?

– Nu, domnule.

Bărbatul se îndreptă spre rândaș.

– O să meargă în spatele tău, Rob. Nu cântărește mult.

În câteva minute eram înfășurată într-o pelerină dintr-o țesătură aspră și foarte ponosită și urcată pe crupa calului ca un braț de lemne de foc.

– Să vă țineți bine, domniță, a mormăit bărbatul pe care îl chema Bob.

Am apucat să mă prind bine de vesta lui de piele înainte ca animalul să înceapă să dea din copite şi să sară. Mi se părea că sunt foarte sus şi nu-mi ţineam bine echilibrul. La semnalul bărbatului care îmi preschimbase pe nesimţite viitorul, escorta porni la drum pe străzile oraşului, apoi în afara lui, fără ca nimeni să sufle o vorbă. Era limpede că toţi preferau să păstreze tăcerea pe parcursul drumului. Dar ce femeie poate să-şi ţină gura când o roade curiozitatea?

– Domnule? m-am adresat eu curierului care acum călărea chiar în faţa mea; n-am primit nici un răspuns, aşa că am ridicat vocea. Domnule? Unde mergem?

Mi-am jurat că într-o zi eu voi fi cea care va stabili destinaţia călătoriilor.

Nu şi-a întors capul. Mi se adresase politicos cu domniţă, dar se părea că în ochii lui nu meritam un alt semn de respect.

– La Havering-atte-Bower[1].

Numele nu-mi spunea nimic.

– De ce?

– Din porunca reginei.

Nu-mi venea să cred.

– De ce? De ce ar face regina una ca asta? Cum de-şi adusese aminte de mine, când nu făcusem nimic altceva decât să-i ridic rozariul. Oricum, emoţia unei aventuri necunoscute mă făcu să-mi treacă un fior rece pe spate.

– Înseamnă că acest Havering-atte-Bower e un palat regal, nu-i aşa? am întrebat eu.

Bărbatul încetini şi îi făcu semn rândaşului să tragă într-o parte. Struni calul şi opri şi el lângă rândaş, iar eu am putut să-i citesc gândurile la fel de clar cum puteam desluşi cifrele dintr-un registru; colţurile gurii i se curbară în jos, ca şi cum toate acestea ar fi fost peste puterea lui de înţelegere. Nu mi-a fost greu să pricep de ce. Rochia şi tunica erau impregnate de pete lipicioase de la fructele căzute din livada mănăstirii St. Mary, părul îmi era strâns legat cu o bucată de pânză, iar pelerina de împrumut nu era nici pe departe decentă. Lovi uşor calul cu pintenii şi o luarăm din nou din loc unul lângă celălalt, în timp ce el se gândea la mine şi la ce s-ar fi căzut să-mi spună.

– De ce a trimis regina după mine? am întrebat eu din nou.

De ce nu le place bărbaţilor să vorbească?

– Nu am nici o idee. Cu siguranţă că veţi afla chiar de la Maiestatea Sa.

Trase hăţurile şi o luă înainte, iar conversaţia noastră fu curmată. Eu voiam să ştiu mai multe.

– Dar dumneavoastră cine sunteţi, domnule?

Nu mi-a răspuns şi m-am gândit că mai degrabă s-a făcut că nu m-aude, aşa că am profitat să-l studiez mai cu atenţie. Nimic neobişnuit. Nu era nici

[1] Havering-atte-Bower – sat şi periferie a burgului londonez Havering, menţionat în 1086 ca Haueringas, din 1272 adăugându-se şi „atte Bower" (adică „reşedinţă regală", cu referire la palatul Havering). (n.tr.)

tânăr, nici bătrân, trăsături regulate, puțin cam prea scorțos, puțin cam sobru. Cu siguranță era obișnuit să comande, dar eu nu eram vreun soldat. Nici el nu era mesagerul care crezusem inițial că este. Era mult prea autoritar să fie un simplu curier. Ochii îi erau un amestec de căprui cu verde, ageri și luminoși, ca ai unei veverițe. Mi s-a părut destul de încrezut pentru un bărbat care nu era chiar în vârstă. Așadar, aveam să călărim până la Havering-atte-Bower într-o liniște deplină? Nu eram de acord. M-am prins și mai bine de tunica lui Rob și m-am aplecat spre însoțitorul meu refractar.

– Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le aflu, domnule, am început eu. Cât mai avem până la Havering-atte-Bower?

– Cam două ore. Trei dacă nu vă grăbiți.

M-am făcut că nu îi remarc înțepătura.

– Deci e timp destul. Ați putea să mă ajutați. Ați putea să-mi spuneți unele lucruri pe care nu le știu.

– Ca de exemplu?

– Ați putea să-mi spuneți cum trebuie să mă port când ajungem la Havering-atte-Bower, i-am sugerat eu cu seriozitate, iar în același timp am căscat ochii cu o curiozitate inocentă. Am remarcat că imediat a început să șovăie. Cum ar trebui să mă adresez dumneavoastră, domnule?

– Eu sunt William de Wykeham[1]. Văd că dumneata nu știi nimic.

Am zâmbit intenționat. Un zâmbet cuceritor, nonșalant și sfios, dar în același timp mi-am semețit bărbia. Cum altfel să convingi un bărbat să-și dezlege limba decât să-i vorbești despre lucrurile importante pentru el? Învățasem acest lucru de la Janyn și Greseley. Vorbește despre bani și rata dobânzii și îți vor mânca din palmă.

– Nu știu nimic acum, am răspuns. Dar voi ști dacă mă veți lămuri. Cum să mă adresez? Cu ce vă ocupați?

– Puteți să-mi spuneți Wykeham. Sunt în serviciul Maiestății Sale, regele. Uneori și în slujba Maiestății Sale, regina Philippa, a spus el cu mândrie în glas. Menirea mea este biserica – și construcția palatelor.

– Oh. Mi se pare o îndeletnicire vrednică de toată lauda, dar și foarte interesantă. Ați construit multe?

Asta a fost. Ușa s-a deschis larg. Wykeham mi-a povestit pe tot restul călătoriei despre aspirațiile și realizările lui. Turnuri și arcade, contraforturi și pilaștri. Ziduri de apărare și metode mai bune de încălzire. Sfântă Fecioară! Era la fel de plictisitor ca o masă fără carne în postul Paștelui, la fel de incapabil să stârnească dorința unei călugărițe de a-și lepăda straiele sfinte ca și Janyn Perrers sau Greseley. Poate că toți bărbații erau în esență plicticoși la culme. În momentul în care am cerut informații detaliate

[1] William de Wykeham (1320/1324–1404), episcop de Winchester și cancelar al Angliei. În timpul domniei lui Eduard al III-lea a devenit consilier regal. Alungat de la curtea regală în 1376 ca urmare a unor acuzații de fraudă, a fost iertat de Richard al II-lea la câteva săptămâni după moartea regelui Eduard al III-lea. (n.tr.)

despre viața la palat, despre mâncare, modă, persoane importante, nu mi-a vorbit decât despre noul turn construit la Windsor; oricum, n-am făcut nici un efort să-l opresc. Oare era atât de ușor să-i convingi pe bărbați să poarte o conversație? Mult mai ușor decât pe femei, m-am gândit eu. Un zâmbet, o întrebare, un compliment pentru realizările și orgoliul lor. Am aflat foarte puține despre viața la Havering, dar multe despre construcția castelelor.

Ajunserăm în apropierea unui șir impresionant de turnuri, pe jumătate ascunse în spatele copacilor.

– Călătoria se încheie aici, domniță Alice. Am uitat... a spus el în timp ce își muta hățurile într-o mână, iar cu cealaltă căuta în desagă. Maiestatea Sa regina v-a trimis asta. S-a gândit că o să vă facă plăcere – că Dumnezeu o să vă fie alături pe parcursul acestui drum, a zis el în timp ce-mi înmâna rozariul. Eu nu cred că aveți nevoie de el. Vorbiți mai mult decât orice altă femeie pe care o cunosc...

M-am simțit brusc contrariată: pe de-o parte eram uluită de acest dar, pe de altă parte m-a deranjat nedreptatea acuzației.

– Ați vorbit mult mai mult decât mine!

– Aiurea!

– Femeie, nu te mai foi atâta! m-a bombănit morocănos Rob. Te miști mai mult decât un purice pe un câine cald!

Am izbucnit în râs.

– Mă dor mușchii!

– Fundul dumitale o să-și revină repede. Mie mi-ai luat carnea de pe coaste cu unghiile, atât de tare m-ai strâns!

Până și Wykeham a pufnit în râs. Bunăvoința lui a mai alungat din neliniștea crescândă față de ce mă aștepta aici.

– De ce mi-a trimis un obiect atât de valoros? Am ridicat rozariul înspre soare, iar lumina a pătruns prin mărgele, transformând obiectul într-un curcubeu strălucitor.

Însoțitorul meu m-a cântărit bine din priviri, ochii alunecându-i de la părul strâns cu bucata de pânză până la poalele rochiei murdare de noroi, ca și cum era peste putința lui de înțelegere.

– N-am nici cea mai mică idee.

Nici eu nu aveam.

Havering-atte-Bower. Nu știam nimic despre palate în ziua când am ajuns acolo plină de praf în urma lui Wykeham. Prima mea grijă nu a fost nicidecum să remarc grandoarea acelui loc. Mă dureau toți mușchii din cauza efortului de a mă ține în șa. De abia așteptam să ne oprim; nu voiam decât să cobor de pe creatura aceea masivă și să simt pământul sub picioare. Odată ajunsă în curtea palatului însă am rămas cu gura căscată.

– Aveți de gând să coborâți astăzi, domniță? s-a răstit Wykeham la mine. Ce-i cu dumneata? Descălecase deja și era pe treptele din fața imensei porți ghintuite.

– N-am văzut niciodată... Nu era atent la mine așa că am tăcut.

N-am văzut niciodată ceva mai măreț.

Și cu toate acestea avea un aer ciudat de primitor, un șarm seducător care lipsea mănăstirii St. Mary, cu zidurile ei austere din piatră gri. Mi se părea imens, dar ulterior aveam să aflu că pentru un palat era micuț și intim. Zidăria de piatră lucea în soarele după-amiezii, camerele și apartamentele erau dispuse la întâmplare, arcadele capelei la dreapta, o mare parte din sala mare în stânga mea, apoi alte numeroase clădiri și acareturi răspândite prin curte. Acoperișurile și zidurile se uneau în unghiuri ciudate, după cum le tunase mintea constructorilor de-a lungul anilor. Iar de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, întreg palatul era împresurat de pășuni și crânguri, ca o bucată de catifea verde ce învelește o nestemată prețioasă.

Eram absolut uluită.

– E frumos!

Cred că vocea îmi tremurase de emoție.

– Deocamdată, da, bombăni Wykeham. Bunicul regelui l-a construit – Eduard I. Reginei îi place – asta contează – e conacul ei. O să arate mai bine când o să mă ocup eu de el. Am niște idei pentru bucătării acum, de când locuiește și regele aici, zise el, apoi se pocni cu pumnii peste șolduri. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dă-te jos de pe animalul ăla.

Am alunecat de pe crupa calului și m-am dezechilibrat când picioarele mi-au atins pământul; i-am fost recunoscătoare lui Wykeham care m-a prins de braț.

– Vă mulțumesc, domnule. Mușchii îmi tremurau din cauza efortului, așa că nu i-am dat drumul imediat.

– La dispoziția dumitale, a răspuns el sec. Să-mi spuneți când vă puteți ține pe picioare.

Wykeham o luă înainte pe treptele joase, deschise larg ușa și intră în sala mare. Era un spațiu larg și deschis, iar toate mesele și caprele de lemn erau strânse pe timpul zilei, cu excepția mesei solide așezată pe estrada din celălalt capăt al sălii. După toată arșița prin care venisem până aici, înăuntru era răcoare și plăcut, iar grinzile de deasupra mea se pierdeau în zone de

umbre şi raze de soare. Ca blana unei pisici tărcate. Servitorii se mişcau pe nesimţite, înlocuind sfeşnicele de pe pereţi. Din spatele paravanelor care mascau intrarea în bucătării se auzeau hohote de râs. Tapiseriile de pe pereţi era viu colorate şi se reflectau în dalele de sub picioarele mele.

Eram copleşită de ce vedeam în jurul meu. Oare aici trăise contesa de Kent, fiinţa aceea arogantă care îmi marcase atât de mult tinereţea? M-am uitat prin toate colţurile de unde ar fi putut să mă urmărească şi să mă judece, până mi-am dat seama că mă purtam prosteşte. În cazul în care visurile ei ar fi devenit realitate, contesa ar fi stat în apartamentele vaste şi opulente ale reginei şi ar fi sorbit o cupă de vin, în timp ce o servitoare i-ar fi periat părul minunat. Dacă din întâmplare peria servitoarei s-ar fi încurcat într-o şuviţă, atunci contesa ar fi pleznit-o fără nici o ezitare. Iar dacă cumva şi-ar fi cumpărat încă o maimuţă, ar fi scăpat de ea de îndată ce s-ar fi plictisit.

Am sesizat o mişcare cu coada ochiului. O servitoare a traversat încăperea ţinând o tavă cu pahare şi o carafă şi a făcut o reverenţă în direcţia lui Wykeham. Am urmărit-o cu privirea. Acesta avea să fie destinul meu? Servitoare în bucătăria palatului regal? Dar de ce? Ducea regina lipsă de servitori? Dacă avea nevoie de mai mulţi slujitori, nu-i găsea intendentul destule fete doritoare prin satele învecinate? Nu înţelegeam deloc de ce m-ar fi adus tocmai de la mănăstire ca să fiu slujnică aici. Poate avea nevoie de o cameristă care să ştie să scrie şi citească, dar eu nu aveam educaţia necesară. Aşadar de ce, pentru numele Fecioarei binecuvântate, mă aflam aici? Greu de crezut că regina avea nevoie de talentele mele firave.

– Pe aici... zise Wykeham luând-o drept în faţă. Nu mai visaţi cu ochii deschişi!

În spatele nostru se stârni agitaţia, chiar în pragul uşii. Toată lumea din sală, inclusiv Wykeham şi cu mine, ne-am întors să vedem ce se întâmplă. Sub uşa boltită se oprise un bărbat. Silueta îi era iluminată de razele domoale ale soarelui de amiază, astfel încât era imposibil să-i ghiceşti trăsăturile, ci doar statura şi ţinuta. Prima mea impresie a fost că era înalt şi că avea o constituţie de soldat, de om de acţiune. În jurul şi printre picioarele lui forfoteau o grămadă de ogari. Pe apărătoarea de la încheietura mâinii stătea un uliu porumbar cu capişon pe cap. Pasărea a dat din aripi, iar bărbatul a înaintat un pas, intrând în bătaia directă a soarelui, astfel încât avea o aură în jurul capului şi umerilor, precum sfinţii reprezentaţi pe vitraliile de la mănăstire. Purta coroană de aur. Am rămas pur şi simplu cu gura căscată.

A mai făcut un pas şi magia a dispărut. Acum era învăluit în umbră, era din nou un om obişnuit. Atenţia mi-a fost abătută de câinii care săreau întruna, alergau în cercuri prin toată încăperea şi îmi adulmecau hainele. Nu mai avusesem de-a face cu animale atât de zgomotoase, aşa că m-am dat înapoi instinctiv, încercând să mă feresc de gurile lor îmbăloşate şi de corpurile lor impresionante. Indiferent la problema mea, Wykeham făcu o plecăciune, în timp ce eu încercam să scap de un ogar insistent.

Wykeham își drese glasul ca să-mi atragă atenția.

– Ce este? am întrebat eu.

Drept răspuns Wykeham îmi luă pelerina ponositǎ care încă mă acoperea de la bărbie până la picioare și îi dădu drumul pe jos. Am încremenit și am pufnit nemulțumită, iar în acel moment în sală se auzi o voce incredibil de frumoasă.

– Wykeham, Dumnezeule! Unde ai fost? De ce ești întotdeauna atât de greu de găsit?

Vocea avea un timbru clar și răsunase cu putere în toată încăperea. Spre noi se îndrepta cel care vorbise. Bărbatul cu pasărea de pradă.

Wykeham mai făcu o plecăciune, aruncându-mi în același timp o privire încruntată, am socotit eu, drept pentru care m-am conformat și am făcut și eu o reverență. Nou-venitul mergea cu pași grăbiți și săltați, la fel ca și ogarul care îl însoțea, și mi-a lăsat impresia unui vânător care revenise la palat după o zi grea, iar acum încerca să găsească o cană de bere și un colț de pâine.

După care s-a oprit la câțiva metri de mine.

– Maiestate! Wykeham mai făcu o plecăciune.

Regele!

Mi-am apucat poalele rochiei și am făcut o reverență până în pământ, ascunzându-mi fața îmbujorată. Ce naivă fusesem. Dar de unde era să știu? De ce nu era îmbrăcat ca un rege? Mi-am ridicat privirea și l-am văzut în fața mea; mi-am dat seama că nu avea nevoie de straie regale sau de bijuterii pentru a-și arăta superioritatea. Într-adevăr, avea ceva din înfățișarea unui zeu. Un bărbat oarecum în vârstă și experimentat, dar care își purta cu seninătate anii. Era fără îndoială chipeș, cu o frunte lată, un nas subțire și păr bălai bogat cu reflexe argintii. Nu era deloc un nătâng insipid. Regele strălucea ca un diamant pe deasupra tuturor.

– E vorba despre sursa de apă! anunță regele.

– Da, Maiestate. Mă ocup, a răspuns Wykeham calm.

– Regina are nevoie de apă caldă...

Tenul regelui fusese odată deschis, dar după o viață petrecută afară în bătaia soarelui și frig era bronzat și ridat. Fusese binecuvântat cu un chip remarcabil, cu ochi albaștri și la fel de vii precum ai păsării de pradă care stătea pe pumnul lui. Începu să scoată capișonul de pe capul șoimului, apoi își desfăcu mantia cu mișcări pline de naturalețe și grație și, cu o singură mână, și-o luă de pe umăr și o aruncă pajului care se ținuse după el până atunci. Cum de nu-mi dădusem seama că acesta era regele Eduard? La brâu purta o teacă bătută cu pietre prețioase din care ieșea un pumnal, iar la pălărie avea o broșă cu un rubin mare care prindea elegant o pană de păun. Chiar și fără acele nestemate și tot ar fi trebuit să-mi dau seama. Avea o ținută impunătoare, deprinderea de a porunci, de a cere supunere necondiționată.

Aşadar, acesta era măreţul soţ al reginei Philippa. Eram mai mult decât copleşită.

Am rămas în picioare, conştientă de aspectul meu sărăcăcios, cu pelerina aceea dezgustătoare făcută grămadă la picioarele mele. Regele însă nu se uita la mine. Nu eram eu cea mai prost îmbrăcată servitoare din câte puseseră piciorul în palat? Probabil credea – asta dacă se gândise măcar o secundă la prezenţa mea – că eram vreo cerşetoare care venise să primească pomană de la bucătăria palatului. Până şi şoimul mă ochise de parcă aş fi fost o lighioană.

Regele făcu un gest larg.

– Afară! Toată lumea! Câinii dispărură ascultători pe uşă îmbulzindu-se. Will – am fost să caut locul pentru construcţia băii de care mi-ai vorbit... Era suficient de aproape de Wykeham cât să-l ia amical pe după umeri. Unde ai fost?

Parcă nici nu eram acolo. Prezenţa mea era mai puţin importantă chiar şi decât a păsării ale cărei pene le mângâia cu afecţiune.

– Am fost la mănăstirea St. Mary din Barking, zâmbi Wykeham.

– La Barking? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– La solicitarea reginei, Maiestate. O nouă donaţie.

Regele încuviinţă din cap.

– Da, da. Am uitat. O linişteşte – iar în afară de Dumnezeu! – puţine lucruri o mai ajută. Privirea îi alunecă în treacăt asupra mea. Cine e? Cineva pe care l-am angajat? Îşi scoase pălăria din blană de castor cu broşă şi pană şi îşi înclină capul în direcţia mea, deşi bănuia că sunt doar o servitoare. Îmi studie chipul în grabă. Am mai făcut o reverenţă. Regele şi-a ridicat bărbia spre Wykeham şi şi-a dat cu presupusul. Ai zis că ai fost la St. Mary. Ai ajutat o măicuţă să evadeze de acolo, Will?

Wykeham a schiţat un zâmbet placid.

– Regina m-a trimis după ea.

Regele şi-a îndreptat din nou ochii aceia albaştri şi pătrunzători asupra mea.

– Probabil una dintre copilele acelea fără nici un căpătâi. Salvată pentru binele ei. Cum te cheamă, copilă?

– Alice, Maiestate.

– Te bucuri că ai scăpat de acolo?

– Da, Maiestate, am răspuns eu cu sinceritate şi probabil că lucrul acesta se simţi în vocea mea.

Eduard a râs cu poftă, făcându-mă şi pe mine să zâmbesc.

– Şi eu aş fi bucuros în locul tău. E foarte bine să-l slăveşti pe Dumnezeu, dar nu clipă de clipă. Ce înzestrări ai? m-a întrebat el şi s-a încruntat apoi, ca şi cum nu şi-ar fi putut da seama de talentele mele. Ştii să cânţi la lăută? Am clătinat din cap că nu. Ştii să cânţi cu vocea? Soţiei mele îi place muzica.

– Nu, Maiestate.

– Atunci bănuiesc că a avut motivele ei să te cheme. Deja nu se mai uita la mine, își pierduse interesul. Dacă o face fericită... Vino aici!

Am dat să o iau din loc, crezând că mie îmi spusese, dar el pocnise din degete spre un câine care se strecurase înapoi în sala mare și adulmeca ceva de-a lungul marginii tapiseriei de pe pereți. Câinele se supuse și veni să se gudure pe lângă el, iar regele îl prinse de zgardă.

– Will, spune-i Maiestății Sale – ba nu, m-am răzgândit, vii cu mine. Tu ți-ai îndeplinit sarcina față de regină. Acum trebuie să te ocupi de construcția noii băi. Joscelyn! Joscelyn! ridică el vocea.

Din spatele paravanului după care așteptase ieși un bărbat.

– Da, Maiestate.

– Du-o pe această copilă la regină. A trimis după ea. Iar acum, Will... Cei doi erau deja adânciți în planuri. Cred că am găsit locul ideal... Stai să scap întâi de câinii ăștia și de șoim... Regele începu să fluiere încet păsării de pe încheietura mâinii sale și se îndreptă spre ușă. Wykeham porni după el. Mă lăsară acolo fără să se mai uite înapoi. Amândoi. Ce motiv ar fi avut să le pese?

Sir Joscelyn, despre care aveam să aflu ulterior că era intendentul regal, mi-a făcut semn să îl urmez, dar eu am șovăit și m-am uitat înapoi peste umăr. Wykeham dădea din cap aprobator, iar ultima imagine pe care am păstrat-o a fost a lui, gesticulând ca și cum ar fi descris dimensiunea și întinderea construcției pe care o voia să o facă. Amândoi râdeau, iar vocea regelui răsuna mai puternic în comparație cu replicile mai potolite ale lui Wykeham. Acesta dispăru împreună cu regele și m-am simțit părăsită de ultimul meu prieten de pe pământ. Singurul meu prieten. Bineînțeles că nu asta mi-era, dar pe cine altcineva mai cunoșteam aici? Nu aveam să-i uit bunătatea. Cât despre rege, mă așteptam să poarte o coroană sau măcar un lanț de aur în jurul gâtului. Nu îmi închipuisem că o să-l văd înconjurat de o mulțime de câini de vânătoare și cu un șoim pe braț.

– Hai, copilă. N-am toată ziua la dispoziție.

Am oftat și l-am urmat pe intendent, resemnată că voi deveni una dintre fățurile fără adăpost salvate de regină. Mi-am vârât în decolteul rochiei mătăniile pe care le ținusem până atunci strâns în mână și l-am urmat după cum mi se poruncise.

În apartamentul reginei era liniște. În nici una dintre anticamere nu era nimeni căruia să mă lase în grijă, așa că Sir Joscelyn ciocăni la o ușă, primi permisiunea să intre și mă pofti și pe mine după el. Am rămas în pragul unui camere spațioase și inundate de soare, atât de viu colorată și animată de voci și acțiune, plină de strălucire, încât îmi umplu sufletul și îmi desfătă privirea mai ceva ca măreția sălii mari. Încăperea vibra de energie. Erau prezente toate culorile și nuanțele pe care mi le puteam imagina, iar femeile care roiau prin cameră păreau niște fluturi. Am rămas cu gura căscată. Cu siguranță un gest de prost gust, dar eram vrăjită de priveliște. Multe

femei sporovăiau în timp ce coseau sau se uitau pe cărți, și nici una dintre ele nu avea capul sau fruntea acoperite de văluri. O lume complet necunoscută mie, care îmi încânta văzul și auzul. Femeile vorbeau și râdeau: una dintre ele cânta foarte frumos la lăută.

Pe regină nu o vedeam printre ele. Și spre ușurarea mea, nici pe contesa de Kent.

Intendentul scrută camera din priviri și descoperi persoana pe care o căuta.

– Milady, spuse el și făcu o plecăciune perfectă. L-am imitat imediat; învățam repede. Aș vrea să vorbesc cu Maiestatea Sa.

Prințesa Isabella își ridică privirea de la lăută, dar continuă să ciupească strunele leneș. Acum îmi dădeam seama de unde venea frumusețea ei: semăna cu tatăl ei la ten și la statură.

– Joscelyn, Maiestatea Sa nu se simte bine. Nu se poate amâna?

– Mi s-a ordonat să o aduc la Maiestatea Sa, a răspuns el și m-a împins în față. Am mai făcut o reverență.

– De ce? Privirea îi stăruia asupra corzilor lăutei. În privința amabilității nu semăna cu regele.

– Wykeham a adus-o, milady.

Prințesa și-a ridicat privirea și mi s-a adresat direct.

– Cine ești?

– Alice, milady. Nu eram binevenită aici. Nici măcar nu-și aducea aminte de mine. De la mănăstirea St. Mary din Barking, milady.

Între sprâncenele Isabellei apăru o cută fină, care dispăru imediat.

– Îmi amintesc. Fata cu mătăniile – cea care muncea la bucătărie sau așa ceva…

– Da, milady.

– Maiestatea Sa a trimis după tine? Începu să zdrăngăne din nou la lăută și să bată nervos din picior. Cred că ar trebui să fac ceva cu tine.

Sclipirea din ochii ei nu mi se părea deloc prietenoasă.

Una dintre doamne se apropie și-și puse mâna pe umărul prințesei, semn că se cunoșteau demult.

– Cântă-ne, Isabella. Avem un cântec nou.

– Cu plăcere. Du fata la bucătărie, Joscelyn. Dă-i un pat și ceva de mâncare, apoi pune-o la muncă. Cred că asta a fost și intenția Maiestății Sale.

– Da, milady.

Isabella revenise deja la celelalte femei și la cântecul lor. Intendentul făcu o plecăciune și apoi mă împinse să o iau înainte, iar ușa se închise în urma noastră. Am simțit o dorință nestăvilită să fac și eu parte din viața care se ducea în spatele ușii închise. Aș fi vrut să am parte și eu de culorile și de lumea aceea aparte doar pentru mine.

Sir Joscelyn porni fără să spună un cuvânt cu mine pe urmele lui, așa cum se și așteptase. Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că mi se va da mâncare și un loc de dormit. Oare traiul ca servitoare în bucătăria palatului

Havering-atte-Bower avea să fie mai bun sau mai rău decât cel pe post de soră mireană în mănăstirea de la Barking? Mai bun decât viața de cal de bătaie pe care o dusesem în gospodăria Perrers? În curând aveam să mă lămuresc, grație răutății gratuite a prințesei Isabella, pentru că eu eram mai mult ca sigură că regina nu mă adusese tocmai de la Barking ca să-i jumulesc găinile în bucătărie. Era doar vina Isabellei. Puteam să-mi recunosc un dușman din prima clipă.

– Fata asta, domnule Humphrey... tonul intendentului era total diferit de cel pe care îl avusese înainte; acum era plin de dispreț la adresa mea. Încă o scursură găsită de Maiestatea Sa, care să trăiască din mila noastră.

Drept răspuns primi un mârâit. Domnul Humphrey mânuia un satâr cu care tăia carcasa unui porc de-a lungul șirei spinării.

– Doamna a zis să ți-o aduc ție.

Bucătarul s-a oprit brusc din tăiat și s-a uitat în sus pe sub sprâncenele cărunte.

– Aș putea să întreb ce să fac cu ea?

– Dă-i să mănânce. Găsește-i un pat. Îmbrac-o și pune-o la muncă.

– Ha! Uită-te-n jurul tău, Jos! Ce vezi?

M-am uitat și eu. Bucătăria era ticsită: peste tot ajutoare de bucătar, băieți care învârteau rotisoare și care spălau sticle, cu toții trebăluind în viteză și cu mare zgomot, de parcă se dezlănțuise iadul. Căldura degajată de cuptoare și grătare era insuportabilă. Deja simțeam picuri de transpirație pe șira spinării și părul ud la ceafă.

– Ce? mormăi Sir Joscelyn. M-am gândit că nu-i plăcuse modul în care îl alintase bucătarul.

– Eu nu angajez fete, Jos! Vezi? Nu sunt destul de puternice. Sunt foarte bune la lăptărie și să servească la mese – dar aici nu. Nu aici. Bucătarul își accentuă fiecare cuvânt cu o lovitură de satâr.

– Bine, să știi că așa a ordonat prințesa Isabella. La bucătărie cu ea, așa a zis.

Încă o mormăială.

– Și ce poftește doamna...!

– Exact!

Sir Joscelyn m-a abandonat pur și simplu în mijlocul agitației din bucătăria palatului Havering. Recunoșteam toate activitățile – spălat, degresat, tocat și amestecat – dar experiența mea pălea în comparație cu acestea. Zgomotul era asurzitor. Plin de viață. Țipete și râsete, huiduieli, comenzi urlate, urmate în mod inevitabil de înjurături și reclamații. Băieții de la bucătărie păreau cam lipsiți de respect, dar ordinele bucătarului erau îndeplinite imediat. Și mai era și mâncarea. Atât de multă mâncare... Mațele începură să-mi chiorăie la vederea ei. Iar aromele acelea de friptură, de carne suculentă...

– Nu sta acolo ca un sul de cârpe.

Bucătarul şi-a trântit satârul şi mi-a aruncat o privire în treacăt, dar ajutoarele de bucătar m-au privit insistent, mi-au rânjit obraznic şi au făcut gesturi obscene spre mine. Nu prea mai văzusem asemenea gesturi cu limbi şi degete – poate doar uneori în piaţă, când asistasem la o scenă între o târfă şi un client nemulţumit – dar nu era nevoie de o imaginaţie prea bogată ca să-mi dau seama. Obrajii mi-au luat foc, şi nu din cauza căldurii insuportabile.

– Stai acolo. Domnul Humphrey mi-a pus o palmă uriaşă pe umăr şi m-a împins spre masa din mijloc. Apoi mi s-a trântit un castron cu o tocană groasă în faţă, mi s-a vârât o lingură în mână, iar undeva pe masă mi s-a aruncat o bucată de pâine albă râncedă.

– Mănâncă – şi repede. E multă treabă de făcut.

Am mâncat pe nerăsuflate. Mânată de păcatul lăcomiei. Am băut cana de bere care mi-a fost dată. Nici nu-mi dădusem seama cât de foame îmi era.

– Pune asta pe tine.

Domnul Humphrey ţinea în mână un şorţ mare din in pătat, pe care mi-l dădu în timp ce se îndrepta spre unul dintre cele două cuptoare, să pună la copt o tavă cu pâini rotunde. S-ar fi potrivit unei persoane mult mai solide decât mine. Mi l-am legat în jurul taliei ca să nu mă împiedic de el şi tocmai înnodam cordonul, înjurând-o printre dinţi pe Isabella, când bucătarul a revenit la mine.

– Ia să te văd! M-am prezentat în faţa lui. Cum ziceai că te cheamă?

– Alice.

– Alice! Bine, Alice, să ştii că nu trebuie să stai cu ochii în podea pentru că rişti să cazi în fund, spuse el. Nu eşti prea voinică.

– E destul de voinică. Pentru ce mă gândesc eu! interveni unul dintre ajutoarele de bucătar, un băiat solid cu o claie de păr încâlcit, după care izbucni într-un râs ameninţător.

– Taci, Sim. Şi să-ţi ţii mâinile acasă că altfel... Domnul Humphrey gesticulă sugestiv cu satârul deasupra bucăţii de carne. Nu-i băga în seamă, fato. Mi-a luat palmele şi le-a întors în sus. Hmm. Ce ştii să faci?

Nu credeam că ar conta ce aş spune, având în vedere obscenităţile necontenite din partea celor doi flăcăi care se chinuiau să înfigă o căprioară pe frigare. Deja mă etichetaseră. Mi se vor încredinţa cele mai joase munci. Voi fi ţinta glumelor şi a batjocurii lor.

– Haide, copilo! N-am mai întâlnit până acum o femeie care să n-aibă nimic de zis!

Bine, aveam să vorbesc. Aveam să-mi susţin punctul de vedere. Nu voiam să mă ascund. Până acum fusesem mutată dintr-o parte într-alta exact ca un sul de cârpe, aşa cum îmi şi spusese, dar dacă acesta avea să fie viitorul meu nu aveam de gând să mă comport ca şi cum aş fi fost invizibilă. Cât stătusem la Signora Damiata mă abţinusem pentru că aş fi riscat să

nu-mi mai primesc simbria. Acum știam că trebuia să nu mă las și să impun respect.

– Asta pot să fac, domnule Humphrey. Și asta. Am arătat către hârdăul plin cu apă în care se spălau și degresau vasele. Asta pot să fac. Un băiețandru punea lemne pe foc.

– Asta poate și un imbecil! spuse bucătarul și se făcu că trage un șut băiatului de lângă foc, care rânji la el. Deci nu știi să faci nimic!

– Pot să fac pâine. Pot să omor alea. Dintr-un coș de răchită de lângă șemineu se auzea cotcodăcitul nevinovat al găinilor. Pot să fac asta. Am arătat spre un bătrân care curăța un pește și-i scotea și arunca mațele cu palma goală într-un lighean. Pot să fac o tinctură care să vindece tusea. Și pot să fac...

– Ia te uită ce achiziție valoroasă pentru bucătăria mea! Domnul Humphrey se apucă de curea și făcu o plecăciune în zeflemea către mine. Nu crezuse nici jumătate din ce-i spusesem.

– Pot să fac inventarul alimentelor. Nu aveam de gând să tac decât dacă-mi poruncea. Pot să țin socoteala registrelor și răbojurilor. Dacă eram condamnată să muncesc aici voiam să-mi găsesc un rost. Până când vor veni zile mai bune.

– Sfântă Fecioară! Un adevărat miracol pe capul meu! Eram luată și mai peste picior. Ce caută o domnișorică atât de înzestrată în bucătăria mea? Râsetele la adresa mea se înmulțiră și ele. Pentru început să faci asta.

Am fost pusă să curăț cenușa fierbinte din cuptoare și să frec straturile de grăsime de pe tăvi. Absolut nici o diferență față de mănăstire sau de casa familiei Perrers.

Și totuși, era altfel și îmi plăcea. Aici viața era mult mai aspră și intensă, nu o existență deplorabilă unde eram obligată să tac și să mă supun la fiece pas. Nu era în permanență un chin. Nu-mi plăcea ce făceam – era greu, istovitor și eram mereu mustruluită sub supravegherea vigilentă a domnului Humphrey și a lui Sir Joscelyn – dar aici nu eram pedepsită cu severitate sau bătută cu nuiaua dacă încălcam regulile Sfântului Benedict. Sau sub privirea mușcătoare a Signorei Damiata. Toată lumea avea ceva de comentat despre orice eveniment sau zvon care ajungea în bucătăria domnului Humphrey. Jur că ar fi putut purta o discuție despre situația politică a regatului la fel de bine ca orice mare lord, și asta în timp ce curăța pipota unui fazan. Era o lume cu totul diferită. Acum eram proprietara unei saltele de paie într-o cămăruță strâmtă de la mansardă, unde stăteam împreună cu două dintre slujnicele care strecurau laptele și făceau roți mari de brânză la lăptărie. Mi se dăduse o pătură, un schimb de haine și o jachetă noi – cel puțin pentru mine noi – o bucată de pânză cu care să-mi prind părul și o pereche de încălțări solide.

Trăiam mai bine decât la St. Mary? Pe toți sfinții, ba bine că nu!

În timp ce roboteam din greu trăgeam cu urechea. Ajutoarele de bucătari bârfeau din zori până-n noapte, acoperind toate subiectele legate de familia regală, iar eu îi ascultam cu cea mai mare plăcere. Regina era bolnavă, regele era protector. Trecuseră zilele glorioase în care regele îi învinsese pe sângeroşii francezi în bătălia de la Crécy, dar era în continuare demn de admiraţie. Iar Isabella! O lady care refuza orice mariaj decent care i se propunea! Regele ar fi trebuit s-o biciuiască! Iar în ce-o privea pe contesa de Kent – imediat am ciulit urechile – care se măritase cu Prinţul şi într-o zi avea să devină regină, ei bine, contesa nu era cu mult diferită de o târfă şi se purta urât de câte ori avea ea chef. Slavă Domnului că era în Aquitania alături de soţul ei grav bolnav.

Bârfele ajutoarelor de bucătari au continuat, fără să bănuiască nimeni că muream de curiozitate... Gasconia şi Aquitania, cuceririle noastre de dincolo de Canalul Mânecii, erau dominate de revolte. Irlanda fierbea mai ceva ca o oală pe foc. Cât despre construcţiile acelui Wykeham...! Direcţionase apa de la bucătărie să curgă printr-o ţeavă direct într-un vas la Westminster! Mă rugam la Dumnezeu ca în curând să facă asta şi la Havering.

Între timp eram trimisă să scot apă din fântână de douăzeci de ori pe zi. Domnul Humphrey nu mă punea să citesc sau să socotesc. Spălam, degresam şi tocam, îmi ardeam mâinile şi părul şi goleam oalele de noapte. Ridicam, căram şi frecam. Şi am făcut treburi şi mai grele doar ca să ţin ajutoarele de bucătari şi birtaşii nerușinaţi la distanţă. Am învăţat repede. Pentru numele lui Dumnezeu, ce repede am învăţat!

Sim. Cel mai mare mitocan dintre ei, cu părul ăla blond şi cu zâmbetul lui pofticios.

Nu am avut nevoie de nici un avertisment. Văzusem ce înseamnă seducerea romantică pentru Sim când o încolţise pe una dintre servitoare lângă uşa depozitului de lemne. Chipul ei nu exprima nici pe departe încântare în timp ce el o îmbulzea şi-i mormăia ceva cu pantalonii în vine. Nu voiam să-şi pună mâinile acelea slinoase cu unghii murdare pe mine. Şi nici o altă parte a corpului. De obicei reuşeam să scap de toate scursurile de oameni cu un şut tras în picior sau un cot ascuţit în stomac. Din nefericire, lui Sim şi găştii lui soioase le era uşor să mă urmărească în cămară sau în pivniţă. M-a prins de talie o dată, apoi de încă zece ori doar în prima săptămână.

– Ce zici de un sărut, Alice? încerca el să mă linguşească, iar respiraţia fierbinte pe care i-o simţeam pe gât îi mirosea îngrozitor.

I-am tras un pumn zdravăn în piept.

– N-o să capeţi nici un sărut de la mine!

– Dar de la cine?

În fundal aceleaşi chicote de la aceleaşi bestii care rânjeau cu gurile până la urechi.

– Nu de la tine!

– Eşti o ticăloasă urâtă, dar tot eşti mai bună decât o carcasă de vită.

– Tu nu, Sim jegosule. Mai degrabă aș săruta un crap din iaz. Acum dă-te din calea mea – și ia-ți și balaurii cu tine.

Descoperisem că-mi plac jocurile de cuvinte și că aveam limba ascuțită, așa că-mi însoțeam aceste talente de coatele ascuțite. Instinctul de conservare îmi dădea curaj să reacționez.

– N-o să ai parte de vreunul mai bun ca mine, a zis el și s-a lipit de coapsa mea.

Am renunțat la ironii. I-am tras un genunchi în zona aceea, ocazie cu care strânsoarea s-a slăbit.

– Ține-ți mâinile acasă! Dacă nu te potolești, o să iau cuțitul de măcelar al domnului Humphrey și-o să-ți tai ouăle! O să le prăjim pentru cină cu usturoi și rozmarin!

Nu eram nefericită. Îmi părea rău că nu eram drăguță și că aptitudinile mele se iroseau. Câtă pricepere îți trebuia să verși oalele de noapte la groapa de gunoi? În timp ce trudeam din greu să înfășor niște fitiluri groase în seu puturos ca să fac lumânări pentru bucătărie și cămări, prin toată hărmălaia și agitația din jurul meu, mintea mi-a alunecat înapoi spre zilele de început ale noviciatului meu. I-am permis contesei de Kent – de fapt chiar eu am invitat-o – să pătrundă în mintea mea. Deși era în Aquitania, în acele momente trăia din nou în bucătăria aglomerată de la Havering-atte-Bower.

Cum de o făptură atât de umilă ca mine fusese remarcată de o femeie de viță nobilă? Ce spectacol desfășurase în fața ochilor mei pe vremea când eram abia o copilă! Trăsura, minunat decorată cu perdele aurite, cu cele mai moi perne din lume și trasă de șase armăsari minunați, se oprise legănându-se. Peste tot mișunau slujitori. Mai era încă un compartiment plin ochi cu bagaje. Nu văzusem în viața mea atâta bogăție. Am zărit niște degete pline de inele care au tras perdeaua la o parte cu un gest amplu.

Sfântă Fecioară! Imaginea femeii care cobora din trăsură îmbrăcată cu o rochie albastră din damasc mi-a tăiat răsuflarea – avea un model delicat dintr-o nuanță mai închisă de albastru cu fir argintiu și o blană splendidă. Și-a netezit cutele pelerinei, iar bijuteriile de pe degete s-au aprins ca un curcubeu de foc. Nu era tânără, dar nici bătrână, în schimb era de o frumusețe răpitoare. Nu i-am ghicit forma siluetei pentru că era învelită în haina aceea groasă, deși era o zi călduroasă de vară, și n-am putut să-i văd nici părul, ascuns sub *crispinetta* și un văl negru, dar în schimb i-am zărit chipul. Un oval perfect, un ten fără cusur; încântătoare. Ochii ei, puși în evidență de materialele fine și mătasea unduioasă, erau mari și strălucitori, de culoarea frunzelor tinere de fag.

Aceasta era contesa Joan de Kent, târfa de prost gust descrisă în bârfele din bucătărie.

Dintr-un alt compartiment al trăsurii dădură buzna trei cățeluși care începură să latre și să facă tumbe în jurul picioarelor ei. Pe capra trăsurii stătea un uliu care-mi arunca priviri ucigașe. Mai era și un animal ciudat pe care nu-l mai văzusem niciodată, cu niște ochi mari strălucitori și degete

ca ale oamenilor, de culoarea castanelor sălbatice, cu un guler de blană în jurul feței și coadă lungă. La gât avea o zgardă și un lanț de aur. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la animalul acela. Încremenisem locului, complet subjugată de măreția glorioasă a lumii în care trăim, precum și de creatura care mă fascina și mă dezgusta în aceeași măsură.

Apoi, fără nici un avertisment, creatura s-a repezit țipând și a început să dea disperată din labe printre călugărițele adunate pentru întâmpinarea oaspetelui. Călugărițele se speriară toate, apoi începură să țipe într-un glas. Cățelușii începură să latre și să o hăituiască. Iar în momentul în care animalul a trecut în goană pe lângă mine, *am știut!*

M-am aplecat la țanc cât să-i prind capătul lanțului și să trag, astfel încât animalul a scos un țipăt și s-a oprit brusc la picioarele mele, arătându-mi colții ascuțiți. N-am mai stat pe gânduri. Nu l-am lăsat să se zbată și l-am ridicat repede în brațe. Era ușor, cu oase subțiri și o blană incredibil de moale. Și-a înfipt bine degetele în vălul meu și nu i-a mai dat drumul, iar eu am simțit că m-am înroșit ca focul din pricină că toată lumea amuțise și se uita la mine.

M-am întors în bucătărie, înapoi la seul fierbinte și urât mirositor care îmi opărea carnea și din care trebuia să confecționez lumânări, și parcă simțeam zgârieturile pe care creatura aceea mi le făcuse cu ghearele. Salvarea maimuței lui Joan fusese o acțiune calculată și interesată, nu impulsivă ca atunci când o prinsesem pe regina Angliei de mână. Ar fi trebuit să-mi regret îndrăzneala? Nu mi-a părut rău. M-am folosit de singura șansă pe care o avusesem vreodată ca să fiu remarcată de cineva. Nu am regretat nici măcar după ce am descoperit că doamna mă cerceta de parcă eram un crap gras pe o tarabă din piață. Am încercat să fac o reverență, din nefericire lipsită de grație, și am gesticulat enervată din mâini.

– Ia te uită! a observat doamna, iar colțurile gurii i se curbară oarecum într-un zâmbet, deși ochii îi rămâneseră îngrozitor de reci. Ce spirit de inițiativă. Zâmbetul i s-a lățit și s-a și transformat într-unul irezistibil de șarmant, strălucitor ca niște cristale de gheață formate pe suprafața unei bălți într-o dimineață geroasă. Am nevoie de cineva care să se ocupe de nevoile mele. Această fată... știe. A făcut un gest autoritar, care însemna că deja se decisese în privința mea. Vino cu mine, copilă. Ține bine maimuța...

Așadar am urmat-o; gura mi se uscase, iar în stomac simțeam un amestec ciudat de emoție puternică și încântare. Aveam să devin servitoare. Trebuia să îndeplinesc tot felul de sarcini mărunte și îndeletniciri casnice pentru o femeie care *mă alesese*. Ce-i drept, doar pentru o perioadă scurtă, dar asta era șansa mea să fiu remarcată. Să fiu *deosebită*. Am apucat animalul de ceafa aurie. Nu l-am ținut prea mult. De îndată ce am pășit în camerele pregătite pentru musafira noastră, a țâșnit din brațele mele direct pe perdelele baldachinului și a început să roadă nervos damascul. Am rămas unde eram, adică lângă ușă, neștiind ce să fac.

– Ia astea! mi-a poruncit ea.

Mi-a întins o pereche de mănuşi brodate pe care le scăpă pe podea, crezând că o să le prind. Vălul şi plastronul au avut aceeaşi soartă, fiind lepădate fără să-i pese de ţesătura scumpă. Am sărit imediat şi le-am ridicat de pe jos. Aceasta a fost prima mea lecţie ca servitoare personală a unei doamne. Doamna şi-a lăsat mantia să-i cadă în braţele mele, iar eu am rămas pe loc, neştiind ce să fac cu haina aceea luxoasă. Nu m-a îndrumat în nici un fel, iar din cauza atitudinii ei arogante nici n-am îndrăznit să întreb.

– În numele lui Dumnezeu! ocărî ea cu o nonşalanţă care m-a impresionat. Chiar să fiu nevoită să tolerez această odaie mohorâtă? Pun pariu că e mai rău decât o carceră din Turn. E atât de rău acolo că până şi eu m-aş da pe brazdă! Luă o casetă de bijuterii, o deschise şi râse nu tocmai încântată. Nu ştii cine sunt eu! Cum să ştie o novice din cloaca asta de mănăstire de mine? Dar pentru numele lui Dumnezeu! O să afli în cel mult douăsprezece luni. Toată ţara o să audă de mine. Răutatea din vocea ei era de-a dreptul deplasată, stridentă şi-n acelaşi timp cu nuanţe plăcute. Aruncă cutia pe pat, iar bijuteriile se împrăştiară ca un şuvoi strălucitor, apoi privi scurt spre mine. Sunt Joan, contesă de Kent. Cel puţin deocamdată. În curând voi deveni soţia prinţului Eduard. Viitorul rege al Angliei.

Nu mai auzisem de ea şi nici de prinţul care avea să urce pe tron. Ce ştiam era că *eu* fusesem aleasă. Ea mă alesese pe mine să o slujesc. Cred că m-am simţit uşor mândră de asta. După cum s-a dovedit, m-am înşelat.

M-am transformat în sclava Frumoasei Fecioare de Kent, a cărei graţie şi frumuseţe erau, după cum m-a informat chiar ea, vestite pe tot cuprinsul regatului. De câte ori avea nevoie de mine, suna dintr-un clopoţel de argint care răsuna cu claritate. Şi suna cât se poate de des.

– Ia rochia asta şi curăţă-i tivul – e plin de praf. Şi ai grijă.

Am curăţat-o. Am avut mare grijă.

– Adu-mi nişte levănţică – sper că ai levănţică în grădină. Ia levănţica şi pune-o peste blănuri. Nu le mai port câteva luni de acum înainte...

Am devastat grădina surorii Margery de levănţică, riscând să fiu certată de infirmiera şefă a mănăstirii.

– Du maimuţa aia îngrozitoare – aici avea dreptate – în curte. Mă doare capul de câtă gălăgie face. Şi apă. Am nevoie de un vas cu apă. Apă fierbinte – nu rece cum mi-ai adus data trecută. Iar după ce termini cu asta, să-mi aduci cerneală. Şi un condei.

Contesa Joan era o stăpână pretenţioasă, dar asta nu m-a deranjat niciodată. Fereastra către extraordinara lume de la curtea regală se deschisese larg înaintea mea, iar eu o puteam studia şi mă puteam minuna de ea.

– Piaptănă-mă, mi-a ordonat.

I-am desfăcut cozile blond-roşcate împletite şi am pieptănat-o cu un pieptăn de fildeş care aş fi vrut să fie al meu.

– Ai grijă, fato! S-a smuls de lângă mine şi şi-a înfipt unghiile în mâinile mele până mi-a dat sângele. Mă doare capul şi fără să mă mai chinui şi tu cu neîndemânarea ta!

Contesa Joan avea deseori dureri de cap. În timp am învățat să mă feresc de ea în acele momente, dar mă chema înapoi de fiecare dată după ce mă alunga din preajma ei. Și dacă ați ști care a fost cea mai copleșitoare revelație pentru ochii mei naivi...!

Baia contesei Joan!

Era un adevărat ritual. Pe brat țineam o cămașă proaspăt spălată și un prosop din pânză groasă. Iar contesa Joan? Își lepăda hainele fără nici un pic de sfială. Pentru o clipă m-am simțit foarte jenată, de parcă și eu aș fi fost dezbrăcată. Nu mai avusesem de-a face cu nuditatea. Nici o măicuță nu-și scotea lenjeria. Măicuțele dormeau în cămașă și se spălau pe dedesubt cu o cârpă muiată într-un lighean cu apă și aveau să moară îmbrăcate tot în acea cămașă. Nuditatea era un păcat în ochii Domnului. Contesa Joan nu avea astfel de inhibiții. Dezbrăcată complet, intra în cada cu apă parfumată, iar eu rămâneam cu gura căscată până la sfârșit, când trebuia să-i întind ștergarul.

– Acum ce s-a mai întâmplat, fetițo? m-a întrebat ea, vădit amuzată de reacția mea. N-ai mai văzut niciodată o femeie în pielea goală? Bănuiesc că nu, trăind cu babele alea. A râs și aș fi zâmbit și eu dacă nu i-aș fi sesizat răutatea. Pun pariu că nici bărbat despuiat n-ai văzut. Moleșită de la căldură, a căscat și s-a întins până când sânii i-au ieșit deasupra apei.

– Spală-mi părul, fetițo.

Bineînțeles că așa am și făcut.

Înfășurată într-un halat și cu părul ud pe umeri, contesa Joan s-a dus să scotocească într-un cufăr, de unde a scos o oglindă în care s-a studiat la lumină. A zâmbit, mulțumită de trăsăturile ei. Avea toate motivele, nu? Eu am rămas cu privirea pironită asupra obiectului acela cu ramă de argint și suprafață lucioasă, până când contesa și-a întors capul cu trufie și m-a surprins.

– Ce e? La ce te uiți? Am clătinat din cap. Pentru moment nu mai am nevoie de tine, a spus ea și a aruncat obiectul strălucitor pe pat. Întoarce-te după ultima slujbă de peste zi.

Dar pe mine mă furnicau degetele să ating obiectul acela...

– Oglinda dumneavoastră, milady...

– Da?

– Pot să mă privesc în ea? am întrebat eu.

M-a luat total pe nepregătite și nu am reacționat la timp. Contesa Joan a izbucnit brusc cu violență nestăpânită, pentru că avea un temperament coleric. Mi-a tras peste față o palmă care a răsunat în toată încăperea, atât de tare încât mi s-a tăiat respirația și m-am dezechilibrat.

– Nu fi obraznică, fetițo! M-a examinat preț de o clipă, apoi sprâncenele i s-au ridicat ca două semicercuri perfecte și colțurile gurii i s-au arcuit. Dar poți să iei oglinda – dacă chiar vrei.

Am luat-o de pe pat – și m-am privit în ea. O reflecție, un chip de o sinceritate care întrecea cu mult ce văzusem în ligheanul meu, m-a privit

înapoi. Am încremenit. Apoi, fără să spun nici un cuvânt – eram prea zdruncinată ca să pot articula vreunul – am aşezat cu grijă oglinda cu faţa în jos pe pat.

– Îţi place ce ai văzut? m-a interogat contesa Joan, savurând situaţia umilitoare în care mă aflam.

– Nu! am reuşit eu să rostesc cu gura uscată. Imaginea reflectată în apă fusese cel puţin înşelătoare, dar acum nu mai aveam nici o îndoială. Ochi întunecaţi precum noaptea, goi şi fără nici un fel de licărire – ca o apă într-o noapte fără lună. Sprâncene şi mai întunecate şi atât de bine conturate de parcă fuseseră pictate cu cerneală de o mână tremurată. Maxilar puternic: nas proeminent şi gură mare. Toate trăsăturile atât de... de *puternice*! Slavă Domnului că părul îmi era acoperit. Eram o larvă, un vierme, nu mă ridicam nici până la gleznele acestei frumuseţi cu părul blond-roşcat şi ten deschis care îmi zâmbea triumfător.

– Dar la ce te aşteptai? m-a mai întrebat contesa.

– Nu ştiu, am răspuns eu cu jumătate de gură.

– Te aşteptai cumva să vezi măcar o trăsătură atrăgătoare care să facă un bărbat să întoarcă privirea după tine, aşa-i? Sigur că da. Ce femeie nu-şi doreşte să fie aşa? Dacă femeia e frumoasă, asta se trece cu vederea. Dar dacă-i urâtă? Aşa ceva nu poate fi acceptat.

Ce verdict crud, pronunţat fără nici o emoţie, fără să-i pese de sentimentele mele. Şi chiar în acea clipă, când şi-a înălţat trufaşă bărbia, i-am zărit adevărata faţă. Îi făcea plăcere să fie crudă, iar în timp ce eram copleşită de această descoperire deloc măgulitoare, mi-am dat seama fără nici o putinţă de tăgadă de ce mă alesese pe mine să-i fiu slujnică. Nu fusese meritul meu că mă alesese. Nu avusese nici o legătură cu giumbuşlucurile maimuţei ei perverse, nici cu încercarea mea prostească de a-i atrage atenţia, nici cu eforturile pe care le depusesem ca să devin o servitoare bună. Mă alesese pentru urâţenia mea, care contrasta puternic cu frumuseţea aceasta educată, rafinată şi foarte cizelată de la curte şi care strălucea ca un far de pe colină. Eram total opusă: extrem de neatrăgătoare, stângace, ignorantă, astfel încât nu eram un pericol pentru o făptură perfectă ca Joan de Kent.

Am stat şi m-am gândit mult la asta, am cântărit plusurile şi minusurile şi am ajuns la concluzia că o uram din tot sufletul.

Bineînţeles că totul s-a terminat foarte brusc.

– Plec, m-a anunţat contesa după trei săptămâni; după cele mai interesante şi incredibile trei săptămâni din viaţa mea. Fusesem deja martoră la pregătiri – văzusem trăsura întorcându-se, precum şi escorta care se învălmăşea chiar în clipa aceea în curte – şi îmi părea rău.

– Fir-ar să fie! De-abia aştept să scap dintre pereţii ăştia stupizi. Aş putea crăpa aici fără ca nimeni să observe. Mi-ai fost de folos. Contesa stătea în jilţul cu spătar înalt din dormitorul ei, cu încălţări aurii din piele în picioarele aşezate pe un scăunel, în timp ce în jurul ei alţi servitori îi strângeau

bagajele. Cred că ar trebui să te recompensez cumva, dar nu știu cum. Se ridică foșnindu-și rochia de damasc și arătă cu mâna.

– Ia cușca aia și maimuța.

Am reușit cu greu să recuperez maimuța, cu prețul unei mușcături, dar mintea nu-mi stătea la rană. Mai era ceva ce voiam să aflu. Dacă nu întrebam acum...

– Milady...

– N-am timp, îmi aruncă ea în drum spre ușă.

– Ce-i trebuie unei femei să fie... M-am gândit bine la cuvântul pe care trebuia să-l folosesc. Ce-i trebuie unei femei să fie puternică?

S-a oprit. S-a întors alene și a început să râdă încet, dar chipul îi exprima atât de clar batjocura încât m-am înroșit toată de cutezanța mea.

– Alice. Alice parcă te cheamă, nu? m-a întrebat ea. Era prima dată când îmi spunea pe nume. Ce știe o ființă ca tine despre ce înseamnă adevărata putere? Să zicem că ai căpăta-o, dar ce-ai putea face cu ea? Disprețul pentru ignoranța mea era nemilos, chiar și mascat de exprimarea elegantă.

– Mă refeream la puterea de a-ți croi singură drumul în viață.

– Așa deci! Asta îți dorești? M-a cadorisit cu un zâmbet de complezență. Atunci am întrezărit sub nepăsarea ei o emoție mult mai puternică. În realitate mă disprețuia profund, așa cum probabil disprețuia toate făpturile care nu erau de viță nobilă. Nu o să ai această putere, draga mea. Doar dacă te referi la un statut. Asta dacă nu cumva poți să-ți depășești condiția și să devii stareța acestui palat. Mă lua în derâdere pe cel mai liniștit ton. Nu o să reușești – dar o să-ți răspund. Dacă nu provii dintr-o familie bună, atunci trebuie să fii frumoasă. Dar cu aspectul *tău* n-o să ajungi nicăieri. Mai ai o singură opțiune. Zâmbetul îi dispăru și m-am gândit că totuși vrea să-mi dea un răspuns serios. Învățătură, cunoștințe cât mai multe.

– Ce legătură este între cunoștințele cuiva și putere?

– Este. Atunci când cunoștințele tale sunt importante pentru altcineva.

Ce-aș fi putut învăța la mănăstire? Prin fața ochilor mi s-a desfășurat viața străvezie pe care o duceam aici, sărăcăcioasă și fără nici un viitor. Trebuia să sap rădăcinile în grădină. Trebuia să prepar leacuri la infirmerie. Trebuia să lustruiesc potirele de argint din biserica mănăstirii.

– Și ce-aș putea face cu asemenea cunoștințe? am întrebat-o cu disperare în glas, ca și cum aș fi enumerat cu glas tare toate lucrurile pe care știam să le fac. Cât de tare am detestat-o în momentul acela.

– De unde să știu eu? Dar îți mai spun ceva. Este important pentru o femeie să știe să se prefacă și să-și valorifice înzestrările, oricât de lipsite de valoare ar fi. Ești în stare să faci asta?

Să fiu fățarnică? Eram în stare de așa ceva? Habar n-aveam. Am clătinat din cap.

– Șiretenie! Inventivitate! Uneltire! a izbucnit ea, enervată de ignoranța mea. Nu înțelegi? Contesa s-a întors din drum ca să-mi șoptească la ureche, de parcă ar fi fost vorba de ceva plăcut. Trebuie să ai puterea interioară să-ți

atingi țelul și asta indiferent de câți dușmani îți vei face pe acest drum. Nu e ușor. Eu am avut dușmani toată viața, dar în ziua în care mă voi căsători cu Prințul toți vor dispărea precum pleava dusă de vânt. O să le râd în față și n-o să-mi pese câtuși de puțin de ce-or să spună despre mine. Tu ai fi în stare să faci la fel? Mă îndoiesc. Asta trebuie să faci și ia aminte la ce ți-am spus, fetițo. Nu te-așteaptă decât traiul în cripta asta sinistră, până în ziua când te vor înveșmânta în hainele de înmormântare și te vor înfășura în giulgiu.

– Nu! Imaginea aceea îngrozitoare m-a făcut să țip la fel ca atunci când contesa Joan mă înțepa cu penițele ei ascuțite. O să scap de aici. Era prima dată când rosteam cu voce tare aceste cuvinte. Sunase deznădăjduit. Fără nici o speranță, dar în acel moment am fost năpădită de imensitatea tuturor lucrurilor de care n-avusesem parte până atunci și de care nici n-aveam să mă bucur vreodată dacă nu făceam ceva.

– Să scapi? Și din ce-o să trăiești? La fel îmi spusese și sora Goda și simțisem vorbele ca pe un cuțit în inimă. Fără nici un venit ai avea nevoie de un soț. Asta dacă nu cumva vei deveni o curvă. O viață riscantă, scurtă și abrutizantă. N-o recomand nimănui. Mai bine călugăriță. M-a împins la o parte, a ieșit din cameră în curte, s-a urcat în trăsură, iar eu m-am întins să așez maimuța pe perne și să trag perdelele; cu asta îmi încheiasem îndatoririle față de ea. La final mi-a împărtășit și deznodământul. Nu o să devii nimic de preț în viață. Așa că cel mai bine ar fi să-ți muți gândurile de la așa ceva. M-am hotărât, a continuat ea cu un surâs strălucitor, cum să te recompensez. Ia maimuța. Cred că o să-ți mai ocupe timpul – pe mine a început să mă enerveze.

Creatura a fost scoasă din trăsură și aruncată în brațele mele.

Iar contesa Joan a dispărut împreună cu câinii, șoimul și toată influența ei tulburătoare într-un nor de praf, dar nu am uitat niciodată faptul că ea a fost cea care mi-a aprins imaginația. A început să mă ardă atât de tare încât se transformase aproape într-o durere fizică și mi-am dorit din tot sufletul să se stingă, dar flacăra aceea nu s-a mai potolit niciodată. Mâna corupătoare a ambiției a pus stăpânire pe mine, m-a apucat de umăr într-o strânsoare de moarte și a refuzat să-mi mai dea drumul.

Merit mai mult, așa mă gândeam în timp ce îngenuncheam împreună cu surorile pentru ultima slujbă de peste zi, tânără cum eram. *Voi deveni* importantă! *Voi face* ceva cu viața mea!

Și nu am reușit, într-un fel sau altul? Acum zâmbeam, chiar dacă mirosul respingător de seu îmi inundase nasul și gâtul. În ciuda părerii proaste a contesei despre mine, printr-un miracol eram aici, la Havering-atte-Bower. Soarta mă scosese cu forța de la mănăstire, așa mi-am șoptit în barbă: de ce n-ar găsi soarta o cale să mă scoată și din groapa asta infernală, încinsă și împuțită, undeva unde să-mi pot întinde aripile? Mai ales dacă îi dădeam și eu o mână de ajutor.

În timp ce încercam să împing cu piciorul una dintre pisicile care își făceau veacul în bucătărie și care încerca să se agațe de hainele mele, pe mână mi-a curs din greșeală niște ceară fierbinte. Șoaptele mi s-au transformat într-un șuierat de durere și am fost readusă cu picioarele pe pământ. La întoarcerea prințesei Joan din Aquitania, toți curtenii aceia frivoli și-ar fi întors atenția către noua prințesă plină de viață, nu spre regina bolnavă și liniștită. Virtuțile reginei Philippa nu aveau să mai conteze în fața strălucirii prințesei Joan. Mi-a părut rău că regina va fi eclipsată de o femeie care nu merita nici să-i coasă dantela, dar nu așa stăteau de fapt lucrurile în viața reală?

– Ia zi, m-am adresat eu pisicii care își înfipsese ghearele în pantoful meu. Virtute sau ambiție? Bunătate sau lăcomie? Tare mult aș vrea să știu ce să aleg.

Am cules pisica de pe jos și am închis-o în spălător, ignorându-i mieunăturile jalnice, apoi m-am dus să văd de ce urla domnul Humphrey. Virtutea era un lucru bun – dar putea fi la fel de plictisitoare ca un coș cu pâine veche de o zi. Ambiția era cu totul altceva – era la fel de suculentă ca fazanii pe care domnul Humphrey îi fierbea în vin cu mirodenii pentru masa regală.

Iar cu maimuța ce s-a întâmplat? Maica stareță a ordonat să fie dusă la infirmerie și închisă într-un beci. N-am mai văzut-o de atunci. Având în vedere tendința ei de a mușca, nici că mi-a părut rău. Am zâmbit totuși. Dacă aș fi avut acum maimuța, aș fi asmuțit-o bucuroasă asupra lui Sim.

Apoi, fără nici un avertisment, totul s-a transformat într-un joc periculos. După două săptămâni în vâltoarea vieții din bucătăria de la Havering nu-mi mai păsa de nimic. Apoi a venit ziua în care mi s-a dat neplăcuta sarcină de a curăța tocătorul pe care fusese dezmembrat un animal.

– Și după ce termini aici, să aduci un coș de ceapă verde din cămară – și vezi dacă găsești niște salvie prin grădină. Știi cum arată? a țipat domnul Humphrey după mine.

– Da, jupân Humphrey. *Orice prost știe cum arată salvia.* Mi-am smuls șorțul, ușurată că puteam scăpa de căldură și de mirosul bolnăvicios de sânge proaspăt.

– Și să nu uiți să aduci și niște arpagic, fato!

De abia ieșisem pe ușă când cineva m-a prins de încheietură cu o asemenea brutalitate încât aproape am sărit în sus.

Și în brațele scârboase ale lui Sim.

– Ce...?

– Ia te uită pe cine avem noi aici! Chiar pe domnița Alice, cea care are o părere prea bună despre ea!

Mi-am ridicat mâna să-i trag una peste ureche, dar s-a ferit și a rămas pe loc. Ăsta era Sim, care încerca să-mi facă probleme de când voise să-mi

ridice fustele, iar eu îl împunsesem cu vârful unui cuțit ca să scap de el; încă mai avea punctele roșii pe mână.

– Dă-te de pe mine, bădărane!

Sim m-a lipit de perete și l-am simțit cum încearcă din nou să-și vâre genunchiul între picioarele mele.

– Dac-ar fi după mine te-aș castra!

L-am mușcat de mână.

Sim era cu mult mai puternic decât mine. A râs și a tras cu putere de gulerul tunicii. L-am simțit că s-a rupt, apoi a cedat și umărul cămășii, concomitent cu șnurul fragil. Rozariul de la regina Philippa, darul prețios pe care îl purtam în jurul gâtului ascuns de văzul celorlalți, a alunecat pe sub cămașă direct pe jos. M-am zbătut, am scăpat și am dat să-l recuperez. N-am fost suficient de rapidă. Sim l-a înhățat înaintea mea.

– Ia te uită ce chestie! a zis el și l-a ridicat deasupra capului meu.

– Dă-mi-l înapoi!

– Lasă-mă să ți-o trag și ți-l dau.

– Poate în altă viață...

Toată atenția îmi rămăsese însă la mărgelele mele.

La fel și Sim. Era cu ochii la șirul acela frumos pe care îl legăna în lumină, iar la un moment dat i-a picat fisa.

– Zic că merită ceva bani, dacă nu mă-nșel...

Nu mi-l mai dădea înapoi. Poate însă că era mult prea valoros ca Sim să-și permită să riște... M-am repezit, dar a luat-o la fugă și m-a tras și pe mine după el. M-am împiedicat și era să cad, iar în acel moment am știut. Avea să-mi facă probleme. Era un pericol pentru mine.

– Ce-i asta? se interesă domnul Humphrey când auzi tărăboiul.

– Domnule Humphrey, avem un hoț printre noi! Ochii lui Sim străluceau cu răutate.

– Băiete, știu că tu ești. Nu te-am văzut eu acu' nici o oră cum ai luat o bucată de brânză și-ai îndesat-o în gura aia mare?

– Aici nu-i vorba de brânză, domnule Humphrey. Sim rânji parșiv către mine.

În secunda următoare toată lumea se strânsese în jurul nostru.

– Hoții! Găinarii! Furăcioșii! se auzi corul format din ajutoarele de bucătar și băieții care serveau berea, care voiau să se bage în seamă și să semene zâzanie.

– Nu-s hoață! am țipat eu și i-am tras un picior în tibie lui Sim. Lasă-mă!

– Du-te dracu', țărancă ce ești! M-a strâns și mai tare. V-am zis eu că nu trebuie să avem încredere în ea, se adresă el tuturor. E prea cu nasul pe sus! Ea e hoața! a strigat el și și-a ridicat o mână deasupra capului, cu darul de la Philippa ținut bine în palma slinoasă. Rozariul a strălucit, ceea ce însemna că toată lumea își putea da seama cât de valoros este. M-a cuprins furia. Cum își permitea așa ceva! Cum îndrăznise să ia ceva care era al meu!

– Hoață!

– Nu sunt hoaţă!

– De unde-l ai?

– Vine de la o mănăstire de maici, s-a auzit o voce în apărarea mea.

– Pun pariu că n-avea nici un obiect atât de preţios, nici măcar acolo.

– Chemaţi-l pe Sir Jocelyn! a ordonat domnul Humphrey. Am prea multă treabă să mă mai ocup şi de asta.

Apoi lucrurile au decurs într-un ritm foarte rapid.

– Acest obiect aparţine Maiestăţii Sale regina, a declarat Sir Joscelyn. Toate privirile s-au întors asupra mea, pline de dezgust. Regina este bolnavă, iar tu furi de la ea!

– Regina mi l-a dat! Ştiam că deja eram vinovată în faţă lor, dar instinctul îmi spunea să lupt împotriva inevitabilului.

– L-ai furat!

– Ba nu!

Am încercat să neg şi să mă apăr cât mai logic şi mai calm, dar nu eram calmă deloc. Frica îmi paralizase creierul. Multe puteau fi iertate, dar nu şi asta: a fost prima dată când am aflat ce respect profund i se purta reginei, chiar şi în bucătărie şi spălător. M-am uitat la chipurile lor. Acuzatoare. Dezgustate. Sim şi gaşca lui savurau din plin aceste momente.

– Unde-i mareşalul?

– În capelă, a intervenit cu o voce piţigăiată unul dintre ajutoarele de bucătar.

Sir Joscelyn m-a apucat de braţ şi cu mătăniile în cealaltă mână m-a târât prin toată capela regală către altarul în jurul căruia doi muncitori ridicau un dispozitiv cu roţi zimţate din lemn şi metal. Cel care supraveghea operaţiunea era lordul Herbert, mareşalul a cărui vorbă era literă de lege. Lângă el stătea nimeni altul decât regele. Mai rău de atât nu se putea. Eram atât de disperată că simţeam un junghi în piept.

– Maiestate. Lord Herbert...

– Nu acum, Sir Joscelyn. Regele şi mareşalul erau absorbiţi. Toate privirile erau îndreptate către maşinăria aceea fabuloasă care tocmai era ridicată cu grijă. Am aşteptat în linişte până când a fost aşezată piesă cu piesă pe jos. Bun. Acum...

Eduard s-a întors către grupul nostru insistent. Aşadar urma să fiu acuzată chiar în faţa regelui şi judecată de ochii aceia sfredelitori. Nu m-am putut opri din tremurat – cât dovada a fost arătată, examinată, proprietarul confirmat – iar apoi am tremurat şi mai tare cât am fost dovedită mincinoasă, acuzată şi condamnată de lord Herbert să fiu închisă de îndată într-o celulă, fără ca eu să fi spus măcar un cuvânt în apărarea mea. Iar regele? De abia îşi abătuse atenţia de la maşinărie, asta în timp ce eu sufeream pentru o fărădelege pe care nu o înfăptuisem. Nu eram nimic altceva decât o căpuşă supărătoare care putea fi strivită cu unghia cât mai repede, doar pentru ca el să se poată întoarce la jucăria lui neînsemnată. Cât ai bate din palme avea să mă dea pe mâna mareşalului. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple! Trebuia

să-i abat atenţia şi să-l fac să mă asculte. Flacăra aceea de ambiţie şi ranchiună sălbatică pe care mi-o insuflase contesa Joan m-a cuprins din nou.

Însemn mai mult de atât. Merit mai mult.

Îmi doream mai mult decât simulacrul de viaţă pe care o duceam în bucătăriile de la Havering. Aveam *să-l fac* pe rege să mă bage în seamă.

– Maiestate! Spre surprinderea mea am rostit acel cuvânt cu o mare încredere. Eu sunt fata pe care regina a poruncit să-i fie adusă aici. Iar acest bădăran, acest fiu al Satanei, am spus arătându-l pe Sim cu degetul, care merită să fie aruncat în şuturi afară din palat drept la groapa de gunoi, mă acuză că sunt hoaţă!

– I-auzi! Stârnisem întru câtva interesul regelui.

Mi-am continuat atacul cu forţe noi.

– Cuvintele lui sunt la fel de împuţite ca latrina. Vă implor, Maiestate, să faceţi dreptate! Nimeni nu vrea să-mi dea ascultare. O fi din cauză că sunt femeie? Vă implor, Maiestate.

Ochii regelui se făcură mari.

– Regele face întotdeauna dreptate.

– Nu şi în bucătăria palatului, Maiestate. Dreptatea e mai mult o palmă peste faţă sau o orbecăire pe întuneric pentru această scârnăvie. Acumulasem un vocabular bogat pe durata şederii mele aici. Acum era cât se poate de atent la mine.

– Atunci nu-mi rămâne de făcut decât să încerc să îndrept această situaţie din bucătăria mea. Am sesizat o nuanţă prietenoasă în răspunsul lui ironic. Ai furat?

– Nu! Frica de spaţii închise şi întunecate, teama de a fi aruncată într-o celulă îmi dăduseră un curaj nebunesc. Am câştigat-o pe drept. Wykeham ştie că nu am furat-o. El vă poate spune…

Informaţia aceasta nu m-a ajutat câtuşi de puţin.

– Se prea poate, remarcă regele. Din nefericire nu e aici. A plecat la Windsor…

– Maiestatea Sa regina ştie că nu am furat-o! Era ultima mea speranţă – dar n-aveam nici o şansă.

– Nu o vom deranja pe Maiestatea Sa. Regele s-a posomorât dintr-odată şi chipul lui a devenit dispreţuitor. Nu o vom deranja pe regină cu aşa ceva. Lord Herbert…

Vedeam deja celula.

– Nu! am spus eu printre suspine.

– Cu ce nu vrei să mă deranjezi, Eduard?

La auzul acestor cuvinte un firicel de speranţă a prins viaţă.

O voce plăcută urechii. Atenţia persoanelor din capelă a fost abătută într-o secundă de la mine. Sir Joscelyn şi lordul Herbert s-au înclinat respectuos. Regele a păşit spre ea şi a trecut atât de aproape pe lângă mine încât m-a atins cu haina, apoi a luat-o de mână şi a condus-o spre unul din

locurile din galeria corului. Chipul lui se schimbase, iritarea provocată de mine se estompase, buzele se destinseseră într-un surâs. Între ei exista un sentiment de atașament și tandrețe, ca și cum ar fi fost singuri într-o cameră. Regina i-a zâmbit și i-a acoperit palma cu amândouă mâinile. Gesturi simple, dar foarte puternice și pline de căldură. Nu aveam nici un dubiu. Eram eu preocupată până peste cap cu problemele mele, dar încă puteam observa cu admirație ce se întâmpla între ei. Era ca și cum ar fi sărutat-o în public. De fapt regele a și făcut asta – a sărutat-o tandru pe obraz.

– Philippa, dragostea mea. Te simți destul de întremată să vii aici? Ar trebui să te odihnești.

– M-am tot odihnit în ultimele săptămâni. Am vrut să văd ceasul.

– Nu-mi pare că te-ai înzdrăvenit.

– Nu exagera, Eduard. Mă simt bine.

Nu chiar, mai degrabă părea trasă la față și îmbătrânită.

– Ia loc, draga mea. Regele a împins-o cu blândețe pe scaunul tapițat. Te mai doare umărul?

– Da. Dar nu e ceva fatal. Regina s-a așezat cu spatele drept și și-a acoperit cotul stâng cu palma, apoi s-a uitat spre mecanismul acela, care aparent reprezenta un ceas. E foarte frumos. Când o să funcționeze? a întrebat ea, apoi a băgat de seamă că în capelă erau adunați o mulțime de oameni. Ce se întâmplă aici?

Mareșalul își drese vocea.

– Fata asta, Maiestatea Voastră... răspunse el și se încruntă la mine.

Regina și-a întors privirea spre mine și mi-am dat seama că își aduce aminte cine sunt. S-a întors cu mari eforturi cu tot corpul spre mine, până a putut să mă privească drept în ochi.

– Alice?

– Da, Maiestate. Am făcut o plecăciune, deși lordul Herbert mă ținea în continuare de braț, de parcă aș fi putut evada de acolo.

– L-am trimis pe Wykeham să te aducă aici. Philippa făcea eforturi să-și aducă aminte exact, de parcă fusese ceva petrecut cu mult timp în urmă, pricină din care se încruntase. Probabil că ai sosit când eram bolnavă.

– Da, Maiestate.

– Cu ce te ocupi?

– Muncesc la bucătăria palatului.

– Da? a replicat ea, uluită, apoi a râs delicat. Cine te-a trimis acolo?

– Prințesa Isabella, se grăbi Sir Joscelyn să dea vina pe altcineva. A crezut că asta a fost intenția Maiestății Voastre.

– Chiar așa? Mă îndoiesc că fiica mea s-a gândit la altceva în afară de propria-i persoană. Ar fi trebuit să știi asta, Sir Joscelyn.

În biserică se așternu o tăcere stânjenitoare, iar cel care interveni primul fu lordul Herbert.

– Fata asta este o hoață, Maiestatea Voastră.

– Ai furat? m-a întrebat regina.

– Nu, Maiestate!

Eduard îi arătă rozariul.

– Mă tem că da. Este al tău, dragostea mea?

– Da. Sau a fost. E de la tine.

– Eu ți l-am dat? Îl purta fata asta.

– Mă așteptam s-o facă. Eu i l-am dat.

– Asta le-am spus și eu, milady, am susținut și eu, dar nu au vrut să mă creadă.

– I l-ai dat unei servitoare? De ce? Regele își întinse mâinile, nevenindu-i să creadă.

Regina a oftat.

– E o poveste lungă. Dă-i drumul, lord Herbert. N-o să fugă nicăieri. Vino aici, Alice. Vreau să mă uit la tine.

Mi-am dat seama că-mi țineam respirația. Regina și-a întins mâna spre mine, iar eu am căzut recunoscătoare în genunchi în fața ei când privirea ei obosită a poposit încet și contemplativ asupra feței mele. Mă privea ca și cum ar fi încercat să-și lămurească un gând care nu-i făcea o deosebită plăcere. Apoi a clătinat din cap și m-a atins pe obraz.

– Cine ar fi crezut că un gest atât de simplu ca dăruirea unui rozariu ar putea crea atâta bătaie de cap, a spus ea, zâmbind amar. Și de ce a trebuit convocată toată curtea pentru rezolvarea acestei chestiuni? S-a ridicat cu greu în picioare și m-a tras lângă ea, apoi s-a adresat tuturor cu o autoritate matriarhală. Vă mulțumesc. Sir Joscelyn. Lord Herbert. Știu că sunteți preocupați de bunurile mele. Sunteți foarte conștiincioși, dar mă voi ocupa personal de rezolvarea acestei situații. Această fată nu este o hoață. Acum dă-mi mâna, Alice. Trebuie să îndrept lucrurile.

Am ajutat-o să iasă din capelă și să coboare scările, iar în timp ce eram împovărată de greutatea ei am auzit comentariul murmurat al regelui că slavă Domnului, soarta mea nu îl mai privea. Ne-am îndreptat încet spre apartamentele regale și dintr-odată am simțit cum sângele începe ușor să-mi clocotească în vene. Slujnică? Servitoare personală? Încă nu-mi puteam imagina de ce mă voia *pe mine*, dar știam că avea ceva în minte. De îndată ce mi-am dat seama de asta, am înțeles că viața mea de până acum, cu corvezile și constrângerile ei, avea să se schimbe radical.

Prima schimbare în destinul meu a fost că am primit un dormitor gol, nefolosit, după cum am dedus din faptul că nu avea prea multă mobilă și din vârtejurile de praf stârnite de poalele rochiilor noastre. În cameră se aflau: o cadă din cupru, găleți cu apă aburindă și două dintre servitoarele de la cramă la dispoziție. Am fost dată pe mâna lor.

Cele două m-au băgat în apa caldă imediat cu entuziasm, dar și mânate de curiozitate. Nu mai făcusem niciodată baie ca acum, să mă cufund cu totul în apă: mi-am adus aminte de contesa Joan, dezbrăcată și arogantă,

încrezătoare în frumusețea ei, și m-am lăsat până la bărbie în apă, ca un păstrăv într-un bazin, înainte ca cele două să apuce să mă vadă bine.

– Plecați de aici! am protestat eu. Sunt în stare să-mi frec singură pielea de se face roșie ca racul!

– Ordinele reginei! se hlizir ă ele. Nimeni nu încalcă ordinele reginei!

N-am mai avut ce să comentez la o asemenea replică, așa că mi-am zis că trebuie să văd ce pot face, pentru că slujnicele erau destul de obraznice și îndrăznețe să-mi observe toate defectele. Prea slabă. Fără rotunjimi, sâni mici, șolduri drepte. Nu m-au cruțat deloc și au reușit să mă facă să mă simt oribil din cauza corpului meu despuiat. Mâini aspre, au mai constatat ele. Păr neîngrijit. Cât despre sprâncene... Au avut ceva de spus și despre ele.

– Se poartă părul blond! m-au informat ele.

Am oftat.

– Nu mai frecați așa tare!

Nu mi-au dat atenție. M-au săpunit și clătit, m-au șters cu prosoape moi, iar la sfârșit m-am resemnat și am închis ochii, lăsându-le să vorbească și să bârfească în pace și să mă îmbrace în hainele care îmi fuseseră trimise. Și ce haine! Senzația senzuală de alunecare pe pielea mea m-a convins să-mi deschid ochii. Nu mai văzusem asemenea veșminte decât în cufărul contesei Joan. Lenjerie din pânză fină care nu se freca de mine atunci când mergeam. O tunică ce-mi venea turnată pe coapse, albastră ca mantia Fecioarei Maria – mi s-a spus că se cheamă *cotehardie*, dar nu eram la curent cu ultimele noutăți din modă – iar pe deasupra o altă rochie crăpată pe laterale, foarte elegantă pentru mine, cu benzi de blană gri și cu centură satinată. Purtate, fără nici o îndoială, și de altcineva, fibrele erau tocite de-a lungul tivului și a manșetelor, dar ce-mi mai păsa mie de asta. Reprezentau un lux la care nici nu îndrăznisem să visez. Iar materialele erau atât de lucioase, moi și îmi alunecau printre degete. Mătase, damasc și lână fină. Pentru prima dată în viața mea purtam haine *colorate*, iar toate simțurile îmi erau asaltate de bucurie. Mă simțeam ca o piatră prețioasă, lustruită până strălucește orbitor.

Evident că s-au luat și de părul meu.

– Prea aspru. Prea închis la culoare. Prea scurt ca să-l împletim. Prea scurt pentru orice!

– Arată mai bine decât atunci când m-au tuns să devin novice! am ripostat eu.

L-au prins sub o *crispinetta* aurie pe care au acoperit-o cu un voal dintr-un material vaporos ce plutea minunat, iar apoi au legat totul cu fileu din fir împletit, de parcă ar fi vrut să ascundă toate mărturiile legate de trecutul meu. Fără un acoperământ pentru față. Mi-am jurat să nu mai port nicicând un voal pe față.

– Pune-ți ăștia...

Am îmbrăcat ciorapi subțiri, apoi jartiere țesute. Am fost încălțată cu pantofi moi.

Am evaluat situația, abia îndrăznind să respir. Fustele erau ample și atârnau grele pe picioarele mele, iar când am început să mă plimb prin cameră foșneau. Corsajul îmi era strâns bine pe coaste, iar decolteul destul de coborât pentru bustul meu modest. Nu mă simțeam deloc în pielea mea, dar preferam aceste veșminte celor pe care le avusesem înainte.

Chiar purtau servitoarele reginei asemenea haine minunate?

Tocmai mă delectam dând cu piciorul în straturile suprapuse de fuste și mă bucuram de senzația de eleganță, chiar dacă nu mi-o însușisem, când ușa se deschise, iar în prag apăru Isabella. Cele două servitoare se înclinară până în podea. Le-am urmat și eu și m-am descurcat destul de bine să țin faldurile de damasc, dar nu înainte de a zări umbra de dispreț de pe buzele ei subțiri. A dat roată în jurul meu și m-a studiat pe îndelete. Isabella, responsabila pentru umilințele la care fusesem supusă la bucătărie.

– Nu-i rău deloc, a comentat ea, iar eu m-am îmbujorat. Uită-te la tine, a mai spus ea, și mi-a întins oglinjoara pe care o purta agățată de cârligul pentru chei de la brâu.

Oh, nu! Mi-am adus aminte de ultimul meu acces de orgoliu și mi-am dus mâinile la spate ca un copil care fusese prins făcând o boacănă.

– Nu! Nu vreau!

Zâmbetul ei era din ce în ce mai ironic.

– De ce nu?

– Pentru că nu cred că o să-mi placă ce o să văd, am spus, refuzând să mă las intimidată.

– Da, ai și tu dreptate. Măcar atât. Poate ești deșteaptă, a murmurat ea, dar bunăvoința pe care mi-o arăta era zeflemitoare.

Mi-a făcut un semn poruncitor și am fost condusă într-o liniște absolută pe coridoarele care duceau spre solarul unde se afla Philippa împreună cu doamnele ei.

– Uite, *maman*, ați spălat-o și ați dichisit-o. Dacă aveți impresia că se vede vreo diferență…

– N-ai nici un pic de înțelegere, Isabella. Replica reginei a fost neașteptat de tăioasă.

Isabella nu se arătă afectată.

– Și acum ce facem cu ea?

– Ce am intenționat încă de la început, în ciuda amestecului tău. Va deveni una dintre domnișoarele mele.

– Domnișoară de onoare în suita reginei? a ridicat Isabella din sprâncene. Cred că și eu am reacționat la fel. Eram prea șocată ca să mă mai gândesc cât de nepotrivită era reacția mea.

– Nu aveți nevoie de *ea*, s-a împotrivit Isabella, ridicând tonul. Aveți douăsprezece…

– Nu? Pe chipul reginei înflori un zâmbet, cam trist după părerea mea. Poate că am.

– Atunci alegeți o fată de viță nobilă. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt o grămadă...

– Știu ce am nevoie, Isabella.

Regina îi făcu semn fiicei ei să plece, iar mie îmi dădu rozariul înapoi.

– Milady...

Ce mai puteam să spun? Am strâns degetele în jurul mărgelelor prețioase. Cât ai clipi, cu o singură poruncă fermă și cu un singur gest de alungare a ostilității fiicei ei pentru cei de condiție joasă, regina îmi schimbase complet viața.

– O să vă pară rău! Și să nu ziceți că nu v-am spus.

Așadar, Isabella avu ultimul cuvânt.

Nu-i păsa că auzisem și eu ce spusese.

De ce? De ce eu? Doar la asta îmi stătea mintea după ce doamnele s-au dus să-și vadă de treburile lor. Domnișoară de onoare în suita reginei.

– De ce eu? am întrebat cu voce tare. Ce am eu de oferit, Maiestate?

Philippa m-a studiat cu atenție în căutarea unui răspuns, iar expresia i-a rămas impenetrabilă.

– Maiestate?

– Iartă-mă, mă gândeam la altceva... Și-a închis ochii: când i-a redeschis erau umbriți de tristețe, dar vocea îi era plină de bunătate. Într-o bună zi îți voi spune. Deocamdată însă hai să vedem ce putem face cu tine.

Asta a fost. Soarta mi-a fost decisă în urma unui capriciu, dublat de un scop pe care regina îl ținea doar pentru ea. Am devenit o *domicella*[1]. Domnișoară din suita reginei. Nu o *domina*, pentru că nu aveam origini aristocratice, ci o *domicella*. Eram cea mai tânără, mai puțin învățată și neimportantă dintre toate domnișoarele reginei. Făceam însă parte din suita ei.

Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine. Am fost trimisă cu un mic comision prin mai multe anticamere pustii și am profitat de ocazie ca să-mi ridic rochia peste glezne și, mânată de un entuziasm sincer, am făcut câțiva pași stângaci de dans pe acordurile lăutei care răsunau din solar. Bine-nțeles că nu m-am descurcat prea bine, pentru că încă nu apucasem să învăț să dansez, dar oricum au fost primii pași de dans din viața mea. Eram fascinată de câtă încredere poate da unei femei o rochie frumoasă cu margini de blană. La un moment dat a trecut o servitoare, una cu care muncisem cot la cot în bucătăria aceea sordidă. A rămas cu gura căscată, după care a făcut o reverență scurtă în fața mea și a fugit repede să răspândească vestea avansării uimitoare a lui Alice Perrers, iar atunci am dansat din nou. Așa mai mergea. Alice Perrers, doamnă de la curte, gătită cu podoabe la care nici nu visase. Îmi era greu să cred că era adevărat ce

[1] Domnișoară. Cuvânt ce provine din latina medievală, diminutiv al latinescului *domina* („femeie"). La origine era un titlu de onoare acordat fiicelor nemăritate ale aristocraților de la curtea regală. (n.tr.)

mi se întâmpla, schimbarea de la servitoarea murdară la domnișoara parfumată, dar dacă una dintre șleampetele de la bucătărie îmi arătase un semn de respect, înseamnă că era real. Eram atât de fericită încât de abia mă abțineam să nu strig la chipurile inerte și vigilente din tapiserii.

Dacă urma să fie cum îmi doream, n-aveam să mai pun piciorul într-o bucătărie niciodată.

Cred că am mustăcit un pic. Ce-ar fi zis funcționarul Greseley dacă m-ar fi văzut acum? Bani duși pe apa sâmbetei! Așa credeam. Mai bine să-i investim în cărămidă și mortar! Ce remarcă ar fi făcut și Wykeham, alta în afară de a-mi mai povesti despre ambițiile lui de a construi o baie regală și o toaletă? Am râs cu voce tare. Iar regele? Regele Eduard m-ar fi observat doar dacă aș fi fost alcătuită din roți și rotițe care să se miște și să ticăie.

Am încercat să fac o piruetă, incomodată puțin de pantofii care îmi erau cam largi în picioare. Mi-am jurat că într-o zi voi purta pantofi făcuți special pentru mine, care mi se vor potrivi perfect.

Cât despre planul secret al reginei vizavi de mine – nu putea fi ceva foarte serios, nu-i așa?

Domnișoarele din suita reginei se dădură peste cap să mă transforme într-o făptură demnă de noua mea poziție. Pentru ele eram un animal de companie. O jucărie. O ființă pe care o puteau dezmierda și mângâia pentru a scăpa de plictiseală. Nu îmi stătea în fire să accept așa ceva și nici nu era rolul pe care voiam să îl joc, dar era o experiență palpitantă în urma căreia ele au creat-o pe noua Alice Perrers. Probabil că eram încă foarte tânără, deoarece îmi plăcea să fiu în centrul atenției lor capricioase.

Am asimilat totul: unse și curățate, mâinile mele erau pline de loțiuni parfumate de calitate mult mai bună decât orice altceva produs în camera de distilare a surorii Margery, iar sprâncenele mele groase au fost smulse și au căpătat forma unui arc elegant. Hainele, și chiar și bijuteriile, îmi erau înmânate cu o amabilitate neprotocolară. Un inel, o broșă cu care să-mi prind mantia, un lanț suflat cu aur și pietre strălucitoare care să-mi împodobească pieptul. Nu erau prețioase, dar suficient cât să pot să mă prezint în public și să insuflu același respect ca doamnele de stirpe aleasă. Mi-am răsfirat degetele – unghii îngrijite – și mi-am admirat inelul cu piatră de ametist. Era de parcă mi-aș fi înnoit pielea, ca un șarpe care năpârlește primăvara. Eram suficient de matură ca să mă bucur de toate acestea. Rozariul îl prinsesem la centura împodobită cu ciucuri de argint, mai frumoasă și decât cea a stareței Sybil.

– E mai bine! a remarcat Isabella după ce făcuse o mutră acră. Dar tot nu-mi dau seama de ce te-a vrut regina tocmai *pe tine*!

Rămăsese o enigmă și pentru mine.

Domnișoarele din suita reginei erau feminine, simpatice, frumoase. Eu nu eram așa. Erau întotdeauna îmbrăcate la modă, cu rochii strânse de la piept până la șolduri. Veșmintele bogate atârnau pe mine ca rufele puse la

uscat. Puteau cânta în cel mai natural mod cu putinţă pentru desfătarea reginei. Toate tentativele lor de a mă învăţa şi pe mine să cânt au fost abandonate după primul meu dezacord. Nici degetele nu mă ajutau să învăţ acordurile la lăută, ca să nu mai vorbesc de ţitera elegantă. Puteau coase o centură cu flori şi păsări. Eu n-aveam răbdare pentru aşa ceva. Purtau conversaţii încântătoare în franceză, bârfind despre ce mai aflaseră despre cei de la curte. Eu nu-l cunoşteam decât pe Wykeham, care catadicsise să-mi vorbească atunci când revenise la curte, ba chiar remarcase cât de tare mi se schimbase norocul.

– Asta da schimbare de situaţie, domniţă Perrers! Aţi învăţat deja să călăriţi?

Ideea lui fixă despre construirea arcadelor era însă subiect de batjocură. Wykeham, evident, nu flirta.

Pentru domnişoarele din suită flirtul era o artă în sine. Eu n-am stăpânit-o niciodată. Eram prea directă. Prea critică faţă de toţi. Mă cunoşteam mult prea bine ca să pretind că nu simt nimic. Dacă ăsta era un păcat, atunci eram vinovată. Nu puteam să mă prefac interesată sau că simt ceva dacă nu era adevărat.

Nu aveam nimic de oferit? Cu ce aveam am încercat să mă fac utilă sau remarcată sau chiar indispensabilă. Mergeam deseori în solarul reginei. Nu puteam permite să fiu alungată de acolo, aşa cum prinţesa Isabella îşi arunca rochiile vechi. Am muncit din greu.

Ştiam să joc şah. Regulile stricte după care se mutau piesele acelea micuţe îmi erau pe plac. Nu-mi era greu deloc să reţin mutările pe care le făcea calul sau nebunul sau cum putea încolţi regina un turn. Cât despre jocul acela stupid numit Vulpea şi gâştele[1], am descoperit că eram de-a dreptul fascinată de găsirea unei căi prin care gâştele să o încolţească pe vulpe înainte ca patrupedul şiret să captureze păsările prostuţe.

– Nu mă mai joc cu tine, Alice Perrers! a declarat Isabella şi a abandonat jocul. Gâştele tale sunt mult prea abile.

– Mai abile decât vulpea domniei voastre, milady. Vulpea Isabellei fusese încolţită strașnic de micul meu cârd. Vulpea domniei voastre e gata să-şi dea sfârşitul, milady.

– Aşa-i! Isabella a râs, mai mult luată prin surprindere decât amuzată, dar s-a abţinut să-mi trântească o replică usturătoare.

Pentru a le face pe plac domnişoarelor preparam amulete şi poţiuni absurde şi inofensive de dragoste, din ce-mi mai aduceam aminte că citisem în manuscrisele sorei Margery, aflate în infirmeria mănăstirii. Puţină iarba pisicii, o mână plină de coada şoricelului, un lujer de verbină, toate înfăşurate într-un petec de mătase verde legat cu un şnur roşu. Dacă ele

[1] Joc medieval inventat în secolul al XIV-lea, cu doi jucători, desfăşurat pe o tablă în formă de cruce, pe care se aşază o vulpe în mijloc şi 13 gâşte pe o latură a ei. (n.tr.)

credeau că sunt eficiente eu n-aveam de gând să le contrazic, deşi Isabella jura că eram în stare să adaug cucută în fiecare săculeţ pe care i-l făceam ei. Şi în afară de asta citeam. Le citeam întruna poveşti despre o dragoste romantică dintre un cavaler chipeş şi o tânără domniţă, iar ele oftau.

Nu era rău. Nu era rău deloc pentru o fată fără identitate şi fără maniere, venită de la o mănăstire. N-aveam să mai fiu anonimă şi trecută cu vederea niciodată. Vanitatea este un păcat, dar îmi umplea sufletul de gratitudine. De ce să nu fi fost mândră de progresul făcut? Eram cineva care meritase o poziţie la curtea regală. Eram Alice, domnişoara de onoare din suita reginei. Zilele în care fusesem invizibilă luaseră sfârşit.

Iar Isabella se înşela. N-aş fi folosit în veci cucută. Reţinusem destul din avertismentele caustice ale surorii Margery cât să ştiu să mă feresc de asemenea lucrături diavoleşti.

Dar pentru regina Philippa ce puteam face, când toată suflarea de la curte voia să-i îndeplinească dorinţele chiar înainte de a le rosti? Asta era ceva banal. Eu am preparat remedii din scoarţă de salcie albă.

– Eşti o binecuvântare pentru mine, Alice. Avusese dureri intense în ziua aceea, dar acum, rezemată bine între perne şi somnoroasă din cauza tincturii de salcie, a oftat adânc de uşurare. Sunt o povară pentru tine.

– Pentru mine nu este o povară să încerc să vă ajut cum pot, milady.

Am văzut că liniile de sub ochii ei începeau să se netezească. În curând avea să adoarmă. Zilele în care avea dureri se înmulţiseră, iar forţele îi slăbeau din ce în ce, dar în seara aceasta îi mai fuseseră alinate.

– Eşti o fată bună.

– N-am fost o novice bună! am răspuns eu repede.

– Stai aici. Povesteşte-mi despre zilele când erai o novice rea. I se închideau pleoapele, dar se străduia să reziste sub efectul medicamentului.

I-am dat ascultare, pentru că îmi făcea plăcere să îi abat atenţia de la problemele ei. I-am spus despre maica stareţă şi despre slăbiciunea ei pentru ciorapi roşii. I-am povestit despre sora Goda şi mâna ei grea, despre vulpea care dăduse iama în găini din pricina neglijenţei mele şi despre cum fusesem pedepsită. Despre contesa Joan nu i-am spus. Deja aflasem destule până acum ca să-mi dau seama că nu trebuia să pronunţ *acel* nume. Joan, nora făţarnică, aflată departe în Aquitania cu soţul ei, Prinţul – pe care de fapt îl prinsese în capcană – nu reprezenta un subiect după care regina să aibă o noapte liniştită.

– Îmi pare bine că te-am găsit, a şoptit ea.

– Da, milady. I-am uns cu un unguent uşor înţepător pielea întărită din jurul încheieturii şi palmei. Mi-aţi schimbat viaţa.

Se aşternu liniştea, dar regina nu adormise. Era absorbită de un gând care nu-i făcea o deosebită plăcere şi care îi săpase o cută adâncă între sprâncene. A clipit apoi şi m-a privit într-un mod straniu.

– Da, Alice. Sunt sigură că a fost bine că mi-ai ieşit în cale.

Am fost convinsă că nu se referea la faptul că îi alinam durerile cu alifiile mele. Am simțit un fior pe spate, deși camera era supraîncălzită, pentru că vorbele ei ascundeau o nesiguranță profundă. Făcusem oare ceva care o supărase, așa de repede? Am încercat să mă gândesc la ce oi fi spus sau făcut să se îndoiască în privința mea. Nu mi-a venit nimic în minte, așadar am întrebat.

– De ce m-ați ales pe mine, milady?

Când regina s-a uitat din nou la mine, pleoapele îi atârnau grele. Și-a strâns crucea bătută cu pietre prețioase de la piept cu mâna liberă, iar răspunsul ei nu a avut nimic de-a face cu compasiunea pe care o arăta de obicei. Într-adevăr, vocea i-a fost tăioasă și pustie și și-a tras palma din mâinile mele ca și cum nu mai suporta să o ating.

– Te-am ales pentru că am un rol pentru tine, Alice. Probabil unul dificil. Și va trebui să îl joci în curând... dar încă nu. Nu chiar acum... Și-a închis ochii în cele din urmă, de parcă voia să nu mă mai vadă. Sunt foarte obosită acum. Te rog să trimiți după preot. Vreau să mă rog alături de el înainte să adorm.

Am plecat de lângă ea, mai confuză decât fusesem vreodată. Vorbele ei îmi răsunară din nou în minte când am aprins lumânarea și m-am băgat în pat, în camera pe care o împărțeam cu alte două domnișoare. N-am putut să adorm.

Am un rol pentru tine. Probabil unul dificil. Și va trebui să îl joci în curând...

Mi-am făcut un obicei din a-mi ține un fel de jurnal. De ce? Aveam nevoie de un motiv? Doar pentru că nu doream să uit ce învățasem cu atâtea eforturi susținute. Nimeni nu avea nevoie de mine pentru că știam să scriu într-un palat unde oamenii de litere erau la fel de numeroși ca și vânătorii. Uneori scriam în franceză, alteori în latină, în funcție de starea de spirit în care eram. I-am implorat pe copiștii de la palat să-mi dea bucăți de pergament, condei și cerneală. Dacă le zâmbeam, îmi ridicam bărbia sau le aruncam o privire languroasă cedau imediat. Învățam din mers obiceiurile curții și să profit de atuurile mele pentru a stârni interesul celorlalți.

Și ce anume scriam? Înșiram cronologic zilele. Notam orice doream să-mi amintesc. Din ce-mi aduc aminte am ținut acel jurnal mai bine de un an.

M-a preocupat vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă celelalte domnișoare descopereau ce anume scriam? Nici o secundă. Ele își băteau joc de însemnările mele. Și mai credeau și că mâzgălelile mele erau din cale afară de plicticoase. O dată, pentru a le satisface curiozitatea, le-am citit din jurnal cu voce tare...

Astăzi le-am însoțit pe celelalte domnișoare pentru prima dată la o vânătoare. Nu mi-a plăcut. Regele și-a sărbătorit cea de-a cincizecea aniversare printr-o întrecere cavalerească și un turnir grandios la Smithfield. Ne-am dus toate. Învăț să dansez...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alice! Isabella căscase plictisită, ducându-și la gură degetele subțiri. Dacă chiar n-ai nici un subiect interesant despre care să scrii, atunci de ce, Doamne iartă-mă, insiști? Mai bine te-ai duce să freci iar oalele în bucătărie.

Plicticos? Incredibil de plicticos. Și în același timp o acțiune premeditată care mi-a permis să mă asigur că nici una dintre domnișoare nu era destul de interesată să-și vâre nasul în treburile mele. Dar ce de amintiri îmi evocau notițele mele, când reciteam comentariile banale în momentele în care viața îmi era în pericol și tulburată... Acolo, în acele pagini, cu litere apăsate, în adnotări extrem de succinte, se contura modelul după care decurgea viața mea în acel an decisiv, la fel de clar ca un cârd de ciori care scormonesc cu ciocurile în câmpul acoperit iarna de zăpadă. Și ce an miraculos, înfricoșător și dramatic s-a dovedit a fi.

Astăzi le-am însoțit pe celelalte domnișoare pentru prima dată la o vânătoare. Nu mi-a plăcut...

Armăsarul castrat pe care l-am primit venise direct din iad. N-am înțeles niciodată ce plăcere este aceea să fii hâțânat și zdruncinat două ore, ca să ajungi în cele din urmă lângă niște ogari care latră asurzitor și un animal ucis care zace într-o baltă de sânge. Adevărul este că n-am asistat și la uciderea lui, pentru că am căzut cu un țipăt de pe cal la primul galop.

Stăteam pe jos, acoperită cu frunze și vreascuri, scuturându-mi furioasă hainele de pământul jilav. *Crispinetta* și boneta mi se deșăcuseră, iar grupul vânătorilor dispăruse undeva departe. La fel și calul acela netrebnic. Aveam de mers o grămadă pe jos până acasă.

– Ia te uită, o domniță la ananghie!

Nici nu auzisem zgomotul de copite pe pământul moale de sub copaci. Mi-am ridicat privirea și am văzut doi cai care se îndreptau în viteză către mine, unul mare și amenințător, celălalt mic și vânos.

– Domniță Alice! Regele și-a strunit calul, care tropăia nervos la câțiva metri de mine. Te simți bine acolo pe jos?

– Nu, nu mă simt bine! Un răspuns nu tocmai cuviincios.

– Cine ți-a sugerat să ieși călare pe bruta aceea care a trecut ca fulgerul pe lângă noi?

– Lady Isabella! Sacul ăla nenorocit de oase m-a aruncat aici... nu trebuia să vin deloc. Urăsc caii.

– Păi și de ce ai venit?

Nu mi-era prea clar, știam doar că era cumva obligația mea să particip. Era singura bucurie pe care o mai avea regina când era sănătoasă. Regele descălecă, aruncă hățurile flăcăului de pe ponei și se apropie pe jos. Mi-am dus palma la frunte să-mi acopăr ochii de soarele care îmi bătea printre frunze drept în față.

– Thomas – du-te și prinde calul domniței, porunci el.

Thomas – cel mai mic fiu al regelui, abandonă armăsarul și porni ca vântul. Regele îmi întinse mâna.

– Pot să mă ridic și singură, Maiestate.

Brutal răspuns, știu, dar deja mă simțeam tare umilită.

– N-am nici o îndoială, lady. Fă-mi pe plac.

Ochii îi luceau amuzați, dar porunca fusese cât se poate de categorică și nu putea fi încălcată. M-a prins de mână și m-a smucit brusc de am sărit imediat în picioare, după care a început să-mi scuture țărâna de pe rochie cu mișcări ample ale palmei. M-am înroșit toată de rușine.

– Nu se cade, Maiestate!

– Ba se cade. Trebuie să-ți prinzi părul.

– Nu pot. Nici nu prea am ce să prind și trebuie să mă ajute cineva să-l fac să arate decent.

– Atunci lasă-mă pe mine.

– Nu, Maiestate!

Cum să-mi prindă regele părul? Era ca și cum aș fi rugat-o pe Isabella să mă săpunească pe spate.

A mormăit ceva și mi-am dat seama că s-a enervat.

– Trebuie să-mi permiți, domniță, ca un cavaler ce sunt, să îți redau o înfățișare onorabilă...

Mi-a luat *crispinetta* boțită și a prins-o la brâu, apoi s-a apucat cu o iscusință uimitoare să-mi prindă boneta astfel încât să ascundă restul

dezastrului, la fel de îndemânatic de parcă ar fi legat cureluşa în jurul piciorului şoimului său preferat. Am stat cuminte până a terminat, ca o statuie de piatră şi abia respirând. Până când regele a făcut un pas în spate şi s-a uitat la mine.

– Acceptabil. Nu mi-am pierdut îndemânarea nici după atâţia ani. A rămas nemişcat, ascultând sunetele îndepărtate, apoi a clătinat din cap. Iar acum, lady, trebuie să îţi continui drumul!

Râdea de mine!

– Dar nu vreau!

– Ba vrei, pentru că altfel va trebui să mergi pe jos până acasă... Thomas se întorsese cu armăsarul recalcitrant şi, înainte să mai apuc să protestez, am fost cocoţată înapoi în şa. Mi-a strâns chingile şi apoi, preţ de o clipă, regele m-a privit direct în ochi, după care s-a retras la fel de brusc.

– Gata, domniţă Alice. Să te ţii bine! Regele a tras o palmă pe crupa calului, care se puse în mişcare cu mine cu tot. Thomas, ai grijă de ea. Regina nu te va ierta niciodată dacă o să cadă într-o tufă de mure. Făcu o pauză, apoi mai adăugă câteva cuvinte care îmi rămaseră în minte. Şi nici eu!

Şi Thomas făcu întocmai. Avea doar şapte ani şi se pricepea la călărit mai bine decât aveam să mă pricep eu vreodată. Eu însă mi-am adus aminte de mâinile pricepute ale regelui, nu de sporovăiala entuziastă a lui Thomas.

Regele şi-a sărbătorit cea de-a cincizecea aniversare printr-o întrecere cavalerească şi un turnir grandios... Magnific! Regele arăta extraordinar în noua lui armură. Nu-mi găseam cuvintele când îi vedeam tenul bronzat, sabia şi armura din care săreau scântei de fiecare dată când îşi mişca braţul şi panaşul de pe coif care se agita în toate direcţiile. Cu toate acestea, mă temeam pentru el, mi se înmuiau picioarele şi îngheţam de frică. Nu-mi puteam lua privirea de la el, dar când i-am văzut mâneca pătată de sângele care i se prelingea din degete am închis ochii.

Bineînţeles că nu existau motive de îngrijorare. Deborda întotdeauna de energie, iar în ziua aceea tot ce făcea era magic. S-a avântat într-o confruntare cu toată priceperea şi îndrăzneala unui erou de legendă, iar apoi a avut şi eleganţa de a-i felicita pe cei pe care îi înfrânsese.

În ziua aceea a fost eroul meu.

La sfârşit, când toţi cavalerii s-au strâns să râdă unii de alţii, aşa cum le plăcea lor, domnişoarele din suita reginei au început să arunce flori cavalerilor preferaţi. Eu nu aveam cui să-i arunc flori. Nici că-mi păsa, pentru că printre ei se afla unul singur care să se ridice la înălţimea aşteptărilor mele, fie în arenă, fie într-o dispută personală. Şi am fost destul de cutezătoare să arunc un boboc de trandafir când s-a apropiat de tribuna în care noi, femeile, stăteam lângă regină. Îşi scosese coiful. Era atât de aproape de mine, cu chipul lui palid şi tras din pricina efortului depus, că am putut observa pata de sânge de pe obraz pe care şi-o mânjise cu praf când se ştersese cu mănuşa. Eram atât de hipnotizată, că floarea pe care am aruncat-o

prosteşte în direcţia lui i-a lovit armăsarul în bot, nu prea tare, dar calul s-a cabrat instantaneu.

– Iisuse! Speriat, regele a dat drumul coifului şi a strâns bine hăţurile, încercând să calmeze animalul.

– N-ai minte? s-a răstit Isabella la mine.

Am preferat să nu răspund, îngrozită de ce făcusem, ci să mă pregătesc sufleteşte pentru mustrările din partea regelui. Fără să scoată un cuvânt, a pocnit din degete spre pajul său să ridice coiful şi floarea zdrobită sub copitele calului. L-am privit temătoare.

– Îţi mulţumesc, lady.

Şi-a plecat solemn capul înspre mine şi şi-a îndesat petalele mototolite în apărătoarea de la gât. Mi s-a strâns stomacul şi m-am înroşit până-n vârful urechilor. Mândru, trufaş, încrezător, acesta era regele Angliei care în acelaşi timp mă putea trata cu respect, chiar dacă aproape căzuse de pe cal din cauza mea.

– Servitoarea noastră de la bucătărie tot nu ştie să se poarte cuviincios în public! a remarcat Isabella, stârnind un val de hohote de râs.

Regele însă nu a schiţat nici un zâmbet. Şi-a mânat calul spre pânza aurie a tribunei; privirea fulgerătoare i se domolise, precum şi energia, şi şi-a întins mâna cu palma în sus spre mine.

– Domniţă Alice, dacă vrei să-mi faci onoarea...

I-am dat mâna. Regele mi-a sărutat degetele.

– Trandafirul a fost un gest frumos, chiar dacă stângaci. Îţi mulţumim, şi eu şi calul, domniţă Alice.

S-au auzit din nou râsete, dar de data aceasta nu pe socoteala mea. I-am simţit fierbinţeala sărutului pe piele, mai încins decât obrajii care îmi ardeau din cauza emoţiei.

Învăţ să dansez.

– Sfântă Fecioară! Ratasem ritmul insistent al tamburinei şi al oboiului pentru a douăzecea oară. Cum puteam să excelez la calcule contabile, dar să nu fiu în stare să număr paşii unui dans simplu de ceremonie? M-am împleticit, iar mâna regelui s-a strâns în jurul meu pentru a mă ajuta să-mi recapăt echilibrul. Nu fusese un dans graţios? Regele era un dansator mai bun decât mine. Nu cred că dansa cineva mai prost decât mine.

– Poţi să te uiţi înspre mine, domniţă Alice, m-a anunţat el când ne-am întâlnit din nou şi am apucat să schimbăm câteva cuvinte.

– Dacă mă uit, Maiestate, o să mă împiedic – sau o să vă calc.

– O să te conduc eu astfel încât să faci corect paşii, să ştii, a spus el, pentru că probabil mă uitasem chiorâş la el. Nu ai încredere în mine, Alice?

Mi-a spus pe nume fără nici o urmă de formalism. Mi-am înălţat privirea şi am constatat că mă privea ironic, drept pentru care am ratat şi următorul pas simplu.

– Nu îndrăznesc, am îngăimat eu.

– Îți refuzi regele? Se amuza din nou.

– Da, dacă este spre binele lui.

– Atunci trebuie să încercăm amândoi din nou, dragă Alice, și ne vom număra degetele rupte de abia la sfârșitul serii.

Dragă Alice? Flirta cu mine? Nu. Era imposibil. Mai mult îl exasperam decât îl făceam să se simtă bine. În scurt timp am avut și dovada, dacă mai aveam unele îndoieli.

– Vai de mine, domniță Alice. Nu ai mințit, a declarat el cu obidă când dansul s-a terminat. Ar trebui să avertizezi pe oricine te invită la dans.

– Nu mă va invita nimeni! Nu mai există nici un bărbat așa de curajos ca Maiestatea Voastră.

– Atunci trebuie să țin minte să nu mă mai aventurez și altă dată, a spus el în timp ce mă conducea la locul de lângă Philippa.

Dar m-a mai invitat. Chiar dacă l-am călcat din nou.

Regina nu mi-a interzis să mai dansez cu regele, ba chiar părea că îi face o oarecare plăcere.

Regina i-a dăruit regelui un leu.

Oh, da! Întâmplarea cu leul! Am remarcat cu dispreț cum se îngrămădeau domnișoarele, acoperindu-și chipurile și prefăcându-se că le este teamă de răgete, cum se înghesuiau în câte un cavaler galant al regelui pentru a-și găsi alinare, în timp ce eu mă îndreptam direct spre cușca imensă ca să inspectez bestia de aproape. Nu-mi era frică și nici n-aveam de gând să mă prefac că îmi este. Ce rău să-mi facă leul dacă era captiv în spatele gratiilor și zăvorât acolo? Am fost fascinată de coama lui aspră și de șirul de dinți ascuțiți. M-am apropiat și mai mult, iar leul s-a așezat și a început să dea din coadă pentru a mă avertiza să păstrez distanța, dar fără folos.

– Nu ți-e frică, domniță Alice? Regele s-a apropiat încet de mine.

– Nu, Maiestate. De ce mi-ar fi? Mi se adresase din nou protocolar și nu-mi părea rău deloc. Nu era el rege? Fetele se comportă caraghios, de fapt nu le este frică. Vor doar să...

– Să atragă atenția?

– Da, Maiestate.

Ne-am întors privirile spre domnișoarele agitate care erau acum consolate și flatate.

– Iar tu, domniță Alice, nu vrei să atragi atenția? Nu ai remarcat cu ochii tăi extrem de critici nici un tânăr cavaler? Nu admiri pe nici unul?

Am căzut pe gânduri, probabil mai mult decât era cazul, cu gândul la abundența de forță, frumusețe și energie masculină din jurul meu.

– Nu, Maiestate. Ăsta era adevărul.

– În schimb privești admirativ leul.

– Oh, da.

Leul se uita la noi cu o ură impasibilă. Nu noi eram de vină pentru întemnițarea lui? M-am gândit la condiția lui și la propria mea experiență

din trecut. Amândoi ținuți cu forța, amândoi captivi. Amândoi datorându-ne situația capriciului unui terț. Eu însă scăpasem grație unor circumstanțe miraculoase. Leului nu avea ce minune să i se întâmple. Biata fiară sălbatică avea să rămână în captivitate până în ziua morții.

– Nu există nimic care să te înspăimânte? Sigur, în afară de cai.

Iar! Mă făcea din nou să-mi pierd cumpătul.

– Ba da, am răspuns. Dar este o frică total *necunoscută* Maiestății Voastre.

– Spune-mi.

M-am trezit că-i explic înainte să mă adun cu firea, pentru că mă privea ca și cum chiar îi păsa de temerile mele.

– Îmi e frică de viitor, Maiestate, pentru că în viitor nimic nu e permanent, nimic nu e sigur. De o viață fără stabilitate, fără prieteni sau familie, fără o casă. În care eu sunt nimeni, nu am un nume sau o poziție. Nu vreau să fiu dependentă de mila sau generozitatea altora. Am avut parte de asta grație surorii Goda. Și Signorei Damiata. De singurătate îmi este frică. Vreau să fiu cineva și vreau să fac ceva pentru mine. Nu vreau să mor săracă.

Sfântă Fecioară! Mă holbam la leu. Chiar recunoscusem toate acestea cu voce tare? Îi spusesem toate acestea regelui?

– Ceri cam multe pentru o femeie tânără în situația ta, a răspuns el.

La fel remarcase și contesa Joan, dar cu mult mai puțin tact.

– E ceva imposibil?

– Nu. Nu asta am vrut să spun. Dar e un drum greu pentru o femeie singură.

– Atunci ce-mi rămâne de făcut, să mă resemnez cu această soartă, precum animalul ăsta încarcerat?

– Toți suntem la mila destinului, domniță!

Mi-am dat seama că atenția îi fusese abătută de la leu la mine și că deja se făceau prea multe speculații, iar discuția luase o întorsătură foarte personală, așa că am căutat o replică neutră.

– Nu vreau să par nerecunoscătoare, Maiestate. Știu cât de mult îi datorez reginei.

– N-am știut că-ți vezi viitorul atât de întunecat.

– Nu aveați motive, Maiestate. Sunteți rege. Nu trebuie nici să știți, nici să vă pese.

Așa vedeam eu lucrurile.

– Așadar crezi că nu-mi pasă? Că sunt chiar așa de egoist? Vădit surprins, și-a încruntat sprâncenele și m-am întrebat dacă îl supărasem. Sau vorbești așa pentru că ai o părere proastă despre toți bărbații…

– Nu am nici un motiv să cred contrariul. Tatăl meu, oricine o fi fost, nu mi-a dat nici un motiv să îi admir pe bărbați. Nici soțul meu cu care am avut un mariaj doar de ochii lumii și care s-a căsătorit cu mine doar pentru a scăpa de cicălelile surorii lui. Nu am contat prea mult pentru nici unul dintre ei.

Preț de o clipă regele păru atât de uluit de amărceala vorbelor mele, încât m-am gândit că ar fi avut aceeași expresie dacă unul dintre câinii lui ar fi îndrăznit să-l muște de gleznă.

– Nu te poți abține să nu spui adevărul, așa-i, domniță? Se pare că îmi revine sarcina de a mă revanșa pentru tot neamul bărbătesc.

– Nu trebuie să vă revanșați cu nimic, Maiestate.

– Poate că nu-i o obligație, Alice. Poate ține mai degrabă de ce vreau eu să fac.

Leul a scos un răget și și-a înfipt ghearele în barele de metal, întrerupând orice ar fi avut regele sau eu de spus în continuare. M-a condus de acolo, în timp ce îngrijitorii menajeriei veneau să ia animalul să îl transporte în altă parte, iar eu i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru intervenția Lui. Deja spusesem destule lucruri, deloc măgulitoare pentru mine.

Regele însă nu terminase discuția cu mine.

– Nu ai nici un motiv să crezi că știi ce fel de om sunt, domniță Alice, mi-a spus el când ne-am apropiat de ușă, strâmbându-se ușor. Știu exact de ce te temi. Am trăit o perioadă când viitorul îmi atârna de un fir de păr, când nu știam cine mi-e dușman și cine prieten, iar autoritatea mea de rege era pusă la îndoială. Știu cum mă trezeam în fiecare dimineață și habar n-aveam ce mi-a rezervat soarta pentru ziua respectivă – bun sau rău.

Probabil că mi-am arătat neîncrederea când am aflat că un rege poate fi atât de nesigur de propria-i soartă.

– Iar într-o bună zi îți voi povesti.

A plecat, iar eu am rămas pe loc consternată.

Am primit un cadou. Un cadou chiar de la Eduard. M-am încruntat spre acest cadou, plin de energie, cu coamă și coadă de mătase, la fel de frumos ca o ilustrație din *Cartea orelor*[1], care fremăta și își scutura capul în grajd.

– Nu-ți place iapa?

– Nu înțeleg de ce mi-ați face un asemenea cadou, Maiestate.

– De ce nu?

– Și de ce-mi puneți tot timpul întrebări la care mi-este greu să răspund.

Eduard a râs, fără să fie câtuși de puțin deranjat de replica mea.

– Găsești întotdeauna un răspuns, se pare!

– Întotdeauna răspunde obraznic, asta se știe, a intervenit Isabella, venită să mângâie animalul. Mie când mi-ați dăruit ultima dată un cal, Sire?

– Din ce-mi aduc eu aminte, chiar atunci când mi-ai cerut ultima dată. Adică acum două luni.

– Așa este. Trebuie să mă gândesc la altceva, de vreme ce vă simțiți generos astăzi.

[1] Colecții de manuscrise creștine, foarte populare în Evul Mediu. Conțineau rugăciuni, psalmi, ilustrații. (n.tr.)

– Nu cred c-a fost cazul să te îndoiești vreodată de generozitatea mea, Isabella, i-a replicat sec regele.

– Adevărat! a zis Isabella, bătând încă o dată iapa pe grumaz. Apucă tot ce poți, micuță Alice, pentru că azi Maiestatea Sa este într-o dispoziție mărinimoasă! Asta-i șansa ta să obții ceva din vistieria regală! a mai spus ea, îndepărtându-se cu un soi de neastâmpăr, așa cum făcea mereu.

– Fiica mea are dreptul la propriile opinii, a spus regele, privind în urma ei. Îmi cer scuze pentru lipsa ei de delicatețe.

A fost o întrerupere cam enervantă, care i-a tăiat regelui din buna-dispoziție, dar nu m-am putut abține să nu continui:

– Dar tot nu mi-ați spus de ce mi-ați dăruit iapa, Sire.

– Ți-am dat iapa pentru că trebuie să aibă grijă de tine când fiul meu nu-i prin preajmă să te ajute. O să se poarte frumos cu tine. Asta dacă vei fi atât de bună să o primești.

Răspunsul lui a fost concis, dându-mi în mod subtil de înțeles că este un om puternic, că nu-i place să fie contrazis sau luat la întrebări și că orgoliul lui masculin e foarte dezvoltat. Nu voiam să par nerecunoscătoare, ci voiam să îi accept cadoul cu mai multă grație decât Isabella. Mi-am propus să mă arăt cât se poate de încântată și amuzată. Rege sau nu, nu merita ca gestul lui mărinimos și extravagant față de o servitoare să îi fie aruncat în față ca un reproș.

– Nu vreau să par nerecunoscătoare, Maiestate. Am reacționat așa pentru că nimeni nu mi-a mai făcut niciodată un cadou. Cu excepția reginei. Iar odată am primit o maimuță. Se însenină. Enervantă creatură, maimuța aceea.

Eduard izbucni în râs.

– Ce s-a întâmplat cu ea? O mai ai?

– Din fericire nu. Mă tem că soarta i-a fost pecetluită la St. Mary. A fost închisă și lăsată să se pocăiască sau poate a fost crud pedepsită – știu din proprie experiență.

Râsul i s-a transformat într-un mormăit slab.

– Atunci, domniță, dacă nu ai primit prea multe daruri, trebuie să văd ce pot face să remediez această situație.

Am căzut pe gânduri, pentru că mi-am dat seama cât de neobișnuită era toată această situație.

– Regele nu face cadouri fetelor orfane.

– Ba regele ăsta face. El dăruiește ce dorește și oricui dorește. Sau cel puțin îți dă ție un cal special, domniță Alice.

– Nu pot, Maiestate. Nu eram lipsită de bun simț. Gestul lui putea părea indiscret. Iapa era evident foarte valoroasă.

– Ce țepoasă mai ești și tu! Nu-i mare scofală, să știi.

– Nu pentru Maiestatea Voastră...

– Vreau să te bucuri de ea. Îmi permiți să îți fac acest cadou? Pentru că îți slujești cu devotament regina, dacă nu pentru altceva.

Cum puteam să refuz? Când iapa m-a împuns în umăr cu botul ei moale, m-am îndrăgostit de ea – doar puțin – pentru că era frumoasă și pentru că era un dar din partea regelui.

Regina este bolnavă. Nu se poate mișca din pat și mă imploră să-i citesc. Când Eduard a venit în vizită, eu m-am ridicat să fac o reverență, după ce închisesem deja cartea și o pusesem deoparte, pentru că mă așteptam să fiu rugată să plec. Timpul petrecut de Eduard cu soția sa era prețios, dar el mi-a făcut semn să continui și a rămas cu noi până am terminat de citit.

Era o poveste tristă, dar care reginei îi plăcea în mod deosebit. Plânsese pentru tragedia celor doi nefericiți, Tristan și Isolda. Regele a mângâiat-o pe mână, a dojenit-o ușor pentru naivitatea ei, spunându-i că dragostea lui pentru ea era cu mult mai mare decât cea a lui Tristan pentru domnița lui și că nu intenționa să facă ceva atât de necugetat, cum era să-și întoarcă fața la perete și să moară. Doar o sabie înfiptă în măruntaie l-ar fi doborât în genunchi. Și oare intenționa draga lui Philippa să se arunce asupra trupului lui și să moară și ea, fără nici un alt motiv decât că avea inima sfârâmată? Nu erau oare – după atâția ani de mariaj – făcuți dintr-un material mai rezistent?

Regina a râs de i-au dat lacrimile.

– O poveste copilăroasă, a zâmbit ea cu lacrimi în ochi.

– Dar ți-a fost citită frumos. Cu mult patos, a remarcat Eduard.

M-a atins pe umăr înainte să plece, foarte gingaș. Nu avusese nici un motiv să facă așa ceva – dar cu toate acestea o făcuse. Oare regina observase? Am crezut că nu, dar m-a gonit brusc, pretextând că vrea să rămână singură. Și-a acoperit fața cu palmele.

Vocea ei m-a oprit când am ajuns la ușă.

– Iartă-mă, Alice. Mi-am asumat o povară cumplită, iar uneori e peste puterile mele să o pot duce.

N-am înțeles ce a vrut să zică.

Ceasul lui Eduard a fost montat într-un turn nou. M-am ridicat și l-am privit înmărmurită. Hohotul de râs al lui Eduard a răsunat cu putere, un strigăt de bucurie, pentru că în sfârșit momentul ca prețiosul lui ceas să fie instalat se apropia cu repeziciune, turnul care îl găzduia era aproape gata, iar piesele mecanismului erau asamblate de cel mai meticulos ceasornicar italian. Astăzi este ziua în care va fi pus în funcțiune și însăși regina își manifestase dorința să fie de față. Păi nu pentru ea ordonase Eduard să fie construit și modelat după catedrala St. Albans, cu panouri mobile pe care să fie pictate soarele și stelele?

– Nu pot! recunoscu Philippa. Chiar nu pot! a spus ea când a constatat că nu își poate încălța picioarele umflate în pantofii moi. Du-te tu, Alice, în locul meu. Regele are nevoie de audiență.

– Slavă Domnului! a exclamat Isabella.

– Pentru ce, mai exact? Philippa era iritată. Nu reușesc să găsesc nici un motiv pentru care să-I mulțumesc în dimineața asta.

– Pentru că nu m-ați rugat pe mine să merg să mă uit la monstruozitatea aia.

– Păi nici nu intenționam. Lui Alice o să-i placă. Alice poate să-i adreseze regelui întrebările potrivite, iar apoi să ne povestească tot. Nu-i așa?

– Da, Maiestate, am răspuns, neînțelegând pe deplin de ce mă alesese pe mine.

– Dar fără prea multe detalii, a strigat Isabella în urma mea în timp ce ieșeam din încăpere. Nu tuturor ne plac frânghiile și scripeții și... roțile!

Așa că m-am dus singură. Eu eram interesată de frânghii și scripeți și roți zimțate din lemn care se îmbinau când se învârteau. Voiam să văd ce reușise italianul să facă. Doar asta voiam?

Ah, nu!

Voiam să văd și să înțeleg ce îl fascina pe Eduard când nu avea o sabie în mână sau o festivitate de organizat. Nu aveam nici o scuză. Voiam să văd ce anume îl însuflețea pe acest om de acțiune atât de complex. Așa că am urmărit ultimele pregătiri.

Nu eram singuri. Regele avea auditoriul său, cu sau fără mine, format din italian și asistentul acestuia, la care se adăuga un grup de servitori și câțiva soldați care asigurau forța brută. Mai era și Thomas, care n-ar fi putut să lipsească de la un asemenea spectacol.

– Trebuie să ridicăm asta la locul ei, Maiestate, gesticulă larg italianul. Și apoi să atașăm greutățile și frânghiile pentru clopot.

Frânghiile fură repartizate soldaților, apoi fură explicate indicațiile pentru ridicarea greutăților mecanismului de întoarcere. Lui Thomas i s-a dat sarcina de a supraveghea momentul când toate erau puse la locul lor. Eu am fost exilată într-un colț.

– Trageți! a zbierat italianul, iar ei traseră. Trageți!

Piesele ceasului se ridicau la locurile lor cu fiecare mișcare.

– Mai e puțin! exclamă plin de entuziasm Thomas.

– Trageți! ordonă din nou italianul.

Traseră cu putere, iar una dintre frânghii cedă și se rupse cu zgomot. Greutatea de care fusese legată, eliberată acum, se izbi cu putere de podea, trimițând un nor de praf și așchii de piatră. Înainte să pot reacționa, restul lungimii de frânghie descrise un cerc și, asemenea unei pocnituri de bici, șerpui pe suprafața lespezilor de piatră și mă pocni peste glezne cu o forță așa de mare că picioarele îmi zburară de sub mine.

M-am prăvălit sub un morman dizgrațios de fuste, bucăți de frânghie și praf.

– *Signorina!* a strigat îngrozit italianul.

– Alice! a exclamat și regele, care dintr-un pas fu lângă mine.

M-am ridicat încet, speriată din cauza șocului, surprizei și a durerii de glezne, iar italianul se apucă să mă șteargă pe față de praf, după care îmi aranjă discret hainele.

– *Signorina! Mille pardons!*

Parcă totul se întâmpla departe de mine. Norul de praf se mai aşezase, soldaţii coborâseră piesele încă nefixate ale ceasului, de care uitase în haosul creat toată lumea. Thomas mă privea cu un amestec de groază şi fascinaţie.

Privirea mi-a căzut asupra chipului încordat al regelui.

– Eduard... am spus. Nu eram discretă.

– Acum eşti în siguranţă. Mi-a luat palmele şi le-a ridicat până la gură. Mi-am revenit complet în simţiri.

– Nu sunt rănită, am spus.

Eduard nu a luat în seamă vorbele mele şi l-a chemat imediat pe Thomas:

– Du-te după medicul meu!

– Nu sunt rănită! am repetat eu.

– Eu decid dacă eşti rănită sau nu, s-a răstit Eduard la mine, apoi s-a adresat ceasornicarului care încă se mai agita şi dădea din mâini. Vezi ce-i cu mecanismul. N-a fost vina ta, omule! Mă ocup eu de domniţa Alice.

Niciodată n-am fost mai conştientă ca atunci de prezenţa lui, de freamătul aprig al nărilor – care-i dădeau un aer vulturesc, chiar dacă nu era o pasăre de pradă. Nici cum frica era întipărită adânc pe chipul lui.

– Te poţi ţine pe picioare? m-a întrebat el dintr-odată.

– Da.

M-a ridicat încet şi m-a ajutat să stau în picioare. Spre surprinderea mea m-am clătinat şi m-am văzut obligată să mă agăţ de braţul lui – nu m-am prefăcut – dar pentru un moment mă luase cu ameţeală. Fără să mai stea pe gânduri, Eduard m-a luat în braţe şi m-a dus departe de praf şi mizerie.

Era prima dată în scurta mea existenţă când mă aflam în braţele unui bărbat. Toate sentimentele pe care doar mi le imaginasem, dar nu le simţisem niciodată, mă copleşiseră. Căldura trupului lui lipit de mine, bătăile ritmice ale inimii lui. Pielea lui, delicată şi aspră pe alocuri, fermitatea cu care m-a ţinut. Mirosul înţepător de transpiraţie şi praf, dar şi panica aceea când viaţa îţi este în pericol. Gâtul îmi era uscat, iar palmele umede. Aveam impresia că fiecare centimetru de piele era viu şi strălucea în petecele de lumină care răzbăteau prin vitralii. Radiam şi ardeam, iar inima îmi bătea cu putere prin rochie...

Asta până când am fost trezită la realitate.

– Lăsaţi-mă jos, Maiestate! i-am cerut eu. Nu trebuie să o supăraţi pe regină. Astăzi nu se simte deloc bine. Unde mă duceţi?

S-a oprit brusc.

– Nu ştiu. Şi-a coborât privirea spre mine, buimăcit la fel de tare ca mine. Ochii săi erau foarte aproape de ai mei şi îi simţeam respiraţia pe tâmplă. Pe cinstea mea, Alice, m-am speriat foarte tare din cauza ta. Te doare ceva?

– Nu! Eram prea lucidă, mult prea lucidă. Lăsaţi-mă jos. De ce mă purtaţi pe braţe când pot să merg şi singură?

– Pe moment am crezut că-i mai bine aşa. În sfârşit trăsăturile crispate începuseră să se mai relaxeze. Permite-mi să te duc într-un loc unde vei fi în siguranţă.

Îl auzeam pe italian vorbind tandru cu mecanismul construit de el şi auzeam şi vocile soldaţilor. Servitorii erau şi ei prin zonă.

– Lăsaţi-mă jos, Maiestate! am repetat eu. Vom fi văzuţi.

– Ce contează? Îşi înălţase sprâncenele ca şi cum nu se gândise la asta.

Ba conta. Ştiam că tot palatul va vui în nici o oră.

– Lăsaţi-mă jos, jos!

Renunţasem la orice fel de maniere.

Eduard s-a întors brusc spre altar, l-a străbătut cu paşi mari şi m-a aşezat într-unul din scaunele destinate corului, unde eram oarecum ferită de ochii celorlalţi.

– Dacă insişti...

A îngenuncheat înaintea mea şi m-a sărutat. Nu a fost o atingere discretă pe mână sau o dezmierdare frăţească pe obraz, aşa cum îmi închipuisem eu că ar fi un sărut frăţesc. Nici un sărut dat în grabă pe buze ca între soţi, aşa cum ar fi făcut Janyn Perrers dacă s-ar fi apropiat vreodată atât de mult de mine. Eduard m-a apucat de mâini, m-a tras spre el şi mi-a acoperit cu fermitate gura cu gura lui, într-un gest posesiv care a durat cât o bătaie a inimii, apoi mai mult.

Şi-a ridicat capul şi l-am privit zăpăcită. Sângele începuse să-mi clocotească, gândurile mi se împrăştiaseră care încotro.

– Nu trebuia să faceţi aşa ceva, am bălmăjit eu în şoaptă. Nu se cade.

– Îi ţii regelui predici despre cum ar trebui să se poarte, domniţă Alice?

A zâmbit cu tristeţe, apoi m-a sărutat din nou. La fel de hotărât. La fel de nesăbuit.

– Nu ar fi trebuit, a spus el după ce a terminat, să mă priveşti cu atât de multă încredere.

– Deci a fost vina mea? Vocea mi-a sunat, spre regretul meu, aproape ca un chiţăit. Că aţi sărutat o domnişoară din suita soţiei Maiestăţii Voastre?

Preţ de o clipă prezenţa Philippei pluti în aer. O simţeam acolo. Am recunoscut acest lucru în privirea lui Eduard, aşa cum sunt sigură că se vedea şi în privirea mea. Am mai văzut şi regret în ochii lui, pe măsură ce tonul vocii şi trăsăturile feţei i se relaxau.

– Nu, Alice. Nu a fost vina ta. A fost doar vina mea. Ai fi putut fi rănită, iar eu ar fi trebuit să am mult mai multă grijă cu tine. Mie îmi era greu să respir calm, iar la un moment dat m-a trecut un fior şi Eduard s-a oprit. Ţi-e frig. Şi-a scos tunica fără mâneci pe care o purtase în biserică şi a înfăşurat-o în jurul umerilor mei. Mâinile lui au zăbovit pe umerii mei, iar eu am simţit un nou val de căldură, iar tâmplele îmi zvâcneau.

– Maiestate... Auzisem nişte paşi şi am vrut să-l atenţionez. Eduard s-a retras de lângă mine, apoi a încercat să se concentreze asupra întrebărilor fără noimă puse de medic, care mi-a recomandat să mă odihnesc.

– Te conduc înapoi la regină, a spus Eduard după plecarea medicului.

Da, m-am gândit eu. Aşa era cel mai bine. Să stau departe de acest bărbat de-a dreptul irezistibil. Apoi mi-a mai venit o idee.

– În ce stare e ceasul după accident, Sire? Regina va vrea să știe.

Se răţoi la mine într-o izbucnire de furie.

– Să-l ia dracu' de ceas. Nu-mi pare rău că te-am sărutat. Te găsesc atrăgătoare, ameţitoare... Mi-a aruncat o privire de parcă chiar fusese vina mea. De ce?

– Un moment de spaimă, Maiestate. Mă îndoiesc că vă veţi aduce aminte de acest episod mâine dimineaţă, când nu va mai exista nici un pericol, iar ceasul va fi reparat.

Ah, dar eu aveam să-mi aduc aminte.

– Nu a fost un impuls de moment. Tu nu simţi nimic? m-a interogat el, de-a dreptul ameninţător.

M-am prefăcut indiferentă.

– Nu ştiu.

– Ba cred că ştii!

– Mai contează dacă ştiu sau nu? Fac parte din suita reginei.

– De parcă n-aş şti, Dumnezeule mare! exclamă el, mocnind de furie. Spune-mi ce părere ai despre necuviinţa asta, Alice!

– Vă voi spune. Este într-adevăr o necuviinţă. Cu toate acestea cred că sunteţi bărbatul cel mai extraordinar pe care l-am întâlnit vreodată.

Acesta era adevărul, nu?

– Asta-i tot? Vreau mai mult de la tine. Era foarte autoritar, mă ţinea strâns de mână şi tot trupul îi era încordat. Vreau să te revăd azi. Mă voi ocupa personal să fac în aşa fel încât să te revăd. Diseară să vii la mine, Alice.

Fără să-mi ceară permisiunea. Fără să-mi facă promisiuni dulci. Poruncă dată de un adevărat Plantagenet. Ştiam prea bine ce mă aştepta. Cred că a fost pentru prima dată în viaţa mea când nu am avut nimic de zis, nici măcar în sinea mea.

Reginei i-am spus că fuseseră câteva probleme cu ceasul, dar că regele le rezolvase pe toate.

Ştiam ce făceam? Am înţeles eu încă de la început ce se va întâmpla? Am văzut eu oare toate abisurile şi capcanele căscate sub picioarele mele? Negam să văd adevărul chiar şi în sufletul meu?

Oh, am ştiut. N-am fost niciodată o proastă. Ştiam ce făceam. Am ştiut când i-am captat atenţia. Am revăzut în scrierile mele puerile cum îmi tremurase mâna când scrisesem *Eduard*, şi nu *Regele*, notiţele de când îmi dăruise iapa, de când începusem să mă gândesc la el ca la *Eduard* bărbatul.

L-am vrăjit, l-am prins în mrejele mele, exact aşa cum am fost acuzată mulţi ani mai târziu de gurile rele. Am fost eu oare complice în această seducere?

Am fost complice, da. Dar să-i fi întins capcane? De asta n-am fost vinovată. Când să fi reuşit vreodată vreo femeie să ademenească un

Plantagenet? Eduard făcea doar ce-şi punea în minte şi mergea pe drumul pe care şi-l alesese singur.

Eram eu rea?

Nici măcar. N-am fost niciodată rea. Eram prea loială reginei. Ştiam ce-nseamnă sentimentul de vinovăţie, indiferent de bârfele scornite la adresa mea. Philippa îmi oferise tot ce aveam, iar eu o trădasem. Sentimentul de regret îşi înfipsese adânc colţii în mine, la fel cum îmi făcuse şi maimuţa aceea nefericită.

Ambiţioasă poate?

Fără doar şi poate. Pentru că acesta era remediul pentru toate lipsurile de care suferisem cât fusesem săracă. Când o femeie îşi trăieşte toţi anii tinereţii fără să aibă nimic al ei, de ce n-ar profita de ocazie să compenseze acele lipsuri, mai ales dacă ocazia îi sare pur şi simplu în poală?

Ah! Dar cum aş fi putut opri tăvălugul acela de întâmplări înainte de a deveni târfa regelui? Cine ştie? Cu Eduard puteam fi eu însămi, nu o domnişoară nătângă căreia să nu-i stea mintea decât la bârfă şi cleveteală. Eduard mă asculta cu interes, ca şi cum părerea mea conta. Eram fascinată de autoritatea, de influenţa şi masculinitatea lui absolută, la fel ca orice altă femeie în locul meu. Când i-am văzut trăsăturile frumoase de om inteligent, când m-a privit în ochi, a fost ca şi cum aş fi băut o cupă din cel mai bun vin de Gasconia. El era regele, iar eu supusa lui. Mă aflam sub dominaţia lui, la fel de mult cât era şi el subjugat de mine.

Aş fi putut evita această situaţie? Nu, nu aş fi putut. Lucrurile ne-au scăpat de sub control amândurora.

În noaptea aceea, cât am aşteptat, mi-am simţit stomacul măcinat de o teamă nedesluşită şi îmi era atât de greaţă încât credeam că voi da fuga la latrină. Am luat o gură de bere, m-am aşezat pe marginea patului şi m-am prefăcut interesată de bârfele pe care cele două domnişoare şi le împărtăşeau în timp ce-şi împleteau părul înainte de culcare. M-am prefăcut apoi că desfac un nod încăpăţânat de pe o panglică, doar că mai rău l-am strâns. M-am lăsat păgubaşă, mi-am scos vălul şi l-am împăturit. L-am mai împăturit o dată. Aş fi făcut orice să-mi ţin mâinile ocupate. N-aveam stare. M-am ridicat dintr-odată şi am început să dau ture prin cameră.

Lealitatea îmi era împărţită între minte şi inimă. Subjugată de rege, destinatara sărutărilor lui. Slujitoare a reginei, cea care îmi făcuse onoarea să aibă încredere în mine. Era un act de trădare. Călcam în picioare încrederea pe care mi-o acordase regina, îi furam ce era de drept al ei. Era imposibil să am vreun argument în favoarea mea.

M-am uitat prin cameră la cele două domnişoare care îşi vedeau de ale lor. Acum ce trebuia să fac? Era vreo greşeală pe undeva? Înţelesesem eu prost? Nu aveam să fiu chemată la rege şi atunci puteam să-mi iau piatra asta de pe inimă.

Un ciocănit în uşă. Am sărit ca arsă, iar mâinile îmi tremurau când am deschis unui paj ce purta însemnele regale.

– Din partea reginei sunt, stăpână. Nu poate dormi. A trimis după dumneata. Vii?

– O să vin, am răspuns cu încet.

Carevasăzică aşa aveau să meargă lucrurile. O stratagemă regală. O tactică deşteaptă şi extrem de realist pusă în scenă care să mă scoată din cameră fără să trezească nici cea mai mică bănuială. Oare planul acesta atent pus la cale presupunea că trebuia să stau la pândă pe vreun coridor întunecat până când cineva avea să mă conducă în apartamentul regelui în loc de cel al reginei? Gândul că totul trebuia făcut în secret, că totul era o mare înşelăciune, mi-a displăcut profund. Nu asta îmi dorisem – şi totuşi eram captivă într-un păienjeniş pe care parţial mi-l ţesusem singură.

În timp ce pajul aştepta, mi-am pus o mantie pe umeri şi m-am luat după el.

– Cred că mă întorc abia în zori, am spus cu mâna pe zăvor, impresionată de tonul meu calm. Dacă regina este bolnavă şi agitată cred că o să rămân să dorm pe o saltea de paie din anticameră.

Au încuviinţat din cap, cu mintea la ale lor. Floare la ureche a fost.

Regele te vrea în patul lui.

M-am cutremurat.

Până la urmă n-a fost nevoie să stau să aştept. Pajul acela plictisit m-a condus în cea mai mică dintre anticamere, din care o a doua uşă ducea la apartamentul reginei. Cunoşteam bine acea încăpere, utilizată adeseori pentru conversaţii confidenţiale sau în care te puteai retrage dacă simţeai nevoia să fii singur cu gândurile tale. Nu petrecusem şi eu aici ceva timp după ce regele îşi făcuse cunoscute intenţiile, după întâmplarea cu ceasul? Construită într-unul dintre turnuri, avea pereţi circulari din piatră rece acoperiţi cu tapiserii în culori dintre cele mai aprinse, reprezentări de păsări şi animale ale pădurii. Cât am stat nesigură pe mine în centrul ei, o căprioară m-a pironit cu ochii ei brodaţi cu grijă. Indiferent de cum îmi întorceam privirea, eram urmărită. O bufniţă mă fixa fără să clipească, iar un câine de vânătoare mă supraveghea atent. M-am întors cu spatele şi m-am aşezat pe una dintre banchetele lipite de zid. Am tresărit la toate zgomotele. Am stat încordată când nu se auzea absolut nimic.

Ce urma? Nu puteam face nimic altceva decât să aştept. Nu aveam nici un control asupra a ceea ce urma să se petreacă în următoarea oră. Ce puteam să spun? Ce puteam să fac? Palmele îmi erau transpirate şi reci, iar gândurile îmi zburau departe. Dacă nu sunt pe placul lui Eduard? Cunoştinţele mele referitoare la lucrurile care se petrec între un bărbat şi o femeie în spatele perdelei patului erau atât de limitate, de-a dreptul ridicole chiar. Educaţia pe care o primisem de la măicuţe nu mă pregătise pentru

rolul de amantă, regală sau nu. Iar Janyn... mi-am înfipt degetele în marginea banchetei până n-am mai putut de durere.

Sfântă Fecioară, nu mă lăsa!

Uşa s-a deschis. Am sărit în picioare.

Eram atât de neliniştită încât nici nu am remarcat că era una dintre uşile reginei, nu una dinspre coridor. M-am întors cu faţa spre ea, crezând că voi fi preluată de un alt paj şi dusă mai departe în această călătorie perfidă.

Ah, nu!

Mi-a îngheţat sângele în vine. Tălpile mi s-au lipit de podea. Groaza mi-a căzut ca un pietroi în vintre.

În prag stătea însăşi regina.

A înaintat încet, cu aceeaşi prestanţă regală cu care ar fi păşit în sala tronului, apoi a închis uşa din urma ei. O fi fost ea înveşmântată doar cu cămaşa de noapte şi cu un halat lejer pe deasupra, cu părul împletit şi lăsat pe umeri, dar cu toate acestea era regină cu toată fiinţa ei. Chipul îi era ridat şi crispat din cauza lungii suferinţe, dar atitudinea aceea demnă înnăscută îi rămăsese intactă. Am rămas aşa în picioare amândouă o bună bucată de vreme, singure în cămăruţa aceea în care ne priveau sute de perechi de ochi brodaţi uitându-ne una la alta.

Philippa era înţepenită şi îşi ţinea cotul mâinii care o durea cu cealaltă mână, dar tot venise să mă vadă, să mă dojenească, să mă blesteme pentru infatuarea mea. Era ca şi cum striga la mine din agonia ei.

Iar pentru că nu eram în stare să vorbesc, am făcut o plecăciune ca să-mi ascund faţa. Nu eram eu cea care o deposedam de datoria şi onoarea care i se cuveneau de drept, de trupul şi numele soţului ei? Nu eu eram aceea care în scurt timp avea să stârnească un scandal care o va acoperi de ruşine? Fapta pe care urma să o săvârşesc o putea distruge...

În momentul acela am ştiut în sufletul meu. Nu puteam să fac aşa ceva.

– Alice... Numele meu părea mai mult un oftat pe buzele ei.

– Milady... Iertaţi-mă...

– Ştiam că vei fi aici.

Ştiuse. Sigur că ştiuse. Cum să nu ştie? Văzusem şi eu legătura emoţională dintre ei. Uneori aveam impresia că Philippa simţea că Eduard era acolo chiar înainte ca el să intre în încăpere. Deci ştia. Atunci cu siguranţă că ştia, tot prin acelaşi simţ lăuntric, că soţul ei, iubirea vieţii ei, intenţiona să o trădeze.

Nu puteam să-i fac aşa ceva.

Am căzut în genunchi în faţa ei.

– Iertaţi-mă. Iertaţi-mă, milady.

Fără să spună nimic mi-a atins părul, iar eu mi-am ridicat privirea. Chipul îi era scăldat în lacrimi, atât de multe lacrimi că îi căzuseră şi îi lăsaseră pete întunecate pe halatul de damasc. Atâta amărăciune pe chipul ei mi-a sfâşiat inima. Mi-am ridicat palmele şi mi-am acoperit faţa ca să nu mai fiu martora unei asemenea dureri. Şi mie îmi dăduseră lacrimile.

– Nu aș face niciodată ceva să vă rănesc, lady...

– Știu.

– Mă duc înapoi în camera mea. Cuvintele mi-au răsunat înfundate printre degete. Nu fac așa ceva. Vă promit că nu fac.

Regina s-a aplecat cu greu și m-a apucat de antebraț cu un oftat de durere, așa că m-am ridicat de urgență în picioare.

– O să-i spun regelui că... am continuat eu, iar rușinea m-a pătruns ca o sabie în carne vie. Să-i spun ce? Cuvintele mi s-au uscat pe buze.

– Ce o să-i spui, Alice?

– Nu știu. Dacă e nevoie, o să plec de la curte... Orice doar să vindec rana trădării amare. Mi-am întors privirea. Nu mă puteam uita la ea.

– Nu, Alice.

Am scuturat din cap.

– Nu merit să mă iertați, dar...

M-a apucat strâns, și probabil că a durut-o și pe ea la fel de tare cum m-a durut și pe mine, dar m-a făcut să tac.

– Nu, Alice, am auzit eu, apoi și-a tras sufletul. Vei face precum va vrea regele. Înțelegi?

Nu avea nici un sens. Absolut nici unul.

– Nu... nu!

– Te vei duce la rege. Va veni pajul lui, iar tu te vei duce cu el. Tonul îi era incredibil de calm și înțelegător.

– Nu pot. Nu pot fi atât de neloială, am protestat eu.

– Nu ești neloială. *Eu* vreau să te duci la el.

Afirmația m-a năucit complet.

– Nu...! I-am acoperit palma cu a mea, chiar dacă ea era regina, de parcă așa aș fi putut să o fac să înțeleagă ce-mi cerea. Nu puteți să vreți așa ceva! Nu înțelegeți...? Nu am putut să rostesc cuvintele acelea.

Regina și-a ridicat cealaltă mână și m-a apucat de bărbie astfel încât să mă uit la ea, iar ea la mine. A clătinat aproape imperceptibil din cap. Mi-a dat drumul apoi și s-a retras un pas în spate, cât să rămână o mică distanță între noi.

– Uită-te la mine, Alice. Uită-te la *mine*! a insistat ea. Nu ca la o regină, ci ca la o femeie. Și-a ridicat mâinile, iar eu n-am mai putut să nu văd ravagiile provocate de boala care o măcina încetul cu încetul. Am aproape cincizeci de ani. A zâmbit ușor. Anii și-au pus amprenta asupra mea mai apăsător decât asupra stăpânului meu. Trupul îmi este îmbătrânit. Odată am avut o voință de fier, dar moartea copiilor mei mi-a răpit până și asta. Simt moartea cum îmi dă târcoale, Alice.

– Nu, am stăruit eu. Pot să vă alin durerea...

– Știu că poți. Și mi-o și alini. Uneori însă este atât de mare. Și nu suport să fiu atinsă...

Regina a oftat, iar eu am înțeles la ce se referea. Carnea umflată, pielea întinsă, umărul dislocat. Erau zile când regina trebuia să apeleze la toată voința din lume ca să meargă din dormitor în solar.

– Știu, milady.

– Sigur că știi. Eduard este viril, așa cum a fost întotdeauna. Are nevoi, la fel ca toți bărbații. Are nevoie de o femeie care să îi încălzească patul și să-i aducă plăcere. Cum aș putea face eu asta? Până și greutatea cearșafului cu care mă învelesc este o tortură pentru mine. Mi-am iubit stăpânul. I-am născut unsprezece copii și am fost onorată să îi dăruiesc lui. Îl iubesc și acum mai mult decât iubesc viața – dar nu îi pot fi soție pe de-a-ntregul. Mi se rupe sufletul, dar nu pot.

– Nu... Nu existau cuvinte care să poată fi spuse.

– Odinioară de abia așteptam să vină noaptea la mine. Ardeam de nerăbdare. Pântecul mi se topea. Acum mă tem de ce mi-ar putea cere – nu vreau să spun că ar fi crud sau nesimțitor, înțelegi tu. Nu îmi cere nimic din ce n-aș putea suporta. Nu vreau ca între Eduard și mine să se instaureze teama – așa că trebuie să găsesc singură o soluție.

Atât de sinceră. Atât de transparentă că îți frângea inima. I-am urmărit fiecare umbră de emoție care i-a traversat chipul și am așteptat să îi aud decizia. Decizie care nu a întârziat.

– Fă-o, Alice. Fă-o pentru mine. Am crezut că pot sta de o parte în timp ce se întâmplă, fără să vorbesc cu tine. Nu am putut. Meriți să știi ce am făcut. Ești prea inteligentă ca să fii tratată ca un nimic, ca voința ta să fie nesocotită dintr-un capriciu, într-o chestiune atât de personală. Și-a plimbat limba peste buzele uscate, un gest care parcă i-a stors tot curajul de care avea nevoie ca să continue. Dar nu s-a oprit. I-am spus stăpânului meu să își ia o iubită pentru că o asemenea intimitate e peste puterile mele.

Oh, Philippa! Înțelegeam cât o costase să facă una ca asta. Cât de greu îi fusese să își dea mândria la o parte, să nu se gândească la poziția ei de soție a lui Eduard.

– Vreau ca el să te aibă, Alice. De ce crezi că te-am aruncat în calea lui?

Deja în mintea mea își croia drum o nouă emoție.

– Așadar ați plănuit totul...

– Plănuit? Poate că da, deși nu-mi place cuvântul. Hai să spunem că m-am gândit la asta.

– Regele știe? Dintr-odată m-a îngrozit faptul că amândoi puseseră totul la punct, iar eu nu fusesem decât un pion pe o tablă de șah, mutat după bunul lor plac, și am simțit o gheară de gheață în stomac.

– Nu. Philippa a izbucnit într-un râs strident, care s-a stins repede. Este genul de bărbat care ia întotdeauna deciziile, iar în această privință va face la fel. Există vreun prinț Plantagenet care să îi permită unei femei să-i aleagă iubita? Niciodată! Toți dansăm după cum ne cântă Eduard.

Senzația de groază mi s-a mai domolit.

– Dar sunt atâtea femei frumoase la curte...

– Soțul meu este conștient de frumusețea care îl înconjoară! Dacă și-ar fi dorit o femeie anume, ar fi avut-o. Dar tu, Alice, ai un șarm aparte. M-am rugat ca el să ți-l remarce și să îl aprecieze.

– Dar este un act de trădare! Nu este degradant pentru el? Sau și pentru noi, că stăm de vorbă astfel? Mi-am dat seama că vorbisem aproape în șoaptă, vrând să mă feresc parcă de creaturile brodate. E o dezonoare pentru bărbăția lui.

– Nu, fată dragă. Să nu te gândești niciodată așa. Ar fi o povară prea mare pentru el să îmbrățișeze castitatea – e un bărbat cu sânge iute – și cu toate astea în ultimele luni s-a abținut de dragul meu. În zâmbetul ei se regăsea toată înțelegerea din lume. Acesta este darul meu pentru el – și al tău pentru mine. Te-am ridicat din nimic, Alice. Acum a sosit clipa să mă răsplătești.

– Darul meu către Alteța Voastră. Am lăsat cuvintele să mi se strecoare în minte.

– Da. Tu vorbești de umilire. Dar gândește-te! Cum crezi că aș putea suporta să se ducă la o târfă ordinară într-un moment de pasiune frustrată? Sau la o nobilă de la propria mea curte. Un bărbat mistuit de pasiune nu mai face nici o diferență la un moment dat. Și atunci chiar că n-aș putea îndura scandalul... Întotdeauna se va da crezare celor mai mari grozăvii, iar eu nu am puterea de a-mi semeți capul deasupra lor...

În depărtare se auziră slab niște pași care se îndreptau înspre noi.

– Sunteți sigură, milady? am întrebat-o eu. A sosit clipa. Nu va exista cale de întoarcere după aceea pentru nici unul dintre noi.

– Sunt mai sigură decât am fost vreodată în viața mea. S-a aplecat cu stângăcie, dar hotărâtă, și m-a sărutat pe frunte. Trebuie să plec – nu vreau să fim văzute împreună. Nu e nici un complot, iar Eduard nu trebuie să bănuiască așa ceva. Dă-i ce dorește, Alice, mai ales că ai binecuvântarea mea.

S-a întors să plece, dar întrebarea mea a țintuit-o locului.

– Mi-ați spus demult că aveți un rol pentru mine. La acesta v-ați referit?

– Da. A privit înapoi. O să vezi că Eduard este un amant extraordinar. Mâhnirea din vocea ei era nimicitoare; i se pusese un nod în gât. O să încerc să îți ușurez cât pot de mult situația.

Cât ai trage aer în piept, deși a părut o eternitate, ne-am privit: Philippa cu o siguranță născută din disperare, eu perplexă în fața curajului ei și perfect conștientă că nu avea să fie un simplu rol, nici pentru ea, nici pentru mine. Oare cum să poată o soție iubitoare să o accepte zi de zi în compania ei pe târfa soțului ei... Eu una n-aș putea niciodată tolera așa ceva. Atunci am înțeles pe deplin ce voise regina să spună cu povara cumplită.

Apoi a plecat, iar eu am rămas singură, cu mintea luându-mi-o razna. Ușa spre coridor s-a deschis și cea dinspre apartamentul Philippei s-a închis. Mi-am înălțat bărbia și m-am pregătit sufletește să devin amanta regelui cu binecuvântarea soției lui. Tot ce aveam de făcut era să îl urmez pe pajul regal... În fața lui Dumnezeu! În noaptea asta trebuia să dau dovadă de mare curaj, iar eu bănuiam că mi-l irosisem deja.

Uşa se deschise şi intră Wykeham – care mă privea ca pe un păduche gata să fie ars la flacăra lumânării.

S-a dat în lături şi mi-a făcut cel mai rece gest să ies. Nu s-a uitat nici măcar o singură dată spre mine, nici măcar în fugă, ci şi-a fixat privirea undeva peste umărul meu stâng. Parcă nu se putea uita la mine de frică să nu dea piept cu păcatul teribil care avea să-mi marcheze sufletul.

– O să veniţi cu mine, domniţă Perrers.

Aşadar, Wykeham avea să fie mijlocitorul lui Eduard în această misiune delicată. Cu o zi în urmă mi-ar fi spus Alice. Cu o zi în urmă m-ar fi întâmpinat cu un zâmbet şi s-ar fi interesat de sănătatea mea. Astăzi mă privea cu dispreţ ca pe cea mai josnică creatură.

– E un păcat! a bombănit el ca să-mi confirme gândurile, de parcă aş mai fi avut nevoie de o confirmare, în timp ce ieşeam din cameră pe lângă el.

– Este voinţa regelui. Cu cât vorbeam mai puţin, cu atât mai bine.

– Nu ar fi trebuit să vă implicaţi în aşa ceva.

I-am răspuns scurt, dar sfidător.

– Am fost chemată.

– Pentru că asta aţi urmărit, fără nici o îndoială! Ce faceţi acum umple de scârbă pe oricine are un dram de decenţă. Regina v-a oferit totul şi aşa v-aţi gândit să o răsplătiţi.

– Cred că ar trebui să mergem, am răspuns şi m-am întors pe călcâie pentru că nu voiam să-i văd scânteia de dezgust din priviri. Tot ce se petrecuse între mine şi regină trebuia ţinut secret, iar acum trebuia să-l las pe acest om pe care îl consideram prieten să creadă orice despre mine, chiar dacă mă condamna pentru un păcat care nu mi se datora în totalitate.

M-a condus pe coridoarele pustii. Chiar toată lumea fusese gonită din calea noastră? Nici un paj, preot sau servitor, nu era nimeni din apartamentele regale prin preajmă în acea noapte în care păşeam pe un drum nou şi periculos. Escorta mea a fost îngrozitor de tăcută, ca să-i pot simţi dezaprobarea pe limbă, să o simt cum îmi arde pielea. Am fost cât pe ce la un moment dat să cedez. Dacă aş fi spus nu? Aşa mi-am dorit eu să-mi pierd virginitatea, ca o faptură prinsă în mrejele unei intrigi regale abile, care să servească intereselor regelui şi reginei?

Mintea îmi era înceţoşată de nesiguranţă şi îndoială. Cum aş fi putut eu, un copil ilegitim părăsit, să încerc să devin amanta regelui? Eram una dintre domnişoarele din suita reginei – nu-mi era de ajuns pentru cât puteam spera? Ca să mă strecor acum în patul regelui, chiar şi la invitaţia lui, ar fi cu siguranţă un ultraj, când el a fost toată viaţa lui loial iubitei lui soţii. Aşa că ce-ar fi dacă aş refuza? Ce-ar fi...?

Am scuturat din cap să alung acest gând absurd. Nu puteam refuza. Lucrurile merseseră prea departe şi avansaseră prea rapid. Eram purtată de ele, ca o frunză neputincioasă dusă de apă – şi cu toate astea nu eram chiar atât de nepăsătoare. M-am oprit o secundă pe coridorul pe care ne răsunau

paşii şi am zâmbit uşor, dându-mi seama de dorinţa ascunsă în sufletul meu. Aveam să fiu mai mult decât o domnişoară de curte. Aveam să fiu ce voia Eduard să fiu. Dacă el voia ca eu să îi fiu amantă, nu aveam nimic împotrivă. Ce femeie întreagă la minte ar refuza o onoare atât de mare, să fie aleasă de însuşi regele? Eu una nu.

Am pornit-o din nou după Wykeham cu paşi grăbiţi şi m-am ţinut după el până s-a oprit atât de brusc că m-am împiedicat de călcâiul lui. S-a întors spre mine şi a trebuit să mă dau un pas mai în spate, dar m-a prins de încheietură.

– Nu ar trebui să vă aflaţi aici! Ochii îi scăpărau de furie, iar gura îi era schimonosită de supărare.

Dar şi eu eram furioasă pentru că mă condamnase deja.

– Vrei să te opui dorinţei regelui tău? Nici măcar dumneata nu poţi face asta, Wykeham, am spus eu pe un ton batjocoritor. Poţi construi ziduri şi arcade, dar nu îi poţi dicta regelui tău ce să facă!

Imediat mi-a dat drumul şi m-a împins de m-am lipit de zid.

– Wykeham...! am îngăimat.

Era pornit rău împotriva mea. Iar eu ce puteam să-i spun fără să trădez urzeala ţesută cu mare grijă de regină? Wykeham a ciocănit uşor în uşă, a deschis-o, s-a dat la o parte şi mi-a făcut semn să trec. Am păşit în cameră, iar uşa s-a închis în urma mea.

Ajunsesem în camera personală a lui Eduard, opulentă și emanând un aer masculin. Lambriuri tapițate, un șemineu în care ardeau bușteni și în fața căruia se odihnea câinele lui preferat. Un *prie dieu* și un crucifix. Un cufăr, o masă de scris, un scaun cu brațe și spătar sculptate – opulență, am decis după ce am cuprins totul dintr-o privire, obișnuită cum eram deja cu o asemenea măreție. Se regăseau toate accesoriile pe care un gentilom cu înclinații spre religie, erudiție și confort și le-ar fi putut dori. Eduard își petrecuse cea mai mare parte din viață angajat în campaniile de război din Franța, dar la Havering, în comparație cu mult mai grandioasele palate de la Westminster sau Windsor, regele se bucura de toate avantajele oferite de un spațiu mai restrâns și mai modest. Erau câteva semne că locul fusese locuit de curând. Pe o stinghie se afla un șoim care aparent dormea. Pe scrin fusese aruncat neglijent un halat somptuos din damasc și blană, în nuanțe de roșu strălucitor. O carafă de vin, căni și o farfurie cu niște resturi de la cină. Cărți, dintre care una deschisă, și un rozariu aruncate pe pat; un castron și un urcior flancate de un sfeșnic în care erau fixate lumânări de cea mai bună calitate și care răspândeau o lumină difuză.

Și un pat într-adevăr grandios.

Ochii îmi alunecară rapid de la cuverturile de mătase la draperiile sale roșii-aurii. După emoția ultimei jumătăți de oră îmi era greu să rămân liniștită. Rămăsesem șovăitoare cu spatele la ușă, ca un animal încolțit care aștepta din moment în moment să fie atacat de un prădător. Cu certitudine regele Angliei se asemăna șoimului său.

Șoimul își scutură penele și se adânci înapoi în starea de toropeală. Ogarul tresări și începu să schelălăie în somn, visând probabil că vânează.

Iar Eduard se ridică de unde stătuse să răsfoiască paginile unei cărți și veni spre mine cu mâna întinsă. Era tare frumos. Își purta frumusețea aceasta cu o mare nepăsare și naturalețe, inconștient de impresia pe care trăsăturile lui fin sculptate și silueta magnifică o lăsa asupra privitorului. Asupra mea.

– Alice. Trăsăturile lui severe se îndulciră într-un zâmbet palid. Arăți de parcă crezi că o să mă năpustesc asupra ta.

– Cred că da, am răspuns eu.

Eduard râse înfundat.

– N-o să fac asta, spuse el și-mi prinse palma în palma lui. Ești înghețată de frig – sau poate de frică. Hai lângă foc... M-a împins încet și m-a pus să mă așez pe scaunul lui, vorbindu-mi încontinuu, de parcă aș fi fost o iepșoară neîmblânzită ce trebuie calmată. S-a dat la o parte cât să pot să mă uit în jur și a umplut două cupe cu un lichid rubiniu. Poftim. E din Gasconia. Cel mai bun vin al nostru. Îmi dădu cupa, trase un taburet și se așeză la picioarele mele, după care își duse cupa la gură.

– Bea, Alice, a zis el şi m-a înghiontit uşor. Mi-am dat seama că mă holbam la el, cu mintea paralizată de nesiguranţă. Încă nu îndrăzneam să mă uit spre patul lui. Era evident că regele nu mă invitase aici ca să-i copiez situaţia financiară a naţiunii într-un registru.

Eduard a sorbit din vin, dar fără să-şi ia privirea de la mine nici o clipă. Sub privirea aceea intensă m-am înmuiat şi mi-am coborât ochii spre modelul cupei de argint, în timp ce cu degetul urmăream distrată conturul reliefat al unui cerb.

– Ai vrea să-mi fii amantă? m-a întrebat el, pe acelaşi ton pe care m-ar fi întrebat ce mai fac.

– Nu ştiu.

– Dumnezeule, asta da sinceritate!

– Trebuie să fiu sinceră, Sire. Altfel nu ştiu să vă răspund.

Am înghiţit o gură mare de vin şi m-am înecat. Unul dintre buşteni se prăbuşi cu zgomot. Şoimul începu să se agite pe picioarele lui solzoase.

– Eşti văduvă.

– Da.

– Atunci n-ar trebui să-ţi fie frică de asta, zise el şi arătă spre pat.

Am înghiţit cu greu.

– Sunt virgină. Mariajul meu nu a fost niciodată consumat. El nu a putut... Acum chiar tremuram, când văzusem că momentul acela se apropia. M-am uitat spre Eduard şi am constatat că se încrunta la mine. Aşadar se aşteptase la alt răspuns din partea mea. Voise o amantă care să ştie ce are de făcut în aşternut. Toate planurile Philippei fuseseră în zadar.

– Pot să plec, Sire. Dacă nu mă vreţi aici...

– Îţi spun eu când n-o să te mai vreau aici! O străfulgerare, o ieşire temperamentală care mă luară prin surprindere, dar care se stinse apoi la fel de brusc cum se stârnise. Vocea îi era plină de tandreţe. Iartă-mă. Chestiunea aceasta dintre noi trebuie să rămână confidenţială.

– Şi nu aveţi încredere că o să-mi ţin gura?

– Nu asta am vrut să spun. Mă privea din nou drept în ochi, sălbatic şi stăruitor, iar eu nu-mi puteam muta privirea.

– Ştiu ce aţi vrut să spuneţi. Ştiu că nu vreţi să o răniţi pe Maiestatea Sa, regina.

– Crezi că nu va fi rănită dacă va afla? A sărit brusc în picioare şi în secunda următoare era în cel mai îndepărtat punct de mine, în cealaltă parte a camerei. Acum cine era animalul încolţit? L-am privit precaută. Păcatele carnale, murmură el. Se vor întoarce împotriva noastră.

– Eu nu bârfesc, Sire, am răspuns.

– Câţi ani ai? m-a întrebat el cu asprime.

– Şaptesprezece, milord, poate optsprezece.

– Este o mare diferenţă între noi, eu am o experienţă vastă în comparaţie cu tine. Ştii ceva, Alice? Nu i-am fost niciodată necredincios. Nici măcar o singură dată în treizeci de ani de mariaj. Au fost zvonuri că am avut tot felul

de amante – mi-am respectat jurământul din ziua în care am luat-o de soție. Dar acum...

Dar acum ea ți-a zis să-ți iei amantă!

Cum să păstrezi atâtea secrete? Ca un jongleur abil care poate azvârli obiectele într-o ordine bine stabilită, fără să scape nici unul. Sau ca un țesător priceput care poate amesteca diverse culori într-un întreg simetric. Eram eu oare capabilă de o asemenea discreție? Aveam eu o astfel de iscusință? În minte îmi răsăriră cuvintele contesei Joan. *Este important pentru o femeie să știe să-și valorifice talentele.* Așa îmi spusese, după care îmi aruncase unul dintre zâmbetele ei nemiloase. Am alungat-o din mintea mea. Cinismul frumoasei Joan nu avea ce căuta în chestiunea dintre mine și Eduard. Am așteptat, iar de emoție simțeam că parcă înghițisem o colivie cu cinteze.

– Când o ating își mușcă buzele ca să nu urle de durere. Eduard se întoarse cu spatele la mine și își sprijini mâinile pe marginea cufărului, cu capul plecat și umerii țepeni, și mi se destăinui. Dar te doresc, Alice. E un lucru foarte rău?

– Wykeham ar zice că da, milord. Încă mă mai rodea reacția dezaprobatoare a preotului.

– Dar *tu* ce părere ai?

Eu nu puteam spune decât un singur lucru.

– Că sunteți regele meu și că îmi puteți cere să mă supun, milord.

Se strâmbă.

– Un răspuns simplist, menit să atenueze orice complicație. Se așternu liniștea. O liniște grea. Atmosferă încărcată de nehotărâre. Dacă vei veni în patul meu, continuă el, trebuie să-mi spui pe nume.

– Eduard, am încercat eu, așa cum îl numisem în jurnal în ultima vreme. Am zâmbit. Regele mi-a sesizat tonul și și-a întors capul spre mine.

– Ce e?

– Sună ciudat.

– Ciudat... Știi ce puțini oameni îmi spun pe numele mic, Alice?

– Nu, Sire.

– Aș putea să-i număr pe degetele de la o mână. În ultimii doi ani mi-au murit toți prietenii din tinerețe. Northampton – cel mai curajos dintre generalii mei. A murit. Sir John Beauchamp, cel care mi-a purtat stindardul la Crécy. Lancaster – cel mai de încredere prieten pe care l-am avut vreodată. Trăim vremuri nemiloase, Alice. Tu ești prea tânără să înțelegi asta. Anii aceștia ne prădă sănătatea, prietenii și speranțele și nu ne dau nimic în schimb. Căzu pe gânduri, stăpânit de melancolie. Încă un buștean se prefăcu în cenușă, iar altul se mișcă brusc cu zgomot; sunetul îl îmboldi parcă să își aducă aminte de cine fusese și de ce trebuia să fie, așa că își ridică încet capul. Își îndreptă spatele, iar trăsăturile i se înăsprira și strânse din buze. Nu am voie să îmbătrânesc. Eu sunt regele.

M-am ridicat, uitând de propriile-mi spaime în favoarea compasiunii pe care o simţeam pentru el, nu că aş fi îndrăznit vreodată să mi-o manifest. Era un războinic trufaş, care trăise şi luptase toată viaţa, dar care nu-şi găsise alinarea. Nici nu o căutase – de fapt şi-ar fi purtat povara domniei până în mormânt, indiferent dacă asta ar fi presupus să rămână absolut singur. Am păşit încet spre el şi i-am întins cupa mea, de vreme ce el şi-o lăsase pe a lui pe cufăr.

– Nu vei îmbătrâni. Vei trăi veşnic. Şi îţi voi spune Eduard, dacă asta îţi doreşti.

I-am atins palma când i-am dat cupa şi m-am minunat de cât de uşor îmi era să încalc rigorile oficiale care se cuveneau unui rege, dar deja nu mai simţeam nici o teamă. Nu mi-am retras mâna, iar el mi-a înlănţuit-o cu degetele.

– În vise îţi pot simţi moliciunea gurii. Când zâmbeşti chipul ţi se luminează de parcă ai avea o lumânare în spatele ochilor, spuse el. Care luminează adânc din tine.

– Mă flatezi.

– Atunci ne vom flata reciproc.

Eduard m-a sărutat. Buzele lui erau ferme şi calde. Un sărut intim, dar căruia îi lipsea pasiunea. Nu era excitat. Poate că dorea mai degrabă să mă curteze cu tandreţe, nu să îmi ofere plăcere carnală.

– Dumnezeu o să mă osândească pentru asta, dar...

Îşi coborî mâinile de pe umerii mei, semn că era din nou ancorat în realitate. M-am gândit că în tinereţea lui, Eduard nu ar fi ezitat să-şi ia ce îşi dorea, dar pe atunci nu avea nici probleme de conştiinţă şi nici nu mă cunoştea pe mine. Autoritatea lui, în acest dormitor sau în afara lui, era supremă, dar amintirile îi evocaseră spectrul morţii şi al decăderii.

Aşadar care era rolul meu aici? Mi-a trecut prin cap că nu voiam decât să îi mai ridic moralul. Voiam să îl fac să zâmbească din nou. Dar cum, ce să fac ca să îi abat atenţia de la gândurile morbide care nu-i făceau plăcere? Ce har trebuia să am să reuşesc să fac acest lucru? Arta seducţiei în dormitor îmi era complet străină. Ce îşi dorea el cel mai mult de la mine, ceva ce ştiam şi puteam să fac? Ce anume? Păi puteam să susţin un punct de vedere şi să îl argumentez...

Ochii îmi căzură peste documentele întinse pe masă. Afaceri şi politică... M-am dus lângă masă.

– Spune-mi ce faci aici, Eduard.

– Te interesează viaţa politică? m-a privit el intrigat.

– Da. I-am căutat privirea, o provocare deliberată, dându-i libertatea să mi-o accepte sau s-o refuze. Sunt în stare de mult mai multe, nu doar să decid ce culoare să aibă rochia cu care mă îmbrac sau cum să-mi coafez părul!

– Acum? Eduard îmi acceptă provocarea şi îmi arătă un scaun pe care să mă aşez, apoi se întinse să ia un document pe care mi-l dădu. Afaceri de

familie, spuse el şi se lăsă cu toată greutatea pe masă, interesat de curiozitatea mea, care îl ajuta să-şi alunge starea melancolică.

– Eşti foarte norocos. Eu nu am familie, am spus eu. Nu ştiu nimic despre asta.

– Am fii. Am nişte băieţi extraordinari. Ei îmi dau putere. Acum vorbise din nou regele, nu bărbatul, care ştia să ia pulsul oricărei situaţii, care îşi ţinea ferm mâna pe hăţurile cu care controla regatul. Ce înţelegi tu din documentul ăsta?

Lovi uşor manuscrisul pe care îl aveam în mână. Era scris în latină de mâna unui copist, un scris mărunt şi ilizibil, dar pe care îl puteam descifra parţial.

– Irlanda, am spus.

– Bine! Acesta este Lionel. El e-n Irlanda. Provincie dificilă, sarcină dură. La un moment dat trebuia să mă duc eu, dar l-am trimis pe Lionel ca locţiitor al meu. Trebuia să găsească o cale de mijloc prin care să împace toate interesele alea blestemate. Dumnezeu ştie că acolo e o mocirlă în care lumea e învrăjbită.

Mi-a luat documentul şi mi-a dat altul. M-am simţit iar ca o novice care primea instrucţiuni sau ca un slujbaş supervizat atent de Janyn, dar fascinaţia mea pentru documente era autentică.

– Şi acesta? m-a întrebat el.

Documentul acesta era şi mai complicat, dar numele erau scrise clar.

– Este despre Aquitania.

– Eduard, moştenitorul meu, a spus el cu o mândrie sinceră. El va domni în Aquitania atâta vreme cât îşi va stăpâni tendinţa de a călca în picioare interesele supuşilor săi. Gasconia e refractară, iar el trebuie să înveţe să aibă răbdare şi în acelaşi timp să fie rege. Este un comandant bun, un bărbat care mi se aseamănă la suflet. Iar acum...

Se simţea bine. Un bărbat încrezător şi sigur pe el, care acum îşi etala în faţa mea moştenitorii care aveau să îi ducă mai departe în istorie sângele şi numele de Plantagenet. Am luat următorul document.

– Acesta este John. John de Gaunt. Ducatul Lancaster este acum al lui. Iar Edmund? Plănuiam să-i dau Flandra – atinse uşor documentul cu sigiliul roşu de ceară care se crăpase din cauza numeroaselor plimbări pe care le făcuse – dar o vor şi francezii, iar ei împărtăşesc aceleaşi opinii cu noul papă. Trebuie să-i găsesc o altă zonă. Şi mai e şi Thomas...

– Care are doar şapte ani şi e un vânător împătimit ca şi tatăl lui.

– Da. Mă bucuram în sinea mea că tactica pe care o adoptasem se dovedise utilă. Eduard se relaxase. Isabella reprezintă o altă problemă, spuse el şi-mi luă din nou cupa să bea în timp ce se gândea la asta. O să se mărite când o să considere cu cale. Nu realizez nimic dacă o oblig să facă ceva înainte.

– Cred că nu va protesta dacă îi vei alege tu un soţ.

Îmi dădusem seama că Isabella era o dezamăgire profundă pentru el.

– A protestat de mai multe ori, și încă vehement!

– Dar timpul trece... Va accepta orice bărbat îi vei alege – atâta vreme cât el e tânăr, arătos și puternic!

– O să țin cont de sfatul acesta. Tu poți observa mai multe decât mine când vă vedeți în solar... Mă tem că își va alege singură pe cineva – pe cineva extraordinar de nepotrivit.

– Păi las-o să-și aleagă.

– Dar am nevoie ca ea să formeze o alianță în favoarea Angliei – nu să prefere un cavaler fără pământ, drăguț la chip și musculos care să o ademenească în patul lui...!

Se opri brusc. Mi-am ridicat privirea de la pergament spre fața lui, nedându-mi seama de ce tăcuse. Se uita la mine.

– Ce faci? mă interogă el.

– Nimic, milord!

– Ești tare vicleană, Alice Perrers!

Eduard luă sulurile de documente și le aruncă pe masă, apoi izbucni într-un râs care zgudui pereții și trezi câinele. Își încordă brațele și se împinse în masă, apoi mă apucă de coate și mă ridică de pe scaun să stau drept în fața lui. Nu îmi dădu drumul.

– De-aia te-am adus eu aici, să discutăm chestiuni politice? Ochii lui albaștri erau limpezi acum, fără nici o umbră de îndoială, plini de veselie. Și plini de dorință. Cred că nu doar vicleană. Ești o femeie inteligentă.

– Crezi, Eduard? Mi-am ridicat bărbia și am afișat o expresie serioasă și provocatoare în același timp.

– Mă refer la încercarea ta excelentă de a-mi distrage atenția.

– Da, am recunoscut eu.

– O încercare încununată de succes. Nu pot decât să îmi cer scuze că am fost țâfnos.

– Nu-i nevoie. Pentru că eram atât de aproape de el, am profitat și i-am atins buzele cu vârfurile degetelor. Îmi face plăcere să îți fiu pe plac.

Gestul meu a fost o invitație fățișă – asta am și vrut.

Eduard nu avea nevoie de o invitație. M-a ajutat cu o seriozitate plină de amabilitate să-mi scot rochia – cum era posibil ca un războinic să fie atât de familiarizat cu panglicile și dantelele delicate? – dar mi-a permis să rămân cu lenjeria pe mine ca să nu mă rușinez prea tare. Răbdarea lui mi-a alungat toate temerile de fecioară. A dat cuvertura la o parte de pe pat și m-a ajutat să mă sprijin de perne, apoi a stins toate lumânările cu excepția uneia, care era suficient de departe cât să fim învăluiți în umbră. El și-a scos pantalonii și tunica fără nici o jenă și a venit lângă pat.

– Mă voi strădui să te simți bine, Alice.

– Nu mi-e frică.

Nici nu-mi era. Venise acea clipă și știam că Eduard Plantagenet nu îmi va face rău.

Curioasă, am încercat să răzbat cu privirea prin lumina aceea palidă şi să văd ce puteam din goliciunea lui. Cred că era favorizat de faptul că era o singură lumânare aprinsă. Trecuse o jumătate de veac peste el, dar carnea îi era fermă şi netedă pe abdomen şi piept, iar cicatricele şi semnele căpătate în lupte erau estompate pe silueta lui splendidă, deşi avea mai mult păr cărunt decât şi-ar fi dorit.

Dovada faptului că mă dorea mi s-a părut formidabilă.

–Îţi place ce vezi, domniţă Alice? m-a întrebat el.

M-am înroşit imediat, pentru că mi-am dat seama că mă holbam admirativ la el.

– Îmi place foarte mult, am răspuns eu cât de calm am putut. Mă rog să îţi fiu pe plac atât ochilor, cât şi simţurilor.

– O să-ţi spun! Dar deocamdată cred că ţi-ai dat seama ce plăcere mare îmi face compania ta.

Aşadar mi-am pierdut virginitatea cu Eduard Plantagenet, regele Angliei. Nu a fost o experienţă neplăcută, iar tremuratul meu nu s-a datorat nici fricii, nici durerii. Am făcut ce mi-a spus şi am fost suficient de curajoasă cât să-i răsplătesc dezmierdările cu aceleaşi gesturi. Din când în când am fost atentă şi la nevoile mele, atunci când le-am recunoscut, şi l-am sărutat sau mângâiat din proprie iniţiativă. Uneori am reuşit să-l las cu răsuflarea întretăiată.

I-a plăcut.

Cum m-am simţit eu? Eduard m-a făcut să mă simt dorită. Pentru prima dată în cei şaptesprezece ani ai mei m-a făcut să mă simt frumoasă, chiar dacă ştiam că nu sunt aşa. M-am agăţat de el şi m-am topit în îmbrăţişarea lui.

– Cum de ni s-au încrucişat drumurile, Alice? m-a întrebat el după ce pasiunea se stinsese.

Datorită iubitoarei tale soţii.

Am scuturat din cap.

– Nu trebuie să mai spunem nimănui, a murmurat el, – dar putem avea încredere în Wykeham.

– Da.

Dar Wykeham e cel care mă vă blestema!

Aşa a început totul: un *ménage à trois* straniu, cu o regină în rolul partenerului tăcut care nici nu trebuia, nici nu voia să ştie mai mult, şi cu Eduard care habar nu avea de amestecul soţiei. Aveam să păstrez ambele secrete. În momentele în care mă atingea şi mă poseda, aveam o înţelegere tacită să o excludem pe regină din cameră sau din pat. Nu vorbeam despre ea. Aveam destul timp a doua zi să lăsăm sentimentul de vină să se strecoare în sufletele noastre. Pentru moment mintea îmi era ocupată cu forţa fluidă izvorâtă din trupul lui sau cu senzaţia dată de atingerea pielii noastre încinse.

După aceea Eduard a adormit cu degetele înlănţuite cu ale mele, dar eu am rămas trează, vrând să înţeleg reacţia trupului meu. Era dragoste? Îmi imaginam că dragostea era sentimentul pe care Eduard îl simţea pentru

Philippa. Poate că mă iubea şi pe mine în felul lui, asta dacă nu mă folosea doar pentru satisfacerea dorinţelor trupeşti. Dar eu îl iubeam pe Eduard? Poate că mă îndrăgostisem puţin de el, asta dacă respectul şi loialitatea puteau fi încadrate la capitolul dragoste. Simţeam furnicături în burtă când mă săruta şi când mâinile lui mă mângâiau pe sâni şi coborau încet pe talie. Eram copleşită de farmecul lui, de faptul că însuşi regele Angliei mă dorea suficient de mult încât să nu-i pese de nimic altceva pe moment şi să mi se dedice în totalitate.

Poate că totuşi era vorba chiar de dragoste. Am zâmbit în sinea mea, aşa cum stăteam întinsă în pat în camera întunecată. Nu cunoşteam cu exactitate definiţia dragostei, dar în noaptea aceea am aflat cu ce forţă te poţi lăsa mânat de ambiţie.

După câteva ore, Wykeham m-a condus înapoi în anticamera apartamentului reginei. Drumul a fost cam acelaşi, dar m-a înţepat cu şi mai multă aversiune. Deja întrecuse orice limită. S-a înclinat în faţa mea şi m-a lăsat la uşă, fără să mi-o deschidă şi fără să mă convingă că gestul lui avusese măcar un dram de respect la adresa mea.

Pierdusem orice speranţă de sprijin din partea lui. Cred că era convins că îmi pierdusem sufletul.

Am fost condusă de un paj în camera mea, acolo unde domnişoarele dormeau fără să bănuiască nimic.

O nouă zi, iar razele de soare invadară camera la fel ca în fiecare dimineaţă. M-am spălat pe mâini şi pe faţă cu apa rece din urcior; m-am înfiorat. Aparent doar o zi ca toate celelalte. M-am îmbrăcat în mare grabă înainte ca cele două colege de cameră să se trezească, ba îmi pregătisem şi scuza că trebuia să dau fuguţa la regină în cazul în care tot nu se simţea bine, ca s-o ajut să se pregătească pentru liturghia care se ţinea în capela ei.

Ce-ar fi trebuit să-i spun? Ştiam doar că trebuia să o văd în cazul în care ar fi avut să-mi spună ceva la lumina clară a zilei. Discuţia avută cu o noapte în urmă stătuse sub semnul tensiunii şi al dramatismului, iar amândouă ne lăsaserăm pradă emoţiilor. Poate că astăzi aveam să regretăm. Era posibil ca regina să mă dea afară drept pedeapsă pentru ce făcusem şi adevărul era că nu puteam să o învinovăţesc pentru asta. Trebuia să ştiu. M-am grăbit să ajung la apartamentele ei, unde am fost informată de servitoarea ei personală că se trezise chiar şi mai devreme decât mine – era oare un semn bun sau rău? – şi că plecase deja la slujbă. M-am strecurat în capelă. Nu era nici un preot acolo, doar regina îngenuncheată în faţa altarului de care se şi sprijinea. Am căzut în genunchi chiar unde mă aflam, lângă intrare. Aveam să aştept. Chipul frumos al statuii Sfintei Fecioare mi s-a părut mai aspru ca de obicei.

– Alice...

Regina își terminase de rostit rugăciunea. M-am ridicat și m-am grăbit să o ajut să se ridice și ea.

– Ei bine...? Ochii îi erau limpezi și luminoși. În dimineața aceasta nu avea dureri așa mari.

– S-a terminat, Maiestate.

– A fost... plăcut?

– Da.

Atât de puține cuvinte, atât de neînsemnate în aparență. Oricine ar fi tras cu urechea pe la ușă ne-ar fi lăsat baltă pentru alte bârfe, mai interesante.

– O să... o să mai trimită după tine și altă dată?

– Da, milady.

– Bine. N-o să mai vorbim niciodată despre asta.

M-am simțit ciudat de ușurată; împletitura asta din trei fire răsucite putea să reziste, dacă mă pricepeam să păstrez secretele amândurora și, în același timp, să rămân la fel de sinceră cu amândoi. Poate că aș fi putut să le fiu loială și Philippei și lui Eduard, să reușesc să nu-l trădez pe nici unul dintre ei sau să le fac vreun rău... Problema era că încă simțeam ghearele ascuțite ale sentimentului de vinovăție. Am simțit cum mi-au sfâșiat carnea în momentul în care regina și-a mutat privirea de la târfa soțului ei.

Când ușa s-a deschis, înăuntru a pătruns o boare de vânt care a amenințat să stingă lumânările. Ne-am uitat împrejur, așteptându-ne să vedem un preot. Într-o fracțiune de secundă atmosfera senină a capelei fu invadată de o furie turbată. Era întipărită pe chipul ei, în gesturile ei. Nici nu se apropiase bine de noi când a început să tune și să fulgere. Isabella.

– Pe toți sfinții! Cum ai putut...!

Parcurse distanța care ne despărțea cu pași repezi, fluturându-și nervos fustele. Am crezut inițial că atacul era îndreptat împotriva mea, dar Isabella trecu pe lângă mine ca și cum aș fi fost o pietricică de care risca să se împiedice și se dezlănțui asupra mamei ei.

– Ce căutați aici cu ea? Știți ce-a fost în stare să facă? Wykeham n-ar vorbi – măcar el e loial și-o să-și țină pliscul închis în privința treburilor familiei – dar a fost văzut noaptea trecută – cu ea! Și știți unde a dus-o? Vărsa cu venin cuvintele, iar chipul ei frumos era schimonosit de furie. Te-a trădat. Micuța scursură, pe care ați salvat-o din drojdia societății și din sărăcie, și-a petrecut toată noaptea în apartamentul regelui! În patul lui, bănuiesc! Iar dumneata stai cu ea și o mai ții și de mâini!

– Isabella...! încercă regina să protesteze, în van însă.

– Nu v-ați dat seama, nu-i așa! N-o mai atingeți! Face parte din cea mai ticăloasă specie de șerpi veninoși! a spus Isabella și s-a repezit la mine, înfigându-mi o mână în umăr cu așa o forță că m-a luat total pe nepregătite, drept pentru care m-am dezechilibrat și m-am lovit de balustrada care înconjura altarul. O s-o dați afară. Mă auziți bine ce vă spun? Dacă nu o dați afară, eu o dau cu mâna mea!

– Te aud foarte bine, Isabella, oftă regina.

– Uitați-vă la ea! Isabella se întoarse spre mine în timp ce eu mă sprijineam de îngrăditura din jurul altarului. I-am văzut degetele crispate ca niște gheare și mi-am zis că ar fi bine să mă dau din calea ei. Ați îmbrăcat-o și ați înfrumusețat-o până când ați făcut-o să arate cât de cât prezentabil. Iar ea ce face? Încălzește patul soțului Maiestății Voastre. Iar regele....! Chiar nu are nici un fel de onoare? După tot ce ați făcut pentru el – l-ați respectat, i-ați dăruit copii. Îl disprețuiesc! Iar pe tine, micuța scursură Alice, te disprețuiesc și mai mult!

– Isabella! Taci! Dacă avusesem impresia că Philippa își etalase toată demnitatea uimitoare în noaptea trecută, trebuia să admit că acum era de-a dreptul glorioasă în confruntarea cu fiica ei furioasă. Știu exact...

– V-a înșelat! A reușit să preschimbe toată frumusețea generozității în mizerie abjectă! Ar trebui biciuită! propuse ea.

– Nu am înșelat-o pe Maiestatea Sa.

Trebuia să reacționez, chiar dacă riscam să-și dezlănțuie toată mânia asupra mea, și chiar dacă îmi era foarte frică.

Regina apucă la timp să o prindă de mânecă pe fiica ei.

– Isabella!

– Doar n-aveți de gând să-i găsiți vreo scuză?!

– Nu. Eu sunt cea care trebuie să-mi găsesc scuze.

– Nu vă înțeleg.

– Atunci stăvilește-ți patima și ascultă. Știu foarte precis ce s-a petrecut între soțul meu și Alice. Ascultă-mă, fata mea. Uită de tot ce-nseamnă comportament greșit și nedreptate. Aceasta este realitatea. Regina așteptă până când Isabella se mai calmă puțin. Tu ce părere ai? Crezi că sunt în stare să-mi îndeplinesc datoria față de tatăl tău?

– Datoria...? Isabella părea că n-ar vrea să atingă acest subiect. Nu văd care ar fi...

– Ba da, vezi. În fiecare zi o vezi. Sunt incapabilă să îl satisfac în așternuturi pe tatăl tău. Acesta este crudul adevăr.

– Nu e...

– Dacă ai de gând să spui o prostie de genul că nu contează, nu ești fata mea. Contează întotdeauna. Tatăl tău a rămas bărbatul care a fost mereu. Să-l condamn la o viață de abstinență pentru că eu nu pot... nu pot... Vocea i se stinse complet când trebui să rostească acele cuvinte. Mă înțelegi ce-ți spun, Isabella?

– Da! Obrajii palizi ai Isabellei se înroșiseră.

– Iar dacă eu nu pot să-i dau ce-și dorește...

– Atunci o să faceți rost de o amantă pentru propriul soț? Isabella avea aceeași reacție pe care o avusesem și eu; nu-i venea să creadă. Philippa cea blândă și iubitoare, care o binecuvântase pe amanta soțului ei. De ce nu îl lăsați să meargă la una dintre târfele de la curte? Sunt o grămadă care de-abia așteaptă să-și pună poalele în cap...

– Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, Isabella! Îmi pui răbdarea la încercare. Dacă tot e să fie, atunci prefer să fie o femeie pe care o cunosc și în care am încredere...

Cât de tare detestam toată situația! În momentul acela am înțeles adevărul. Nu mai era nimic nou de aflat din confruntarea dintre regină și prințesă despre motivele pe care le avusese regina. Nu își dezgolise ea sufletul în fața mea, cu o noapte în urmă? Ba da, dar tot mă treceau fiori pe șira spinării. În ciuda loialității pe care o aveam față de regină, trebuia să recunosc faptul că fusesem folosită. Aruncată dintr-o parte în cealaltă ca un os pe care să se bată două potăi de la curte. Era ca și cum în fața ochilor mei se dezvăluia o tapiserie cu totul nouă, cusută de niște degete cu adevărat măiestre. Era mai bine ca regele să se culce cu o *domicella* lipsită de importanță decât cu o doamnă din înalta societate, care s-ar folosi de poziția ei pentru a uzurpa numele reginei, în timp ce s-ar fi lăudat în gura mare că a reușit să ajungă în patul regelui.

M-a cuprins un sentiment amar. Înțelegeam motivele reginei, dar rolul pe care îl crease pentru mine era înjositor. Eram o unealtă, un pion, care putea fi mutat pe tabla de șah după bunul plac al jucătorului. Iar regina era o jucătoare abilă. Oare cât timp, înainte să mă descopere pe mine, îi luase să construiască acest scenariu complex pentru a feri numele Plantageneților din calea scandalurilor periculoase?

– Chiar nu puteați găsi o tovarășă de pat mai acceptabilă? Isabella continua să se manifeste cu violență și mă împungea cu degetul.

Am priceput, pe măsură ce sângele începuse să-mi clocotească și mie de furie, că nu-mi făcea absolut nici o plăcere să asist la schimbul acesta de opinii care mă privea direct ca și cum aș fi fost invizibilă. Nu mai eram femeia aceea neajutorată care fusesem până deunăzi.

Ești amanta regelui. Nu mai ești invizibilă. Acum vocea ta poate fi auzită. Regele pune preț pe vorbele tale. Vrea să te mai duci la el. Nu trebuie să tolerezi așa ceva. Ai și tu o oarecare forță acum...

Cuvintele acestea reveneau și mi se învârteau în cap precum rotițele zimțate ale minunatului ceas al lui Eduard.

– Te vei preface că nu știi nimic, Isabella. O vei trata pe Alice cu respectul cuvenit unei supuse care-mi dă ascultare. Ai înțeles? Regina își trasa directivele cu precizia unui comandant de oști.

– Și aveți încredere în ea? Imună la predicile mamei sale, disprețul Isabellei ar fi putut să mă facă să intru în pământ de rușine dacă între timp zumzăitul din stomac nu s-ar fi transformat într-un muget de furie. Mă întreb ce altceva o să mai obțină de la el? Ce alte daruri îl va mai convinge pe tata să-i facă?

Cât mai puteam suporta așa ceva? Pe cât de înfierbântată eram eu, pe atât de glacială era regina.

– Ce vrei să spui? o interogă ea.

– Nu o va face degeaba. Ce vor curvele? Bijuterii, bani – poate chiar şi-un titlu nobiliar.

– Şi dacă da? Dacă Eduard alege să îi facă daruri...

– *Maman*, vă înşelaţi! Faceţi cea mai mare greşeală din viaţă.

– Nu-i aşa! Este cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

Nu mai puteam rămâne impasibilă.

– Încetaţi!

De abia m-am auzit eu. Nici nu eram sigură că vorbisem cu voce tare.

– Este o nerușinare... Cum să se comporte în timpul zilei ca o servitoare umilă şi prostuţă, iar noaptea să se bage pe furiş în patul soţului Maiestăţii Voastre? Isabella n-avea nici un pic de tact. Nu vreau să garnisesc povestea asta cu cuvinte şi gesturi romantice. Este vorba doar despre desfrâu, aşa că ar trebui să vă fie ruşine că încurajaţi aşa ceva.

Destul! După ce-mi petrecusem noaptea cu Eduard, nu mai puteam accepta să se discute pe tonul acesta despre el. De data asta am ridicat vocea, fără să-mi mai pese de ce cuvinte rosteam în prezenţa cuiva de stirpe regală.

– Tăceţi!

S-au uitat la mine speriate, de parcă însăşi statuia Fecioarei ar fi prins viaţă şi ar fi vorbit.

– Nu permit să fiu subiect de sfadă şi să fiu terfelită mai ceva ca o bucată de carne în mâna unui măcelar. Erau câteva lucruri pe care urechile Isabellei trebuiau să le audă. Nu aveţi nici un respect pentru tatăl dumneavoastră, regele? Îl ponegriţi, îl pângăriţi cu cuvinte murdare. Nu credeţi că are destui duşmani dincolo de mare care se ocupă de asta, fără a mai fi nevoie ca propria fiică să îl calomnieze într-un asemenea hal? Dorinţa lui este lege în Anglia, iar dumneavoastră vorbiţi despre el ca de un leu fără un dinte în gură, ca de un bătrân care poate fi împins de la spate şi manipulat după bunul plac al celorlalţi. E chiar atât de slăbit încât era nevoie ca soţia lui să-i găsească o femeie care să-i încălzească patul? Eu cred că nu, cred că este în putere, atât trupeşte cât şi sufleteşte, am spus eu şi am tras aer în piept. Cred că era prima dată când vorbisem atât de mult odată. Nu faceţi cinste nici regelui, nici domniei voastre. Regele nu e la cheremul nimănui. Iar eu refuz să susţin că şi-a luat amantă la porunca reginei.

– Ia te uită...! Isabella rămăsese fără cuvinte.

Am continuat întărindu-mi glasul.

– Voi spune exact ce trebuie spus. Puteţi să mă consideraţi demnă de dispreţ, milady, dar mă veţi asculta. Eu sunt amanta regelui. Cuvintele sunaseră într-adevăr ciudat rostite cu voce tare. Mi-am semeţit bărbia şi am privit-o în ochi. El m-a ales pe mine. A trimis după mine, iar eu mă simt onorată. Voi fi discretă atâta vreme cât Maiestatea Sa doreşte să îndeplinesc acest rol. Nu voi încerca să atrag atenţia asupra menirii mele – asta este alegerea regelui. Nu voi ridica nici o pretenţie, nu voi lua nimic, decât ceea ce-mi va da regele. Dacă el va dori să mă recompenseze, atunci nu îl voi refuza. Este decizia lui. Eu îmi propun să îi fiu loială. Nu voi bârfi sau

împrăştia vorbe calomnioase despre el. Voi continua să-mi servesc regina pe orice cale voi fi în stare. Atâta vreme cât va dori să fiu în slujba ei.

Colţurile gurii Isabellei se curbară încet, o expresie acră.

– Ia te uită. Târfa regală a căpătat glas! Stai să fac o plecăciune în faţa ta, zise ea şi făcu o reverenţă în bătaie de joc.

– Puteţi să luaţi în derâdere cât poftiţi, milady, dar aceasta a fost dorinţa regelui – şi a reginei. Începând cu această zi eu sunt amanta regelui.

Ochii Isabellei scăpărară scântei.

– Iar dacă regina chibzuieşte mai mult asupra alegerii nefericite pe care a făcut-o cu târfa regelui şi obiectează împotriva noii tale poziţii la curte? Dacă *eu* obiectez...

Am scuturat din umeri cât se poate de perfect şi elegant.

– Nu am nimic personal cu domnia voastră, milady, dar eu sunt în primul rând în slujba regelui, apoi a reginei. Cred că părerile *dumneavoastră* sunt irelevante.

– O să mai vedem! a mai spus ea în drum spre ieşirea capelei.

Acum rămăsesem singură cu regina, la discreţia ei. Cum de fusesem atât de insolentă şi de nepăsătoare la complicaţiile izvorâte din noul meu statut... Aşteptam verdictul dat de ea.

– Alice! râse ea cu vocea tremurată. Nu m-am înşelat cu alegerea făcută. Eşti destul de îndrăzneaţă – chiar foarte dacă ai reuşit să o provoci pe fiica mea. Amanta regelui, că bine ai zis... Straşnic discurs ai avut în apărarea regelui.

Nu mă disprețuia, iar dacă mă disprețuia ştia să o ascundă foarte bine. Pentru o clipă o podidi plânsul, dar îşi şterse imediat obrajii.

– Ai suficient curaj cât să reziști ostilităţii de la curte?

Am dat dovadă de o mare naivitate şi nici nu m-am gândit înainte de a-i răspunde.

– O să fim discreţi, am spus cu mai multă încredere decât aveam de fapt.

– Sunt sigură de asta. Dar secretul nu poate fi păstrat la nesfârşit. Iar Isabella va fi împotriva ta. Voi încerca să o împiedic să te provoace prea mult, dar e foarte îndărătnică...

– Şi nici Wykeham nu mai este de partea mea, am oftat eu.

– Te poţi împăca aşadar cu această situaţie?

M-am gândit la asta, dar furia mea s-a mai domolit, căci stăteam la picioarele statuii Fecioarei, care cu siguranţă ne-ar fi blamat pe amândouă pentru că am mânjit această căsătorie. Era o povară foarte grea pe umerii mei. Dragostea regelui. Respectul reginei. Desconsiderare din partea tuturor care ar fi aflat. Pierderea stimei din partea lui Wykeham. Aveam un asemenea curaj? Nici nu conta dacă Eduard, în generozitatea lui, îmi oferea mult sau puţin, toţi m-ar fi considerat duşmanca lor adulteră. Nimeni nu l-ar fi învinovăţit pe rege pentru desfrâul lui. Nici pe regina Philippa pentru complicitatea ei. Doar eu aveam să fiu acuzată.

M-am uitat cu atenție la chipul senin pictat, dar Fecioara nu-mi dădu nici un semn.

Îi promisesem Isabellei că voi accepta doar ce îmi va oferi regele. Așa și trebuia. Posibilitățile însă îmi depășeau cu mult imaginația. În tapiseria complicată care se țesuse am zărit firul care reprezenta viitorul meu. Putea fi la fel de rezistent ca oțelul dacă aveam voința și îndrăzneala să mă dedic acestui scop. Strălucea cu licăriri de aur. Mi-am dat seama că dacă era țesut de o mână dibace, putea străluci la fel de tare ca soarele la amiază sau ca stelele din coroana Fecioarei. Pe de altă parte, exista riscul ca Eduard să se satur de mine în nici o săptămână și să-și aducă o altă desfrânată în pat. În acel moment aș fi zvârlită din nou în oceanul nesiguranței.

M-a scuturat un fior. Trebuia să mă asigur că nu va face acest lucru. Eram tânără și se părea că aveam ceva mijloace.

– Ce e? m-a întrebat regina. Zâmbeai.

– Da? Nu mi-am dat seama, milady. Dar ca să vă răspund la întrebare: Da, pot. Da, Maiestate. Pot să mă împac cu această situație.

Regina m-a lăsat apoi să îmi înalț rugăciunile în liniște.

M-am maturizat pe parcursul acelei nopți și a zilei care i-a urmat. Am pășit peste linia dureroasă care delimita inocența de o maturitate dură. Nu mai eram o fetișcană, distracția celorlalte domnișoare, căreia i se permitea să se joace și să se ocupe de activități potrivite acelei vârste. Nu mă mai jucam. Și poate că regretam acest fapt, dar adevărul e că pusă în balanță cu acest prim fior îmbătător al puterii, tinerețea nu mai valora nimic. Regele mă voia, mă dorea. Acea primă noapte în care stătuserăm de vorbă și făcuserăm dragoste avea să fie urmată de multe altele. Ce șanse erau ca amanta regelui să nu obțină absolut tot ce voia în viață? Cum s-ar fi putut să nu i se deschidă toate ușile? Într-adevăr, o perspectivă ispititoare pentru un cerșetor flămând care stă la o masă și are în față un adevărat festin aranjat doar pentru el pe o farfurie de aur. Așteptam cu sufletul la gură să văd care-mi va fi răsplata.

Eram amanta regelui. Domnișoară din suita Philippei ziua, iubita lui Eduard noaptea. O monedă cu două fațete ciudate. Nu era zi în care să nu mă aștept la repercusiuni. Wykeham era îngrozitor de circumspect și neîndurător de tăcut, dar anonimatul meu urma să fie compromis, chiar dacă cel care o informase inițial pe Isabella păstra și el tăcerea. Săptămâni la rând m-am simțit de parcă pășeam în permanență pe o pojghiță de gheață și mă așteptam la fiecare pas să cedeze sub greutatea mea și să mă trezesc luată de un torent glacial. Eram chemată. Mă supuneam. Wykeham mă însoțea de fiecare dată. Pretextul pe care îl invoca la nesfârșit era sănătatea reginei. Dar subterfugiul nostru nu era evident? Parcă și vedeam cum se crapă pojghița aceea de gheață sub picioarele mele de fiecare dată când am făcut drumul acela în prima lună.

După care domnişoarele au început să şuşotească. Cineva m-a privit chiorâş când am intrat în solar. O discuţie întreruptă brusc cu o fluturare a mâinii. O umbră foarte palidă de scandal, o şoaptă abia auzită, ca o adiere foarte uşoară deasupra unui lan de grâu, ca şi cum toată lumea ştia, dar înţelegea că despre aşa ceva nu se putea vorbi cu voce tare. O conspiraţie bizară a tăcerii; toată lumea ştia adevărul, dar nimeni nu voia să-şi asume dezvăluirea secretului şi demascarea mea în văzul tuturor. Nimeni nu îndrăznea să mă provoace în faţă.

De ce?

În nici un caz deoarece mă respectau pe mine. Păstrau tăcerea pentru Philippa. O iubeau atât de mult încât stabiliseră că nu ar trebui să i se spună adevărul crud că cea mai tânără domnişoară din suita ei obişnuia să stea goală în braţele soţului ei.

Nu era corect. O nedreptate uriaşă! Era o situaţie care m-a obligat şi constrâns să pretind în continuare că regina era nevinovată şi nu ştia absolut nimic. Eu eram cea vinovată. Mă strecurasem în patul regelui precum şarpele Evei. În toate acele săptămâni n-am auzit nici măcar un cuvânt de blamare la adresa lui Eduard, ca şi cum era perfect normal ca el, regele, să-şi bage o femeie în pat ca s-o înlocuiască pe biata lui soţie bolnavă. Regelui nu i se putea reproşa nimic.

Dar sigur se întrebaseră *de ce Alice*? Le puteam citi curiozitatea în privirile pe care mi le aruncau pe furiş. De ce nu alesese o persoană cu rang, mai talentată – o femeie frumoasă – dacă pofta trupească îl mistuia? Nu mai eram jucăria lor răsfăţată, nu mă mai ţineau cu căldură în sânul lor.

– Te-a făcut cineva să suferi din cauza asta? m-a întrebat Eduard, în stilul lui direct. Oricine îţi face rău va fi dat afară.

Tipic masculin. Eu eram judecată în lumea femeilor, în cloaca aceea din salon unde se bârfea cu răutate.

– Nu mă vorbeşte nimeni de rău, am răspuns.

Am mințit. Am ştiut că trebuie să mint. Ce rost avea să-i spun că zi de zi aveam îndreptat asupra inimii pumnalul ascuţit al dispreţului celorlalţi. Nu era vorba că el era nepăsător, ci doar că nimeni n-ar fi îndrăznit să sufle o vorbă în prezenţa regelui.

Bine măcar că duşmancele mele urmau exemplul Isabellei, al cărei comportament faţă de mine era politicos şi rece, atât de rece încât privirea ei fixă ar fi putut îngheţa Tamisa în toiul verii. Atât de rece încât durea.

Situaţia nu putea dura la nesfârşit. Nu e în natura femeilor, care închise în solarul acela de dimensiuni reduse şi încins unde se discuta întruna, începură să-mi arunce împunsături, să-şi bată joc de mine, să mă chinuie. Aveam să-mi plătesc public păcatele. N-o să le iert niciodată pentru ce mi-au făcut. S-a întâmplat cu ocazia unei vizite regale în noiembrie 1363, când eram de o lună şi ceva amanta lui Eduard, o festivitate extraordinar de frumoasă, când conducătorii Franţei, Ciprului şi Scoţiei, veniţi în vizită

la curtea engleză, au fost cu adevărat impresionați de fast. La Smithfield a fost organizată o întrecere cavalerească, iar Eduard s-a avântat drept în toiul luptei. La cererea lui Eduard ne-am alăturat reginei înveșmântați în culorile regale pentru a sublinia victoria simbolică a Angliei asupra dușmanilor ei. Ne-am adunat în sala tronului înainte de a defila spre balconul doamnelor, un grup compact de blănuri de zibelină argintii și albastre, o etalare senzațională a puterii regale, la care se adăugau și domnișoarele strânse în jurul reginei, care strălucea la rândul ei în veșmântul ei albastru și argintiu cu safire pe piept. Toată lumea aștepta cu înfrigurare ce avea să urmeze.

Până când așteptarea lor se transformă într-un murmur generalizat de surprindere amuzantă și m-am trezit în centrul atenției. Exact așa cum știam că ar urma să se întâmple.

Privirea reginei s-a oprit asupra mea.

– Alice...!

Aș fi putut inventa o scuză și să plec de acolo. Aș fi putut să mă ascund ca o lașă. Să fug de frica umilirii în public. Nu asta se intenționase?

Dușmanul mă subevaluase. Nu plecam nicăieri.

– Maiestate. Am făcut o reverență. Veșmintele mele, după cum putea vedea toată lumea, nu erau argintiu cu albastru și nici nu aveam o blană de zibelină.

– De ce...? Regina arătă spre hainele mele. Le alesesem intenționat. Erau hainele cu care fusesem îmbrăcată când venisem prima dată și nici nu știu de ce le păstrasem, pentru că nu intenționasem să le port vreodată. Uzate și prost croite, pătate și boțite de cât stătuseră în cufăr, acum mă acopereau din cap până în picioare și arătam ca ultima servitoare în postav de proastă calitate. Mă aflam în mijlocul mulțimii împodobite cu bijuterii, ca o vrabie care încerca să se fofileze printre sticleții gătiți.

Așa! Le aruncasem mănușa. Acum trebuia să-mi gândesc cu mare băgare de seamă răspunsul. Oare le făcusem să vadă crudul adevăr? Ideea îmi surâsese în starea de spirit în care eram și îmbrăcată ca o soră mireană. Toate domnișoarele acelea cu chipurile lor inocente aveau să afle, așa că de ce să nu mă desfășor acum, ca un balot de catifea scumpă care să ia ochii tuturor? Sau fusesem mult prea subtilă. Subtilă? Cum puteam să fiu subtilă? Cum puteam să mint, când furia îmi zvâcnea în cap ca ciocanul unui fierar?

În minte aveam o singură imagine – rochia frumoasă așezată pe patul meu, cea mai frumoasă pe care o avusesem vreodată, mătasea și damascul sfâșiate și rupte ireparabil, marginea de blană distrusă. Voalul fusese sfâșiat pe jumătate, centura mea brodată tăiată în două. Mă spetisem muncind atâtea săptămâni la rând la rochia aceea, iar cineva mânuise în batjocură doar o oră o foarfecă, dar e drept că și cu o dorință imensă de răzbunare. Toată broderia mea migăloasă – pentru care nici nu visasem că o să am atâta răbdare – distrusă complet. Cineva își vărsase toată ura pe care mi-o purta mie pe cadoul primit de la Philippa: pantofii de piele cu rozete de damasc dispăruseră. Mi-a venit să plâng când am văzut dezastrul, dar aș fi

dat o satisfacție prea mare celor cu care împărțeam camera. Am rămas împietrită câteva momente, mi-am înghițit lacrimile, devastată de răutatea cu care fusese distrus un lucru atât de frumos. Am mai auzit și-un chicot de râs înfundat care m-a întărâtat și mai mult. Am împăturit cu grijă rochia și vălul și m-am schimbat cu o încetineală cumplită în hainele potrivite doar pentru muncile casnice. Dacă nu puteam să mă îmbrac cu cele mai frumoase haine, atunci nu voiam să mă îmbrac cu ceva cât de cât asemănător. N-am făcut nici o încercare să ascund ce fusesem odată și nici ce mi se întâmplase.

Adevăr sau prefăcătorie? M-am uitat în jur la chipurile curioase, în timp ce în minte îmi răsunau tot felul de cuvinte.

Una dintre domnișoare mi-a distrus de ciudă veșmintele, Maiestate.

Mda, nu rezolvam nimic cu asta. Nu aveam nici o dovadă, în afară de rezultat. Mai degrabă aș fi părut ridicolă.

– Nu poate să se prezinte așa, a remarcat Isabella când a văzut că nu aveam nici o explicație.

– Nu, îi dădu regina dreptate. Nu poate.

– Bănuiesc că ai un motiv pentru această nesupunere. Ironia din vocea Isabellei era evidentă. Nu credeam că ea este vinovata. O asemenea răzbunare era sub demnitatea ei și cunoștea prea bine dorința reginei.

Mi-am ridicat privirea spre chipul Philippei.

– Nu a fost vrerea mea să nu mă supun, Maiestate.

Fața îi era senină, privirea limpede.

– Poate ghinion...

Îmi aruncase un colac de salvare.

– Da, milady. Am fost neglijentă.

– Atât de neglijentă încât n-ai putut să te mai îmbraci cu rochia aceea?

– Da, Maiestate. Vina este a mea.

Nu mă uitam decât la regină. Mă rugam să înțeleagă și să-mi permită să mă retrag fără să fiu pedepsită.

– Neglijența nu se numără printre păcatele tale, Alice, sublinie ea.

– Vă rog să mă iertați, milady. Mi-am coborât privirea spre rozetele argintii cu albastru din vârful pantofilor ei.

– Alice... Mi-am înălțat din nou privirea, iar regina a dat scurt din cap. Înțeleg. Vino cu mine. Și tu, Isabella. Cred că avem timp. Jumătate de oră...

Am auzit o rumoare în jur. Dezamăgire poate. Dar eu mă simțeam în al nouălea cer. Nu mă dovedisem eu mai puternică decât dușmanii mei? Le demonstrasem că ostilitatea lor nu înseamnă nimic pentru mine. Nu inventasem scuze, nu intrasem în detalii, ținusem totul pentru mine. Așa le dădusem de înțeles că nu mă temeam de ei. A fost prima dată când am învățat cât de important este să te stăpânești.

Iar jumătatea aceea de oră impusă de regină?

A fost nevoie doar de o jumătate de oră pentru o transformare completă. Regina și-a dezbrăcat rochia albastră-argintie bordată cu blană. Eu mi-am

lepădat veşmintele dezonorante – nici că le-am mai văzut după aceea – iar hainele Philippei mi-au fost date mie. Îmi erau destul de mari, dar cu ajutorul unor panglici de dantelă nu mi-au căzut de pe umeri.

Nu s-a rostit nici un cuvânt în plus în afară de câteva ordine – trage aer în piept, stai pe vârfuri, dă-te un pic.

– Bun! Regina, maiestuoasă până şi în lenjerie, supraveghease cu atenţie momentul în care vălul şi centura tivite cu argint îmi erau fixate la locul lor. Spune-i regelui că suntem gata în cinci minute, Isabella. După ce am rămas singură cu regina, m-a întrebat. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat, Alice?

– Nu-i nimic de spus, milady.

Nu a insistat şi a revenit înapoi la problema care ne preocupa.

– Prinde roşu şi auriu peste tunica aurie. Şi voalul auriu şi colierul cu rubine.

Ne-am întors în sala tronului unde atmosfera era apăsătoare din cauza aşteptării. Regina s-a oprit în mijlocul mulţimii, strălucitoare ca un rubin preţios printre domnişoarele din suita ei îmbrăcate în argintiu şi albastru, cărora li se adresă cu severitate.

– Astăzi îl vom onora pe rege. Aceasta este voia mea. Alice este o supusă loială, atât mie, cât şi Maiestăţii Sale, spuse ea, uitându-se în jur către chipurile curtenitoare. Sunt nemulţumită de lipsa de politeţe la adresa mea şi a supuşilor mei. Nu voi tolera aşa ceva.

Linişte.

– Aţi înţeles?

– Da, Maiestate.

Toată lumea se grăbi să facă reverenţe.

Ce declaraţie indirectă, rostise puţine cuvinte, dar care cuprindeau absolut tot, clar ca lumina zilei pentru oricine avea un dram de raţiune.

– Domnişoara Perrers va sta lângă mine pe parcursul întrecerii, a continuat regina ţintuindu-i cu privirea. Iar acum haideţi să ne facem apariţia. Întotdeauna este bine ca femeia să întârzie puţin când este aşteptată de un bărbat chipeş. Dă-mi mâna, domniţă Perrers.

Întrecerea s-a dovedit a fi o celebrare a poziţiei mele în cadrul curţii lui Eduard. Iar el a luptat cu vitejie. Dacă oaspeţii s-au gândit cumva la puterile slăbite ale regelui Angliei pentru că trecuse de cincizeci de ani, Eduard reuşise să le spulbere pe toate prin măiestria sa în luptă.

Ar fi trebuit să mă bucur, cel puţin pentru victoria personală pe care o repurtasem, dar până la urmă întreaga întâmplare se dovedi a fi cu două tăişuri. Gelozia este un păcat teribil şi un partener corupt: e ca un animal care roade, îşi înfige ghearele şi nu lasă nimic de la el. M-a atacat şi pe mine din plin în acea după-amiază minunată. Eram eu amanta lui Eduard, dar Philippa a fost cea la care s-a uitat, Philippei i-a închinat victoria şi adoraţia de cavaler. Mie, înveşmântată în straie regale albastru-argintii, nu mi-a aruncat nici măcar o privire sau un gest. Eduard a luat eşarfa aruncată de Philippa ca răsplată şi a purtat-o pe umăr, prinsă de armură. I-a sărutat

vârfurile degetelor și i-a făgăduit să lupte pentru ea. La sfârșit, după ce i s-a înmânat premiul pentru cel mai bun luptător, iar Philippa l-a felicitat, Eduard i s-a adresat doar ei și numai ei.

Iar eu? Eram femeie, așa că m-a durut. De ce să nu vorbească și cu mine? Îmi era rușine, eram invidioasă și nu reușeam să mă stăpânesc. Sentimentele acestea m-au asaltat, ca un vierme care sapă adânc în pulpa unui măr, am privit întrecerea cu un zâmbet fals, cuvinte nerostite pe buze și supărare în suflet pentru că pe ascuns îmi poseda trupul, dar în public nici nu știa de mine. Știam că n-ar trebui să gândesc așa, că eram nedreaptă față de Philippa și de Eduard, și că îmi asumasem acest rol în deplină cunoștință de cauză și conștientă de consecințe, dar tot turbam în sinea mea.

Eram doar una dintre multele domnișoare din suită, bună doar să execute ordinele.

Asta până am ajuns din nou în patul lui Eduard, în noaptea acelei zile.

– A fost o zi fructuoasă. S-a întins și a oftat, în timp ce m-a împins ușor către pat, transpirat și obosit.

– Când anume? am replicat eu strâmbând din nas, pe același ton obosit ca și el, lăsând deoparte pe moment monstrul nemulțumirii care mă chinuia. Nu știam că pot fi și bosumflată, dar descopeream pe parcurs o groază de modalități pentru a atâța un bărbat potent. Eduard îmi satisfăcuse nevoile cu aceeași dibăcie de care dăduse dovadă în arenă și cu mult mai multă finețe.

– Domniță Alice, ai o limbă tare ascuțită. Calul acesta bătrân e încă viguros. Și-a întors fața către sânii mei și m-a sărutat între ei, iar inima mi-a mai tresăltat o dată înfiorată de plăcere. Încă mai pot învinge un cavaler care are jumătate din vârsta mea, dacă am o lance și un cal bun sub mine.

– Și încă mai poți face o femeie să ți se predea necondiționat... L-am mângâiat pe umăr, apoi mi-am coborât palma pe coaste, unde i-am simțit bătăile puternice ale inimii.

– Credeam că eu m-am predat...

– Poate că da. Meriți să fii învins de o femeie după ce ți-ai afișat orgoliul de bărbat toată ziua. Cu siguranță Wykeham ți-ar ține o predică despre cât de mult ai păcătuit.

S-a răsucit să-mi prindă fața între palme cât să nu-i pot evita privirea, chiar dacă aș fi vrut.

– Victoria ți-a fost dedicată și ție, Alice. Să nu te îndoiești nici o clipă de asta.

– Ba nu. Viermele geloziei ce pătrunsese până în inima mărului nu era chiar mort. Nu-mi aduc aminte să-mi fi cerut și mie o răsplată.

Vorbisem relaxată, poate un pic necăjită, dar m-a luat în serios, așa cum o făcea de multe ori când îl provocam.

– Așa am făcut în inima mea, Alice. Prefăcătoria asta nu mi se potrivește.

Mi-am înăbușit un oftat și l-am sărutat, lăsându-l să câștige runda asta. Nu eram amândoi vinovați de ipocrizie?

– Era normal să o alegi pe regină să fie doamna ta și te-ai luptat cu îndrăzneală pentru ea, l-am asigurat. I-ai făcut o mare plăcere. Mă simțeam de parcă trebuia să execut un pas complicat al unui dans necunoscut, dar pe cuvântul meu, deveneam tot mai pricepută. Regina s-a îmbrăcat în roșu și auriu special pentru tine. A vrut să fie în centrul atenției tale și ți-a urat să învingi.

– Întotdeauna i-a stat bine în culori vii, a spus el și a zâmbit gânditor – după care privirea i s-a ațintit din nou scăpărătoare. Tu arătai perfect în argintiu și albastru. Și arăți și mai bine fără nimic pe tine...

Eduard era un izvor nesecat de energie.

Tocmai mă pregăteam să plec și să înfrunt cu stoicism dușmănia tăcută a lui Wykeham, când Eduard mi-a prins la gât un colier cu pietre prețioase într-un moment de generozitate debordantă. Îl purtase la festinul care urmase după întrecere. Îmi atârna peste sâni, așa că l-am ridicat în mâini, minunându-mă de frumusețea și valoarea lui.

– Ce-i? m-a repezit el.

– Nu știi?

– Nu. Cred că-ți stă bine.

– Nu pot să primesc așa ceva, Eduard. Pur și simplu nu pot!

– De ce nu?

– Credeam că vrei să fim discreți! L-am scos și i l-am petrecut peste cap, de unde strălucea și mai frumos pe mușchii pieptului lui. Ăsta nu are nici o legătură cu discreția. Lanțul de aur ar cocoșa și un cal, iar safirele sunt de mărimea ouălor de porumbel! După freamătul nărilor mi-am dat seama că nu era mulțumit de ce-i auzeau urechile. Trebuia să mă port mai cu atenție cu orgoliul lui, dar în același timp trebuia să-mi protejez și poziția destul de precară. O femeie înțeleaptă n-ar agita apele mai mult decât e nevoie. Mai bine îmi dăruiești asta, am spus și m-am întins spre eșarfa primită de la regină. Eșarfa împreună cu broșa care o prindea de armură.

– E un lucru mărunt, Alice, a protestat el, iar sprâncenele i s-au unit amenințător. N-are nici o valoare.

– Ba are o mare valoare, m-am alintat eu convingător, luând-o în palmă. Ai purtat-o în vâltoarea luptei. Aș vrea să mi-o dai. Pot să o port fără să trezesc bănuieli. Gândește-te și tu, Eduard. Cum aș putea purta un lanț ca ăsta fără să mă arate toată lumea cu degetul?

Eduard mormăi în barbă că era de acord.

– Prea bine. De data asta mă las convins. Într-o bună zi însă o să-ți dăruiesc exact ce vreau eu.

– Într-o bună zi o să-ți permit să faci asta.

Știam că la un moment dat, într-un viitor destul de îndepărtat, așa avea să fie.

Eduard mi-a prins bijuteria simplă, un cerc cu smaralde mici, de lenjerie, unde strălucea cu o ostentație ciudată pe materialul obișnuit.

– Nu îți e ușor, așa-i?

Nu era prima dată când îmi punea întrebarea asta. Răspunsul meu era de fiecare dată același.

– Nu. Cum ar putea să-mi fie ușor?

– Sunt egoist că îți cer să joci acest rol?

– Da. Dar tu ești regele. Dacă nu ție, atunci cui să i se permită să fie egoist?

A râs, și parcă i-a mai revenit buna dispoziție.

Am păstrat broșa. Nu avea cum să fie remarcată printre celelalte bijuterii pe care mi le dăruise Philippa. Într-o bună zi, după cum îmi destăinuise Eduard, eu n-aveam să mai fiu la fel de discretă. Într-o bună zi nu va mai fi nevoie să fiu discretă, iar motivul evident îmi sfâșia sufletul. Atâta vreme cât regina trăia trebuia să fim discreți.

– Nu aveți de gând să vorbiți nici de data asta? l-am întrebat pe Wykeham în timp ce mă conducea din nou pe drumul pe care deja îl cunoșteam foarte bine. Nu puteți să refuzați să vorbiți cu mine la nesfârșit! Când ați devenit atât de puritan?

– Când mi-am călcat pe suflet ca să păstrez acest secret rușinos al regelui, s-a răstit el cu o brutalitate nedemnă de un preot. O să plec de la Havering să mă ocup de o construcție la Windsor, a mai adăugat el printre dinți.

– Pun rămășag că o să vă facă mai multă plăcere decât să fiți văzut cu mine.

– Pe toți sfinții, ba bine că nu!

– Dar eu voi fi tot aici când vă veți întoarce.

N-am rezistat să nu-l înțep puțin.

– O să mă rog pentru un miracol să nu vă mai găsesc aici!

Wykeham a plecat la Windsor să construiască un turn nou. Îmi era dor de el. Mi-era dor de severitatea și onestitatea lui, dar nu mai aveam nevoie de o escortă pentru că mi se dăduse o cameră doar a mea, de unde puteam să mă duc singură spre apartamentul regal. Așadar poziția mea era la vederea întregii curți regale, dar cu toate acestea conspirația aceea a tăcerii a durat de dragul Philippei.

Și când a încetat?

– Târfă ce ești! a șuierat printre dinți o domnișoară imprudentă, când bunul ei simț n-a mai răbdat de indignare.

Rezultatul a fost o audiență scurtă la regină. Toate bunurile domnișoarei respective au fost împachetate și a părăsit palatul în cursul aceleiași zile. Aveam dușmani, dar aveam și prieteni care erau cu mult mai influenți. Am urmat cărarea săpată de noul meu rol devenind din ce în ce mai hotărâtă și mai încrezătoare cu fiecare pas. Rochia regală a Philippei a fost croită și cusută din nou astfel încât îmi venea perfect. M-am fălit cu ea și am purtat-o cu aroganță cu fiecare pas grațios pe care l-am făcut. Nu mai eram o nou-venită neînsemnată care să poată fi dată la o parte sau remarcată numai când

le convenea celorlalți. Nu mai eram împovărată de sarcini de servitoare, nici măcar pentru regină. Devenisem o femeie de care trebuia să se țină seama.

– Nu-ți știi lungul nasului, a remarcat Isabella cu răceală.

Nu, nu știam, și nici nu aveam să știu vreodată, am recunoscut în sufletul meu cu îngâmfare. Am fixat-o cu privirea provocator, iar Isabella n-a insistat. Ca amantă a regelui și favorită a Philippei eram invulnerabilă. Câștigasem această bătălie: nici o domnișoară de la curte nu avea să mai îndrăznească să fie necuviincioasă cu mine. Puteau să mă disprețuiască, îmi puteau dori să cad din grațiile protectorilor mei și să fiu alungată de la curte, dar ele personal nu aveau ce să-mi facă. M-am mândrit cu asta la fel de mult cum mă mândream cu veșmintele mele regale.

Philippa era bolnavă – boala cronică revenise în forță; de altfel nu se vindecase niciodată complet. I-am frecat pielea întinsă de pe mâini cu noua alifie cu salvie, cât de blând am putut.

– Sunteți tristă, milady, am remarcat eu. Nici măcar sunetele lăutei nu reușeau să îi mai ridice moralul.

– Astăzi simt din plin greutatea anilor.

Îi era dor de Eduard. Îi lipsea compania lui și dragostea necondiționată cu care o privea. Când era cu el întinerea – dar fără el se cufunda în melancolie, iar orele se scurgeau îngrozitor de lent. Se cutremură și își trase mâna brusc, ferecându-și gândurile, dintr-odată irascibilă.

– Îmi cer iertare, milady.

Scutură din cap.

– Trebuie să rânduiesc lucrurile…

– Lucrurile, milady? Am profitat să mai iau niște alifie din frunze și petale de violete zdrobite și amestecate în untură de oaie, care mirosea îngrozitor, dar era foarte bună pentru alinarea umflăturilor dureroase.

– Pentru moartea mea.

Degetele mi-au devenit șovăitoare. Nu îmi dădusem seama cât de adânc era cufundată în melancolie.

– Nu este cazul… am încercat să o consolez eu.

– Ba da. Trebuie să îmi pregătesc o efigie – pentru mormânt.

– Mai aveți mulți ani de trăit, milady.

– Nu mai am. Știi și tu că nu mai am. Mi-am ridicat privirea și am văzut că mă fixa, implorându-mă parcă să-i spun adevărul. *Știi!* Nu mă minți, Alice, a șoptit ea. Tu dintre toți…

Așadar a trebuit să îi spun ce îi vedeam pe chip, pentru că i-o datoram.

– Știu, milady. Nu o să mint, am șoptit la rândul meu.

A schițat un zâmbet.

– Vreau ca efigia să mă reprezinte, nu să fie vreo reprezentare aiurită a vreunei frumuseți zvelte de la curte – adică exact ce nu mai sunt eu de mulți ani. Dacă am fost vreodată…

– O să ne ocupăm de asta, am spus. Spuneți-mi ce pot să fac să vă ajut.

Philippa și-a retras palma și m-a apucat de bărbie, apoi mi-a ridicat și întors fața în profil, în lumina piezișă de la geam. Și-a plimbat degetul mare pe conturul maxilarului meu.

Am rămas nemișcată, tresărind imperceptibil pe sub mătasea corsetului.

– Ei? a întrebat ea. Mâinile îi căzură de parcă se fripsese și, eliberată de sarcina de a i le masa, i-am întâlnit privirea încercând să par cât mai curajoasă. Ai o aură stranie, Alice. Iar chipul îți e mai plin decât l-am văzut vreodată…

Tot n-am răspuns. Regina a oftat, iar privirea i-a fost umbrită de un şuvoi de emoţii.

– Am purtat în pântece doisprezece copii, Alice. Unii dintre ei m-au făcut să sufăr. Alţii mi-au bucurat sufletul. Recunosc semnele. Am dreptate, nu-i aşa?

– Da, milady. Nu voiam să-mi mut privirea, indiferent de cât de teamă mi-ar fi fost.

– Bănuiesc că el nu ştie, nu-i aşa?

– Nu, milady. Nu ştie.

Pentru că nu ştiusem cum să-i spun. Din dimineaţa aceea de acum aproape două luni nu mă mai gândisem la altceva, de când starea mă obligă să îngenunchez blestemând de disperare, când vomitasem ascunsă în fundul puturos al latrinei, când mă împleticisem şi mă sprijinisem de perete pentru că nu mă mai ţineau genunchii. Regele, potent din toate privinţele, mă lăsase însărcinată la nici trei luni de când privirea lui şi mintea Philippei se concentraseră asupra mea.

Acum îmi vedeam situaţia dificilă reflectată în privirea Philippei. Eduard ţinea la imaginea sa de rege care reprezenta tot ce era bun şi moral în Anglia; o oglindă pentru poporul său. Şi-ar fi dorit el un bastard vârât pe gât de o fată ghinionistă pe care o onorase cu atenţia lui? Pentru numele lui Dumnezeu, nu. Iar Philippa? Dacă eu aş fi fost soţia legală a regelui, ştiam cum aş fi reacţionat dacă obrăznicăturii de amantă a lui i s-ar fi umflat burta sub ochii mei, întorcând privirile întregii curţi asupra bastardului. Dacă aş fi fost Philippa, aş fi pus ca târfa să fie dusă imediat din faţa mea. Conştientă de vulnerabilitatea mea, mi-am zărit viitorul precar atârnând în balanţă în timp ce m-am ridicat în picioare, uitând complet de alifia violetă şi aşteptând lovitura finală.

Philippa căzu pe gânduri. Când vorbi în cele din urmă vocea ei era la fel de dură ca pistilul cu care măcinasem petalele violete.

– Du-te şi împachetează-ţi lucrurile. Cred că a sosit clipa să părăseşti curtea.

– Da, Maiestate.

Oare voise să spună că pentru totdeauna? Aş fi putut s-o învinovăţesc? I-ar fi fost imposibil să continue, cu dovada de necontestat a infidelităţii soţului chiar sub ochii ei. Mi-am înghiţit nodul pus în gât de groază.

– Mă voi ocupa eu.

– Cum doriţi, milady.

Îşi ignoră durerea şi se ridică în picioare, ascunzându-şi perfect emoţiile sub o mască de piatră.

– Mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă ai refuza să pleci.

Mi-am plecat capul.

– Cum aş putea? Fac parte din alaiul dumneavoastră, milady, iar dacă mă daţi afară nu am încotro.

Philippa strânse buzele.

– Am crezut că vei insista să apelezi la mărinimia lui Eduard. Că vei vrea să rămâi aici şi să naşti sub privirile şocate ale întregii curţi. Când aveai de gând să-mi spui?

– Când nu mai puteam ascunde, milady.

– Credeai că o să mă supăr?

– Da, abia am îngăimat eu.

S-a aplecat să mă ia de mână şi şi-a înfipt adânc unghiile în carnea mea.

– Sigur că mă supăr. Mă scoate din minţi. Mă umple de revoltă ce ai făcut! Crezi că îmi doresc să te văd aşa, ştiind ce faci cu soţul meu? Uneori şi eu te dispreţuiesc, Alice! Sfântă Fecioară – îmi doresc să nu te fi văzut niciodată... Trase adânc aer în pieptul care i se umflă ameninţător şi se forţă să schiţeze un zâmbet, dar fără sorţi de izbândă. Şi dispreţuiesc chiar şi mai mult faptul că nu pot să dau vina pe tine – a fost ideea mea. Mi-a dat drumul la mână şi şi-a întors faţa în altă parte. Ieşi. Nu vreau să mă uit la tine.

Aşadar nu mai aveam ce căuta în prezenţa reginei.

– Îi veţi spune regelui că am plecat, milady? am întrebat-o eu din uşă.

– O să-i spun tot ce trebuie să ştie.

Am ieşit din camera reginei, iar mâna îmi zvâcnea cu putere în locul în care mă strânsese.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, am plecat de la Havering. În curte nu era nimeni care să-mi ureze drum bun sau măcar să mă vadă urcată în lectică. În acest mod, plecarea mea a fost la fel de anonimă şi neobservată ca şi sosirea. Atunci însă îl avusesem pe Wykeham cu mine. Acum Wykeham era la Windsor, Eduard era la Eltham, şi nici unul dintre ei nu ştia de decizia reginei. La ora aceasta regina era îngenuncheată în capelă. Nu era nimeni. Isabella, dacă ar fi ştiut, ar fi scuipat în urma mea.

Până aici îmi fusese. Sfârşit. Alungată cu un bastard regal şi neavând nimic altceva în afară de hainele din desagi. Cu cât mă îndepărtam, cu atât mai întunecat devenea viitorul meu. Nimic nu mai era sigur. Nici măcar nu ştiam cum avea să reacţioneze Eduard când avea să îmi descopere absenţa şi mai ales motivul ei.

Gândurile îmi zburară departe. Unde eram dusă? Nu-mi spusese nimeni nimic, iar eu fusesem aşa de prinsă în vâltoarea evenimentelor încât uitasem să întreb. La mănăstire? Ideea mă izbi cu forţa unui val de apă îngheţată.

Nu! Nu acolo! Nu mai vreau acolo!

Dar unde în altă parte? Nu exista *în altă parte.*

Şi chiar dacă întotdeauna fusesem de părere că norocul mi se va sfârşi cândva, în călătoria aceasta am fost forţată să accept şi consecinţele drastice. Ce încredere uriaşă avusesem că familia Plantagenet, orgolioasă şi nemiloasă cum era, mă va sprijini la infinit în acest complot complicat. Acum că purtam un copil nu mai însemnam nimic pentru ei în afară de o problemă jenantă care trebuie îndepărtată. Nu puteam să îi împiedic cu nimic să-mi hotărască viitorul.

Orele trecură, iar eu eram din ce în ce mai speriată și furioasă pentru că nu aveam aproape nici o putere asupra a ceea ce avea să se aleagă de mine și de copilul meu, care dintr-odată devenise foarte prețios pentru mine. Mi-am amintit de Greseley. Trebuia să-i scriu la Tabard, să-i cer să-mi trimită niște bani cu care să-mi plătesc un adăpost undeva. La sfârșitul celei de-a doua zile a călătoriei însă, când soarele tomnatec se pregătea de asfințit și umbrele se întindeau pe drum și peste cai, am reușit să înțeleg ce fusese evident încă de la început. Ajunsesem mult prea departe ca destinația mea să fie din nou mănăstirea și mi-am dat seama că ne îndreptam spre vest.

Cineva din escorta mea strigă ceva, iar tropotul copitelor se domoli. Curioasă, am tras perdeaua la o parte, deși seara era răcoroasă, și am zărit locul care urma să-mi fie casă.

Un conac. O căsuță de piatră ce strălucea sub razele palide de soare, o poartă deschisă spre curte pentru ca micul nostru cortegiu să poată intra. În prag eram așteptată de câteva persoane; un administrator, o menajeră, două servitoare care făcură o reverență scurtă și un rândaș care tocmai ieșea din grajduri. Primirea călduroasă din acea noapte de la conacul Ardington, una dintre proprietățile lui Eduard, după cum aveam să aflu ulterior, m-a învăluit ca faldurile unei pelerine de catifea.

Nu îmi găseam liniștea sufletească. În ciuda tihnei de care aveam parte retrasă la căsuță, nu eram împăcată nici sufletește, nici trupește. Cu cât îmi creștea burta mai mare, cu atât eram cu moralul mai la pământ. Mi se oferise o casă și tot ce aveam nevoie, până și niște bani care să îmi ofere o anumită siguranță, dar eram îngrijorată pentru că nu știam cât va dura această etapă. Ce avea să se întâmple cu mine după nașterea copilului?

Ciudat, dar mă simțeam ca într-o temniță. Deși eram liberă, nu mă simțeam deloc așa. Nimic nu îmi tulbura existența zilnică. Nu călătoream și nici nu-mi vizitam vecinii. Aveam câteva cărți cu care-mi mai țineam mintea ocupată și când eram plictisită coseam. Încercam să mă implic în activitățile gospodărești și eram ușurată că doamna Lacey, menajera, îmi tolera aparițiile în bucătăria și lăptăria ei. Lumea de la curtea regală mi se părea la fel de îndepărtată ca și legendara țară a Cataiului[1]. După mai puțin de o săptămână petrecută în refugiul acesta, recunoșteam că nu eram făcută pentru o viață liniștită și banală la țară.

Bineînțeles că între timp am și scris. I-am scris lui Greseley un mesaj scurt și concis, impus de situația mea.

Domnule Greseley – am nevoie urgentă de fonduri. Ce îmi puteți trimite?

Am primit o misivă la fel de succintă.

[1] Nume dat de Marco Polo Chinei în secolul al XIII-lea. (n.tr.)

O să vă trimit niște bani după recoltă, de ziua Arhanghelului Mihail[1]*. Nu vă așteptați la o sumă consistentă. Comerțul este slab, iar proprietatea dumneavoastră încă nu e profitabilă. Sfatul meu, domniță Perrers, este să cereți cu măsură.*

Era enervant de precaut!

Așadar, deasupra mea pluteau amenințător nori de furtună – nu știam ce aveam să mă fac în momentul în care regina avea să înceteze milostenia. Când dorința carnală a regelui pentru mine se stingea sau se îndrepta asupra altei femei. Poate că succesoarea mea colinda deja coridoarele spre brațele întinse ale lui Eduard. Cât aș mai fi contat eu și copilul meu pentru el în acel moment?

În toată acea perioadă nu am primit nici o vorbă de la rege. Nici o scrisoare, nici un dar. Nici măcar o vizită de la preacuviosul Wykeham ca să se roage pentru păcatele mele nenorocite. Nimic. M-am gândit că nu o să-l pot ierta niciodată pe Eduard pentru asta.

Nașterea fiului meu n-a fost dificilă, grație corpului meu tânăr și viguros. Acum stăteam în bucătărie cu doamna Lacey și o ajutam să curețe pănușile de porumb, că tot n-aveam altceva mai bun de făcut, și în secunda următoare mi s-a rupt apa. Doamna Lacey m-a ajutat să ajung în camera mea, unde moașa locală a declarat că atât eu, cât și copilul, ne grăbiserăm, dar aceea a fost ziua în care mi-am ținut copilul în brațe.

Era un copil tare robust, cu plămâni puternici ca ai foalelor fierarului și care a țipat ca din gură de șarpe până i-am lipit gura de sân, pentru că eu l-am alăptat în primele zile. Mă uitam la el cum mănâncă și mă minunam. Avea păr blond, dar nu semăna deloc cu Eduard. Obrajii săi erau bucălați ca niște mere pădurețe, năsucul nu avea nimic de-a face cu ciocul unui șoim. Poate că avea să semene mai mult cu Eduard după ce mai creștea. M-am rugat ca acest copil, cu toată inocența lui, să fie mult mai drăgălaș decât mine.

– Când o să te faci mare o să fii cavaler și un soldat faimos, i-am spus eu, dar a adormit sătul cu capul greu pe brațul meu.

Îl iubeam. Era al meu. Era dependent de mine și îl iubeam. Dar era și fiul regelui. Știam ce trebuie să fac, indiferent de consecințe.

Am găsit o peniță care nu mai fusese folosită de mult și m-am așternut pe scris. Vârful condeiului a rămas mult deasupra pergamentului. Cui să i-o adresez, lui Eduard sau Philippei? Aveam să-i scriu Philippei, ca de la o mamă la alta, chiar dacă pentru regină trebuia să abordez un ton rugător. Condeiul a continuat să scrie, mânat de tonul sfidător.

Spuneți-i regelui. Mi se permite să mă întorc la curte? Ce părere are regele de dispariția amantei sale și a bastardului ei?

---

[1] 29 septembrie în calendarul romano-catolic este sărbătoarea Arhanghelilor Mihail, Gabriel și Rafael. (n.tr.)

Nici unul dintre sentimentele acestea nu fură aşternute pe pergament. Am ales un ton ridicol de curajos şi discret.

Maiestate,

Ne simţim bine, atât eu, cât şi copilul meu. E băiat. John îl cheamă.

Supusa Maiestăţii Sale,

Alice.

Atât avusesem de zis, iar acum trebuia să stau şi să aştept, descoperind că răbdarea nu se numără printre virtuţile mele. Sfântă Fecioară, salvează-mă din viaţa asta de singurătate şi inerţie. În cele mai sumbre momente ale mele mi-am imaginat-o pe regină aruncându-mi scrisoarea în flăcări cu o plăcere răutăcioasă.

Eduard a fost cel care m-a salvat la timp. El a sosit călare pe murgul lui pe sub arcada porţii, cu soarele bătându-i faţa şi cu capul dezgolit, iar în urma lui veneau câţiva soldaţi cu steaguri regale şi sclipiri de oţel în dreptul mâinii şi în talie. De câte luni nu-l mai văzusem? Cred că de şase. Stătusem separaţi jumătate de an. Când l-am revăzut, mi s-a părut îmbătrânit, cu mult mai multe riduri fine în jurul gurii şi a ochilor, obrajii uscăţivi mai sobri şi parcă şi nasul mai ascuţit.

Apoi a zâmbit când m-a zărit în grădina doamnei Lacey, moment în care am decis că mă înşelasem. A descălecat cu graţia lui obişnuită şi a păşit cu fermitate prin iarbă, la fel de plin de energie ca întotdeauna.

Nu am făcut o reverenţă. Nu am zâmbit.

– Alice! Fata mea dragă. Arăţi... Amuţi brusc şi râse atât de tare, că sperie o mierlă care îşi luă zborul de pe o cracă de deasupra mea. În ciuda faptului că stăteam la fel de ţeapănă ca o suliţă cu copilul în braţe, m-a apucat de umeri şi m-a sărutat pe obraji şi apoi pe gură. Nu-şi dăduse seama că sunt supărată.

– Cum arăt? l-am întrebat eu după ce a încetat cu sărutările. Ştiam cum arătam. Nu mă îngrijeam deloc. Îmbrăcată cu cea mai veche rochie, cu poalele fustei şi cu mânecile suflecate, cu capul descoperit.

– Dizgraţioasă! a răspuns el imediat. Ca o ţărăncuţă săracă.

– Păi *sunt* o ţărăncuţă.

– Iar acesta este fiul tău.

Mi l-a luat din braţe cu bucurie.

– Şi al tău. L-am numit John, am spus eu pe acelaşi ton glacial.

– Un nume tare potrivit. Nici eu n-aş fi găsit altul mai bun. Un nume perfect pentru o făptură atât de mică şi de neajutorată. Nu-i mai mare decât unul dintre căţelandrii mei. L-a ridicat sus, iar John a început să se vânzolească şi să chicotească de bucurie. Văd că are nasul familiei Plantagenet.

– Nu mi se pare.

– Atunci să te uiţi mai atent! Eduard a lăsat bebeluşul în jos şi l-a aşezat cu grijă în coşul de la picioarele mele. I-a ridicat bărbia. Nebun să fi fost şi

tot trebuia să-şi fi dat seama de starea în care eram. Dar ce te supără, domniţă Alice? Eşti la fel de ţâfnoasă ca o veveriţă prinsă în laţ.

– Nu mă supără absolut nimic! Nu voiam să-i stric plăcerea primei sale întâlniri cu fiul său.

Regele m-a privit, calculându-şi evident cu precauţie următoarea mişcare faţă de scorpia bosumflată. Mi-a dat o şuviţă de pe frunte şi apoi mi-a scuturat nişte fire de praf de pe mânecă. Apoi a rânjit.

– Nu mai zâmbi la mine!

– De ce nu? a întrebat, dar a redevenit serios. Ştiu care ţi-e baiul, domnişoară. Ai crezut că o să vin mai repede la tine. Ăsta-i adevărul, ce să mai, a adăugat el când m-a văzut că tocmai căscasem gura să-i contrazic afirmaţia atât de copilărească.

N-am mai avut încotro.

– Da. De câte luni aştept, Eduard?

– Prea multe. Dar ascultă aici. Uită-te la mine, a zis şi m-a tras de mânecă. Trebuie să recunoşti ceva – nu eşti întotdeauna prioritatea mea numărul unu. Ştiam că aici eşti în siguranţă. Ştiam că eşti îngrijită bine. Ştiam că şi tu şi fiul tău sunteţi sănătoşi şi că nu vă lipseşte nimic.

Tot nu voiam să mă mulţumesc cu aceste răspunsuri.

– De ce nu ai venit?

M-a tras spre un dâmb acoperit de iarbă şi ne-am aşezat.

– În primul rând pentru că regele Franţei a murit. Eduard s-a aplecat în faţă, şi-a lipit braţele de coapse şi a rămas cu privirea pironită în iarbă.

Mai ştiam câte ceva despre acest subiect de când mă aflasem la curte: regele Jean al Franţei, înfrânt în bătălie şi luat prizonier de Anglia până când regatul lui sărac i-a putut plăti răscumpărarea. Un om de onoare care-şi aşteptase soarta cu zâmbetul pe buze.

– S-a îmbolnăvit în martie, mi-a explicat Eduard. O lună mai târziu a murit. I-am dus corpul neînsufleţit în Franţa. Fiul lui – rege acum, Carol al V-lea – nu prea mai vrea să menţină tratatul semnat la Brétigny între noi. Asta înseamnă că vom intra în război, aşa să ne ajute Dumnezeu! Acum negociez o alianţă cu regele Pedro al Castiliei – cred că avem nevoie de el. Încă n-a început nici un război, dar se întrevăd nori de furtună, iar eu nu... Cuvintele se stinseră încet. Mi-am dat seama că nu-l mai văzusem niciodată atât de nesigur pe el. Fruntea îi era îngândurată şi încruntată. Şi-a întors capul apoi şi s-a uitat la mine. Eu sunt rege, Alice. Nu pot să te pun pe tine înaintea îndatoririlor mele. Trebuie să ocrotesc Anglia. Acum însă am venit aici, pentru că trebuia să te văd şi nu mai voiam să amân.

Toată furia şi răceala mea s-au topit. Nu îşi ceruse scuze, dar îmi oferise o explicaţie pe înţelesul meu. O explicaţie de la bărbatul care era rege şi care de fapt nici nu era dator nimănui cu explicaţii. Dar cu toate acestea o făcuse. L-am luat de mână.

– Rămâi? l-am întrebat.

– Nu pot.

– Acum ce mai e?

– Nimic neobișnuit. Am convocat parlamentul. Este absolut necesar ca prințului Aquitaniei să i se aloce fonduri suficiente. Este absolut necesar... Cuta aceea de îngrijorare îi brăzdă din nou fruntea. M-am abătut din drum special să trec pe aici!

– Și presupun că, fiind mai puțin importantă decât Anglia, trebuie să te iert!

S-a ridicat ca să mă sărute pe păr și parcă l-am simțit zâmbind. Era, fără nici o îndoială, rege. Mersesem prea departe cu egoismul și îl iertam de bucurie că aveam să-l revăd. Cum să nu îl iert?

– Ai timp să bei niște bere? l-am întrebat cu blândețe și l-am mângâiat pe obraz.

– Am, și am și pentru un sărut de la o femeie care nu se mai uită la mine ca la un lepros. Și lasă-mă să-mi mai văd fiul o dată.

N-am petrecut decât o oră împreună, acolo în grădină, printre plante și albine. Apoi a încălecat din nou, escorta regală s-a aranjat în formație, dar pe mine încă mă frământa ceva. Oare evitase cu diplomație subiectul? Trebuia să știu...

– Pot să mă întorc la curte, Sire? Dorește regina să revin ca *domicella*?

– Ai îndoieli? m-a întrebat el în zeflemea. Nu credeam că mi-a înțeles absolut deloc temerile.

– Da, am mărturisit eu.

– Vrea, Alice. Îi e dor de tine.

Sau poate Eduard reușise să-și impună punctul de vedere în fața reginei care șovăia?

– Când? am mai întrebat eu. Când vei trimite după mine?

Ochii lui Eduard scăpărară, semn că temperamentul lui iute mocnea deja.

– Când n-o să-mi mai urle-n ceafă poporul că prețurile cresc. E ca și cum ai încerca să elaborezi legi în timp ce vine tăvălugul peste tine. Încercăm să stabilim ce anume ar putea să poarte – blană sau broderie – cei de rang și cei fără nici un rang, sau dacă oamenii simpli ar trebui...! Își pierduse răbdarea și se simțea frustrat, așa că nu prea mai era coerent.

– Și John? l-am întrebat. Ce spune noua lege acum că poate un bastard – fie el și regal – să poarte? Știam că umorul meu era cam deplasat, dar orice femeie s-ar fi enervat să fie lăsată pe planul doi în favoarea unei discuții despre *sumptuariae leges*[1]. Dar măcar reușisem să-l calmez definitiv, exact cum intenționasem.

– Ce Dumnezeu, Alice! Mi-e dor de tine. Nici nu mai știu să râd de când nu mai ești lângă mine.

---

[1] *Sumptuariae leges* (în limba latină în original) – Legi ce reglementau regulile vestimentare. Introduse în Anglia începând din timpul domniei lui Eduard al III-lea până spre finalul secolului al XVII-lea. Aceste legi dictau, în funcție de statutul social și venituri, culoarea și tipul hainelor, blănurilor, țesăturilor adecvate fiecăruia. (n.tr.)

M-am întins să îi mângâi ceafcănele, întristată de prezenţa lor.

– Şi mie mi-e dor să te fac să râd.

– Să nu te mai îndoieşti niciodată că de abia aştept să te întorci la curte.

Apoi a plecat, lăsându-mă cu gândurile mele. Nu era vorba neapărat de situaţia mea – care mi-era tot neclară – ci mai mult de evenimentele care îl istoveau atât de mult pe rege.

Am revenit la curte, la fel de circumspectă ca atunci când plecasem. Cine avea să fie prima care să-mi iasă în cale, şi să profite de ocazie să mă pună la punct pentru că nu-mi înţelegeam poziţia ciudată în cadrul curţii regale dacă nu Isabella, care traversa curtea de la capelă spre sala mare – la fel de extraordinar de frumoasă şi de cârcotaşă cum mi-o aduceam aminte. Şi la fel de extravagantă: rochia de pe ea şi bijuteriile de la gâtul ei ar fi fost suficiente pentru a plăti răscumpărarea regelui Jean de către francezi, dacă ar fi fost încă în viaţă. Nici o schimbare cu ea. Nici în absenţa mea nu îndrăznise nimeni să se însoare cu ea, aşa că nu cunoscuse încă extazul din noaptea nunţii. Îmi părea rău.

Şi-a schimbat direcţia şi a venit spre mine, care coboram scările, să-mi blocheze drumul.

– Aşadar te-ai întors la noi.

A strâns din buze. Am mai făcut câţiva paşi înainte de a mă pleca în faţa ei. Am procedat bine. Mă apropiasem suficient cât să am măcar avantajul înălţimii asupra ei.

– Nu ne-a fost dor de tine, m-a săgetat ea. Nu arăţi mai bine – deşi bănuiesc că nu mai ai aceeaşi siluetă.

Domnişoarele care o însoţeau nu făcură nici un efort să-şi ascundă amuzamentul pe seama mea sau dezamăgirea că mă întorsesem. Aşadar, aşa mi-ar fi decurs viaţa dacă aş fi fost la mâna Isabellei – aş fi fost batjocorită, ridiculizată şi disprețuită în permanenţă, dar devenisem mai îndrăzneaţă cât stătusem departe, iar vizita lui Eduard îmi dăduse curaj. Mă simţeam puternică şi nu mă lăsam provocată aşa uşor. Am rămas pe loc şi am aşteptat. Uneori şi tăcerea este o armă.

– N-ai nimic de zis, domniţă Perrers? mă zgândări Isabella. Nu-ţi stă deloc în fire! Şi unde ţi-e bastardul? Seamănă cu tatăl meu? Sau cu vreun ajutor de bucătar?

Asta era o declaraţie de război. Fusesem provocată.

– Fratele dumitale, milady, este îngrijit cum se cuvine. Este la conacul de la Ardington al Maiestăţii Sale. Îl lăsasem acolo pe John. Îmi fusese foarte greu. Dar nu exista altă soluţie, iar Eduard îi organizase o cameră, avea servitori care se ocupau doar de el, o dădacă şi o guvernantă. Nu-i lipsea nimic. Îl sărutasem şi îi promisesem că nu o să-l abandonez niciodată. Acum era momentul să profit de faptul că eram mai înaltă decât prinţesa şi mi-am mai ridicat şi bărbia. Este un adevărat Plantagenet. Maiestatea Sa e topit după el.

Nările Isabellei începură să freamete. Domnişoarele îşi ţinură toate respiraţia.

– Praf în ochi, domniţă Perrers. Eşti foarte ambiţioasă. Ce speri? Un titlu? Un mariaj cu o persoană din înalta societate pe spinarea tatălui meu, profitând de generozitatea lui nesăbuită?

Am răspuns pe cel mai inexpresiv ton. Oh, eram mult mai sigură pe mine acum.

– Nu îmi doresc nimic altceva în afară de respect şi recunoaştere pentru serviciile mele, milady.

Începuse să se înfurie şi trase atât de adânc aer în piept încât bijuteriile îi aruncară sclipiri în toate direcţiile. Deschise gura să răspundă cu un şuvoi de invective, dar scena fu întreruptă de un grup de curteni care pătrunseră pe poartă. Gălăgioşi şi mulţumiţi de o partidă reuşită de vânătoare, domnii se înclinară respectuoşi în direcţia noastră. Am remarcat că Isabella a suspinat încet. Şi-a îndreptat spatele şi nu mai era atentă la mine, iar expresia i se îmblânzise. Zâmbea. Am devenit şi eu interesată de grup, vrând să-l descopăr pe cel care era onorat de admiraţia capricioasă a prinţesei. Oricine ar fi fost, mă îndoiam că s-ar putea isca ceva mai mult de un flirt trecător. Ar fi trebuit să fie un bărbat de caracter ca să poată pune şaua pe Isabella. Îi refuzase până acum pe rând pe toţi peţitorii, un număr impresionant de nobili din întreaga Europă. Nu am depistat nici un răspuns din grupul de domni către ea, toţi fiind absorbiţi de pradă. Curtenii se îndepărtară, cu domnişoarele în urma lor.

– Iisuse! Ce-mi place să mă uit la el.

Uitase cine sunt. Ochii îi erau îndreptaţi spre siluetele care se depărtau.

– La cine?

– La el!

Ajuns în dreptul uşii, unul dintre cavaleri se uită peste umăr la noi, dar după un salut scurt din capul acela frumos, fără urmă de tăgadă, porni mai departe alături de ceilalţi. Mie una mi s-a părut foarte tânăr.

– Nu ştiu cine e.

– De unde să-l ştii tu? mi-a aruncat ea mânioasă. Îşi adusese din nou aminte cine eram. Mai bine te-ai duce să-i aduci aminte reginei că exişti. Şi-a luat o domnişoară nouă în suită după plecarea ta. Cu ocazia asta poate te mai lămureşti că nu eşti chiar aşa de indispensabilă pe cât crezi tu că eşti. Ai grijă, domniţă Perrers!

– Eu am întotdeauna grijă, milady.

Lovitura pe care mi-o dăduse îşi atinsese ţinta. Temerile mele izbucniră din nou. Cu un singur gest din partea reginei, eu şi fiul meu puteam fi aruncaţi în stradă. Nu aş putea să uit niciodată cum stăteam în salonul de la micuţa casă a regelui de la Ardington şi mă întrebam unde o să fiu a doua zi sau săptămâna viitoare. Eram un nimeni, nu aveam nimic fără bunăvoinţa amantului meu şi a soţiei amantului meu.

Isabella se evaporă brusc, iar eu am alergat să le prind din urmă pe domnişoare, curioasă să văd cine reuşise să capteze atenţia prinţesei. Enguerrand de Coucy. Unul dintre cavalerii care veniseră în Anglia în suita regelui Jean al Franţei în timpul captivităţii acestuia, şi care încă nu plecase în ţara natală, nefiind sigur că ar fi bine primit. Era un bărbat potrivit pentru fiica lui Eduard? Mă îndoiam. Dar dacă se mărita cu el, iar de Coucy reuşea să se întoarcă în Franţa...

M-am rugat din tot sufletul ca Isabella să capete ce-şi dorea.

Regina stătea în solarul ei cu goblenul neatins pe genunchi, iar eu am căzut în genunchi în faţa ei, neputând să o privesc drept în ochi. S-a lăsat o tăcere grea, ameninţătoare, plină de presimţiri.

– Alice.

– Da, milady. Degetele mi s-au încleştat uşor în pumni.

– Te-ai întors.

– Da, milady. Genunchii începură să-mi tremure de cât stătusem în această poziţie, dar mi-am încordat muşchii ca să nu arăt nici un semn de slăbiciune.

– Unde e copilul? Vocea îi era aspră şi mi-am adus aminte cum îmi poruncise să plec.

– La Ardington, milady.

Philippa se întinse şi îmi apucă obrajii în palme.

– Uită-te la mine! Oh, de abia am aşteptat să te văd, Alice!

Imediat m-am uitat la ea şi i-am zărit lacrimile de pe obraji.

– Milady... Am rămas şocată de atâta emoţie.

– Iartă-mă, a şoptit ea. Am fost crudă. Ştiu – şi nu a fost vina ta, dar nu am putut... Explicaţiile ei se pierdură într-un talmeş-balmeş de emoţii ce nu puteau fi rostite. Înţelegi, nu-i aşa? Cât de incredibil de greu îmi este să te primesc înapoi – şi pe de altă parte cât de dor mi-a fost de tine... Mă doare sufletul atât de tare... Lacrimile îi curgeau şi mai mult.

– Da, milady.

Bineînţeles că înţelegeam ce simte şi voiam să fiu mărinimoasă. Am înţeles în cel mai mic detaliu complexitatea relaţiei noastre în trei, cu divizarea loialităţii, a geloziei, a durerii. Multe aspecte mi se limpeziseră în ziua în care Eduard mă vizitase la Ardington. În ultimul ceas mi se limpeziseră şi mai tare, iar toate neliniştile mele dispăruseră. Adevărul era următorul: eram de neatins. Înţepăturile Isabellei erau inofensive, iar ea nu avea nici o putere asupra mea. Acum nici Philippa nu mai putea scăpa de mine, de vreme ce Eduard fusese cel care ordonase să fiu adusă înapoi la curte. Am simţit un val de triumf, dar pe care l-am regretat imediat ce am zărit din nou lacrimile reginei. Nu merita o asemenea tortură, dar nu eu fusesem cea care instigase la o asemenea aventură, negreşit. La urma urmei, toţi ne implicaserăm în deplină cunoştinţă de cauză, nu?

I-am sărutat degetele umflate și dureroase și am ajutat-o să-și șteargă lacrimile, ca o *domicella* de nădejde ce eram. Îmbătrânise cât fusesem eu plecată, dar tot mai putea zâmbi printre lacrimi, iar asta îmi alimenta teribil sentimentul de vină. Philippa, buna Philippa, suferinda Philippa îmi sărutase obrazul, se interesase de fiul meu, îmi dăduse o hăinuță brodată pentru bebeluș, iar mie mătase roșie pentru o rochie nouă.

Și uite așa mi-am reluat locul în familia Philippei, strecurându-mă la fel de simplu și lin ca un păstrăv într-o oală cu apă clocotită. Mi-a fost greu să nu îmi manifest imensa bucurie că îmi recăpătasem statutul, dar niciodată n-am fost atât de oarbă încât să nu văd și cealaltă parte a monedei. Eram de neatins atâta vreme cât eram dorită de Eduard. Curtenii și domnișoarele de la curte m-au primit înapoi cu un respect afișat cu precauție, atâta timp cât nu mă și uitam atent în ochii lor care mă urmăreau. Voiam să evit să văd ura din ochii lor – sau poate era invidie? Era o chestiune nerostită, și așa avea să rămână, cel puțin cât trăia Eduard – dar în sâmbure era un vierme care creștea încet. Poziția mea avea să se clatine definitiv în luni, în ani. Iar loialitatea mea față de Philippa? Afecțiunea pe care i-o purtam? Era amestecată cu remușcări dulci-amare pentru că plângea din cauza adulterului lui Eduard. Nu ea mă făcuse ce eram astăzi?

Dar toate îndoielile mi s-au risipit când am fost din nou între patru ochi cu Eduard, care mă învăluia în brațe și mă săruta cu fervoarea unui Plantagenet.

– A trecut ceva vreme, Alice.

– Dar acum m-am întors la tine.

– Și nu o să mai pleci.

– Asta dacă nu mă gonești de lângă tine.

– N-o să te gonesc. Mi-a desfăcut părul cu mâinile lui elegante, m-a mângâiat pe obraz și mi-a zâmbit. Am stat prea mult fără tine.

Prea mult. Așa de dor îmi fusese de el că nici nu crezusem. Să fiu sărutată și dezmierdată în patul lui Eduard era ca un balsam pentru sufletul meu. Mă întorsesem acolo unde îmi era locul.

Iar Isabella? Isabella ne părăsise. Isabella, încăpățânată și îndrăgostită, flirtase, insistase, se lingușise pe lângă de Coucy în aceeași măsură în care își sfidase tatăl, în timp ce de Coucy nu părea deloc convins că a dat norocul peste el. Una era să te însori cu o prințesă englezoaică, alta era să te alegi cu Isabella și cu formidabilul ei tată.

– E prea tânăr, prea neînsemnat, așa refuzase Eduard prima ei tentativă.

– Fă și *tu* ceva util! bombănise Isabella pe furiș înspre mine. Convinge-l, pentru numele lui Dumnezeu!

Mi-a făcut plăcere să o refuz cu o nețărmurită grație, doar pentru a-i mai potoli fițele regale.

– Mă tem că îmi este imposibil, milady.

Regele oricum avea să ia singur o hotărâre, cu sau fără amestecul meu. Așa a și făcut. Recunoscând o cauză pierdută, Eduard și-a evaluat extrem de bine adevăratele sentimente legate de această uniune și i-a oferit lui de

Coucy titlul de duce de Bedford, l-a ridicat la gradul de cavaler al Jartierei[1] pentru a-l obliga cumva să se dedice intereselor Angliei şi fără să facă prea multă zarvă i-a urat francezului fericire. S-au căsătorit în frumoasa lună iulie la castelul Windsor, cu toată pompa şi fastul pe care îl putuse convinge Isabella pe tatăl ei să îl plătească. În noiembrie au plecat în Franţa.

– Sper să nu te mai găsesc aici la următoarea mea vizită.

Nici mariajul nu-i mai îndulcise tonul Isabellei.

– N-aş paria pe minunatul dar de nuntă oferit de Eduard!

Puteam să-mi ascund cu mare abilitate nesiguranţa în spatele unor pariuri provocatoare, dacă eram nevoită.

Isabella reuşise să schiţeze un zâmbet.

– Nici eu. O rentă pe viaţă şi greutatea regelui în bijuterii nu pot fi riscate pentru un fapt cert! Sunt şanse chiar să mi se facă dor de limba ta ascuţită, Alice Perrers!

Ia te uită! Fusese cumva un fel de compliment?

– O să mă rog să nu dai naştere şi altor bastarzi, a mai adăugat prinţesa.

Nu. Ultimul ei atac verbal nu fusese prietenos, dar până şi eu puteam să-i simt lipsa, după cum am constatat spre sfârşitul anului. Curtea nu mai era la fel de vibrantă după plecarea ei. Iar eu a trebuit să-mi adun forţele, atât pentru Philippa, cât şi pentru Eduard, să reaprind acea flacără.

Anul 1366 nu avea să fie uitat cu una cu două. A fost o iarnă grea, îngrozitor de grea, care a adus suferinţă şi griji şi necazuri atât curţii, cât şi oamenilor simpli, iar în plus s-a dovedit a fi un moment de criză şi în relaţia mea cu Eduard. Din septembrie până în aprilie am tremurat de frig din cauza îngheţului, zădărnicind majoritatea încercărilor lui Eduard de a organiza o vânătoare, fapt care l-a aruncat într-o stare sumbră care nu-l caracteriza deloc. Durerile de articulaţii ale Philippei erau insuportabile astfel încât nu mai stătea decât în pat. Era din ce în ce mai preocupată, pe zi ce trecea, de apropierea iminentă a morţii. Dacă Isabella ar fi fost lângă ea i-ar mai fi adus o rază de lumină în existenţa ei sumbră, dar era în Franţa şi se bucura că devenise la rândul ei mamă. Nici Eduard nu-i era de mare folos, fiind adâncit în propria lui melancolie.

Pe parcursul acestor luni dificile am făcut tot posibilul să-l scot pe Eduard din tăcerile lui capricioase. Voia să citească? Nu. Mă lăsa pe mine să-i citesc? Nu. Îl tenta cumva să joace şah sau prostia aceea de ţintar? Voia să-şi scoată şoimii la o plimbare pe malul râului, chiar dacă pământul îngheţat era prea periculos pentru cai? Ar fi vrut să-şi pună patinele de gheaţă să facă mişcare pe Tamisa, la fel ca restul curtenilor frustraţi, prinşi în marea aceasta de gheaţă?

---

[1] Ordinul Jartierei – cel mai înalt ordin cavaleresc britanic, instituit de Eduard al III-lea în jurul anului 1340. (n.tr.)

– Hai să te joci ceva, am zâmbit eu, sperând să-l atrag către o activitate relaxantă, dacă soarele tot binevoise să-şi facă apariţia. Poţi să amâni studierea actelor şi să-mi acorzi şi mie ceva timp.

– Lasă-mă-n pace, Alice, a mormăit el. Am prea multe pe cap să-mi ardă de citit sau de patinat!

Aşa că am plecat. Ştiam când trebuia să mă recunosc înfrântă. Am învăţat să patinez şi să râd. Eram încă tânără şi mă bucuram de viteză şi libertate, chiar dacă mai cădeam din când în când.

L-am ademenit pe Eduard în pat în cele mai friguroase zile, dar nu putea fi stârnit. Mă săruta, dar bărbăţia lui refuza să se lase ispitită – mintea lui era departe de mine. L-am luat în braţe şi i-am citit câteva dintre legendele regelui Arthur – până mi-a închis cartea şi a refuzat să mai audă despre eroi cu săbii magice. S-a dus să-l bată la cap pe Wykeham să-i spună despre ultimele lui planuri. Nici măcar de asta n-avea chef de fapt.

Nu puteam să îl învinovăţesc sau să-i port pică pentru asta. Nu îmi învăţasem oare lecţia că nu eram întotdeauna pe primul loc pentru un om cu atâtea responsabilităţi pe umeri? Regele avea destule motive ca sufletul să-i fie greu. Sufeream pentru el, pentru prinţ, pentru minunatul fiu şi moştenitor al lui, lord de Aquitania, care îl convinsese pe Eduard să-i finanţeze o campanie prin care să îl repună pe Pedro de Castilia în drepturi, după ce fusese detronat de supuşii săi. Un plan riscant în mijlocul iernii, după cum îl avertizase cu sinceritate şi Wykeham – o invazie ar fi fost o greşeală catastrofală – dar, ca un rege de modă veche ce era, s-a agăţat de şansa de a mai fi o dată cuceritor, a forţat aprobarea în parlament a bugetului de război, a strâns armata şi a predat autoritatea asupra acestei forţe invadatoare unui alt fiu războinic, John de Gaunt. Acesta avea să găsească o soluţie pentru problemele legate de moştenirea Castiliei şi să aducă glorie Angliei.

– Tu ce părere ai, Alice? m-a întrebat Eduard în timp ce stăteam la picioarele lui în faţa şemineului, deşi nu credeam că-i pasă de ce credeam eu. A sorbit posomorât dintr-o cană cu bere, iar eu am încercat să-i mai ridic moralul.

– Cred că eşti cel mai puternic rege din lumea creştină.

– Va ieşi Anglia învingătoare?

– Sigur că da.

– O să fiu văzut ca bărbatul care are Europa la degetul lui mic?

Şi-a ridicat mâna şi a încleştat pumnul, încordându-şi cu mândrie tendoanele. În noaptea aceea anii îşi spuneau cuvântul. În semiîntunericul acela, părul lui bălai era plin de şuviţe cărunte.

– Fără nici o îndoială.

A zâmbit.

– Îmi eşti de mare ajutor, Alice.

I-am luat pumnul strâns şi mi-am strecurat degetele în el, apoi l-am sărutat. Ce ştiam eu despre autoritatea pe care o avea Anglia asupra ţărilor

de dincolo de mare? Foarte puține, dar în săptămânile care urmară cu toții aveam să aflăm adevărul. Ar fi trebuit să îi dea ascultare lui Wykeham.

Oștile noastre invadatoare, asediate de furtuni, vijelii și lipsa hranei, au fost reduse la o cincime, fără ca măcar să compenseze printr-o victorie sau luare de prizonieri. Aflat în camera sa sau plimbându-se prin încăperile de la Havering, Eduard nu putea face nimic să influențeze desfășurarea evenimentelor, în afară de a se baza pe fiii lui să susțină cauza pentru care lupta Anglia. Era ros zi și noapte de starea aceasta de inactivitate. De ce nu se dusese personal, de ce nu se afla încă o dată în fruntea oștilor? Pentru că și el știa că nu mai are forța de altădată. Viitorul aparținea fiilor lui, iar asta îl durea, pentru că își vedea puterile slăbindu-i. Indiferent de cât de mult am încercat în acea iarnă, nu am putut să-i vindec rănile acestea.

Cât despre interesele pe care le avea Anglia în Irlanda, păreau că se scufundă și mor în mlaștinile lor. Lionel, fiul lui Eduard, a încropit la repezeală o înțelegere imposibilă, iar Eduard nu a mai avut ce face decât să blesteme incapacitatea fiului lui.

Philippa căzuse pradă disperării și își plângea soarta.

Iar eu? Eu cum m-am descurcat? Am reușit noi, Eduard și cu mine, să ieșim din situația aceasta încâlcită și disperată? Sfântă Fecioară! Totul era pe muchie de cuțit și puteam să pierd absolut totul. Ne confruntam cu o criză care până la urmă, trebuia să recunosc, era creația mea.

Frustrat de încăperile înghețate de la Havering, Eduard plecă într-un acces de furie la Eltham la începutul anului, iar la insistențele Philippei a trebuit să ne mutăm cu toată curtea, ca să fim alături de el.

– O să vezi, se frământa ea în timp ce lucrurile îi erau împachetate, scrâșnind din dinți la perspectiva călătoriei în lectică, în ciuda pernelor luxoase. E mai mult *spațiu* la Eltham. Aici se simte încolțit. Și în curând trebuie să primim vești bune din Gasconia. Nu putem să-l lăsăm să-și facă tot felul de griji. Nu-i face deloc bine.

Dar în ciuda noului plan pentru grădini și a mândriei lui Eduard față de vița-de-vie de curând sădită, regele a fost la fel de deprimat în camerele spațioase de la Eltham cum fusese și la Havering. Colinda urlând culoarele și camerele de audiență și nu avea răbdare față de nimeni cu excepția Philippei. Insista să iasă afară cu câinii chiar dacă vremea era groaznică, se răstea la rândași când își mișcau încet degetele degerate de frig pe hățurile înghețate. S-a răstit și la mine.

– Vino cu mine, mi-a strigat el. Vreau să stai cu mine!

M-a lăsat să aștept tremurând de frig lângă grajduri, în timp ce asculta raportul unui curier care tocmai sosise. Îmi dăruise cu doar o săptămână în urmă o mantie de zibelină, cu care îmi învelise trupul gol într-un moment în care fusese bine dispus. Acum eram îmbrăcată cu ea, dar parcă aveam cea mai subțire cămășuță de mătase pe mine, atât de aspru era vântul.

– Să mergem! a ordonat el iute, la fel de nerăbdător ca și câinii care se smulgeau în lese. Ce mai aștepți?

– Maiestatea Sa regina nu se simte bine, milord. Ar trebui să mă duc la ea. Nu era chiar o scuză inventată. Călătoria la Eltham o adusese în pragul agoniei. Nici nu mai putea dormi fără să bea un preparat din mac.

– Ne întoarcem până-n prânz.

– Iisuse! E prea frig, am murmurat eu.

– Atunci nu veni. Nu te oblig.

S-a urcat în șa. Veștile aduse de mesager nu-i picaseră bine.

Preț de o clipă am vrut să mă conformez ultimei lui propuneri și să-l las singur în starea aceea. M-am alăturat însă vânătorii dintr-un capriciu. Bineînțeles că am regretat și că m-am întors cu hainele ude pe mine, picioare înghețate și noroi pe fustă. Parcă și sângele abia mi se târa prin vene. Nici măcar nu fusese o partidă reușită. N-am avut pe ce să ațâțăm ogarii, toate animalele se ascunseseră sub pământ. Eram înghețați până în măduva oaselor, iar Eduard nu avea o dispoziție mai bună.

Iar eu la fel. Nu-mi adresase nici un cuvânt – în afară de *Grăbește-te odată, pentru numele lui Dumnezeu* – în momentul în care alergasem pe urma unui vânat la fel de efemer ca și buna dispoziție a regelui. Ne-am întors la palat, caii obosiți au fost duși la grajduri, iar eu m-am ținut după Eduard, care și-a dat jos mănușile, căciula și haina groasă și mi le-a aruncat în brațe ca unui valet în timp ce intra în sala mare. Fără să-mi arunce măcar o privire, și-a ridicat mâna să îl urmez, fără nici un dram de curtoazie.

M-am simțit revoltată, sentiment dublat de o disperare intensă că eram pe cale să-i pierd interesul și atenția. L-am privit cum se îndepărta cu viteză și mi s-a făcut greață. Asta însemnam eu pentru el, o servitoare care să facă sluj în fața lui și să i se supună unor ordine nerostite? Dacă da, nu mai aveam ce căuta la curte. Dacă nu mă mai voia, puteam să-mi accept retrogradarea la stadiul de simplă domnișoară din suită și să-mi țin bine ochii închiși ca să alung imaginea tuturor celor de la curte care se vor bucura de umilirea mea? Nu! Nu puteam să accept așa ceva! Ideea că aș putea fi respinsă și că o altă femeie mi-ar putea lua locul în patul lui Eduard îmi invadă mintea, trupul îmi îngheță tot când mi-am zărit viitorul desfășurat în această perspectivă; departe de curte, fără nici o recunoaștere, fără nici o influență. Nu puteam tolera așa ceva, nu voiam să pierd tot ce obținusem de când trecusem pragul palatului de la Havering-atte-Bower.

Greața mi-a dispărut brusc, într-o izbucnire plină de fermitate. Nu aveam să permit așa ceva. Aveam să mă lupt pentru a-mi apăra poziția.

M-am oprit cu toate hainele acelea în brațe. Eduard nu și-a dat seama că nu l-am urmat decât după ce traversase anticamera spre scările care duceau către apartamentele regale. S-a oprit și s-a uitat în jur. Până și de la distanța aceea îi puteam vedea falca încleștată.

– Alice...!

Nu m-am clintit nici măcar un centimetru.

– Ce-i cu tine, fato?

M-am gândit ce să-i zic. Am vrut să îi dau un răspuns inteligent, dar am rămas pe loc fără un cuvânt.

– Mi-e frig. Nu mai sta acolo, a spus el şi deja o luase sus pe scări.

Am renunţat şi la prudenţă.

– Asta-i tot ce ai de spus? l-am întrebat eu.

Eduard a încremenit locului şi mi-a aruncat o privire rece.

– Vreau să vii cu mine.

Preţ de o clipă am fost singuri în camera aceea imensă boltită. Nu ne putea auzi nimeni. Am ridicat vocea. Cred că aş fi ridicat-o şi dacă aveam sute de ascultători.

– Nu!

– Vreau să beau nişte vin.

Am răspuns exact pe acelaşi ton impunător.

– Sire, poţi să-ţi torni şi singur o cană de vin. Sau poţi să chemi pe unul dintre paji sau poate un servitor să-ţi toarne. Eu nu o să fac asta.

Eduard se holba la mine, nevenindu-i să creadă că auzise bine ce-i spusesem. Nici mie nu-mi venea să cred. Îi eram amantă de trei ani şi nu îndrăznisem niciodată să îi adresez vreo vorbă pe tonul acela categoric. Dar adevărul e că nici nu fusese nevoie. M-am uitat la chipul lui, i-am studiat emoţiile care i se perindau în timp ce se gândea la cuvintele mele şi la tonul cu care fuseseră rostite. Uimire. Aroganţă sfidătoare. O deznădejde ciudată. Şi o furie care îi inunda chipul. M-a luat tremuratul, şi nu din cauză că aveam hainele ude.

Aroganţa a fost câştigătoare. Mi-a răspuns la fel de glacial ca degetele mele îngheţate.

– Domniţă Perrers! Vreau să vii cu mine!

– Nu, Sire. Hotărârea mea era mistuitoare ca un pârjol. M-ai ţinut afară să aştept până mi-au îngheţat picioarele. Nu ţi-a păsat dacă vin sau nu cu tine la vânătoare. Asta a fost tot ce mi-ai spus – după ce m-ai târât de lângă regină. A fost decizia mea să vin la vânătoare, iar acum voi lua o altă decizie. Nu vin cu tine. Mă duc la regină şi aştept acolo.

Sângele îmi clocotea în vene şi abia respiram. Asta nu mai era o ieşire copilărească. Fusese o tactică premeditată şi periculoasă, de a trezi la viaţă leul Plantagenet amorţit. Am văzut licăriri de furie când mi-am exprimat refuzul. L-am făcut pe rege să străbată înapoi încăperea şi să îşi oprească statura impunătoare în faţa mea. Sfântă Fecioară! În momentul acela era rege, nu Eduard. M-a apucat de încheietură, deşi îi ţineam încă mantia în mâini, şi m-a strâns fără să-şi dea seama de forţa lui.

– Ce naiba, Alice!

– Ce naiba, Eduard! l-am imitat eu.

Liniştea era grea. Densă ca sângele. Ameninţătoare ca tăişul ascuţit al unei săbii.

– Mi te vei supune.

– Pentru că eşti rege?

– De ce altceva?

Tremuram şi mai tare, dar am continuat să îl privesc în ochi.

– Când s-a mai întâmplat vreodată să-ţi refuze cineva ceva, Sire?

– Niciodată! Nu vei îndrăzni nici tu! Degetele lui mă strângeau şi mai tare, dar nici n-am clipit. Îmi pui la îndoială autoritatea?

– *Autoritatea*? Mi-am înălţat bărbia. Mă stăpâneam extraordinar. Nu îţi pun la îndoială *autoritatea*, Sire, doar aroganţa asta nenorocită, am şuierat eu cu asprime printre dinţi. Intenţionezi să mă obligi provocându-mi durere, Sire?

– Durere...?

– Degetele tale de rege îmi provoacă durere!

A slăbit strânsoarea, dar nu mi-a dat drumul.

Când aveam şaptesprezece ani şi de abia sosisem la curte, m-aş fi supus regelui fără să crâcnesc, speriată de repercusiuni. Nu mi se părea normal să mă supun fără să am nici un cuvânt de spus. Era un joc, şi încă unul periculos. Putea să mă alunge pe dată sau putea să-i ordone Philippei să mă alunge. Acum însă eram mama fiului lui. Îi eram amantă de trei ani. Acum eram o femeie în toată puterea cuvântului şi nu credeam că ar mai putea să mă alunge. Credeam că am mai multă putere asupra lui şi crezusem că îi câştigasem respectul.

Rămânea de văzut. Mă jucam cu puterea şi respectul căpătate pentru a-l smulge pe Eduard din dispoziţia aceea sumbră.

– Mă sfidezi, femeie? a răcnit el.

– Da, dacă eşti grosolan şi iraţional, Sire. Astăzi n-am apucat să ajung deloc la regină. Sunt şi însoţitoarea ei, la fel cum sunt şi... – am făcut o mică pauză – cum sunt şi târfa ta.

– Ce Dumnezeu, ţi-am dat o poruncă! O să vii cu mine! a spus şi şi-a retras mâna.

– Ce Dumnezeu, nici gând!

Cât încremenise el de uimire, mi-am deschis braţele şi am lăsat teancul acela de haine pe podea, la picioarele mele şi ale lui. Mi-am desfăcut apoi şi mantia de zibelină şi am lăsat-o să-mi cadă de pe umeri peste celelalte haine. L-am ocolit şi am urcat scara, lăsându-l lângă grămada de blănuri scumpe şi veşminte de catifea care zăcea pe dalele murdare de tălpile noastre. Pe o uşă din celălalt capăt intră un paj. Habar n-am ce mi-ar fi spus Eduard dacă am fi rămas singuri. În capul scărilor m-am întors să mă uit la el – mă privea neclintit ca un stejar, cu pumnii în şolduri, iar hainele erau tot grămadă la picioarele lui. Am aşteptat până am fost sigură că era atent doar la mine. Am făcut o reverenţă splendidă, după care mi-am ridicat iar vocea ca să fiu sigură că mă aude.

– Mai sunt şi alte târfe prin palat care sunt mai mult decât nerăbdătoare să vă ţină companie, indiferent de cât de prost dispus sunteţi, Sire. Puteţi să le faceţi cadou blănurile mele. Nu mai am nevoie de ele.

N-am mai aşteptat să văd dacă-mi răspunde. Sau dacă ridică hainele de pe jos.

După ce am închis uşa camerei în urma mea m-a cuprins o spaimă teribilă. Era posibil să fi distrus totul. Eduard putea să fi rămas în continuare încătuşat în melancolia aceea adâncă, iar poziţia mea de târfă a regelui s-ar fi încheiat brusc şi definitiv.

Aşteptarea nu mi-a fost uşoară deloc. Regele şi-a făcut simţită nemulţumirea. Dacă se ducea la vânătoare, eu nu eram invitată. Dacă venea în vizită la regină, iar eu eram acolo, îşi făcuse un obicei să mă evite şi gesticula scurt spre mine să părăsesc camera. Nici nu se punea problema să mai ajung în patul lui. Îmi era dor de haina mea de zibelină. Domnişoarele bârfeau, absorbite de înstrăinarea noastră evidentă. Regina era neliniştită, dar relaţia dintre noi era de aşa natură încât nu ne împărtăşeam secretele. Până când tensiunea, mai rece în interiorul palatului decât afară, crescu prea mult.

– Te-ai certat cu regele, Alice?

– Nu, milady. Nu fusese chiar o ceartă.

– L-ai supărat cu ceva?

– Da, milady. Asta clar.

– Este foarte, foarte agitat.

– Da, milady.

– Crezi că ar trebui să-ţi ceri scuze? mă întrebase ea, iar fruntea i se încruntase toată de îngrijorare.

– Nu, milady.

Aşa că regina a abandonat orice încercare de împăcare, iar eu a trebuit să aştept într-o tensiune şi mai mare. Nu stăteam îmbufnată, ce rost ar fi avut? Eduard nu era bărbatul care să se lase influenţat de o criză de femeie, iar domnişoarele de abia aşteptau să se bucure de înfrângerea mea. Mi-am păstrat o aparenţă de calm şi linişte optimistă; sub această aparenţă temerile însă erau insuportabile. Eduard era regele şi nu-mi datora nimic. Riscasem tot şi trebuia să mă rog să nu-mi fi periclitat în mod necugetat viitorul.

Şapte zile şi şapte nopţi a durat.

Mă pieptănam înainte să mă bag singură în pat, când am auzit o ciocănitură firavă în uşă. Am crezut că e Wykeham. Wykeham cu un mesaj din partea regelui, prin care eram chemată să-i ofer plăcere. Am deschis uşa, gata să refuz.

– Nu o să… Am amuţit.

Eduard. Venise personal. Pe braţ ţinea mantia mea.

– Milord!

Am făcut o plecăciune adâncă, ascunzându-mi chipul. Cum să vină regele în camera mea? Acesta era momentul de care mă temusem şi îmi adusese haina ca un dar de despărţire care să-mi marcheze plecarea infamă? Dacă mă uitam la el, ce aş fi văzut? Mi-am ridicat privirea uitându-mă în

ochii lui – cu cât aflam mai repede, cu atât mai bine, numai că Eduard, expert în negocieri, nu se trăda cu nimic. Dacă aveam să fiu alungată, atunci avea să-mi spună cu sânge rece, nu într-un moment de pasiune cauzat de lipsa mea de respect.

– Ei bine, ai de gând să mă laşi să intru? Vocea îi era aspră. Cred că nu i se poate cere unui rege mai mult de o dată în viaţa lui să poarte o discuţie personală într-un spaţiu public, unde să-l audă şi să-l vadă toţi supuşii.

M-am dat la o parte, am deschis uşa larg, dar cu toată nerăbdarea lui nu păşi peste prag. Mi-a întins mantia în schimb.

– Asta îţi aparţine, domniţă Perrers.

Am luat-o şi am aruncat-o pe o ladă din spatele meu, de parcă nici nu mi-ar fi păsat.

– Am greşit, domniţă. Te-am tratat cu o lipsă de politeţe de neiertat.

Era îngrozitor de protocolar. Atâta vreme cât eu nu dădeam nici un semn... Am rămas mută.

– Am venit să-mi cer iertare.

Tot suna mai mult ca o poruncă decât ca o rugăminte.

– Este uşor pentru rege să fie nepoliticos şi după aceea să ceară să fie iertat, am spus eu.

– Nu cer.

– Nu? am repetat eu şi mi-am încrucişat provocator braţele.

– Domniţă Perrers... a zis şi a trecut pragul, apoi a trântit uşa în spatele lui. Sigur o să mă acuzi că am un orgoliu insuportabil, dar chiar n-am nevoie de public pentru asta! S-a lăsat cu eleganţă într-un genunchi. Îţi cer îndurare pentru lipsa mea de cavalerism. Nici un cavaler adevărat n-ar fi fost atât de... bădăran... ca mine. Mă poţi ierta?

Am înclinat capul şi m-am gândit. Arăta magnific, ca unul dintre cavalerii aceia din cărţile cu anluminuri care îngenunchează într-o explozie de albastru, roşu şi auriu la picioarele domniţei lui. Îmbrăcat regeşte special ca să mă impresioneze, îl aveam îngenuncheat la picioarele mele pe însuşi regele Angliei. Mai mult, îmi luase mâna şi mi-o săruta.

– Nici un supus n-a îndrăznit până acum să mă sfideze.

– Ştiu.

– Ei bine? Îl mai ţii mult pe regele tău în genunchi? Chipul lui nu era cel al unui îndrăgostit. Cutele de mânie de pe chip i se accentuară. Ţi-am simţit lipsa mai mult decât ar fi trebuit. Eşti doar o fetişcană slabă! Cum e posibil să-mi fie aşa de dor de tine? Iar tu n-ai găsit altceva de făcut decât să te încrunţi la mine printre celelalte blestemate de femei care se învârt în jurul neveste-mii. Sau te-ai purtat de parcă nici nu existam.

– Până m-ai dat afară din cameră.

– Ei bine – nu trebuia.

– Nu. Şi nu sunt o fetişcană slabă. Sunt mama fiului tău.

– Ştiu. Alice...

Tonul oficial slăbea.

– De asemenea, nu sunt doar târfa ta. Ți-am dăruit mai mult decât plăcere. Credeam că îți pasă mai mult de mine, Sire.

– Îmi pasă. Ce Dumnezeu, Alice. Ai milă! Am greșit.

– Aici nu pot să te contrazic.

Mi-a dat drumul la mână și, rămânând tot în genunchi, și-a întins larg brațele.

– Am învățat poezia asta pentru tine, așa cum orice trubadur caraghios îi face curte domniței lui! Dacă nici asta nu-i dragoste...

Și-a dus palmele la inimă ca un trubadur deznădăjduit și a început să declame. Era ridicol și caraghios, dar nu era nici umbră de batjocură pe chipul sau în vocea lui. A recitat din suflet versurile, cu un pic de tristețe și amărăciune pentru lucrurile trecute. Ca tinerețea, dusă pentru totdeauna.

Pe vremuri soarta îmi zâmbea –
Și nu făceam nimic:
Natura îmi dăruise
Frumusețe și eleganță.
Ea mi-a pus coroana de lauri
Și m-a purtat în ceruri...
Acum tinerețea mi-a apus;
Văd frunzele cum cad...

S-a oprit brusc.

– La dracu cu versurile! Frumusețea mi-a pălit și nu mai am nici pic de eleganță. N-am nici o scuză pentru asta, dar te implor să mă-nțelegi.

Am refuzat să mă las convinsă așa ușor.

– Vai, un Plantagenet să implore?

– Există un început pentru toate! Amărăciunea îi dispăruse. Acum era din nou orgolios, autoritar, chiar dacă era tot îngenuncheat. Mi-am înghițit lacrimile. Era într-adevăr fermecător. Nu mă mai ține așa, domniță Perrers.

– Nici n-aș îndrăzni! Sire, am luat o decizie. Ce mi-o fi venit să-l mai țin în așteptare încă un moment? I-am pus mâna pe umăr, cu toată grația de care putea da dovadă o domniță căreia îi fusese declarată dragostea, și i-am făcut semn să se ridice.

– Ei?

– Te iert. E imposibil să reziști unui asemenea moment poetic.

– Slavă Domnului!

M-a tras cu grijă în brațe, de parcă aș fi fost vreun obiect prețios din sticlă. Sau ca și cum tot s-ar fi temut să nu-l resping. Buzele lui erau reci, dar m-am topit lângă el și îmbrățișarea lui a devenit o vâlvătaie aprinsă. Și mie îmi fusese dor de el.

– Aș vrea să îți fac un dar... poate o bijuterie... Mi-ai dăruit un fiu, un dar mai presus de orice. Ar trebui să-mi exprim mulțumirea... Își sprijini bărbia pe creștetul meu, iar părul meu îi atârna pe umeri.

– Nu... nu o bijuterie.

– Dar ce?

Ideea mi-a venit atunci pe loc sau poate fusese dintotdeauna ascunsă în mintea mea. Știam ce îmi doream.

– Dă-mi o bucată de pământ și o casă, Sire.

Resimțisem în permanență o nesiguranță față de poziția mea, iar Greseley mă îndrumase bine.

– Vrei pământ? Și-a ridicat bărbia și mi-am dat seama că era surprins.

– Da. Ai putința s-o faci.

– Atunci ai deveni stăpâna unei bucăți de pământ. Fie, atunci așa să fie. Pentru domnița Alice care strălucește ca un far în cele mai întunecate colțuri ale sufletului meu.

Mi-a tăiat răsuflarea. O proprietate regală care să devină a mea, mai mult de atât nici nu-mi putusem dori vreodată.

– Sire, îți mulțumesc.

– Cu o singură condiție...

Am devenit brusc temătoare. Nu trebuia niciodată să subestimezi un Plantagenet.

– Să-mi spui din nou pe nume. Mi-a fost dor de asta.

Inima mea, care împietrise din ziua în care aruncasem blana la picioarele lui, s-a topit toată.

– Îți mulțumesc, Eduard.

Darul lui era plin de dragoste, la fel și felul în care l-am acceptat. I-am oferit buzele, mâinile, trupul meu. Toată loialitatea mea. Absența mea îi stârnise pasiunile și nu avea de gând să se mai abțină. A făcut dragoste cu mine pe patul mult mai puțin somptuos din camera mea, în care de abia îi încăpeau picioarele lungi, după care m-a învelit iar în mantia de zibelină. Nu mai eram doar târfa lui. Acum o știam amândoi. Provocarea mea îl făcuse pe rege să înțeleagă cu adevărat natura relației dintre noi. Era trainică.

– Nu te voi alunga niciodată, mi-a șoptit el și i-am simțit respirația fierbinte pe gât și înțelesul ascuns din vorbe. Ești dragostea mea. Până când moartea ne va despărți.

– Iar eu nu te voi părăsi niciodată de bunăvoie, am răspuns. Credeam cu tărie în ce spusesem. Respectul și admirația pentru el atinseseră culmi noi.

Mi-a făcut cadou mica proprietate de la Ardington, iar eu am pus bine actul în cufăr, știind cât de mult însemna pentru mine, cu mult mai mult decât cel pe care îl furasem de la Janyn Perrers. Pământul îți dădea putere, pământul însemna avere, iar Ardington, o bijuterie de casă, era acum al meu. Radiam de fericire de parcă aș fi băut o cană de hidromel cu miere care mă încălzise până în vârful degetelor.

Mi-am țuguiat buzele și am meditat la noua mea proprietate, așezată pe capacul cufărului, mângâind lemnul lucios. Fără îndoială, Ardington era o moșie prosperă. Prosperă, da, dar nu foarte mare. Dacă Eduard intenționase să-mi ofere o proprietate, atunci poate că nu era ultima pe care puteam să

pun mâna. Dacă nu mai voia să-mi mai dea alta, atunci de ce să nu mi cumpăr singură? N-am fost deloc surprinsă să constat că nu eram mulțumită și că îmi doream mai mult. Nu voiam să-mi las viitorul și bunăstarea la voia întâmplării.

Am rămas însărcinată cu cel de-al doilea copil al lui Eduard. Tot un fiu, Nicholas. Ce fericită am fost! Acum puteam călători în voie la conacul unde crescuse, se jucase și chiuise John când se juca de-a cavalerul. Acum nu-mi mai era frică că nu voi putea să revin la curte când aveam chef. Poziția mea era în continuare nerecunoscută, dar măcar era încărcată de o trăinicie bizară.

– Ce o să se întâmple cu tine? l-am întrebat eu pe bebelușul care scâncea și care semăna cu Eduard la fel de tare ca și fratele lui, John. Care va fi drumul pe care va trebui să mergi către bogăție și putere? M-am gândit la Wykeham. Un exemplu excelent pentru orice băiat. Când o să fii mai mare o să-ți fac cunoștință cu un bun prieten de-al meu.

– Acum ce să-ți mai dau în semn de apreciere pentru acest nou dar? m-a întrebat Eduard când a venit în vizită și în timp ce își ținea fiul în brațe. Nu-mi spune...

Nici n-a trebuit să-i spun. Mi-a dat tutela asupra pământurilor lui Robert de Tilliol și darul de nuntă pentru fiul său. Era un dar mărinimos, patru case și un castel în nordul Angliei, care promitea să-mi umple cufărul de aur.

Ceva ieșit din comun ca dar din partea regelui pentru o domniță din suita reginei. Începea să atragă atenția, dar țineam piept privirilor mai lungi. Conspirația tăcerii rezista de dragul Philippei. Eu m-am grăbit să-l informez succint pe Greseley că serviciile lui în numele meu îi vor răpi mai mult din timpul prețios.

Sper că mă veți plăti bine pentru timpul meu, domniță Perrers, mi-a răspuns el în același stil plângăcios.

O să vă plătesc când o să văd rezultate i-am răspuns, apoi am adăugat: *Aș fi extrem de uimită dacă n-ați beneficia și dumneavoastră din aceste investiții.*

Răspunsul a venit cu promptitudine: *Ca și dumneavoastră, domniță Perrers. Achizițiile dumneavoastră vă aduc – ca și mie – niște venituri excelente.*

Am zâmbit când am văzut ultima lui replică. Ce nemaipomenit om de afaceri era acest Greseley!

Am simţit un fior de neliniște pe şira spinării, ca o zgârietură uşoară făcută de unghia iubitului pe pielea delicată. M-am cutremurat şi toate simţurile mi s-au ascuţit. Văzând că nu se mai repetă, m-am concentrat din nou la ce se întâmpla în faţa mea.

Era o recepţie oficială extrem de importantă: regele şi regina stăteau pe tronurile de pe estradă în cea mai mare dintre sălile de audienţă de la Westminster. Înaintea lor stătea ţanţoş un tânăr care abia dacă avea treizeci de ani şi care afişa cu îndrăzneală toată strălucirea unei tinereţi privilegiate. În ciuda aroganţei evidente se înclină adânc, iar anturajul lui făcu acelaşi lucru. Avea o escortă impresionantă, care îşi etala atât armele, cât şi bijuteriile şi tunicile împodobite. Philippa radia, dar regele nu era deloc în aceeaşi stare.

– De ce eşti aici? tună el.

– Nu mai am ce face în provincia aceea mlăştinoasă, uitată de Dumnezeu. Tânărul nu se arăta impresionat de tonul regelui. Fără doar şi poate chipeş, avea o expresie dură şi atent studiată, dar şi o lipsă îngrozitoare de respect. Mă spăl pe mâini de Irlanda şi de tot ce ţine de nenorociţii de irlandezi.

– Te speli pe mâini? Tânăr nesăbuit ce eşti! Credeai că va fi o sarcină uşoară? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai tot făcut acolo? Eduard părăsi estrada şi veni lângă tânărul curtean, pe care îl pocni cu pumnul în umăr, un gest nu tocmai afectuos. Vrei să distrugi tot ce-am făcut eu bun în provincia aia blestemată, dând bir cu fugiţii de îndată ce întâmpini o oarecare rezistenţă? Pentru numele lui Dumnezeu, Lionel...!

Aşadar, acesta era Lionel, al doilea fiu al lui Eduard. Frumos, stilat, ambiţios şi locotenent al regelui în Irlanda în ultimii ani, avea farmec din plin. Cu toate acestea, întoarcerea lui nejustificată animase întreaga curte, altfel într-o perioadă neagră. Măcar Lionel, proaspăt ridicat la rangul de duce de Clarence cu ocazia zilei de naştere a lui Eduard, într-un gest de generozitate, adusese un zâmbet pe chipul reginei. Din acest motiv puteam să-l privesc cu mai multă îngăduinţă decât avusesem intenţia prima dată.

– Nu este corect, Sire! Am dat piept cu cei care mi se împotriveau din prima zi în care am pus piciorul acolo!

– Mă bate gândul să te trimit înapoi de îndată ce poţi înşeua un cal odihnit...

– Nu, Eduard... Nu! Philippa nu mai rezistase. E fiul tău!

– Şi un ghimpe în inima mea! Nici un fiu de-al meu nu şi-ar fi abandonat misiunea. O s-avem o răzmeriţă acolo cât ai clipi din ochi.

– Nu văd nici un motiv pentru care ţăranii ar protesta... Vocea lui Lionel căpătase o notă neplăcută de văicăreală.

– Ba bine că nu, sigur or să se revolte! continuă Eduard, privindu-l în ochi. Treaba ta era să menţii pacea, nu să zgândări cuibul ăla de viespi!

– Oh, Lionel... zise regina, încercând să mai domolească apele.

Imediat tânărul fugi din faţa tatălui lui şi îngenunche în faţa reginei, apoi îşi înclină exagerat de mult capul, un gest de căinţă ipocrită.

– Mamă. Te rog să mă ierţi...

– Iubitul meu Lionel...

– Pot să explic...

– Sunt sigură că ai motive...

– Dar tata îmi va da ascultare? Aruncă o privire pe furiş spre chipul regelui.

Cât despre noi ceilalţi, era ca şi cum nici n-am fi fost de faţă la această dispută de familie.

Ah...!

Am avut din nou acea senzaţie ciudată, fiorul acela de neliniște care mi s-a scurs de-a lungul spinării. M-am cutremurat din nou, iar ceafa şi braţul mi-au amorţit. Senzaţia mi-a alunecat pe piele, suficient de puternic cât să mă convingă aproape că nu mă înşelam. Cineva din această încăpere era atent la mine, mă privea. Cineva care nu avea doar un interes trecător. M-am uitat în jur spre oamenii din anturajul lui Lionel, dar atenţia nu mi-a fost atrasă de nimic în mod deosebit. Nu era nici un chip întors spre mine. Toţi erau concentraţi la schimbul de replici dintre rege şi fiul rătăcitor. Dar care să fi fost motivul pentru care să fi atras interesul cuiva? Eram doar una dintre domnişoarele din suită, necunoscută, fără chip, a cărei sarcină era să-şi servească şi să-şi ajute regina.

Totuşi senzaţia aceea persista. Cineva mă privea.

– Tatăl tău te va asculta, se grăbi Philippa să-l liniştească. Dar nu acum. Mai târziu. La petrecerea pe care o vom da în cinstea reîntoarcerii tale. Cinci ani – au trecut cinci ani de când nu te-am mai văzut. Chipul reginei era luminos, ca al unei mame fericite.

Chipul regelui exprima tot atât de puţină încântare cât exprima şi admiraţie, dar mormăi morocănos:

– Cred că învinuirile reciproce mai pot aştepta. Mama ta e bucuroasă să te vadă. Trebuie să iei nişte lecţii despre cum se administrează o provincie cu probleme – nu se rezolvă toate cu forţă armată şi cu o legislaţie aspră. Mai e nevoie şi de... Îşi încleştă dinţii, nemaivrând să continue discuţia care era pe cale să devină o predică despre politica la nivel înalt. Dar mai întâi să-ţi sărbătorim revenirea.

Gesticulă, semn că audienţa luase sfârşit. Eu m-am grăbit să o ajut pe regină să se ridice, moment în care am simţit aceeaşi privire pătrunzătoare, care parcă îmi trecea prin piele şi-mi cerceta sufletul. Singurul pe care îl suspectam că ar fi interesat de sufletul meu era Wykeham, plecat acum să construiască zidurile de apărare la Windsor. M-am uitat repede în jur, hotărâtă să-l surprind pe cel care se făcea vinovat – şi l-am zărit. Era unul dintre însoţitorii lui Lionel, care se holba la mine de-a dreptul vulgar.

Am refuzat să-i întorc privirea. Nu mă lăsam intimidată. M-am uitat alene peste capetele oamenilor, ca şi cum aş fi căutat pe cineva cunoscut. În tot acest timp am fost conştientă că nu şi-a abătut nici o clipă privirea de la mine.

Cine era?

Fără să mă mai prefac, i-am întors privirea.

Cu siguranţă era un bărbat îndrăzneţ. Nici nu şi-a mutat privirea, nici nu mi-a zâmbit într-o încercare de a se scuza. Era mai în vârstă decât prinţul, iar după părerea mea cu cel mult zece ani. O faţă aspră, nu chiar de lepădat – dacă n-ar fi avut cutele acelea întunecate de la nas la gură. Nu, nu era un bărbat frumos. Am remarcat că era proaspăt bărbierit, nu chiar la modă, iar că părul brunet îi era tuns mai scurt decât în stilul obişnuit. Ochii nu aveau cine ştie ce culoare deosebită, mai degrabă o nuanţă închisă decât deschisă, dar privirea directă, fără nici un fel de jenă că ar fi putut fi descoperit că se holbează la una dintre domnişoarele din suita reginei. Maxilarul îi era marcat de o cicatrice mică, albă pe tenul puternic bronzat în timpul campaniei din care se întorsese. Veşmintele îi erau de bună calitate, dar practice, ca şi sabia cu lamă din oţel care nu avea nici o decoraţie. Cât despre bijuteriile pe care trebuia să le poarte un curtean, am observat că era singurul din tot grupul care nu avea nici una şi nu cred că din cauză că nu ştia ce însemnătate au, ci pentru că alesese să nu poarte nimic. Gura era doar o linie dreaptă. Mi-am imaginat că nu era genul care să împărtăşească secrete – cu excepţia cazului când voia să facă acest lucru.

Am tras concluzia că era mai degrabă soldat decât curtean. Şi nu. Nu îl cunoşteam.

Am ridicat întrebător din sprâncene, vrând să-l oblig să aibă o reacţie, iar el şi-a înclinat uşor capul. Mi-a făcut plăcere să îi ignor salutul, iar apoi m-am întors cu spatele la el ca să recuperez cartea de rugăciuni a reginei, care acum se îndrepta încet spre apartamentul ei, cu Lionel alături. I-am urmat, simţind aceeaşi privire fixă înfiptă în ceafă până am părăsit încăperea.

Ei! Nu îmi plăcuse prea mult de Lionel. De bărbatul din compania lui Lionel care avusese neruşinarea să mă privească întruna îmi plăcuse şi mai puţin. Avea prea multe părţi întunecate după gustul meu.

Regele a poruncit o sărbătoare regală. Era plăcerea lui să strălucească în mijlocul fastului în care juca cu siguranţă rolul central. Era o petrecere la care doar făcea câte un semn scurt spre muzicanţi sau spre cei care dansau şi nimic mai mult: nu era cine ştie ce privelişte care să alunge amintirea eşecurilor lui Lionel în Irlanda de pe chipul lui Eduard. Regele îi dădu o pungă cu bani lui Andrew Claroncel, menestrelul lui preferat, să se oprească din cântat chiar după ce abia începuse. Una peste alta se prefigura o seară lungă. M-am aşezat la masa invitaţilor speciali şi i-am aruncat o privire pătrunzătoare bărbatului care luase loc în dreapta mea.

Partenerul meu la acest ospăţ?

Bărbatul insolent din sala tronului. Aș fi putut pune rămășag pe toate blănurile mele că nu întâmplător locul lui era lângă mine. Cum de reușise să-l obțină? Îl mituise subtil pe valetul lui Eduard? Ochii lui îmi scrutară chipul – erau cenușiu închis, după cum am putut observa îndeaproape acum – extrem de cutezători, exact așa cum bănuisem de prima oară.

– Domniță Perrers.

A rămas în picioare până m-am așezat și din nou mi-a făcut plăcere să îl las să aștepte cât mi-am luat elegant poalele fustei și le-am aranjat cu grație. A așteptat, obligându-mă să recunosc că manierele lui erau impecabile. A făcut un gest curtenitor și s-a înclinat scurt în fața mea, apoi s-a așezat, dar mișcările sprintene și stăpânite îi erau surprinzător de armonioase. Așadar nu-și petrecuse toată viața în șa; reușise să-și însușească și calități de curtean în Irlanda.

– Știți cum mă cheamă, Sir, i-am răspuns eu cu un dezinteres calculat. Cum de știți?

– Sunteți cunoscută la curte, domniță. Vocea lui era mai lină decât mă așteptasem, iar răspunsul lui enigmatic și interesant. M-am gândit că încerca să-mi ascundă adevărul. S-a auzit de dumneavoastră și în Irlanda, a mai adăugat el.

Probabil că spera să-l întreb ce anume se vorbea despre mine. Nu voiam să-i fac pe plac. Mi-am ridicat pocalul și am băut din el.

– Nu știu însă, a insistat el imperturbabil, din ce familie proveniți.

Atunci mi-am amintit; trecutul mi-a invadat dezolant și sumbru mintea. Bârfele legate de copilăria mea. Copilul abandonat. Bastarda unei târfe și a unui țăran de rând. Punguța de bani care existase sau nu existase. Am dat din umeri. Nimic din toate acestea nu mai conta acum. Mă deranja însă că îmi stârnise aceste amintiri.

– Nu am familie, am comentat eu.

M-am întors cu spatele la el ca să schimb câteva cuvinte cu cavalerul între două vârste din stânga mea. Era uimitor câte subiecte de conversație aș fi putut dezvolta cu soldatul acesta vârstnic, care se uita chiorâș la mine, fiind mult mai interesat de mâncarea din fața lui. Am oftat, iritată de răspunsurile lui monosilabice. Ca să nu mai spun că n-a fost prea înțelept din partea mea să trag cu ochiul spre partenerul meu tăcut. Mă privea extrem de amuzat.

– Ei? Nu ar fi trebuit să îl bag în seamă, dar am făcut-o.

– Ați terminat? m-a întrebat el, arătându-și dinții într-un zâmbet care m-a făcut să redevin brusc precaută. N-aș fi crezut în veci că puteți purta o conversație atât de îngrozitor de plictisitoare, lady. Cred că Sir Ralph a adormit de interesantă ce era. Până și mie mi se pare aproape imposibil să mă prefac entuziast când aud vorbindu-se despre cât îi ia curții să se mute de la Havering în Turnul Londrei!

– Măcar eu am avut decența să discut cu vecinul de lângă mine, i-am întors-o eu. Dumneata ai eșuat lamentabil. Nu schimbase nici o vorbă cu domnișoara care stătea în partea cealaltă a lui.

De unde știam? Păi nu ascultasem...?

– Mă gândesc că ați dori să știți cum mă cheamă, a schimbat el brusc subiectul.

– Nu țin morțiș. Dar dacă tot trebuie să stăm împreună la masă... Cine sunteți? N-am mai rezistat. Oh, știam destul de bine cine e – îmi folosisem eficient timpul dintre audiență și ospăț – dar nu strica să-i mai râcâi puțin orgoliul. Dacă tot îmi știți numele, Sir, cred că ar fi pur și simplu de bun simț să vă prezentați. Și dacă tot ați aranjat să stați lângă mine...

Cu o licărire apreciativă în ochi, a așteptat până când un paj ne-a umplut din nou cupele cu un Bordeaux plăcut. A sorbit încet, apoi și-a lăsat cupa pe masă. Era rândul lui să mă facă să aștept. Puteam să-i zâmbesc, dar m-am abținut, bănuind că acest bărbat se pricepea de minune să detecteze punctele slabe ale prietenilor și dușmanilor deopotrivă și să profite de ele. Până acum n-aveam nici o idee în ce categorie mă încadram.

– Sunt William de Windsor, doamnă.

Am înălțat cu nepăsare din umeri, un gest pe care îl văzusem executat cu delicatețe de Isabella.

Nu l-am impresionat.

– Am lucrat în Irlanda pentru contele de Clarence.

Nu-mi spunea nimic în plus față de ce știam deja. Se uita la mine, zâmbitor, și spre jena mea mi-am dat seama că mă îmbujorasem.

– De ce mă fixați așa de insistent? l-am întrebat eu.

– Vă găsesc interesantă.

– Interesantă? Dar ce sunt eu, strategie de luptă?

– Cred că noi doi ne asemănăm, doamnă.

– Chiar așa? Eu nu văd nici o asemănare, William de Windsor. Sunteți mult mai drăguț decât mine!

Cu asta l-am lăsat mască. A izbucnit în râs.

– Iar dumneata ești mult mai directă decât am crezut. O trăsătură neobișnuită pentru o femeie. Din experiența mea, femeile sunt de obicei prefăcute.

– Eu nu. Bănuiam că experiența lui cu femeile era la fel de vastă ca și lățimea Tamisei în Tilbury. Spuneți-mi de ce credeți că ne asemănăm.

– Oh, nu cred. Nu încă, a zis și a ridicat pocalul, schițând un toast.

Iar eu m-am întors din nou cu spatele ca să înnod o altă conversație monotonă cu Sir Ralph, vrând să-i dau de înțeles lui Windsor că răspunsul lui nu-mi stârnise interesul. Dar adevărul e că mă contrariase. Știa și el. A așteptat până când cavalerul meu s-a afundat cu totul în talerul cu friptură și apoi a reluat conversația ca și cum n-ar fi fost deloc întreruptă.

– M-am răzgândit, domniță Perrers. Sunteți o femeie în care merită să am încredere, așa că o să vă spun ce trăsături comune avem. Amândoi suntem ambițioși.

M-am holbat la el.

– Amândoi suntem interesați.

Am tăcut în continuare, aruncându-i priviri pe deasupra potirului.

– Amândoi ne-am ridicat de jos.

Nu aveam ce să spun. Ce voia să insinueze?

– Nu aveți nimic de obiectat până acum, domniță Perrers?

– Amândoi ne-am ridicat de jos, Sir?

– Potrivit aparențelor, da. Tatăl meu era un cavaler neînsemnat, care nu a reușit niciodată să-și facă un nume. Windsor din Greyrigg, o gârlă săracă în Westmoreland, în care n-ai să găsești altceva în afară de oi și ploaie. Am părăsit Greyrigg cât de repede am putut și m-am înrolat, visul oricărui băiat ambițios. Faimă, noroc, avere – asta am vrut și asta am căpătat. Am luptat la Poitiers, unde m-am remarcat. În ultimii ani mi-am legat soarta de Lionel. N-o fi el perfect, dar eu îl consider cel mai destoinic dintre toate odraslele regelui.

Eu am izbucnit în râs când l-am auzit criticând atât de vădit familia regală, fără să se teamă că cineva ar putea trage cu urechea, în timp ce privirea lui Windsor se îndreptase către locul unde Lionel stătea lângă regină, delectând-o cu glume. Apoi a revenit la mine.

– Amândoi ne-am făcut un rost pe lume. Dumneata ca domnișoară din suita reginei – faptul că rostise atât de indiferent aceste cuvinte mi-a confirmat faptul că știa exact de natura relației mele cu regele – iar eu drept unul dintre consilierii lui Lionel.

– Și pe mine mă interesează acest subiect, Sir William, pentru că...?

S-a încruntat.

– Dacă stau să mă gândesc bine, nu sunt sigur. Dar dintr-un oarecare motiv am senzația că împreună norocul ne va surâde.

Acum reușise să îmi stârnească curiozitatea, așa că am ridicat sprâncenele, arătându-mă ușor interesată.

– Eu mă pricep de minune la luptă și la administrarea situațiilor conflictuale, a continuat el fără nici un pic de modestie. Dumneavoastră ce înzestrări aveți? Cât de tare vă va străluci steaua?

M-am înroșit. Aluzia era evidentă, privirea lui la fel de ascuțită precum cuțitul de dezosat al jupânului Humphrey, dar am refuzat să-i cad în cursă și să devin indiscretă.

– Cred că steaua mea va străluci și fără ajutorul dumitale, Sir.

– Nu la fel de puternic sau de repede ca a mea, domniță. Serviciul militar permite unui bărbat destoinic și ambițios să strângă o avere considerabilă.

– Prin corupție, bani de răscumpărare și jafuri? Mă interesasem și eu.

A râs, scoțând niște sunete vesele care acoperiră parțial zarva din jurul nostru, fapt ce a atras câteva perechi de ochi în direcția noastră.

– Ați tras cu urechea la bârfe, domniță Perrers.

– Așa am făcut, Sir William.

– Și știați încă de la început cum mă cheamă.

– Bineînțeles.

– Ei, nu vă pot învinovăți pentru asta. Este bine să fii prevăzător ca să știi cu cine ai de-a face.

– Neîndoielnic, am spus, apoi m-am aplecat puțin ca să-i șoptesc la ureche. Dar nu mă voi alia cu dumneavoastră.

Și-a petrecut următoarele minute să taie o bucată de friptură de vită, din care mi-a oferit și mie câteva îmbucături. Am clătinat din cap.

– Ce vă doriți dumneavoastră, domniță Perrers?

– Nu înțeleg la ce vă referiți, domnule.

– Păi nicidecum nu vorbeam de alegerea dintre friptura de vânat sau cea de vită – apropo, cea de vită e excelentă, ar trebui să gustați. Dacă sunteți o femeie rațională – și cred că sunteți – atunci trebuie să vă gândiți unde veți fi peste zece ani. Nu dețineți o poziție pe viață, nu-i așa? Aș îndrăzni să spun că ați putea număra restul anilor pe care îi veți mai petrece la curte pe degetele de la mâinile dumneavoastră excepțional de capabile. Viața este scurtă, nu-i așa?

Și pentru că înțelegeam perfect ce voia să spună, și nu se referea deloc la lungimea vieții mele, i-am urmat privirea în direcția regelui, care stătea sprijinit de scaun și îl asculta pe Lionel care se scuza întruna. Eduard arăta bine și era relaxat, dar atingerea anilor era necruțătoare. Cât despre Philippa, viața ei atârna de un fir de păr. William de Windsor avea dreptate, naiba să-l ia. Poziția mea nu avea nici o siguranță aici.

De altfel, o știam și eu. Teama de care nu scăpasem niciodată începuse din nou să se strecoare în viața mea, mocnită și sâcâitoare ca un dinte stricat.

– El nu va trăi la nesfârșit, domniță Perrers. Și ce veți face după aceea?

Am simțit că mi se taie respirația de revoltă, iar frica îmi fu înlocuită de furie că acest bărbat îmi putea citi gândurile.

– Dar ce vă privește? l-am repezit eu. Văd că acolo în Irlanda ați fost foarte bine informat. Indignarea mă făcuse să-i vorbesc pe un ton ostil.

Nu păru deloc afectat.

– Trebuie plătit un preț dacă doriți să răzbiți în viață.

– S-ar spune că v-ați descurcat bine pentru o persoană destul de neînsemnată.

– Oh, nu. Nu este adevărat. Sunt abia la început. O să mai urc multe trepte pe această scară.

Câtă aroganță! Prima impresie nu mă înșelase. Nu îmi plăcea de acest William de Windsor. L-am studiat pe Eduard, amintindu-mi reacția lui față de proasta cârmuire a lui Lionel în Irlanda, de disprețul care i se întipărise pe chip când își aruncase ochii peste însoțitorii lui. Mi-a făcut plăcere să-i învârt cuțitul în rană lui Windsor.

– Cred că vă înșelați, Sir. Regele nu vă place.

– Poate nu mă place, dar are nevoie de mine.

Tocmai sorbeam o gură de vin și m-am înecat. Chiar nu-i venea nimic de hac?

– Ca să ce?

– Să mă ocup de Irlanda. Nu-i o treabă pentru fitecine. Regele are încredere în deciziile mele. Poate că nu-i plac, dar mă va trimite înapoi în Irlanda şi-mi va da şi mai multă putere decât am avut sub comanda lui Lionel.

– Sunteţi atât de sigur de toate! l-am ironizat eu.

– Ba nu sunt, a răspuns el vesel, câtuşi de puţin afectat. Sunt extraordinar de perspicace. Luaţi aminte la sfatul meu, domniţă Alice! Aveţi grijă de viitorul dumneavoastră!

După discuţia aceasta nejustificat de familiară şi-a dedicat restul serii domnişoarei din partea cealaltă, iar eu a trebuit să mă mulţumesc cu priveliştea umerilor lui perfect acoperiţi cu mătase şi să rămân la mila lui Sir Ralph care înfuleca friptură cu pâine de parcă ar fi fost ultima lui masă şi să casc de plictiseală. Asta a durat până când mesele au fost golite, iar William de Windsor m-a aşteptat când ne-am ridicat să ieşim din sală.

– Mai doriţi şi alte sfaturi pline de înţelepciune, domniţă Perrers?

– Mă îndoiesc.

Eram destul de enervată şi intrigată peste măsură, n-aveam nici un chef să fiu amăgită de lupul acesta care nu se deranjase nici măcar să-şi pună haine de mieluşel.

– Cine este duşmanul dumneavoastră? Şi să nu-mi spuneţi că n-aveţi nici un duşman.

– Probabil că dumneata.

– Eu nu vă sunt duşman, domniţă Perrers! Gândiţi-vă la alte persoane care v-ar face rău.

– Şi dacă am?

– Staţi în gardă. Fiţi mai deşteaptă decât duşmanul. Ăsta e cel mai bun sfat pe care vi-l pot da. Iar dacă vreodată aveţi nevoie de ajutor să ţineţi un duşman la distanţă, puteţi să vă bazaţi pe mine. Nu lăsaţi ca animozitatea aceasta nejustificată pe care o simţiţi faţă de mine să vă influenţeze. S-a înclinat şi mi-a sărutat mâna, iar eu de-abia m-am stăpânit să nu mi-o smulg. Şi nu, nu sunteţi drăguţă. Dar jur pe Dumnezeu că sunteţi cea mai remarcabilă femeie pe care o cunosc. Ce vârstă aveţi?

Sfântă Fecioară!

– Am douăzeci şi doi de ani. Iar dumneavoastră, Sir?

– Treizeci şi şapte! a răspuns el cu promptitudine.

– Şi sunteţi căsătorit, Sir? am întrebat eu cu seninătate dintr-un impuls, în timp ce degetele lui calde îmi strângeau cu fermitate mâna.

– De ce? A ridicat o sprânceană.

– Mă întrebam dacă aveţi un fiu care să moştenească toată această avere pe care intenţionaţi să o faceţi.

– Nu. Nu am. Nu sunt căsătorit.

– Bine. Altfel aş fi compătimit-o pe săraca doamnă care s-a măritat cu dumneavoastră.

Rânjetul lui mi s-a părut tăios și neliniștitor de atractiv.

Nu mai știu ce am mâncat atunci. La fel de probabil este ca menestrelii să nici nu-și fi deschis gurile să cânte, la cât de atentă am fost la ce se întâmplase între timp în jurul meu.

Schimbul meu de replici cu William de Windsor la ospățul organizat în cinstea lui Lionel a fost în public din păcate, și mi-aș fi dorit să nu fi avut loc. Nu din cauză că spusesem sau făcusem ceva nepotrivit. Din contră, m-am abținut în prezența acestui cavaler pe care l-am considerat mai mult decât periculos. Am descoperit însă că reacțiile pe care mi le stârnise erau schimbătoare. Nu doream să vorbesc despre el.

– Ce-a avut haimanaua aceea de Windsor de vorbit cu tine? Cu ochi de vultur ca întotdeauna, Eduard, care supraveghea cine cu cine vorbea, nu-și pierdu timpul cu prea multe întrebări, ci mă bombăni de îndată ce m-am așezat în mijlocul patului său, înainte de a mă alinta cu vreo dezmierdare. Poate că în întrebarea lui directă era și un dram de gelozie. Cei din neamul Plantagenet știau să-și păzească spatele.

– Nimic, am răspuns, cu mâinile frumos lăsate în poală. Nimic în afară să se laude cât de mare și tare e el. Omul ăsta nu vorbește decât despre persoana lui.

Nu era chiar adevărat, dar destul de aproape.

– Hmm. Eduard se încruntă îngrijorat. Începuse să-mi desfacă încet cosițele împletite, deși nu cred că mintea îi stătea la plăcerile trupești. Windsor reușise să pătrundă până și în dormitorul regal. Ce părere ai despre el?

– Nu-mi place de el.

– Nici mie. Crezi că o să guverneze cinstit?

– Mă îndoiesc.

Eduard râse înfundat.

– Un răspuns pe șleau. O să-mi fie loial?

– Da, dacă asta îi va aduce bani și putere. Mai mult de atât nu puteam spune.

– Am impresia că l-ai citit destul de bine într-un timp foarte scurt. Se încruntase din nou, acum din cauza mea.

– N-a fost prea greu, am zâmbit eu cu candoare. E cel mai lăudăros om pe care l-am cunoscut până acum. Crede că ai nevoie de el – ca să-l trimiți înapoi în Irlanda. S-a încruntat și mai tare, așa că mi-am întors capul să-i sărut mâinile înfășurate în părul meu. O să ai nevoie de el?

– Nu-s sigur. Cred că e prea ambițios.

Așa mă gândeam și eu și nu din aceleași motive.

Wykeham, întors la curte cu ocazia ospățului, a fost mai puțin decât politicos. Drumurile ni s-au încrucișat după slujba de a doua zi dimineață. Nu el o ținuse, ci stătuse în spatele unui mic grup de curteni. L-am remarcat

când m-am uitat peste umăr să văd dacă Windsor era prezent. Am zâmbit foarte mulțumită după ce m-am lămurit că nu era. În schimb era Wykeham. Mă aşteptase special.

– Am remarcat că Windsor a pus ochii pe dumneata, a zis el fără nici un alt preambul.

– Şi eu mă bucur să vă revăd, Wykeham! am replicat eu. Nu sunteți măcar un pic bucuros să mă întâlniți? Ascensiunea lui Wykeham fusese extraordinară: era episcop de Winchester şi Lord cancelar al Angliei – într-adevăr nişte ranguri foarte înalte pentru un om al cărui principal interes era să calculeze exact unghiul în care trebuia construit contrafortul astfel încât castelul să nu se prăbuşească peste soldații ghinionişti. Mi-a făcut plăcere să îl zgândăresc puțin pentru impertinența lui. Sau acum sunteți prea important ca să vă mai pierdeți timpul cu una ca mine?

– Doamnă, fiecare conversație cu dumneavoastră este o adevărată experiență. Wykeham refuză să-mi bage în seamă înțepătura. De ce credeți că vă dă târcoale Windsor?

– Asta face? am oftat. Habar n-am.

– O să vă spun eu de ce. Ca să ajungă la rege.

– Păi în acest caz n-o să reuşească. Eu nu-s prietenă cu oameni ca Windsor. Mă considerați atât de naivă încât să mă las linguşită şi dusă cu preşul de orice ambițios obraznic care încearcă să devină ofițer?

L-am fixat cu privirea, sperând să-şi ceară scuze. Noul cancelar al regelui nu îşi ceru scuze.

– Consider că nu aveți experiență să tratați cu un om de teapa lui.

Wykeham mi-a enumerat, făcând pauză după fiecare cuvânt şi subliniind cu fiece pas care răsuna cu ecou:

– Este orgolios, nemilos, avar, ambițios, oportunist şi în general nu respectă nici un principiu.

– Ați omis să spuneți că este şi talentat. Am zâmbit, în timp ce el mă privea fioros. Şi cine nu se face vinovat de aceste calități, atât de utile la curte, milord?

Wykeham s-a întunecat de tot.

– Chiar şi dumneavoastră, Sir. După părerea mea, mândria şi ambiția au jucat un rol important în faptul că un preot a fost numit lord cancelar.

Am făcut o reverență, apoi, cu un foşnet de fuste, am plecat lăsându-l la uşa apartamentului reginei.

Philippa şi-a țuguiat buzele.

– N-am încredere în el. Mă mir că Lionel îi apreciază compania în mod deosebit.

– Nu ştiu nimic, milady, am răspuns eu.

– Nu ți-a făcut plăcere să stai lângă el la petrecere?

Am tras aer în piept. Scăpase neobservată conversația noastră *măcar* de o singură persoană?

– Nu. Nu pot să zic că da, milady.

O companie plăcută? Amuzant? Fusese cât se poate de sinistru modul în care reușise să-mi stârnească toate temerile, să-mi submineze toate lucrurile pe care le construisem cu grijă. La douăzeci și patru de ore de la întâlnirea noastră, totul îmi era la fel de clar ca și clopotul ceasului lui Eduard. Nimeni nu-l plăcea și nici nu avea încredere în William de Windsor.

Întrebarea pe care eram mânată să mi-o pun era: și eu?

William de Windsor avea obiceiul nesuferit de a-mi pătrunde în gânduri, nesocotind încercările mele de a-l alunga de acolo.

Eram prezentă, alături de regină, când Eduard l-a convocat pe Lionel, flancat de Windsor, la un consiliu de război, să dezbată problema spinoasă a administrației irlandeze. Philippa nu se mai arătase de mult interesată de chestiuni care țineau de afaceri sau politică, dar se temea pentru Lionel, se temea de temperamentul vulcanic al soțului ei, așa că se așezase și ea la masa consiliului. Eu eram destul de mulțumită. Cum aș fi putut găsi un motiv să fiu aici și să-l privesc pe Windsor în acțiune, dacă regina nu mi-ar fi ușurat sarcina? Voiam să aud scuzele lui Windsor pentru modul în care se implicase în problemele irlandeze. Voiam să-l văd cum se zvârcolește.

Regele a vorbit pe șleau, fără să-i pese de nimic sau să aibă vreo jenă.

– Fir-ar să fie de treabă, Clarence! Credeam că toți fiii mei au coloană vertebrală.

– Dar știți cum e să fii acolo? a protestat Lionel, puțin cam prea vehement după părerea mea. Irlandezii sunt de neîmblânzit. Englezii născuți în Irlanda sunt loiali coroanei engleze doar când le convine. Singurii oameni pe care te poți baza sunt englezii născuți în Anglia, dar și ei, absolut toți, nu-s decât o gloată de ticăloși mișei.

– Așadar, tu ai stat pavăză între ei! Ai lăsat provincia în haos și ai dat bir cu fugiții, lăsându-i să se bălăcească în propriul lor sânge.

– M-am temut pentru viața mea.

Chipul drăguț al lui Lionel era supărător de înfumurat.

– Mă așteptam să comunici cu ei, să-i faci să aibă încredere în tine! Și să nu te aud că-i iei apărarea, se întoarse el la Philippa, care îi pusese mâna pe braț lui Eduard, încercând să-i stăvilească tirada. Fiul tău e un laș. Ești un papă-lapte, Lionel. Cu cât se mânia mai tare, cu atât devenea mai rece, mai îmbătoșat, buzele i se albeau, iar ochii îi scăpărau glacial. Pe vremea mea...

Mi-am mutat privirea spre William de Windsor. Părea extrem de concentrat asupra lambriurilor sculptate din spatele umărului drept al regelui. Cum de meritau atâta atenție frunzele și cârceii? Apoi privirea lui s-a îndreptat asupra mea... dar nu mi-am putut da seama ce gândea în acel moment. Furie, toană sau poate o distanțare rece – mi-era imposibil să înțeleg, dar m-am simțit dintr-odată foarte lucidă. Mi-am coborât privirea spre palmele mele împreunate.

– Ca să nu mai zic de armată. Regele trase un pumn cu toată forța în masă, de săriră toate cupele de metal. Am auzit că soldații mei comit violuri și jefuiesc în numele meu. Am auzit că sunt obligați să fure ca să aibă din ce să trăiască. Ce s-a-ntâmplat cu sumele pe care le-am direcționat către Irlanda? Ce s-a întâmplat cu taxele? În buzunarele cui au dispărut toți banii ăștia? Fără nici un avertisment, Eduard se răsuci în scaun și-și schimbă ținta. Despre *tine*, Windsor, n-am auzit nimic de bine.

Ce avea de spus William de Windsor în apărarea lui? Așteptam cu sufletul la gură. Îmi doream să iasă victorios din această confruntare sau să fie îngropat sub acuzațiile lui Eduard? Nu știam.

Windsor nici nu a clipit măcar, trăsăturile lui aspre fiind un exemplu de stăpânire de sine. Șiret, nu a încercat să se scuze și nici n-a răspuns agresiv, așa cum o făcuse Lionel. Nici n-ar fi trebuit să mă mir.

– Recunosc că sunt anumite probleme în provincie, a răspuns el. Eu doar execut ordinele, Sire, cât mă pricep mai bine. Am fost plătit ca să-mi fac datoria. Lordul Clarence este locotenentul regelui, el deține autoritatea. Eu sunt doar un biet supus al coroanei.

Un exemplu perfect de declarație de nevinovăție.

– Văd că nu vrei să-ți asumi nici o vină, Windsor, reacționă destul de rapid Lionel.

– Înțeleg că nu ai întreprins nici o acțiune de capul tău, spuse Eduard în timp ce îi făcea semn fiului său să tacă din gură.

– Nu, Sire, a răspuns netulburat Windsor, cel puțin aparent, de disprețul regelui sau de furia lui Lionel. Împotriva voinței mele, pe mine mă câștigase de partea lui.

– Ești de părere că Irlanda reprezintă o cauză pierdută?

Windsor s-a gândit mult, de parcă era prima dată când medita la așa ceva, studiindu-și palmele pe care le întinsese pe masa de consiliu. Dacă ar fi răspuns că da, l-ar fi supărat pe rege, dacă ar fi răspuns că nu, atunci scuzele lui Lionel ar fi fost sabotate chiar de unul dintre ofițerii lui. Ce cale avea să aleagă? Windsor își ridică privirea și jucă totul pe o carte.

– Nu, Sire. Nu cred.

Nu aruncase nici o privire către Lionel. Știuse încă de la început ce va răspunde. Își planificase deja viitorul, care îl includea sau nu pe Lionel. Doar recunoscuse că era ambițios și că își cunoștea foarte bine interesul, nu? Poate că uitase să menționeze că n-avea nici scrupule, dar mi-am dat seama și singură de asta.

– Irlanda este periculoasă, imprevizibilă, declară Windsor. E în pragul unei revolte. Cred însă că situația poate fi ameliorată. E nevoie doar de mult tact.

– Iar tu ești în stare să te ocupi. Regele nu precupeți nici un efort să-și mascheze dezgustul.

– Da.

– Contra cost, bănuiesc.

– Exact, Sire, aprobă Windsor. Având suficientă putere și bani în spate, voi putea să remediez situația din Irlanda.

– O să mă mai gândesc...

Eduard începu să analizeze situația. Bătea cu degetele în marginea mesei. Deliberarea s-a prelungit într-o tăcere nesfârșită și stânjenitoare și în cele din urmă renunță și la bătutul în masă. Privirea lui, întoarsă spre fereastra cu vitralii, părea că este din ce în ce mai tulburată. Cei strânși în jurul mesei începură să se foiască pe scaune. Regele nu se pronunță nici acum. Am observat cum oamenii începuseră să schimbe priviri pe furiș în jurul mesei, iar Eduard continua să stea nemișcat, pierdut printre gânduri.

– Eduard! Philippa îi atrase atenția. O mână pe brațul lui. După care a spus, aparent schimbând subiectul: Eduard! Trebuie să-i găsim lui Lionel o altă soție.

Regele a clipit de parcă tocmai s-ar fi retras un pas în spate de pe buza unei prăpăstii adânci.

– O soție! Da, da. Trebuie să-i găsim. Mă gândesc. Se răstise din senin, deși știam că recăsătorirea lui Lionel după moartea tinerei lui soții cu trei ani în urmă era acum o chestiune de politică. O soție dintr-o familie regală însemna o posibilă nouă alianță. Dar mai întâi să rezolvăm cu chestiunea cealaltă... Eduard se încruntă; ezita.

– Pe cine veți trimite, Sire? întrebă Wykeham, care până atunci fusese doar un observator tăcut al confruntării între capetele regale și al nehotărârii de la final. Cine doriți să plece în Irlanda?

– Mă mai gândesc până mâine. Eduard se ridică în picioare și toată lumea îi urmă exemplul, cu excepția reginei. O să chibzuiesc bine, Windsor. Tu, Lionel, să vii mâine la mine, iar eu cu maică-ta o să ne gândim la avantajele unui nou mariaj...

Consiliul se terminase, nu se discutase prea mult, în schimb mulți își făcuseră sânge rău și nici nu se ajunsese la vreo concluzie. Eram convinsă că, în tinerețea lui, Eduard n-ar fi permis așa ceva. Am ajutat-o pe Philippa să se ridice în picioare și am surprins peste umărul ei privirea victorioasă a lui William de Windsor. Regina a remarcat-o și ea.

Nu a spus nimic, dar m-a strâns de mână cât a putut ea de tare.

După slujba de a doua zi de dimineață l-am găsit pe Windsor sprijinit într-o poziție studiată de peretele dinspre apartamentele reginei.

– Domnița Perrers. În sfârșit.

Plecăciunea pe care a făcut-o a fost un exemplu de eleganță. Sau nu era decât o șaradă? Neștiind ce să cred, am îndoit foarte puțin genunchiul, schițând o reverență. Regina m-ar fi mustruluit pentru lipsa de maniere.

– Sir William. Nu v-am văzut la slujbă.

– Explicația este, domniță Perrers, că nu am fost acolo. Unde vă duceți?

Am tresărit.

– De ce?

– Mă gândeam să vă însoțesc.

– În ce scop?

– Câtă grație! M-am gândit mai bine la dumneata, domnișoara din suita reginei – și la alte chestii. Oh, era un adversar de temut! Permiteți-mă să vă însoțesc și veți descoperi singură acest motiv.

– Cum doriți. Am luat-o înaintea lui în drum spre regină, dar nu pentru mult timp. A iuțit pasul și în scurt timp mă ajunsese din urmă, ba chiar era mult mai aproape de mine decât aș fi dorit. M-am prefăcut că îmi aranjez mâneca. Poate că dacă veneați la slujbă, rugăciunea v-ar fi ajutat să vă meargă bine în viitor.

– Credeți? Eu mă îndoiesc.

– Poate să vă spovediți? Se spune că face bine la suflet.

– Mi se pare că rolul confesiunii e exagerat. *Dumneavoastră* sunteți cea care ar putea face mult mai multe pentru viitorul meu, domniță Alice.

– Eu? Acum am catadicsit să-i arunc o privire. Ce-aș putea eu să fac?

– Să-l convingeți pe rege să mă trimită înapoi în Irlanda, ce altceva...

Cu adevărat perplexă, m-am oprit și m-am întors să mă uit la el, remarcându-i sclipirea cutezătoare din ochi.

– Nu înțeleg de ce ați dori să reveniți în locul în care s-a petrecut acel dezastru.

– Dezastru? Nu există așa ceva. Aveți încredere, domniță Perrers, și spuneți-i regelui că eu sunt omul de care are nevoie. Avantajele de a avea un om cu calitățile mele acolo, la fața locului, sunt de neprețuit. Îi veți spune?

N-aveam chef să-l sprijin. Doar să-i testez reacțiile.

– Nu.

– De ce?

Știam mai multe decât îi spuneam. Să-i spun? Sau mai bine să-l las să descopere singur. Nu, o să-i picur încet niște venin în ureche: o să-mi facă plăcere să văd cum toată acea fațadă impenetrabilă se prăbușește.

– Nu are nici un rost să merg la rege ca să vă susțin cauza, Sir William.

S-a pus rapid în gardă. Îi zâmbeam cu seninătate. Regele îl va desemna pe contele de Desmond drept noul guvernator.

– Poftim? Oh, chiar era șocat, renunțase la atitudinea politicoasă. Poftim?

– Desmond. Regele îl va numi pe el noul său locotenent, am repetat eu.

– Chiar așa, pentru numele lui Dumnezeu!

– Este un om de-o condiție bună și cu principii înalte, am mai adăugat eu un strop de venin.

– Și cu inteligența unei gâze. Bine că m-am descurcat să scap de Lionel ca să mă aleg cu Desmond!

Singurul semn de furie pe care l-am văzut pe chipul lui a fost un rictus al buzelor, după care Windsor m-a depășit în viteză.

Am râs de succesul pe care îl avusesem întărâtându-l.

– Acum mi-e clar că nu de dragul meu căutați să fiți în preajma mea, Sir William, am strigat în urma lui.

La care el a mărșăluit imediat înapoi, încruntat, dar altfel se stăpânea formidabil de bine.

– Iertați-mă – deși comportamentul meu a fost, cred, absolut de neiertat, zise el repede.

– A fost, da.

Windsor mi-a luat mâna și mi-a sărutat vârful degetelor, dar era cu mintea în altă parte.

– Cel puțin Desmond – asta dacă nu s-a schimbat radical în ultimele luni – mă va lăsa pe mine să pun lucrurile în ordine. Putea fi și mai rău. Puteam să mă căpătuiesc cu vreun țap băgăcios care să nu fie în stare să recunoască o insurecție nici dacă îi bătea la ușă...

După care a luat-o din nou din loc, înainte să mai apuc să mai spun ceva.

A doua zi de dimineață Windsor a venit la slujbă. Mi-a întors privirea într-o parodie de pioșenie, fiind absorbit de ridicarea ostiei și a potirului. M-a impresionat cu atitudinea aceea de spășire aparentă în prezența Domnului.

Până la sfârșit. Rânjetul îi era de-a dreptul satanic.

Fusesem impresionată și din multe alte motive.

Eduard m-a surprins. Fără să-mi ceară părerea, i-a ordonat lui Windsor să se întoarcă în Irlanda pentru a-l ajuta pe noul guvernator numit, contele de Desmond. Am tras concluzia că dorise să echilibreze subtil situația, mulțumind pe toată lumea și punând un om capabil ca mână dreaptă a lui Desmond. Negreșit, o mișcare politică înțeleaptă. Așadar, Windsor urma să plece. Nu-mi dădeam seama dacă să mă simt ușurată sau dezamăgită că o influență atât de supărătoare avea să fie înlăturată din viața mea. Decizia mă surprinsese peste măsură.

– Credeam că nu-ți place de el, i-am spus lui Eduard când mi-a zis că intenționa să-l trimită pe ticălosul afurisit, dar inteligent, în Irlanda unde, cu puțin noroc, avea să primească exact ce merita, adică o sabie înfiptă drept în inimă de un rebel irlandez.

– Nu-mi place. Dar știe ce se petrece-n Irlanda.

– Și nu te temi că o să profite de încrederea ta pentru propria lui pungă?

– Ba sigur că asta va face. Dar nu înseamnă că nu e un bărbat destoinic.

– O să plece în curând? l-am chestionat eu în continuare.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. În Dublin situația e încordată.

Așadar, vizita lui William de Windsor la curte avea să fie una scurtă. Călătorie sprâncenată! i-am urat. Dar aveam de gând să fac în așa fel încât să-l mai văd înainte de a pleca. Ce motive aveam? Chiar nu puteam fi rațională?

Habar n-aveam. Iar cu logica stăteam și mai prost.

*

Nu știam unde l-aș putea găsi. M-am prefăcut că mă doare un dinte ca să pot lipsi de la întâlnirea din solar și am încercat toate posibilitățile, unele dintre ele de-a dreptul absurde. La capelă – puțin probabil – grajduri, sala tronului, un grup de cavaleri, într-una dintre anticamere. Nici urmă de el. Oare plecase deja când de abia se crăpase de ziuă, profitând de ordinele regelui ca să revină cât mai repede la sursa care să-i hrănească ambițiile?

În mod inexplicabil îmi simțeam inima grea.

Fraiero, m-am mustrat eu. Nu-nseamnă nimic pentru tine, e doar un ghimpe care ți s-a înfipt pe sub piele. Nu și-a făcut timp nici măcar să-și ia la revedere. Te place la fel de puțin cât îl placi și tu pe el.

Dar cu toate astea îmi făcuse o plăcere nemaipomenită să ne înțepăm reciproc fără milă.

M-am întors la grajduri, unde mi s-a spus că nu plecase. Murgul lui sprinten era încă acolo, ca și animalele de povară. Așadar unde era? Poate în camera vreunei curve. Puțin probabil. Unde ar fi ales să-și petreacă ultima zi la curte?

Și mi-am dat seama.

În câteva minute stăteam cu urechea lipită de ușă în afara camerei. În spatele ușii auzeam un murmur de voci. Îmi era greu să disting cuvintele, dar m-am decis să stau acolo să mă lămuresc, întrebându-mă în continuare de ce însemna atât de mult pentru mine. Înainte de a mă decide asupra unui răspuns care să nu-mi întărească sentimentul că mă amăgesc singură, ușa s-a deschis, iar pe coridor a ieșit chiar personajul pe care îl urmăream. Fusese într-o întrevedere cu vistiernicul lui Eduard. Păi sigur că discutase despre finanțe...

– Domnița Perrers în carne și oase! Se înclină în fața mea.

– Sir William. Am făcut și eu o reverență.

– Plec mâine.

– Știu.

– Și m-ați căutat ca să vă luați la revedere. Ce frumos din partea dumneavoastră!

– Nu de asta am venit.

– Ați putea să-mi faceți ultima noapte petrecută aici de neuitat. Asta dacă nu aveți deja alte planuri.

Am încremenit și toate simțurile mi-au intrat în alertă, ca un iepure ochit de ogari care aleargă mâncând pământul să-și salveze pielea. Mi-am repetat în minte invitația aceea monstruoasă – cum de îșsi permitea să presupună așa ceva, cum de îndrăznise să-mi interpreteze atât de greșit intențiile! – iar primul meu instinct a fost să urmez exemplul nefericitului de iepure cu câinii pe urmele sale. Dar mâna lui Windsor îmi apucase deja cotul și ne îndreptam împreună spre firida uneia dintre ferestrele însorite. Pielea mi se încălzise acolo unde mă atinsese și știam cât de roșie trebuie să fi fost în obraji. Mi-am spus că din cauza disprețului pe care îl resimțeam pentru acest bărbat care nu voia decât să mă batjocorească și să mă

denigreze. Nu – nu îi permiteam să-mi dicteze acțiunile, la fel cum nu aveam să îi accept niciodată propunerea atât de scandaloasă. M-am tras de lângă el, șocată de reacția fizică de moment, când m-a prins de talie, așa că i-am răspuns glacial.

– Credeți că aș veni în patul dumitale, Sir William? Credeți că mi-aș trăda regele?

– Nu știu. Ați face așa ceva?

– Nu toți suntem lipsiți de principii.

– Oh, cred că majoritatea suntem, într-o măsură mai mică sau mai mare. Era un ecou penibil a ceea ce îi spusesem eu lui Wykeham. Mă privea cu nerușinare. E un amant bun? Vă satisface?

– Sunteți un nerușinat, Sire. Și nu îmi voi trăda regele.

Nu, nu îl voi trăda pe Eduard pentru unul ca William de Windsor, dar era al naibii de atrăgător cu toate obrăzniciile lui. Și m-a surprins cu schimbarea bruscă de direcție, lucru pe care aveam să constat că îl făcea frecvent, ca o strategie de amețire a adversarului.

– Așa este, nu îl veți trăda. Vreți să faceți ceva pentru mine, domniță Perrers?

– Ce doleanțe mai aveți în afară de a mă atrage în patul dumneavoastră?

– Să mă țineți la curent cu discuțiile de la curte și cu orice schimbare în politica regelui în privința Irlandei.

Așa deci! Avea interese politice, nu personale. Mâhnită puțin de rapiditatea cu care îmi respinsese farmecele, l-am întrebat:

– Cât de mult vă doriți acest lucru?

– Vreți să vă plătesc?

Am schițat un zâmbet afectat.

Iar William de Windsor m-a sărutat. Nu a fost un sărut pasional sau plin de afecțiune, ci o apăsare fermă a buzelor pe colțul gurii mele, ca o promisiune a ceea ce ar putea urma.

Răspunsul meu absolut instinctiv a fost să-i trag o palmă peste obraz.

Windsor a izbucnit în râs.

– Vai, dulce Alice! Ce scăpare de sub control!

– Ce lipsă de respect! Eram șocată la fel de mult atât de acțiunea lui, cât și de a mea, și m-am chinuit să-mi recapăt calmul. Inima îmi bătea cu repeziciune, sângele îmi clocotea în vine, și nu din cauză că stăteam chiar în bătaia soarelui. Înțeleg că v-ați cizelat manierele printre târfele din Dublin.

– Îmi adaptez manierele în funcție de interlocutor, doamnă.

M-a dezbrăcat din priviri cu nerușinare. Orice brumă de control mi s-a dus pe apa sâmbetei. Am vrut să-l lovesc din nou rapid, dar m-a prins de încheietură și mi-a dus mâna la gură, apoi mi-a sărutat pielea netedă în locul în care sângele îmi pulsa ca toba unui soldat.

– Furtunoasa Alice! Dar acum să vorbim serios. Mi-a dat drumul la mână la fel de repede cum mi-o prinsese. Să mă țineți la curent. Și puneți mâna pe tot ce apucați. Fără rege sau regină care să vă apere, dușmanii

dumneavoastră s-ar năpusti și v-ar înghiți cu totul. Dacă nu doriți să reveniți în mocirlă, eu zic să vă umpleți sipetele acum.

– Nu sunt atât de meschină.

– Femeie, e vorba de supraviețuire. Dacă nu aveți grijă de propria persoană cât puteți, nimeni altcineva n-o va face. Iar dacă vă puneți problema că ați fi meschină, să vă gândiți așa: Cine o să mai dea doi bani pe dumneavoastră în ziua în care Eduard va părăsi această lume?

Am scuturat din cap, oripilată de imaginea pe care mi-o implântase atât de puternic în minte.

– Răspundeți-mi, Alice.

Preț de o clipă am zărit compasiune pe chipul lui. Nu-mi convenea deloc situația, dar i-am mărturisit adevărul.

– Nimeni.

După moartea Philippei și a lui Eduard, Prințul avea să fie încoronat, iar Joan cea frumoasă avea să-i devină consoartă. Eu nu mai aveam ce să caut la curtea lui Joan.

– Credeți că o să fiți domnișoară în suita târfei Joan? m-a întrebat Windsor.

Cuvintele lui crude m-au speriat pentru că îmi oglindeau perfect propriile gânduri, dar mă făceau să înțeleg și mai bine situația dificilă în care aveam să mă găsesc. Era ultimul lucru pe care puteam să-l prevăd. Cât stătea în Aquitania nu aveam motive să mă tem de ea, dar odată întoarsă în Anglia nu mi-ar fi fost prietenă. Mi-am adus aminte de remarca ei batjocoritoare. De disprețul ei pentru toți cei care nu erau de viță nobilă. De cât de tare mă desconsidera.

– Nici măcar viitorul fiilor dumneavoastră nu va mai fi sigur. La *asta* v-ați gândit?

Sângele fierbinte mi-a înghețat, dar am încercat să resping toate aceste presupuneri.

– Nu sunt în nici un fel de pericol. Nu mă tem nici pentru dispariția resurselor mele.

– Două butoaie de vin de Gasconia pentru serviciul adus reginei? Eduard nu-i deloc generos!

Râsul lui era chinuitor și fără haz.

– Am avere... am insistat eu.

– Care vă permite să trăiți și după aceea așa cum trăiți acum? a ripostat Windsor.

– Am case și o proprietate în oraș... m-am agățat cu disperare de tot ce speram că îmi va asigura o sursă de venit suficient de mare cât să țin sărăcia la distanță.

– Așadar credeți că având toate casele și proprietățile din oraș o să o scoateți la capăt în vremuri de restriște? V-ați obișnuit deja cu viața luxoasă de la palat. Veți dori să vă mulțumiți cu mai puțin? Iarna durează mai mult când n-ai nimic. Eu știu foarte bine. Dar dacă nu vreți să-mi dați ascultare...

– N-am spus niciodată asta.

– Nu. Nu ați spus. Dar gândiți-vă la ce v-am spus.

M-am uitat la trăsăturile lui dure. Dovezi ale încercărilor lui, nu întotdeauna plăcute.

– De ce faceți asta? l-am întrebat. De ce vă preocupă soarta mea? Nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră.

M-a prins de bărbie cu o mână și mi-a întors fața spre lumină, iar eu n-am protestat, din moment ce voiam să-mi răspundă la întrebare. Dar la ce-mi folosea răspunsul?

– Recunosc cu toată onestitatea că nu știu, a spus el cu blândețe, în timp ce parcă încerca să sape adânc în minte ca să găsească motivul care nu se lăsa deloc descoperit. Sunteți temperamentală și perfidă și nu sunteți deloc genul meu de femeie. Dar dintr-un motiv necunoscut, nu aș vrea să vă văd sărăcită. De ce oare?

Am considerat că-i mai bine să nu-i răspund. Ne ascundeam amândoi după degete? Emoțiile mele erau în mod inexplicabil complet răvășite. Am dat să plec, dar i-a alunecat palma pe încheietura mea și m-a oprit. Mi-am întors capul peste umăr.

– Deci?

– Nu ne vom mai întâlni niciodată.

Și voi fi veșnic recunoscătoare pentru asta, mi-a venit pe limbă. L-am văzut încordându-se ușor ca măsură de precauție față de ce urma să spun. Degetele lui m-au strâns și mai tare, iar privirea i s-a întunecat, semn că răspunsul meu conta. Așa că – într-un mod perfid, așa cum mă acuzase că sunt – am tăcut. Umerii tensionați i s-au destins.

– Nu aveți nimic de spus?

– La revedere, Sir William.

– Măcar e ceva potrivit, a spus el și s-a strâmbat. Și o să-mi scrieți?

– Mă mai gândesc.

Mâna lui a alunecat și mai sus, până mi-a înconjurat tot brațul.

– Suntem în văzul lumii... am protestat eu.

– Nu-mi pasă. Și nici dumneavoastră nu vă pasă. Vă admir, domniță Alice. Vă admir puterea și loialitatea față de rege. Vă admir hotărârea și faptul că refuzați să vă lăsați influențată de sfatul unui bărbat – până nu vă convingeți că este îndreptățit. Cred că arătam tare uimită. Chiar așa mă văzuse? Vă admir încrederea în forțele proprii. Și-a lipit buzele de palma mea. Vă admir hotărârea cu care sunteți dumneavoastră însivă. Windsor mă privi pe sub gene. Dumneavoastră mă admirați măcar un pic?

– Nu.

A râs.

– Asta nu schimbă cu absolut nimic părerea mea. Vă admir sinceritatea, chiar dacă nu cred întotdeauna ceea ce îmi spuneți.

M-a tras ușor de mână ca să mă aducă mai aproape și m-a sărutat din nou, de data asta direct pe gură, cu niște buze tari și reci și foarte seducătoare. A durat o fracțiune de secundă, dar a avut o căldură care m-a înfiorat toată.

– Adio, Alice.

O plecăciune, un semn de rămas-bun făcut cu pălăria cu pene și era în drum spre Irlanda.

Slavă Domnului!

Nu mi l-am putut alunga din gânduri.

Ce simțisem pentru Windsor? La fel de puțin înțelesesem și din ce simțise el pentru mine. Știam ce sentimente îi port lui Eduard pentru că eram intimi de ceva timp. Admirație. Respect. Compasiune. O afecțiune născută dintr-o recunoștință adâncă. Chiar și – când eram în stare să o recunosc – erotismul adus de fructul oprit.

Dar față de bărbatul acesta care se strecurase în adâncul sufletului meu? M-a cuprins o emoție puternică atunci când mi-am adus aminte de presiunea exercitată de gura lui Windsor asupra gurii mele, a palmei mele. Nu am vrut să mă gândesc care este numele acestei emoții, dar mă făcuse să mă cutremur și eram suficient de cinstită cu mine să recunosc că nu îmi displăcuse.

Îmi doream să nu se fi întors în Irlanda.

Dumneavoastră mă admirați măcar un pic?

Pleacă!

Ați putea să-mi faceți ultima noapte petrecută aici cu adevărat memorabilă.

Eram încântată că plecase. Nu l-aș fi trădat niciodată pe Eduard. Prezentul și viitorul meu depindeau de generozitatea lui și de nevoia de alinare a Philippei, nu de ambiția unui necioplit îndrăzneț – doar ceva mai răsărit decât un bădăran – care avea prieteni puțini și principii morale și mai puține. Nu-mi trebuia mie William de Windsor. Mi-am scărpinat locul acela din palmă unde mă sărutase, vrând să-i șterg amintirea. Gata! Dispăruse. Nu mai trebuia să mă gândesc la el.

Dar tot m-am gândit. Mi-a lăsat amintirea avertismentelor lui nejustificate asupra celor care nu aveau nici un motiv să mă aibă la suflet. Dis-de-dimineață după ce plecase, am deschis ușa unui servitor de la palat, unul dintre numeroșii valeți care miroseau puternic a cai și fân. S-a înclinat și mi-a întins o lesă de piele de care era legat un pui de câine ciobănesc. A plecat înainte să-i pot adresa vreun cuvânt.

– Oh.

Câinele – de fapt o cățeluș – s-a așezat ascultător și s-a uitat la mine. Nu venise însoțit de nici un bilet. Mai întâi un cal, acum un câine. Dintr-odată, eu, care nu mă simțeam deloc atrasă de animale, aveam mult prea multe.

– Trebuie să-ți spun, m-am adresat eu animalului, că nu-mi plac câinii, indiferent cît de nobilă e rasa din care fac parte.

M-a privit în continuare fără să clipească.

– De unde știu că te-a trimis chiar Windsor? Și ce mă fac cu tine?

A început să gâfâie entuziasmată și să scoată limba la mine.

– Să te trimit înapoi la grajduri? N-ai ce căuta în camerele unei lady.

Câinele a oftat.

– Că bine zici! De vreme ce nu-s o *lady*, atunci poți rămâne. S-a gândit Windsor că am nevoie de un câine de pază? Dar de cine ai putea să mă aperi?

Deci chiar crezuse că aș fi în pericol. Trebuia să mă mai gândesc la asta.

– Cum să-ți zic? am întrebat eu, în timp ce mă plimbam prudentă în jurul animalului. S-a așezat pe burtă și și-a închis ochii sub un petic de soare. Poate Windsor?

Cam straniu. Am încercat să mă îndepărtez, dar cățelușa și-a ridicat capul și a început să-mi urmărească mișcările cu ochii ei căprui închis.

– Cred că aș face bine să te păstrez. Asta înseamnă că nu pot nici în ruptul capului să-ți spun Windsor. Mai bine îți spun Braveheart[1].

Când m-am așezat, Braveheart și-a lăsat capul ei mare pe labe și a adormit, iar eu mi-am propus să analizez avertismentele primite de la Windsor – o ocupație mult mai prețioasă, mi-am zis eu cu reproș, decât să-mi aduc aminte de sărutările lui. Nu-mi puteam permite să-i resping avertismentele considerându-le lipsite de însemnătate.

Venise din nou vremea să scriu la hanul Tabard din Southwark.

Greseley se ocupase în continuare de afacerile mele, chiar și de mica sumă de bani împrumutată. Nu-mi bătusem capul cu toate detaliile, ci îl lăsasem cu propriile metode ocolite, descoperindu-mi implicarea doar când documentele cazului legat de judecătorie îmi fuseseră trimise *in absentia*. Un anume Richard de Kent, un negustor de pește londonez, era dat în judecată de Greseley pentru returnarea a două sute de livre pe care eu i le împrumutasem prin intermediul lui Greseley. Mult mai important era faptul că agentul meu utilizase venitul generat de proprietatea Gracechurch ca să-mi cumpere o rentă viageră asupra casei Radstone din Northamptonshire. Și bineînțeles mai aveam și casa de la Ardington...

Dar aveam ambiția să cumpăr și mai mult. Cât de incredibil de seducătoare era ideea de a avea câțiva acri de pământ aici, un conac înconjurat de grădini și acareturi în partea cealaltă: un șir întreg de case în Londra sau arenda unui castel în nord. Posibilitățile îmi făceau cu ochiul, iar din moment ce îmi permiteam, cum puteam să rezist? Ce femeie prevăzătoare ar fi întors spatele unui plan atât de avantajos? Poate că m-am născut eu săracă, dar mi-am jurat în timp ce îngenuncheam lângă Eduard pentru slujba de dimineață că nu aveam să mor cu mâinile goale. Mi se părea mie sau chipul senin al Sfintei Fecioare se încrunta la mine? Nu cred că era încruntată. Nu, mi-am dat seama când mi-am înălțat mâinile rugătoare și i-am zărit zâmbetul blând, care mi-a cuprins toate gândurile rebele. Nu aveam să mă declar mulțumită până când n-aveam tot atâtea case câți ani de viață.

[1] „Inimă curajoasă" (n.tr.)

Am împrumutat o sumă de la vistieria regală – cu permisiunea lui Eduard – şi i-am trimis poruncă lui Greseley. A cumpărat pentru mine conacul Meonstoke. Dintr-odată viitorul îmi părea mult mai sigur.

Şi despre asta ce ai de spus, Sir William?

M-am gândit că probabil ar găsi el să zică ceva rău şi de asta. Doar dacă din nefericire drumurile aveau să ni se întâlnească din nou.

Capitolul 9

Castelul regal de la Windsor, cu zidurile şi turnurile lui masive, era un loc magic. Încăperile erau pline de oglinzi scăldate în lumină sau, sub mâna extravagantă a lui Wykeham, acoperite din podea până în tavan cu explozii de trandafiri albaştri, verzi şi stacojii. Destul de ţipător pentru gustul meu, dar foarte apreciat de restul. Vara se aşternuse cu blândeţe peste această declaraţie somptuoasă de măreţie regală, dar regina Angliei era imobilizată la pat. Până şi cea mai mică mişcare din cap sau mână era o tortură pentru ea. Nu o mai puteam ajuta cu nimic. Scoarţa de salcie nu-i mai alina trupul mistuit de durere. De multe luni încoace nu-şi mai făcea efectul, iar acum eram îngrijorată de frecvenţa cu care bea acel amestec. Philippa implora să i se dea pocalul cu vin amar şi se cufunda recunoscătoare în somn când nu mai suporta să fie trează. I-am stat alături cât mintea îi aluneca între stări de delir şi luciditate intensă care nu lăsa loc de minciuni, ci doar purului adevăr. Domnişoarele celelalte nu ezitau să mă lase doar pe mine lângă bolnavă.

Nu îmi părea rău. Nu-i datoram eu absolut totul acestei femei generoase care avea atât de multă iubire de dăruit, un spirit la fel de puternic ca al unui stejar măreţ şi o delicateţe asemănătoare penelor de pe pieptul unui porumbel? Ei îi datoram *totul*. Nu, nu îmi părea rău că îi stăteam alături când viaţa se scurgea din ea.

– A venit Isabella? m-a întrebat ea.

– Nu, milady. E în Franţa cu soţul ei.

– A, da. Buzele Philippei încercară fără succes să schiţeze un zâmbet. Sunt uimită că nu s-a descotorosit de el. A râs scurt. Lionel unde este...? a continuat apoi. Ah, nu... Acum îmi amintesc... O podidi plânsul, pentru că Lionel al ei era mort. În mahmureala generală de după nunta glorioasă din Italia cu moştenitoarea familiei Visconti, Lionel sucombase brusc din pricina unei febre de origini necunoscute. Philippa a oftat. Sunt atât de slăbită, Alice...

I-am şters faţa şi buzele cu mintea paralizată de frică.

– Citeşte-mi din cartea mea de rugăciuni. Rugăciunea către Sfânta Fecioară...

I-am citit şi s-a simţit mai bine.

– Sunt pe moarte, Alice? Mi s-a pus un nod în gât. Citesc asta pe chipul tău. Spune-mi doar atât, dacă răspunsul la prima întrebare e prea greu. Mai durează mult?

– Nu, Maiestate. Nu mai durează mult.

– Fii binecuvântată. Întotdeauna ai fost sinceră. Regele e încă în Anglia?

– Da, milady. E în Londra – la Turn.

– Am nevoie de el. De abia mai răsufla. Trimite-i vorbă să vină. Spune-i... spune-i să nu întârzie.

– Da, Maiestate. Chiar acum.

– O să se supere Eduard pe mine? se tângui ea. Pentru că nu l-am lăsat să se ocupe de Franța?

– Nu, milady. I-am șters lacrimile, pentru că nici asta nu putea să facă singură. Cum puteam să nu plâng și eu? Regele nu se va supăra niciodată pe Maiestatea Voastră. Vă iubește mai presus de orice. Regele nu vă va ierta niciodată dacă nu îi veți spune cât de tare ați suferit.

M-am gândit la simțul datoriei pe care îl avea Eduard. De aceea îl admiram. Când francezii intraseră în Ponthieu și amenințaseră securitatea Gasconiei, Eduard renunțase la strategia conviețuirii pașnice și începuse să facă planuri pentru un nou război, revendicându-și titlul la care renunțase, de rege al Franței. Unele voci ar fi putut comenta că era prea bătrân ca să mai poată planifica o invazie susținută – nu mai era ca pe vremuri –, dar ce altă soluție exista pentru un bărbat atât de orgolios? Prințul, încă bolnav, era prea slăbit pentru a conduce o armată, prin urmare Eduard era singurul care putea prelua rolul de comandant. El era regele. Nu putea renunța la tot ce obținuse pe parcursul întregii vieți. Prin urmare îl trimisese chiar în acea lună pe John de Gaunt la Calais. Avea să ajungă și Eduard acolo în fruntea unei oști. Chiar acum era la Turn și pregătea invazia.

Acum însă nu mai putea pleca. Avea să vină la Philippa, indiferent de urmări. Stăpânirea Angliei asupra Franței cântărea cât un fulg pusă în balanță cu regina, dacă aceasta avea nevoie de ceva. M-am rugat să ajungă la timp. Umbra morții se ghemuise prin toate colțurile camerei, dezgustătoare și din ce în ce mai mare cu fiecare zi.

Eduard a sosit cu barca regală cu pânze, care își putea croi drum contra curentului pe Tamisa, iar eu m-am dus la pontonul unde urma să ancoreze împreună cu alții pentru a-l întâmpina. Poate și ca să îl avertizez puțin înainte. Nu îl mai văzusem de șase săptămâni și se schimbase fără îndoială în acest răstimp.

Oh, mă îndoiesc că un supus care nu vedea decât aura glorioasă a regelui Angliei ar fi remarcat acea diferență. Era în continuare cinstit și drept, frumos și impunător ca un rege, și avea întotdeauna un zâmbet și un cuvânt de spus vâslașilor care îl aduseseră aici de la Turn. Tunica îi mângâia umerii lați, leii de aur cusuți pe pânza roșie străluceau, iar soarele îi poleia părul cărunt, în timp ce barca făcea manevrele de acostare.

Eu însă observasem schimbarea din momentul în care s-a ridicat de la locul lui de la pupa. Altădată ar fi stat în picioare tot drumul, cu demnitate, dar prietenos, conducătorul poporului său, care să vadă și să fie văzut. Acum stătuse jos. Mai mult – am fost singura care a observat – s-a sprijinit de brațul pajului când a pășit de pe barcă pe țărm, nu foarte tare, ci doar cât să-și poată păstra echilibrul. S-a întins de parcă i-ar fi amorțit picioarele, iar primii pași au fost nesiguri. Ridurile din jurul ochilor și gurii erau și mai adâncite decât atunci când îl sărutasem de despărțire. Oh, Eduard! Cum își

lasă urmele supărarea și trecerea anilor! Cât poate măcina trupul povara datoriei! Primul meu gând a fost să mă duc la el, să îl sărut ca să alung amărăciunea care îi umbrea ochii, dar am stat locului. Nu era momentul ca amanta regelui să iasă în față. Nu aveam ce căuta aici și știam că nu aș fi putut face nimic să îi alin suferința. Mi-am dorit pentru o clipă să nu fi venit, ci să fi rămas lângă regină, acolo unde aveam un rol bine stabilit. Am simțit răceala rău prevestitoare a zilelor ce vor veni.

Fără regină. Fără un loc. Fără o poziție. Fără nici un motiv pentru Alice Perrers să rămână la curte, în afară de rege...

Am gonit acest gând sumbru la fel de repede pe cât mă asaltase. De fapt nu era nimic nou, doar apăsarea inevitabilului. Acum, în acest moment, conta doar întâlnirea lui Eduard cu soția sa doborâtă de durere.

Lord Latimer, intendentul, se înclină. Am făcut și eu o reverență. Eduard făcu un semn către grupul de curteni care așteptau. Eu chiar am făcut un pas în spate, dar regele m-a văzut imediat.

– Domniță Perrers.

– Maiestate.

– Spune-mi ce-i cu soția mea. Vocea îi era stinsă și aspră, umbrită de lacrimi. E pe moarte?

– Da, Sire.

– Ea știe?

– E conștientă. Îi pare rău că v-a cerut să vă întoarceți.

– Nu puteam s-o părăsesc. Cum aș fi putut? Ea e totul pentru mine.

– Da, Sire.

Am înghițit cu greu. Afirmația pe care o făcuse din suflet nu-mi clarifica deloc situația. M-am tras și mai în spate, în timp ce regele s-a întors să urce treptele către castel, învigorat dintr-odată de dorința de a ajunge lângă Philippa înainte de a fi prea târziu. S-a oprit însă pe prima treaptă și a privit în urmă.

– Vino cu mine. O să aibă nevoie de tine.

M-am supus, deși aș fi preferat să n-o fac.

Carevasăzică am fost martoră la întâlnirea lor. M-a durut mult mai mult decât mi-aș fi putut închipui, pentru că mi-am dat seama de lumina care mie îmi lipsea din viață. Între ei strălucea iubirea, nealterată de prezența morții. Preț de o clipă mi-a pătruns în gând William de Windsor, fără să-mi fi dorit acest lucru – tipic pentru el. Era ceva și între noi, dar nu la fel. Nu-mi puteam imagina o asemenea dragoste, mai mult decât trupească, atât de puternică peste timp. Philippa și-a ridicat mâna de pe pat și i-a întins-o regelui. Eduard a căzut în genunchi lângă ea.

– Dragul meu Eduard. Ai venit. Cuvintele îi erau neclare, dar am simțit bucuria în ele.

– Te-ai îndoit vreodată de asta?

– Nu – Alice mi-a spus că o să vii. A aruncat o privire spre direcția în care stăteam lângă ușă, dar în momentul acela nu contam pentru ea. Toată

atenţia îi era îndreptată asupra bărbatului de lângă ea. Ce căsnicie am avut. Atâţia şi atâţia ani.

– M-aş recăsători din nou cu tine. Mâine. În clipa asta. Eduard îi mângâie părul încâlcit şi rărit de pe frunte.

– Iar tu eşti la fel de fermecător ca întotdeauna, a spus ea şi am auzit un gâfâit care putea fi un râs.

– Eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

Cuvintele acestea m-au durut mai tare ca niciodată. M-am lipit de tapiseria de pe perete – simţeam cusăturile şi piatra lipite de spatele meu – vrând să mă dau din calea lor. *Nu ar trebui să fii aici!*

– Când ne vom fi despărţit... a şoptit regina.

– Nu!

– După ce ne vom despărţi, a repetat ea, vrei să-mi îndeplineşti trei dorinţe, dragul meu domn?

Eduard a tras aer în piept.

– Doamnă. Voi face orice-mi vei cere.

– Prin urmare – plăteşte-mi datoriile. Nu vreau să rămână neplătite.

– Întotdeauna ai fost extravagantă.

Duioşia din tonul lui Eduard m-a făcut să-mi dea lacrimile.

– Ştiu. O vei face? Iar apoi să te ocupi de darurile şi testamentul meu.

– Aşa voi face.

– Iar după aceea – Eduard, dragostea mea, vei sta lângă mine în Westminster Abbey, atunci când viaţa ta pe acest pământ se va sfârşi.

– Da. Aşa voi face.

Eduard îşi lipi fruntea de mâna ei. Au rămas aşa în mijlocul unei camere încremenite, iar eu i-am lăsat singuri şi am închis încet uşa. Plecarea mea nu a fost observată. Nu aveau nevoie de mine.

Am traversat nevăzută anticamerele, apoi am urcat până sus pe creasta de zid, unde nu era nimeni. Gândurile mele erau îngrozitor de egoiste, dar nu puteam să le schimb. Îmi plângea sufletul pentru cei doi, dar eu unde aveam să stau după moarte? Lângă cine? Eram singură şi nu aveam alţi prieteni în afară de această femeie care se stingea şi de soţul ei devastat de durere. Pe cine altcineva aş fi putut considera prietenul meu în tot palatul? Pe nimeni. Cine s-ar fi gândit vreodată la mine? Poate William de Windsor – dar el era la fel de egoist ca şi mine. Wykeham m-ar fi blamat.

Aşa că am plâns pentru Philippa, pentru Eduard şi pentru mine. Şi de groaza viitorului pe care nu mai puteam deloc să îl întrevăd.

Sfârşitul a venit în a cincisprezecea zi a lunii august, când Wykeham i-a dat reginei ultima împărtăşanie. Eram şi noi cu ea, Eduard, tânărul Thomas de Woodstock şi toate domnişoarele care plângeau cu lacrimi amare, la fel ca tot personalul din castel. Philippa făcuse parte din viţele tuturor. M-am rugat pentru odihna şi sufletul ei, i-am atins pentru ultima oară piciorul pe sub cuvertura somptuoasă, brodată cu cei trei lei Plantagenet. Aproape

de sfârșit, și-a ridicat mâinile spre mine și mi-a șoptit, cuvintele ei abia reușind să străbată distanța dintre noi.

– Promite-mi! m-a implorat ea.

– Promit.

Știa ce îmi ceruse să fac? Înțelegea cât de grea îmi va fi povara de acum înainte? Nu cred că înțelegea, dar aveam să-mi îndeplinesc promisiunea. Aveam să continui să-mi plătesc datoria față de ea dacă asta depindea de mine.

Regele o ținea pe regină de mână în timp ce ea își dădea ultima suflare, o sărută pe frunte.

– Eduard, dragostea mea. Ce familie minunată am avut împreună...

Eduard și-a aplecat capul și a plâns în voie. Eu îi câștigasem afecțiunea, respectul, dreptul de a-i satisface nevoile trupești. Philippa îi câștigase definitiv inima, până și dincolo de mormânt. Eduard își pierduse steaua călăuzitoare. Stânca lui. Locul lui pe firmament.

Așa și-a dat regina obștescul sfârșit. Întreg castelul era pustiit, un loc sumbru. Eduard colinda sălile și coridoarele ca o stafie, toată vlaga și spiritul lui fiind eclipsate de pierderea aceasta imposibilă. Făcea doar ce trebuia, ce era necesar, dar era doar o umbră de om care dădea ordine. Și s-a ocupat singur. Eu, amanta lui, nu am avut nici un rol în pregătirile pentru înmormântarea soției lui. Trupul îmbălsămat al iubitei lui Philippa avea să fie transportat în Turn cu barca regală pe Tamisa, iar de acolo purtat în procesiune pe străzi până la Westminster, astfel încât tot poporul să-i fie martor și să-i deplângă trecerea în neființă. Urma să fie îngropată în capela lui Eduard Confesorul, așa cum își dorise, în cripta pregătită cu grijă pentru ea, cu efigia care o reprezenta așa cum fusese, o femeie sinceră, cu o inimă plină de dragoste.

Eduard a anunțat pe un ton lipsit de orice emoție darurile reginei: vistieria regelui avea să-mi plătească – precum și celorlalte din suita ei – suma de zece livre de două ori pe an, în ziua de Paști și de ziua Arhanghelului Mihail pentru serviciile aduse în slujba reginei. Ni se dădea și câte un balot de pânză neagră din care să ne facem hainele de doliu. Mie nu mi se lăsase nimic în plus.

Așadar se terminase.

Iar acum?

Ești amanta regelui. Asta nu se va schimba.

Dar Eduard nu mă mai dorea în patul lui. Nu a trimis nici măcar o singură dată în toate zilele nesfârșite în care l-am văzut cum suferă. Inima mea tânjea după el, dar era ca și cum ar fi fost învăluit într-o ceață de nepătruns din care nu putea sau nu voia să se elibereze. Nu mă dorea, nu avea nevoie de mine, așa că nu-mi rămânea decât să-mi aștept soarta.

Domnișoarele mai aveau o singură sarcină de îndeplinit, iar eu mi-am reluat locul alături de ele. La porunca regelui am împachetat toate lucrurile

reginei. Perdelele și cuverturile de pe magnificul ei pat au fost tăiate și transformate în straie pentru preoții de la mănăstirea York, în memoria zilei fericite când Eduard și Philippa se căsătoriseră acolo. Asta ne-a ținut atât mâinile, cât și mințile ocupate, iar eu nu m-am putut alătura trăncănelilor stupide ale tinerelor care acum urmau să se înapoieze la casele lor, în cazul în care nu își găseau alte posturi la curte.

Apoi a urmat Crăciunul, dar noi nu l-am sărbătorit. Saloanele de dans au rămas tăcute, iar pe pardoseala lor s-au așternut vălătuci de praf. Îngrijorat de soarta regelui, Gaunt s-a întors din Calais să petreacă perioada îndoliată alături de tatăl său, retras la cabana de vânătoare de la Kings Langley, dar Eduard nu a vânat. Cancelarul Wykeham, care călătorea adesea cu misiuni regale între Windsor și Kings Langley, era îngrijorat. Eu am rămas la Windsor, acolo unde erau rămășițele pământești ale reginei. L-am revăzut pe Eduard doar atunci când am însoțit trupul îmbălsămat al Philippei la Turn în primele zile ale noului an. Când Eduard a stat lângă sicriul Philippei în timp ce era introdus în criptă, figura lui era la fel de inertă și tăcută ca și trupul care își găsea în sfârșit liniștea. Era încărunțit și obosit, stătea cu capul plecat, iar degetele îi zvâcneau spasmodic pe mânerul săbiei. Vârsta își spunea cuvântul cu o precizie crudă asupra lui Eduard.

Când cuvintele solemne se sfârșiră, l-am privit pe Wykeham care stătea lângă rege cum și-a făcut semnul crucii. Privirea lui s-a mișcat încet de pe chipul cenușiu al lui Eduard la mine. Și-a mutat-o imediat când a văzut că mă uitam la el, ca și cum privirile ni s-ar fi întâlnit din întâmplare.

Nu cred că m-a privit întâmplător.

La ordinul lui Eduard, ceremoniile de comemorare urmau să dureze șase zile. Mă gândeam cu disperare că pentru el nu aveau să se mai termine niciodată. S-a întors la Turn și s-a ferecat în încăperile lui, departe de toți.

Ce am reprezentat eu pentru Eduard în zilele acelea negre? Ceva destul de simplu de descris. Nimic. Nu existasem. L-am văzut o singură dată întâmplător când traversa o anticameră.

Eduard era însoțit de Wykeham, dar nu era atent la ce se întâmpla în jur, nu putea articula nici un cuvânt către cei care îi ieșeau în cale. Cred că nu mai recunoștea pe nimeni.

Am făcut o reverență în fața lor.

Eduard nu mi-a aruncat nici o privire și și-a continuat drumul, cufundat în gânduri sumbre.

– Domnița Perrers este aici, Sire, i-a șoptit Wykeham regelui, spre surprinderea mea. Ba chiar l-a și atins pe braț ca să-i atragă atenția.

Eduard s-a oprit.

– Domniță Perrers.

Privirea i-a alunecat pe chipul meu, dar nu a zăbovit și nici nu m-a privit în ochi. A înclinat din cap superficial, exact așa cum ar fi făcut față de cel mai simplu servitor care tocmai îi îndeplinise o sarcină umilă.

– Sire! Am zâmbit, m-am străduit să-mi ascund neliniștea, am vrut să-mi răspundă. Sper că sunteți bine.

Nu mi-a răspuns cu un surâs. Era același bărbat al cărui râs zguduia acoperișul marii săli de la Havering? Tunica lui roșu aprins cu auriu fusese înlocuită cu una neagră simplă. Nu mi-a adresat nici un cuvânt și s-a îndreptat spre ușă, iar eu am rămas cu privirea pironită în spatele lui. Iubitul care mă dezbrăcase de rochie și mă învăluise în blănuri dispăruse și fusese înlocuit de acest bărbat care m-ar fi părăsit fără nici o problemă. Nu aveam ce face în afară de a mă uita după el, uimită și deznădăjduită. Wykeham a dat neputincios din umeri și l-a urmat. Am rămas singură.

Nu doar Philippa fusese îngropată în capela lui Eduard Confesorul: inima regelui se afla și ea acolo. Ca și cum o mână ar fi lovit strunele vibrante ale unei lăute ca să le reducă la tăcere.

– Unde este regele? Trebuie să-l văd imediat.

– Regele este în camera lui. Nu vă poate primi.

Am auzit schimbul acesta de replici nu o dată, ci de zeci de ori în săptămânile de după moartea Philippei, iar răspunsul, oferit pe cel mai tăios ton de William Latimer, intendentul casei regale, era întotdeauna același, indiferent dacă petiționarul era nobil sau om de rând.

– Maiestatea Sa nu primește pe nimeni.

Lumina dispăruse din inima lui Eduard. Părăsise Londra și se închisese în camerele de la Havering, unde Philippei îi făcuse plăcere să stea, lăsând de izbeliște toate chestiunile domniei. Nu îl interesa câtuși de puțin că erau probleme mari în Franța, unde Prințul, care nu se înzdrăvenise încă, era în permanență sub atac. Țara tremura sub zăpadă și gheață, ca și încăperile palatului în care mai răsuna doar o dezolare stranie. Curtea șoptea, nesigură, cuprinsă de tristețe. O țară întreagă fără conducător, fără rege. Fără cârmuire.

Șoaptele se amplificau din ce în ce mai mult. Regele era ca și mort.

Iar eu, ale cărei zile ca domnișoară din suita reginei se sfârșiseră? Doamnele de onoare ale reginei se întorseseră la familiile lor sau își găsiseră alte case nobile în care era nevoie de abilitățile lor de confidente sau însoțitoare. Eu nu. Soarta mea atârna de decizia acestui rege care se închisese în el și mă temeam de ce era mai rău. Nu mă simțisem atât de singură niciodată, nici măcar atunci când de abia ajunsesem văduvă și rămăsesem în stradă. Cel puțin atunci Greseley venise să mă vadă. La Havering nimeni nu-mi înțelesese necazul. Somnul mă ocolea și stăteam trează, încercând să-mi planific viitorul. Nu aveam cum să rămân pe drumuri, agonisisem suficient cât să mă feresc de eventualitatea aceasta, dar tot nu puteam să-mi prevăd viitorul. Chiar voiam să mă îngrop într-una dintre casele de la țară, singură cu doar o mână de servitori, după ce gustasem din traiul minunat dus la curtea regală? Gândul acesta mă înfiora.

O să fii singură fără Eduard, îmi șoptea îngrozitor de clar vocea din capul meu. Nu aveam prieteni. Fără Eduard aș pluti în derivă.

Așa cum îi promisesem, i-am scris lui William de Windsor, informându-l despre inexistența politicii în privința Irlandei și de motivul pentru care nu exista, și poate și din dorința de a mărturisi cuiva cât de nesigură mă simțeam.

Regele nu mai poruncește nimic. Mă îndoiesc că se mai gândește la Irlanda. Sunteți pe cont propriu, puteți să vă administrați afacerile după cum credeți de cuviință. Nu cred că este cazul să vă mai așteptați și la alte vești din partea mea. Mă tem că zilele mele la curte sunt numărate.

Apoi am adăugat într-un acces de curaj – cu siguranță nepotrivit:

Îmi este dor de conversațiile noastre directe, Sir William. Uneori îmi doresc să fiți rechemat la Londra ca să dați socoteală pentru păcatele dumneavoastră. Cred că v-aș putea asculta cu obiectivitate. Cu riscul de a părea slabă și de a vă distruge sentimentul de admirație pe care mi-l purtați, nu am pe nimeni altcineva cu care să vorbesc.

Atât de singură mă simțeam. Am trimis scrisoarea, dar nu am știut când a ajuns.

Toată curtea aștepta ca Eduard să iasă din perioada de doliu și să scoată încă o dată sabia din teacă. Și regele Arthur dormise, dar se întorsese cu fața spre Anglia când aceasta avusese nevoie de el, nu? Cu siguranță și Eduard avea să facă la fel.

Ba nu.

Am încercat să ajung la el, dar la ușă stătea un soldat de pază. Nu fusesem nici măcar anunțată. I-am scris lui Eduard și l-am convins pe Latimer să se asigure că apelul meu ajungea la rege.

Nu mă alunga din viața ta, milord. Lasă-mă să-ți vorbesc. Lasă-mă să te consolez. Suferim amândoi de pe urma pierderii soției tale multiubite. Putem s-o jelim împreună.

Adu-ți aminte de ce am fost noi unul pentru celălalt.

Permite-mi să reintru în viața ta.

Condeiul a ezitat deasupra paginii, pentru că nu știam dacă să-i spun de copilul care creștea în mine. Nu i-am spus. Latimer a luat biletul, dar nu am primit nici un răspuns.

– L-a citit? l-am întrebat eu.

– Nu prea cred. Chipul lui Latimer era brăzdat de îngrijorare. Este imposibil de ajuns la el. Nu vrea să vadă pe nimeni.

Și acum? În afară de varianta în care puteam să trec de gardian ucigându-l cu propria sabie și să dărâm ușa, nu prea aveam de ales. Mă durea sufletul să-l las pe Eduard pradă deznădejdii. Cine altcineva putea vorbi cu el? Cine i-ar fi citit sau cine ar fi jucat șah cu el? Cine putea să-l scoată din prăpastia neagră în care căzuse?

– Fă-l să mă primească! am poruncit eu, deși știam că n-am nici o autoritate să poruncesc nimănui. Aproape m-a bufnit și râsul când am văzut ce mutră făcuse Latimer. Nu era sigur dacă eram o rușine în fața Domnului

și a oamenilor sau un mesager trimis din ceruri să-l izbăvească de chinuri pe rege. L-am prins de braț și l-am strâns cât am putut de tare.

– Dacă e nevoie, spune-i regelui că îi port copilul în pântece. Iar dacă nu poți, adu-l pe Wykeham să-i spună el. Dar fă orice ca să pot intra la rege!

Latimer s-a uitat lung la mine.

– Fă ce-ți spun, Latimer.

Fă ce-ți spun! Pentru binele tuturor!

Ei bine, vehemența mea a avut un oarecare efect. Împreună cu Wykeham am traversat anticamerele în aripa veche a palatului, rar folosită. În cele din urmă cancelarul venise în camera mea să mă cheme. Doar că nu acesta era drumul către apartamentele regale.

– Unde mergem? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns, iuțind pasul atât de tare încât mantiile ni se învolburau, iar eu de abia mă puteam ține după el. Chipul îi era tulburat, trăsăturile încordate din pricina supărării.

– La Eduard? am întrebat din nou. A trimis după mine?

– Nu.

Speranța s-a stins.

– Atunci unde...?

– Taci și așteaptă, femeie...

A continuat să mărșăluiască în același ritm și cu aceeași expresie posacă, iar eu eram la fel de sumbră ca și el și intrigată. Drumul către destinația noastră era pustiu și tăcut, pereții goi, podelele nemăturate. Am remarcat cu interes că mai trecuseră și alții de curând pe aici înaintea noastră, văzând urmele de pași prin praf. Urmele se opreau în dreptul ușii pe care o deschise Wykeham. Am fost îndrumată cu o mișcare fermă din cap către o cameră pe care nu o cunoșteam, iar câinele, care mă urmase, a fost închis într-o anticameră, unde scâncea și zgâria cu ghearele în ușă. La fel ca multe altele, era o cămăruță construită de-a lungul unui perete curbat, luminoasă; razele soarelui se strecurau prin ambrazurile înguste ale ferestrei. Exista un șemineu pe un perete, dar focul nu era făcut, așa că era frig. Camera era ocupată în cea mai mare parte de o masă în jurul căreia se aflau câteva scaune, dar nimeni nu stătea jos. Bărbații din încăpere se strânseseră într-un grup lângă una dintre ferestre. Încăperea părea încărcată de o prezență importantă. Mi se părea că seamănă cu un consiliu de război.

– De ce mă aflu aici? m-am uitat spre Wykeham, sperând să-mi dea o explicație, dar nu am căpătat-o.

– Domniță Perrers, permiteți-mi să vă fac prezentările.

Tonul lui fusese tăios, încărcat de dezgust – dar n-aș fi putut să spun dacă la adresa mea, a bărbaților aceia sau în general din cauza situației. Nici nu trebuia să fac cunoștință cu nimeni. Nu mă lovisem de ei nas în nas prin palate din ziua în care intrasem în slujba Philippei?

Am făcut o reverență, furioasă pe Wykeham, care se apucase să facă prezentările. Întâi William Latimer, intendentul lui Eduard. Apoi John Neville, lord de Raby. O surpriză: Richard Lyons – nu era curtean, ci un om de finanțe, un comerciant și administrator al monetăriei regale. Ceilalți: Nicholas Carew, Richard le Scrope, Robert Thorp. Toți, după cum mi-am dat seama după primul salut, uniți de un factor comun. Ambiția. Li se citea în ochii avizi, de tineri care sperau să-și clădească carierele în slujba coroanei. Nu știam dacă erau și înzestrați, dar m-am gândit că probabil erau. Wykeham închise ușa în spatele meu și atunci mi s-a părut că grupul semăna mai degrabă cu o haită de lupi, gata să distrugă orice nesocotit care ar fi îndrăznit să le stea în cale. Dar cum de fusesem și eu chemată aici...?

Și mai era cineva. Nici mai mult nici mai puțin decât unul dintre fiii regelui. John de Gaunt.

Se înclinară în fața mea.

– Vă rog luați loc, m-a invitat Wykeham.

M-am așezat. S-au așezat și conspiratorii – pentru că asta erau –, mai puțin Gaunt, care rămăsese sprijinit de perete, cu mâinile încrucișate la piept.

– De ce mă aflu aici? am întrebat. N-avea nici un rost să mă prefac că nu știu sau să mă port cu mănuși. Această întâlnire era secretă și mă îndoiam că vreunul dintre domnii aceștia distinși, cu excepția lui Wykeham și poate și a lui Latimer, m-ar fi băgat în seamă în împrejurări normale.

Schimbară câteva priviri. M-am întrebat care dintre ei era purtătorul de cuvânt.

Latimer.

– Putem avea încredere în dumneavoastră?

Iată o întrebare foarte directă. Am răspuns la fel.

– Puteți doar în cazul în care nu puneți la cale o revoltă sau moartea regelui. M-am uitat în jur la chipurile lor. Ascunse sub măști. În gardă. Asta faceți? Este un complot?

– Nu chiar, a răspuns Latimer, strâmbându-se ușor. Regele s-a... Dădu un ghiont steagului de damasc cu blazonul lui Eduard, cât să tragă de timp să găsească cuvântul potrivit. Retras.

– Retras? Ce gândire de papă lapte, pentru numele lui Dumnezeu! am răspuns eu. S-a întemnițat singur în camera lui și refuză să iasă de acolo!

Latimer își drese glasul.

– Trebuie să-l readucem înapoi!

M-am uitat pe rând la toți.

– Și nu puteți.

Știam că nu pot. Am surprins privirea lui Gaunt. Gaunt fusese în vizită la tatăl lui cu nici o săptămână în urmă, ieșise după nici o oră furios, încălecase imediat și îi trăsese calului niște pinteni nervoși în coaste. Acum credeam că o să-mi răspundă, dar s-a întors special să se uite pe fereastră, lăsându-l pe Latimer să îi angajeze în planul complicat care ne adusese aici – atât pe ei, cât și pe mine.

– Regele se afundă tot mai tare în melancolie. Medicul lui e disperat, a spus Latimer și s-a uitat la Wykeham care a încuviințat din cap. Vrem să vorbiți cu el.

– Nu o să mă primească. Am încercat deja.

Știau, desigur, de eșecul meu.

– Putem aranja o întrevedere.

– Și ce vreți să-i spun? Mă prefăceam că nu știu pentru că-mi făcea plăcere să-l pun în încurcătură pe Latimer.

– Vrem să-l... să-l consolați... să-l încurajați să...

– Da' spune-odată, Latimer! mârâi Wykeham.

Latimer oftă prelung.

– Vrem să-i oferiți alinare trupească.

– Cu alte cuvinte vreți să mă joc de-a târfa.

– Da. Dintr-odată Gaunt se trezi înaintând spre masă, dominând-o. Un bărbat chipeș și plin de vitalitate, de aceeași înălțime și având aceleași trăsături ca tatăl său, dar nu cu aceeași naturalețe, un bărbat cunoscut pentru faptul că se bucura de prezența femeilor în viața lui. Îi făcu semn lui Latimer să se dea la o parte și vorbi pe șleau.

– Regele nu e neputincios. E încă în stare să i-o tragă unei femei și să se simtă satisfăcut. Poate asta o să-l ajute să-și revină.

M-a șocat să aud declarația aceasta grosolană și nu prea eram dispusă să mă conformez, știind că oricare dintre ei m-ar fi condamnat pentru că îndrăzneam să-mi asum acel rol.

– Atunci dacă de asta e nevoie, plătiți o târfă de la palat, am răspuns.

– Nu e bine. Gaunt respinse ideea gesticulând larg, ca și cum aceasta ar fi fost doar o muscă enervantă de care voia să scape. Sper să găsim o soluție mult mai subtilă.

– Și sunteți de părere că eu pot fi subtilă.

– Cred că aveți o gamă întreagă de talente. Discreția se numără printre ele. Și în afară de asta regina vă plăcea. Ați putea fi răspunsul la rugăciunile noastre.

Am râs, fapt care i-a luat prin surprindere. Ce răsturnare de situație din partea acestor oameni care mă priveau ca pe o lepădătură care sălășluia în cel mai mare păcat. Îi luasem locul Philippei în patul lui Eduard, iar acum ei voiau să-i joc și rolul de mamă iubitoare?

– Are nevoie de un confident la fel de mult cât are nevoie și de o târfă, confirmă Gaunt.

– O concubină adică.

Se înclină.

– Exact.

– O soție, dar de fapt nu o soție.

– Întocmai...

– De care să știe întreaga curte?

– Dacă e nevoie.

M-am uitat din nou la chipurile lor. Nici unul dintre ei nu era de acord. Nici unul dintre ei nu-şi dorea aşa ceva.

– De ce tocmai eu, milord? Voiam să-i aud recunoscând. Voiam să-i fac să spună tot ce nu se spusese în anii de când îmi pusesem poalele în cap în patul lui Eduard.

– Pentru că în trecut s-a bucurat de multe ori de trupul tău, s-a zbârlit Gaunt la mine.

Bineînţeles că ştiau. Toată curtea ştiuse, chiar dacă nu se vorbise despre asta decât în şoaptă după ce se băuse prea mult vin sau între îndrăgostiţi, pentru a o proteja pe Philippa. Chiar dacă ea fusese instigatoarea acestui scandal. Am izbucnit din nou în râs din cauza ipocriziei imense din jurul acestei poveşti, spre stinghereala lor.

– Deci voi redeveni amanta lui Eduard, am remarcat eu pe un ton normal. Şi apoi?

– Faceţi-l să revină la guvernare. Faceţi-l să preia din nou frâiele puterii. Nu putem continua ca până acum, cu un rege izolat şi cu un prinţ ţintuit în pat în Gasconia, spuse Gaunt bătând cu pumnul în masă.

– Nu ştiu dacă pot să fac ce vreţi.

Gaunt nu avea să-şi obţină uşor victoria asupra mea.

Wykeham oftă.

– Ba puteţi. Sunteţi o femeie deşteaptă, Alice.

Mi-am înclinat capul şi m-am uitat spre el, observând că îmi spusese pe nume.

– Şi sunteţi ultima noastră speranţă. Latimer se înroşi după ce recunoscu acest lucru.

M-am ridicat ca şi cum eram gata să-i refuz. De parcă urma să ies pe uşă. Ce îmbătătoare e puterea, ce plăcut era să ştiu că îi aveam pe toţi la degetul mic. Am făcut un pas…

– Trebuie să te faci frate cu dracul ca să treci puntea! izbucni Gaunt. Ajunge! Uite cum stă treaba, domniţă Perrers. Suntem în pericol de moarte. Se pare că zilele glorioase ale Angliei se apropie de sfârşit şi simt cum pluteşte în aer o revoltă. Avem nevoie de tatăl meu la cârmă, doamnă. Nu mai e tânăr, dar poate încă să poarte coroana şi să conducă dacă am putea… Îşi ridică mâinile într-un gest aproape disperat. Dacă noi am putea să-i captăm atenţia şi să-l readucem la viaţă.

Noi. Noi stabileam o înţelegere secretă. Eram un grup de complotişti. I-am mai studiat încă o dată cu atenţie pe toţi – toate chipurile încordate în aşteptarea unui răspuns, hotărâte, îngrijorate de viitorul lor şi al Angliei, dar repulsia lor pentru această negociere împuţea aerul ca miasma ciumei. M-am revoltat şi înfuriat şi l-am fixat pe Gaunt. Ce Dumnezeu! Aveam să-l fac să mă implore.

S-a întors să mai tragă un pumn în buiandrugul de piatră de la fereastră. Wykeham, generosul Wykeham fu cel care vorbi.

– O veţi face? m-a întrebat Wykeham. Ne veţi salva regele?

Am ezitat din nou. Savuram din plin faptul că îi ţineam pe bărbaţii aceştia influenţi cu răsuflarea tăiată în aşteptarea răspunsului meu.

– Da. O s-o fac.

Toată lumea a răsuflat uşurată, muşchii li s-au relaxat, au început să zâmbească. Afacerea fusese încheiată – sau aşa credeau ei. Nu fusese încheiată – nici pe departe.

– Şi ce anume, domnii mei, v-a făcut să vă încălcaţi principiile preţioase şi să-mi cereţi mie, târfa regelui, ajutorul?

Spre cinstea lui, Gaunt fu cel care îmi răspunse:

– Merită absolut *orice* preţ pentru ca regele să-şi recapete forţa. Înconjură masa şi-mi duse degetele la gura lui rece. Vă suntem recunoscători.

– Cum aş putea să refuz o declaraţie atât de graţioasă! am murmurat eu.

Se auzi un oftat colectiv. Auzindu-i cum respiră uşuraţi mi-am dat seama pe deplin ce se întâmplase aici. Puterea acestor curteni – cu excepţia lui Gaunt –, avansările lor viitoare, averile şi locurile la cârma ţării depindeau de bunul plac al regelui, dar acum ambiţiile lor depindeau de mine. Noi toţi aveam ceva de pierdut dacă regele era lăsat să cadă într-un con de umbră. Aveam într-adevăr o înţelegere secretă. Dar încă n-aveam de gând să-i las să scape aşa uşor.

– Şi mie ce-mi iese la afacerea asta? am întrebat eu, tulburător de sinceră.

– Ce doriţi, lady? m-a întrebat Latimer, amuzându-mă cu termenul cu care mi se adresase. Se schimbaseră multe în ultima oră. Am căzut puţin pe gânduri, de parcă de abia acum îmi venise ideea.

– Nu prea mult, domnii mei, am spus şi am zâmbit tăios când am văzut cât de uşuraţi erau. O servitoare doar a mea. Un dormitor şi un salon cu vedere spre grădini. Haine şi bijuterii adecvate noului meu statut. Un venit îndestulător. Nu merit pe deplin toate acestea? Apoi am mai adăugat ceva ce-mi doream din tot sufletul, ceva care avea să-mi şteargă definitiv amintirile umilinţelor din trecut. Vreau recunoaştere, domnii mei. Vreau ca toată lumea să ştie că sunt concubina regelui. Refuz să mai trăiesc în umbra tăcerii pline de venin şi a bârfelor pline de ranchiună. Acum nu mai există nimeni căruia dezvăluirea relaţiei mele cu regele să-i provoace suferinţă.

Era evident că erau mulţumiţi, considerând că scăpaseră ieftin. Ce proşti erau, de altfel ca majoritatea bărbaţilor. Nu ştiau că m-aş fi dus oricum şi de bunăvoie la Eduard? Doleanţele mele nu trebuiau cumpărate. Dar o femeie trebuie să profite de orice şansă, după cum spusese şi Windsor...

– Mai mult, am adăugat, dacă e să mă implic în bunul mers al palatului, atunci am nevoie de acces la trezorerie pentru fonduri...

A urmat un schimb de priviri, au ridicat stingheriţi din umeri, dar aveau oare de ales?

– Se rezolvă, a spus Gaunt şi m-a condus spre uşă, ţinându-mă foarte delicat de mână. În afară de faptul că Eduard îl stima mult nu mai ştiam nimic despre ambiţiile lui. Nu el era moştenitorul tronului. Ce spera să

obţină din această înţelegere? Nu mi se părea un bărbat mulţumit de viaţa lui. Am simţit pe ceafă un fior la fel de rece ca degetele lui, o presimţire că într-o zi voi afla.

Am ajuns la uşă şi am făcut o reverenţă, de fapt o parodie a respectului profund pe care îl purtam pentru ei.

– O să fac întocmai, domnii mei. Voi fi concubina lui Eduard, pe faţă, în deplina recunoaştere a întregii curţi. Voi încerca, dacă îmi stă în puteri, să vă readuc regele la viaţă.

Multe lucruri se stabiliseră în acea sală prăfuită din aripa veche a palatului. Mi-am plimbat privirea peste chipurile familiare, le-am savurat stânjeneala, m-am hrănit cu dezgustul lor mascat pentru că-mi oferiseră puteri absolute pe un platou de aur. Oare chiar îşi dăduseră seama ce se întâmplase în camera aceea rece? Eu da, şi pentru o clipă am fost uluită de orizonturile care se deschideau după ce făcuseră. Influenţa pe care mi-o puseseră în poală. Aveam să fiu concubina regelui, aveam să pot să stau lângă rege, să împart patul cu el, şi asta în văzul tuturor. Ascultată de toţi. Am simţit greutatea puterii pe umeri, am simţit fiorul ei gonindu-mi prin vene şi de abia îmi mai stăpâneam tumultul de emoţii.

Dar oare era ceva stabilit? Acum trebuia să-mi îndrept gândul şi toată puterea mea de convingere să trec obstacolele care stăteau în calea succesului acestei aventuri riscante. Ştiam că s-ar putea să nu fie chiar atât de uşor.

– O să-mi răspundă? am întrebat-o pe Braveheart, care veghease supărată în afara uşii complotiştilor.

A strănutat, s-a ridicat şi s-a întins. Nici ei nu-i era prea clar viitorul.

Am vrut să trec imediat la fapte pentru că nu-mi permiteam să fiu prinsă pe picior greşit, aşa că i-am şi scris lui Greseley.

Mă aştept să dispun în curând de nişte fonduri, Sir. Cumpăraţi sau închiriaţi orice puteţi în numele meu şi pentru viitorul meu.

Greseley a reacţionat cu o viteză exemplară. În mai puţin de o lună arendasem terenurile familiei Orby şi deţineam controlul asupra tutelei şi căsătoriei tânărului moştenitor. Zece feude în total. Am bătut din palme şi mi-am lipit buzele de actul de proprietate într-un gest înflăcărat. Începeam să devin o femeie cu bani.

Fusesem amanta lui Eduard şase ani, dar în tot acel răstimp nu preluasem niciodată iniţiativa. Eduard fusese cel care trimisese de fiecare dată după mine. Da, e adevărat că îl provocasem în ziua cu vânătoarea, dar fusese singura dată. Ştiam cât de dificil poate fi un bărbat orgolios şi că trebuie să i se permită să domine. Eduard poruncea, iar eu mă supuneam. Un Plantagenet nu cerea niciodată favoruri. Nu m-am dezbrăcat niciodată fără să-mi spună el sau fără să mă ajute. El era regele: eu eram răsfăţata lui şi nici n-aş fi acceptat vreodată să fie altfel. O femeie puternică are nevoie de un bărbat cu voinţă. Dacă nu, respectul se duce pe apa sâmbetei.

Acum stăteam lângă ușa camerelor lui Eduard, tremuram toată și nu din cauza curentului care făcuse și tapiseriile să se miște. Mi se strânsese stomacul. M-am decis că trebuia să am o tactică. Era ca planificarea unei bătălii. Trebuia să știu când să atac și când să mă retrag. Ce anume, m-am întrebat, m-ar sfătui William de Windsor de data asta?

Atacați cel mai slab punct al fortificației și nu cedați nici un pas până nu câștigați bătălia. De fapt, niciodată nu trebuie să arătați nici un pic de milă pentru că în caz contrar oponentul va câștiga teren.

Asta nu mă ajuta deloc. Trebuia doar să apelez la instinctul meu feminin și să mă rog ca Eduard să reacționeze pozitiv. *Sfântă Fecioară, fă te rog să nu mă respingă!* Am păşit peste prag și am închis încet ușa în urma mea, bucuroasă că îmi fusese deja ușurată calea.

Am intrat întâi în anticameră, goală și ciudat de liniștită. Apoi o sală de audiență care părea la fel de părăsită. Am ajuns în final la Halidon Hill, o cameră retrasă, unde te puteai relaxa citind sau ascultând muzică. Cunoșteam bine camera cu tapiseriile ei magnifice ce reprezentau prima mare victorie militară a lui Eduard, când, tânăr fiind, le demonstrase scoțienilor cine era stăpânul. Pe un taburet se afla o tablă de șah cu piesele gata de joc. Focul ardea mocnit, iar flăcările se reflectau pe lemnul lustruit al banchetei și pe bufet. Lângă șemineu era un jilț, alături de un cufăr pe care se afla o carafă și o cupă, o farfurie neatinsă cu pateuri dulci. Cineva lăsase lumânarea din sfeșnic să ardă, iar acum era gata să se stingă.

Iar Eduard era acolo. Rege din toate punctele de vedere, plin de bijuterii și îmbrăcat în țesături scumpe, grandiosul Plantagenet, Eduard al III-lea din neamul acesta care transformase Anglia într-o mare putere pe parcursul a patruzeci de ani, stătea ca o statuie de piatră. Nici măcar nu și-a întors capul.

Am așteptat fără să scot vreun cuvânt sau să mă mișc.

– Lasă mâncarea și du-te, a poruncit Eduard.

Stătea cu privirea ațintită spre grădini și spre zidurile de împrejmuire care le delimitau de pajiștile și pădurea îndepărtată. Sau poate privea în gol. Stătea cu spatele drept, picioarele încrucișate, umerii țepeni. Am tras concluzia că nu era nimic în neregulă cu sănătatea lui și mi-a venit inima la loc, dar încăperea, în afară de jocul de șah neatins, părea ciudat de impersonală. Nu erau cărți. Nu erau documente pe masă. Nici șoimul, care de obicei stătea pe stinghia lui. Singurul lucru care ieșea în evidență era scena de luptă impresionantă de pe pereți, în culori vii. Mi se părea că acel câmp de luptă brodat îl depășea pe rege cu splendoarea lui. N-ar fi putut alege o ambianță mai potrivită în care să se cufunde în uitare.

Eduard nici nu s-a întors să vadă dacă porunca i-a fost ascultată. Nu cred că-i păsa.

Eu eram cea care trebuia să facă prima mișcare.

– Un pahar de vin, Sire?

Întrebarea mea se pierdu într-o liniște apăsătoare. Trupul i se încordă. Încet, foarte încet, se întoarse, cu mâna pe polița de piatră de care acum vedeam că stătuse sprijinit. Poate că totuși era mai fragil decât credeam.

Lumina căzu direct pe el în acel moment și am văzut tot ce-mi fusese ascuns până atunci.

Oh, Eduard! Ce ți-ai făcut? Totul căpăta sens: *Chiar atât de mult ai iubit-o?*

Notițele mele așternute în grabă nu au nici o putere de descriere a unei pierderi atât de cumplite. Eduard se supsese la față, cutele dintre nas și gură se adânciseră îngrozitor, obrajii se scofâlciseră. Carnea de pe gât și ceafă îi atârna într-un mod care nu-l avantaja deloc. Mai rău era că ochii i se adânciseră, albastrul se preschimbase în gri, iar pielea îi devenise translucidă. Cred că nu mai zâmbise de câteva săptămâni. Mâna pe care și-o ținea pe pervaz era aproape transparentă. Nu părea în stare să ridice o sabie.

Prima dată am simțit compasiune. M-a năpădit brusc și aproape m-a podidit plânsul. Apoi am simțit furie, o furie la fel de orbitoare ca și coiful de aur al regelui brodat pe tapiserie. Ce își făcea singur? Cum putea învingătorul de la Crécy să trăiască în autocompătimirea asta jalnică? M-am străduit însă să mă calmez. N-avea nici un rost să mă las pradă emoțiilor: atmosfera era deja suprasaturată de ele. Sufocantă. Învăluitoare. Eduard îi permisese să îl domine. Nu îmi puteam duce la bun sfârșit misiunea prin emoție, ci prin viclenie tipic feminină. Poate reușeam să-l salvez pe acest om de sine însuși și să-l redau regatului lui nerăbdător. Poate că până la urmă concluziile lui Joan cu privire la necesitatea ca o femeie să fie șireată și duplicitară nu erau chiar atât de imposibil de înțeles.

Așa să fie. Am pășit în raza lui vizuală.

– Milord.

– Alice. Privirea îi era fără țintă, vocea slăbită și hârâită pentru că nu mai vorbise de multă vreme.

Am înaintat încet și m-am oprit la mică distanță de el, interesată să-i văd reacția. Părea nesigur. Așa și era normal. Mă îmbrăcasem cuminte și discret, ca o călugăriță. De fapt ca o soție. Mă bufnise râsul când mă îmbrăcasem cu rochia sobră în culori închise peste care pusesem o *cotehardie*, mult mai potrivite pentru o gospodină decât pentru amanta unui rege. Așa am reușit să-mi intru în rol: nici nu am făcut o plecăciune, nici nu mi-am coborât privirea în semn de respect. Cu siguranță nici nu l-am sărutat de bucurie că îl vedeam, așa cum făceam altădată.

– Da, Sire. Adoptasem o atitudine rece, iar mâinile mi le țineam cu sfială în talie. După cum vezi. Sunt Alice.

S-a încruntat.

– Cine te-a lăsat să intri?

– Wykeham.

– Nu vreau să vorbesc cu tine.

Nu era bine!

– Văd. Dar nici nu trebuie, Sire. Vorbesc eu.

A tresărit. O sclipire de surpriză, poate iritare.

– Nu am trimis după tine.

– Nu. M-am săturat să aștept.

Acum nu mai era doar surprins, ci și tulburat. Nu chiar dezaprobator, dar pe aproape. Bun așa! Asta voiseм. Acum avea să-mi spună să plec?

– Aș prefera să nu fii aici. Aș vrea să fiu singur. Nu era chiar o poruncă să plec, deși mă îndoiam că făcuse vreo diferență...

Răspunsul meu a fost pe un ton la fel de plat ca noul pavaj pus de Wykeham în Kings Langley.

– E bine să ai timp să reflectezi, milord. Am reflectat și eu destul, am spus eu, ușor acidă. Două luni și mai bine am tot reflectat – de atunci n-ai mai vorbit cu mine.

– De două luni?

– Au trecut mai bine de două luni de când ai îngropat-o pe Philippa și te-ai închis aici.

Între sprâncene îi apăru o dungă mare verticală.

– Nu mi-am dat seama...

– Atunci ar trebui să-ți dai. E o perioadă prea mare pentru un rege să stea izolat de supușii lui.

Am așteptat să văd dacă temperamentul Plantageneților avea să erupă și am fost dezamăgită să constat că nu. Succesul nu-mi era garantat, deși plănuisem mult această întrevedere, în timp ce îmi despachetasem hainele în noile camere care fuseseră imediat pregătite pentru mine – Latimer era intendentul perfect. Dacă Eduard mă respingea, cum mai puteam să-l oblig să mă bage în seamă? Să-l momesc cu o partidă de sex? Nu. Era prea retras acum, prea epuizat. Mai târziu poate, dar nu seducția era metoda la care trebuia să apelez acum. Dojana aspră – nici asta. Plantageneții nu reacționau bine când erau dojeniți de supuși, fie ei și iubitele lor. Compasiune? Nu – ar fi interpretat-o ca milă.

Mă aflam aici ca să-l trag înapoi pe Eduard de pe marginea prăpastiei. Aveam eu vreun plan asupra rolului meu la curte? Asupra securității mele financiare? Sigur că aveam. Dar viitorul meu și vindecarea lui Eduard trebuiau să meargă mână în mână până la un punct. Am turnat fără nici o remușcare două cupe de vin fiert și i-am întins una. A luat-o în mod mecanic.

– Mă gândesc să plec mâine de la Havering. Bea cu mine în cinstea acestei călătorii. Nu zâmbeam. Eram aspră.

– Pleci...?

– Nu mă mai ține nimic aici.

– Unde...?

– Ardington. Vreau să văd dacă aș putea trăi doar acolo.

Eduard nu a răspuns. Trebuia să-l provoc mai mult. M-am așezat, chiar dacă el nu stătea jos – ce încălcare a etichetei regale! – am sorbit din vin, am inspectat una dintre tartele cu cireșe de pe farfurie și mi-am înfipt dinții în ea.

– E delicioasă. Hai, Eduard – i-am spus eu pe nume. Nu pot să le mănânc singură pe toate.

S-a așezat, dar nu lângă mine, și m-a privit de parcă mă transformasem într-o pisică flămândă care tocmai își scosese ghearele.

– De ce pleci?

– Nu mai sunt *domicella*. Nu mai e nevoie de mine. Am lăsat tăcerea să se aștearnă, am terminat tarta de mâncat, lingându-mi apoi tacticos degetele. Apoi am continuat. Te-ai mai gândit la mine în ultimele săptămâni, Eduard? Cred că nu. Ce-ai tot făcut?

– M-am gândit… Vocea i se stinse.

– Cred că te-ai gândit la toate lucrurile pe care le-ai realizat în viață, am remarcat eu. La toate lucrurile pe care le-ai făcut începând din ziua în care ai scăpat de sub tutela mamei tale și ai preluat frâiele Angliei în propriile mâini. Îmi imaginez că ți-a trebuit mult curaj, fiind foarte tânăr.

– M-am gândit și la asta…

– Philippa te-a ajutat și ea, nu-i așa?

Pentru prima dată Eduard zâmbi, dar foarte șters.

– Ea a fost sursa puterii mele.

– Povestește-mi.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Mama mea era o femeie nemiloasă, iar eu eram la vârsta la care aveam nevoie de un regent…

Parcă s-ar fi crăpat un zid și toate șuvoaiele zăgăzuite ar fi reușit să iasă. Mai întâi un firișor, apoi un torent. Vechea poveste a frumoasei, dar depravatei regine Isabella care ar fi putut conduce Anglia cu faimosul ei iubit, Roger Mortimer, alături, ținându-l pe tânărul Eduard aproape ca pe un prizonier. Până când Eduard aranjase o lovitură ca să-l dea jos pe Mortimer și să o înlăture pe mama lui de la regență. Avea optsprezece ani, dar amintirile acelei nopți de la Nottingham, când preluase puterea, erau la fel de vii ca și cum s-ar fi petrecut ieri.

Am încuviințat din cap.

– Iar Philippa te-a ajutat să reziști și să-ți redobândești dreptul pe care îl aveai din naștere.

Chipul lui Eduard radia.

– A fost magnifică.

– Cred a fost foarte mândră de tine.

Lumina s-a stins. Cuvintele rostite în grabă secătuiseră totul ca într-o zi toridă de vară. Eduard s-a încruntat, și-a fixat privirea în cupă și am văzut cum își încleștează fălcile în fața unui adevăr de neacceptat. Știam care este. Aveam să-l rostesc cu voce tare.

– Philippa nu ar fi mândră de tine acum, Eduard.

– Nu…

– Ar fi îngrozită. Te-ar certa rău de tot! Philippa ți-ar porunci să privești înainte, nu înapoi.

În sfârșit își ridică privirea, iar eu am văzut că mă recunoștea și cumva simțea nevoia să protesteze. Bine. Excelent.

– Și tu ai venit tot să mă certi? mă întrebă el. Nu îți este permis.

– Nu, de ce să te cert? Sunt pe ultima treaptă ierarhică printre slujitori și nu mai am nici un drept asupra ta sau a reginei. Eu am venit doar să-mi iau la revedere.

– Bănuiesc că te vei duce la fiii tăi.

– Da. *Ai noștri.* Fiii sunt foarte importanți. Sunt singura familie pe care o am. Așadar, vrei să bei în cinstea plecării mele?

A băut din vin, dar cu mintea era în altă parte, departe.

– Eduard...! Îmi era foarte greu. Acesta era singurul mod prin care i se putea atrage atenția, să dea vinul peste cap?

– Fiul meu. Moștenitorul meu, Prințul. Este atât de bolnav... Vorbise cu greu, de parcă trebuise să-și caute fiecare cuvânt. Când eram de vârsta lui eram în fruntea armatei. Ce privelişte eram... Dar fiul meu nu mai poate urca pe cal. Se duce la luptă în lectică? Tot ce-am dobândit e distrus...

Imediat panica mi-a învăluit inima cu aripile ei. Îl pierdeam din nou între trecutul victorios și prezentul insuportabil. Mi-am îndreptat spatele și am pus cupa pe cufăr. Trebuia să-mi joc cartea cu orice preț și să risc, orice ar fi.

– Mă văd nevoită să plec fără nici un cuvânt bun din partea ta. M-am dus spre ușă. Am pus mâna pe clanță și tot nu-mi răspunsese nimic. Trebuia să admit că am eșuat. În fața lui Wykeham, a lui Gaunt și a celorlalți. Trebuia să-mi părăsesc regele, chiar dacă inima mă implora să rămân...

– Nu pleca.

Vorbise încet, dar cu hotărâre. Am răsuflat ușor, dar am continuat să vorbesc cu privirea tot spre clanța de lemn lustruit din fața mea.

– Dă-mi un singur motiv pentru care să rămân.

– Vreau să rămâi.

Mi-am ținut respirația.

– Am nevoie de tine, Alice.

Nu m-am clintit, am strâns tare ochii. Am auzit foșnetul tunicii sale, semn că se ridicase, apoi sunetul produs de metal pe lemn, care însemna că-și lăsase pocalul lângă al meu, și zgomotul pașilor lui. L-am simțit în spatele meu, dar nu m-a atins.

– Am greșit, Alice. Nu pleca.

Deși n-aș fi vrut, am rămas cu spatele la el.

– Pe toți sfinții! Uită-te la mine! mi-a cerut el. Aș prefera să nu fiu obligat să vorbesc cu boneta asta respingătoare de pe capul tău!

Gata. Revenise la tonul poruncitor. Nu trebuia însă să cedez atât de repede. Nu eram o fortăreață gata să se predea în fața unei primejdii trecătoare și a unui apel la negociere, și în afară de asta mă simțeam și geloasă, chiar dacă e un sentiment nevrednic.

– Au trecut două luni, iar tu n-ai cerut nici măcar o dată să mă vezi. Te simți pierdut fără Philippa – înțeleg –, dar sigur știi cât de neiubită și nedorită m-am simțit *eu*, am spus. Nu văd ce-aș mai căuta aici dacă n-ai nevoie de mine. M-a apucat de umeri și m-a întors cu fața spre el. Se uita cu adevărat la mine, mă vedea. În sfârșit!

Și-a ridicat bărbia.

– De aia te-ai îmbrăcat așa de mohorât? Ce, ești vreo văduvă săracă pe cale să se închidă într-o mănăstire, gata să-și dedice viața rugăciunilor și faptelor bune? Poate ar trebui să-ți trimit niște rochii noi, dacă tot te duci acolo. Cum vrei să se mai uite vreun bărbat după tine?

Îmi fusese dor de umorul lui, de sclipirea aceasta de spirit pusă în evidență și de o rază de soare care îi lumina trăsăturile.

– Singurul bărbat care vreau să se uite după mine ești tu! am subliniat eu și am semețit și eu bărbia, poate chiar cu aroganță. Încă nu era momentul să zâmbesc.

Eduard s-a aplecat și m-a sărutat – întâi pe frunte, apoi pe buze, la început ca și cum contactul cu o femeie ar fi fost un lucru dificil pentru el, evocând o amintire veche, nesigur de ce ar putea să-i dezvăluie această călătorie pe jumătate uitată. În scurt timp însă gura lui se însufleți, iar mâinile îi alunecară de pe umeri și mă cuprinse în brațe.

– Care ți-e secretul de mă faci să simt că renasc? m-a întrebat el.

Îl vedeam sub ochii mei cum mintea începe să-i umble din nou în timp ce-mi căuta pe chip un răspuns. Păru că l-a găsit, îmi ridică mâinile și își lipi buzele de fiecare palmă pe rând, până în vârful degetelor, familiarizându-se din nou cu mine după o absență îndelungată. Călătoria era doar la început.

– Mi-a fost tare dor de tine, Alice. Cum de nu mi-am dat seama?

– Te-ai închis în tine de durere, respingând pe toată lumea.

– Vrei să te răzgândești și să rămâi aici?

– Poate te răzgândești tu primul. Poate mâine mă surghiunești de aici!

Chipul lui Eduard se aprinse.

– Îți poruncesc să rămâi! Regele tău îți poruncește! Am nevoie să rămâi aici.

Temperamental. Posesiv. Autoritar. Se manifestau în forță toate trăsăturile lui de caracter. Mi-am ascuns un zâmbet și m-am ridicat pe vârfuri ca să-l sărut pe obraz. Deja îmi dăduse jos boneta aceea pe care o boscorodise, iar părul despletit mi se revărsă pe umeri. Îmi băgă mâna în el și strânse pumnul.

– Ce mult îmi place părul tău! De ce am impresia că am fost manipulat? Nu te-am văzut niciodată îmbrăcată cu ceva nici măcar pe jumătate atât de respingător, zise el și aruncă boneta pe jos.

– Nu am fost niciodată nevoită, am răspuns. Trebuia să fac ceva să-ți atrag atenția.

Eduard a râs cu blândețe. În sfârșit râdea. L-am condus la bancheta lipită de perete și l-am tras lângă mine. Nu aveam să-l las încă. Nu aveam destulă încredere în starea lui de spirit. M-am întins și-am luat farfuria de pe tavă și i-am dat-o.

– Ia și mănâncă măcar una. Ți-e foame, cu siguranță.

– Cred că da. Iar cine le mănâncă pe toate se îngrașă.

Acum urma să-i aplic ultima lovitură, și mă rugam să nu mi se mai împotrivească deloc după aceea.

– Eu mă voi îngrășa oricum, milord, cu sau fără dulciuri. Imediat și-a dat seama și a început să-și plimbe privirea între față și talia mea. Îți port copilul în pântece. Te bucuri?

Regele renunță la gingășie și își băgă fața în părul meu.

– N-am știut. Trebuie să rămâi cu mine. Nu vreau ca vreun vlăstar de-al meu să crească departe de mine. Rămâi, Alice. Pentru numele lui Dumnezeu, rămâi.

Am punctat această victorie incipientă, apoi am trecut la desfășurarea următorului punct al planului. Eduard trebuia să se întoarcă și spre popor.

– Doar dacă mă iei mâine cu tine la vânătoare. Te rog, l-am invitat eu în timp ce-mi lăsam capul pe umărul lui. Nu am cu cine să călăresc, toți mă cred fiica Satanei. Wykeham se roagă pentru sufletul meu. În afară de asta, iapa mea trebuie să mai facă mișcare. Stă toată ziua în grajd și mănâncă.

– Te-ai simțit singură. Cu câtă abilitate îmi putea citi printre cuvinte. Te-am neglijat, așa-i?

Era al meu. Culoarea îi revenise în obraji, bătrânețea dispăruse. În sinea mea jubilam că regele se întorsese la viață.

– Da, m-ai neglijat, am răspuns eu serios. Iar acum trebuie să te revanșezi.

S-a ridicat și m-a tras și pe mine în picioare.

– Voi face întocmai. Ce dorește doamna mea?

– Strânge oamenii pentru o vânătoare, Eduard. Lasă curtea să te vadă. Lasă-i să vadă că regele lor s-a întors. Încă ezita. Promite-mi! În curând o să fie prea târziu – o să fiu prea mare să mă mai pot urca pe cal!

– Promit. Rămâi, Alice. Mi-a fost dor de tine.

Am rămas. Sărutul lui a fost lung și adânc, plin de ușurare și pasiune.

– Hai în pat, Alice. A trecut mult timp.

Așa că am revenit la vigoarea și fierbințeala de odinioară petrecută în patul regal, acolo unde puteam pretinde că toate erau bune și frumoase. Eduard m-a posedat într-un mod satisfăcător pentru amândoi, confirmând declarația crudă a lui Gaunt referitoare la energia lui virilă și la faptul că stătea în puterea mea să-l fac pe rege să uite de povara anilor.

– Ești o perlă neprețuită, iubita mea Alice.

– Iar tu ești regele Angliei. Anglia are nevoie de tine.

– Voi domni. Își recăpătase și încrederea în sine. Cu tine alături.

M-am mai dăruit o dată lui, iar sângele îmi clocotea triumfător. *Voi avea grijă de el, Philippa*, mi-am jurat eu. *Îl voi îngriji, răsfăța și iubi.* Și l-am sărutat pe gură din proprie inițiativă, deși în momentul acela am știut adânc în inima mea – Eduard nu mai era omul de odinioară, bărbatul care mă chemase în patul lui. Dar deocamdată reușisem să alung toate umbrele.

Participanții la vânătoare s-au strâns în curte, înveșmântați în catifea și blănuri. Caii băteau pasul pe loc și fremătau din cauza întârzierii. Vânătorii înjurau ogarii care mișunau printre picioarele tuturor. Toată lumea era entuziasmată așa cum nu mai fusese de mult timp.

Ne mișcam pe loc scoțând aburi pe gură în aerul înghețat.

Așteptam. Oare va veni regele?

Niște paji ne aduseră căni cu bere cu mirodenii. Deja ne luase frigul de cât așteptasem.

În mijloc se afla, întunecat și posomorât, Gaunt, călare pe un murg mândru care era cel mai agitat dintre toți. În spatele lui era un rândaș care ținea hățurile armăsarului sprinten iubit de Eduard. Gaunt mă căută cu privirea prin mulțime. Nu era nevoie să-și manifeste verbal îngrijorarea și să mă învinovățească pentru că, după toate aparențele, dădusem greș. I-am întors privirea cu o expresie împietrită. Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri.

Timpul trecea.

Inexpresiv, Gaunt se duse spre rândaș și-i făcu semn să ducă armăsarul înapoi, apoi își trase mănușile.

– Mergem.

Își ridică mâna pentru a atrage atenția mulțimii că vom porni în curând. Am oftat recunoscându-mă învinsă și am mânat iapa spre grajduri. Nu aveam nervi să merg.

– Nu plecați fără mine, Gaunt.

Fusese întotdeauna un maestru al surprizelor, al aparițiilor neașteptate. Regele coborî treptele și traversă curtea, luă hățurile din mâna rândașului și se urcă în șa cu agilitatea pe care se așteptase toată lumea să i-o vadă. Norocul făcu – sau poate însuși regele poruncise! – ca o rază de soare să îi bată pe haina de piele și blană, reflectându-i-se pe rubinul care îi împodobea pălăria cu pene și lanțul de nestemate de pe piept. Zâmbi în jur către mulțimea care-l așteptase.

– O dimineață excelentă. Vă mulțumesc că v-ați așteptat regele – și îmi cer scuze. Gata cu așteptatul.

Pregătit oricând să se ia peste picior cu același farmec formidabil care de-a lungul domniei lui îndelungate îi adusese mult mai mulți prieteni decât dușmani. Din toate părțile răsunară murmure de bun venit.

Vânătorii se îndreptară pe rând spre ieșirea din curte; Eduard mergea lângă șoimar, așezând o pasăre pe încheietură cu o ușurință extraordinară. În afară de câteva clipe la început când se urcase în șa și parcă era ușor înțepenit, acum se comporta de parcă n-ar fi fost nici o clipă absent. Aura

aceea melancolică dispăruse complet sub mantia frumoasă și călduroasă. Eu am rămas în urmă pentru a-mi relua locul alături de celelalte femei și am simțit un val de căldură în pântecul în care era copilul. Apoi am auzit ceea ce mă rugasem să aud din partea lui Eduard, care se adresa fiului său.

– După vânătoare fă-mi o vizită. Trebuie să facem planuri – pentru armatele din Franța. E timpul, nu mai putem întârzia.

– Da, Sire.

Gaunt, cel cu aroganța lui cuceritoare, nu dădu nici un semn că mi-ar recunoaște vreun merit, dar am putut zări pe chipul lui cât de plin de mulțumire era, în timp ce vântul iute îi colorase obrajii. Tatăl și fiul își strânseră mâinile cu afecțiune și hotărâți să se bucure de ocazia revederii. Eu mi-am prins poalele fustei sub picioare și mi-am înghiontit iapa să îi urmeze pe ceilalți. Voiam și eu să mă bucur de vânătoare. Unul dintre vânători își ridică goarna să dea plecarea, iar eu am strâns hățurile.

Vânătorul nu apucă să sufle în goarnă, pentru că Eduard îl opri, prinzându-l de mână.

– Domniță Perrers...

Toți ochii se îndreptară asupra regelui care îi oprise din drum. Privirile lor începură apoi să mă caute pe mine prin mulțime. Am strâns hățurile cu putere, iar calul s-a oprit brusc. Regele nu mi se adresase niciodată atât de deschis în public.

– Sire.

De abia m-am putut auzi eu.

– Vino să călărești lângă mine.

Am ezitat preț de o clipă, apoi mi-am mânat calul prin învălmășeala aceea de oameni și m-am oprit lângă Eduard.

– Sire...

– Ai spus că vrei să vânezi. Vei vâna.

A prins căpăstrul calului meu și l-a tras mai aproape, m-a luat de mână, apoi s-a întins și m-a sărutat pe tâmplă.

– Ai avut dreptate. E bine să mergi la vânătoare, iar eu am fost un nepăsător. Astăzi, a mai adăugat el șoptit, nu vei fi singură.

Toți cei din jurul meu rămăseseră muți de uimire. În ce manieră mă tratase de față cu toată lumea! Curtea era șocată. Eram roșie ca focul în obraji. Mă sărutase așa din senin în public...! Dar nu asta îmi dorisem? O recunoaștere în fața lorzilor și a oamenilor simpli deopotrivă.

– Călărești cu mine? insistă el, obligându-mă să fac și eu o declarație publică a relației noastre. Toți cei prezenți trebuiau să înțeleagă perfect natura acestei relații.

– Da, Sire.

Am mers alături de el, ținându-ne de mână, în timp ce curtenii se răsfirau pe lunca inundată, vânătorul sufla în goarnă pentru a da în sfârșit semnalul de începere a vânătorii, iar eu zâmbeam întruna sub soarele

capricios care își găsise momentul perfect să ne inunde într-o lumină aurie. Eduard îmi oferise recunoaștere publică. Eram favorita oficială a regelui.

Cred că numărul dușmanilor mei sporise în acea zi. Îmi păsa oare? Nu, flacăra ambiției mele ardea cu înverșunare. Era o zi memorabilă. Ogarii fugăreau un cerb cu coarne deosebit de frumoase și bogate. Trăsăturile lui Eduard se înviorară pe măsură ce trupul i se relaxa în șaua în care fusese obișnuit să stea. Râsul lui răsună cu putere, iar toată curtea răsuflă ușurată că își recăpătase încrederea în sine. Până și Gaunt părea mulțumit, deși îi luasem locul de lângă rege.

Am călărit alături de Eduard pe tot parcursul vânătorii. Când ogarii dădeau de urma unui vânat și călăreții porneau în goana mare după el, Eduard trăgea hățurile și rămânea lângă mine, conștient de starea sănătății mele. Nu și-ar fi putut face mai clară alegerea nici dacă i-ar fi poruncit lui Chester Herald să anunțe vestea cu surle și trâmbițe.

Alice Perrers era concubina regelui.

Trebuia să cuget bine la răsturnarea aceasta de situație în favoarea mea, așa că odată întoarsă în camera mea m-am dezbrăcat de costumul de călărie și am ordonat servitoarei mele să-mi umple cada de cupru cu apă fierbinte. M-am scufundat cu un oftat. Trebuie să precizez că nu mai fusesem la vânătoare de câteva săptămâni; mușchii mă dureau, dar în afară de asta mă simțeam bine. Stăteam în apa parfumată cu plante și mi-am studiat burta rotunjită în care era bebelușul: nu o mai puteam ține ascunsă de ochii lumii, dar acum nici nu mai era nevoie. Pentru prima oară puteam să-mi etalez cu nerușinare talia în creștere.

Numele meu, sub o formă sau alta, era pe buzele tuturor. Asta deoarece Eduard afișase în public ceea ce toată curtea știa, deși se prefăcuse că nu știe. Nemaifiind un secret, nemaifiind nimic de ascuns, nemaifiind un motiv de rușine pentru regină, poziția mea fusese expusă în văzul tuturor. Acesta a fost darul pe care mi l-a făcut Eduard, m-a recunoscut în fața întregii curți, cu o generozitate pe care nu mi-aș fi închipuit-o niciodată. Relația fiind făcută publică, eram oficial protejată de rege.

Mi-am repetat epitetele pe care le auzisem în timp ce vânătorii goneau după cerbul acela nefericit.

Târfa Alice – nu l-aș fi ales niciodată.

La Perrera[1] – mai bine, dar fusese spus în batjocură.

Amanta regelui, țiitoarea regelui: parcă mi se recunoștea și un pic de autoritate.

Dar era unul care chiar îmi plăcea. Concubina regelui. O chestie oficială. De neatins. Puternică. Faptul că împărțeam aceleași camere cu regele și patul lui era un lucru incontestabil; nu existau confirmări legale ale acestui statut, dar declarația regelui autentificase acest fapt. Nimeni, absolut *nimeni*,

[1] *Perrera* (în limba spaniolă în original) – aici cu sensul de cățea. (n.tr.)

nu ar mai îndrăzni să mă desconsidere pe mine, însoțitoarea aleasă chiar de rege. Până și Gaunt mi-a semnalat prezența cu o plecăciune adâncă, după ce vânătoarea a luat sfârșit. Nu visasem niciodată la un asemenea cadou, dăruit în fața atâtor persoane importante și influente, eu nefiind nici importantă, nici influentă.

– Îți mulțumesc, Eduard, am șoptit eu și mi-am pus protectoare mâinile pe burtă.

Mi-am lăsat capul pe marginea căzii și am închis ochii, bucurându-mă de victoria mea.

După vânătoare, Eduard a intrat imediat în sala de consiliu cu Gaunt. Habar nu aveam ce discută, era o chestiune care îi privea doar pe bărbați, dar am văzut rezultatele. Regele era din nou în fruntea deciziilor și ținea strâns frâiele: Gaunt a fost trimis în Gasconia cu o armată care să îi vină în ajutor Prințului împotriva incursiunilor francezilor. Și mai impresionant a fost că Eduard a mai ordonat un al doilea atac din Calais sub comanda unui alt veteran destoinic, Sir Robert Knolles. Iar dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă că Eduard își revenise complet, am aflat că mai planifica și două atacuri surpriză din nord și sud, strategie la care apelase cu succes în primele sale campanii de război. În același timp a trimis emisari către Țările de Jos, Germania și Genova pentru ca aceștia să atragă aliați împotriva regelui Franței.

Eduard își petrecea nopțile alături de mine și era încă chinuit de griji.

– Eu ar trebui să comand atacul. Nu sunt suficient de puternic?

– Bineînțeles că ești.

Ravagiile produse de moartea Philippei lăsaseră urme adânci. Puterea îi revenise în mare parte, dar oricât de mult m-aș fi străduit să mă conving că nu-i adevărat, mintea lui Eduard nu mai era la fel de ascuțită. Fie că juca șah, citea o carte cu poeziile preferate, se delecta cu muzica lăutei și a unei voci suave, atenția îi dispărea la un moment dat și încetul cu încetul pierdea contactul cu lumea înconjurătoare, precum un nor care acoperă un soare strălucitor. Până și încrederea i se împuțina. Cu cât vedeam că e mai slăbit, cu atât îl deplângeam mai tare. N-avea să-și mai conducă vreodată trupele cu același spirit strălucitor sau măcar să le conducă în vreun fel. Dar cu toate acestea eu mă declaram mulțumită: nu mai stătea izolat. Dacă Gaunt câștiga o bătălie în Franța ar fi putut să-i redea lui Eduard într-o oarecare măsură încrederea în abilitatea de a lua decizii echilibrate. Am turnat două cupe de Bordeaux, un vin simbolic pentru posesiunile lui Eduard.

– Pentru victoria Angliei! Am ridicat cupa și am băut.

– Pentru Anglia! Și pentru tine, dragostea mea. Eduard m-a sărutat cu toate pasiunea unui rege atotputernic.

Bineînțeles că m-am bucurat prea devreme. Veștile care răzbătură până la noi în următoarele luni nu erau bune. În partea de nord, regele Carol al Franței învățase din greșelile trecutului și refuza să fie atras într-o bătălie împotriva unei forțe care îl domina numeric. Knolles, din ce în ce mai umilit, își pierduse forța și autoritatea, trupele izolate i se destrămau, așa că erau o pradă ușoară pe care vulturii francezi le înhățau imediat. În sud ne-am descurcat mai bine. Limoges fusese prădat și ars, ceea ce punea capăt luptelor cu francezii în acea regiune, dar cu toții nu auzeam decât zvonurile că Prințul ar fi fost nevoit să se întoarcă la Bordeaux, părăsind atacul, înfrânt nu de francezi, ci de boala lui nemiloasă.

Toate certitudinile lui Eduard se spulberau încetul cu încetul.

– Gaunt e aici, am încercat eu să-l alin. O să preia el controlul. Nu trebuie să-ți faci griji.

Prefera însă din ce în ce mai des să se închidă în el și nu mai voia să-mi vorbească. Nici eu nu mi-am dat seama de gravitatea problemei până nu l-am găsit pe zidul cetății așteptând vești care nu veneau, cu tânărul Thomas ținut cu forța de o mână puternică pe umăr, foindu-se întruna să plece, în mod vizibil dorindu-și să se afle în altă parte – la grajduri sau să se joace cu sabia lui în miniatură – oriunde altundeva decât lângă tatăl său împovărat.

– Da' du-te atunci! s-a răstit Eduard și i-a dat drumul, iar Thomas a zbughit-o imediat de acolo.

M-am așezat eu în locul băiatului, mi-am strecurat mâna în jurul brațului lui, Eduard a zâmbit, dar ceva lipsea de pe chipul lui. Nu pe mine mă voise, și deși îmi era clar ce aveam de făcut, nu îmi făcea nici o plăcere. M-am gândit că n-o să-mi placă rezultatul, dar eram suficient de femeie și încrezătoare în noul meu rol ca să pot să o fac. De dragul sănătății regelui, aveam să risc indiferent de consecințe.

Am scris o invitație oficială pe un pergament de bună calitate, am folosit ceară și sigiliul lui Eduard și m-am pregătit să trimit un mesager. Era complet ilegal ca amanta regelui să se folosească de sigiliul regal – dar de ce nu? Putea să nu fie de folos, dar măcar avea efectul scontat. M-am ascuns de Eduard și n-am nici o scuză pentru asta. Ce rost avea să-i dau speranțe dacă exista riscul să nu se întâmple? Nici numele nu mi l-am pus – la un moment dat mi-a trecut prin minte că poate o să-mi pară rău că am scris mesajul. Am stat în fața șemineului în camera mea și m-am gândit dacă nu cumva ar fi mai bine să arunc misiva în flăcări.

Nu puteam eu să-i ofer lui Eduard toată afecțiunea de care avea nevoie?

Dar apoi au sosit veștile. Vești devastatoare, care l-au făcut pe Eduard să cadă în genunchi în capelă, complet distrus. Micuțul fiu și moștenitor al Prințului, Eduard de Angouleme, moștenitor al coroanei Angliei, murise la Bordeaux. Prințul era prea bolnav și înnebunit de durere ca să mai poată continua campania. Avea să se întoarcă în Anglia, predând campania pe mâinile din ce în ce mai incompetente ale lui Gaunt.

Eduard jelea.

În aceeași clipă am trimis scrisoarea. Totul depindea de ea. Nu-mi mai permiteam să mă răzgândesc.

I-am scris din nou lui Windsor, adoptând un stil rigid și protocolar.

Am intrat din nou în grațiile lui Eduard. I-am recâștigat încrederea. Nu îl interesează Irlanda. Toată atenția îi este îndreptată spre Gasconia, care creează din ce în ce mai multe probleme. Sunteți în continuare pe cont propriu în Irlanda și cred că nu va exista vreun amestec din partea Londrei.

Am primit un răspuns cu același mesager, scris de Windsor în stilul lui tranșant – gândea și scria.

Am primit cele două scrisori de la dumneavoastră la doar câteva zile distanță una de cealaltă, din cauza dificultăților de comunicare. Mă simt ușurat că ați fost reabilitată.

Pentru mine sau pentru el? M-am strâmbat cu cinism.

Aduceți-i aminte de mine lui Eduard. Am pornit pe un drum greu și am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot primi.

Ultimul paragraf m-a surprins.

O să vă mai dau un sfat. Ați văzut deja ce înseamnă să nu mai fiți sub patronajul regal. Ultima dată când ne-am văzut v-am avertizat. Mi-ați respins sfatul. Acum știți din proprie experiență. Poziția de amantă regală poate fi nimicită cât ai clipi. Profitați din plin de toate oportunitățile. Va urma o iarnă lungă pentru dumneavoastră după moartea regelui. Mă îndoiesc că Prințul și ambițioasa lui soție vă vor păstra un loc la curte.

Apoi am fost mai mult decât surprinsă.

Mă gândesc la întâlnirile noastre mai des decât aș vrea. Nu sunteți o companie confortabilă, dar observ că nu vă pot scoate din gândurile mele. S-ar putea să nu vă surprindă să aflați că uneori sunteți imposibil de alungat. Aveți gheare de oțel. Constatând așadar acestea, recunosc că tăria de caracter și farmecul dumneavoastră îmi alină singurătatea. Nu mă văd întorcându-mă în Londra în viitorul apropiat și-mi pare oarecum rău. Cred că ne-am fi înțeles destul de bine dacă împrejurările ar fi fost cu totul altele.

Țineți-vă bine. Feriți-vă. Poziția supremă pe care o ocupați vă va determina dușmanii să-și facă simțită prezența mai tare decât vă închipuiți. Aveți grijă să nu fiți cea care le pune armele la dispoziție.

Primiți acest sfat de la cineva care știe din proprie experiență.

Am râs încet, apoi mi-am fixat privirea pe pachetul care venise odată cu scrisoarea și al cărui conținut puteam să-l intuiesc înainte de a despături bucata de piele moale. Un pumnal cu lamă subțire care putea fi ascuns în mânecă sau corset. O armă mortală care să mă apere de un asasin. Ce caraghios era! Cine ar fi dorit să-mi facă rău fizic?

Am descoperit că și mie îmi părea rău că Windsor nu era la curte. Mă îndoiam că ar fi credincios acelui sărut final, care nu fusese deloc cast. Dar nici eu, concubina regelui, nu îi eram credincioasă.

Se gândea să mă protejeze. Un câine prostuț și o lamă subțire.

Ar fi trebuit să mă tem? Nu mă temeam. Poate greșeam.

Răspunsul la invitația mea regală a sosit mai greu decât scrisoarea de la Windsor, dar a fost și mult mai impresionant. A venit în persoană, sosind la Windsor cu palanchine, călăreți și o escortă militară impresionantă, cu steaguri fluturând. Totul era menit să îți ia ochii și exista o singură persoană care putea face așa ceva. Da, am recunoscut eu. Era posibil să regret. Dar fusese singura soluție pe care o găsisem.

Familia!

Eduard avea nevoie de familie în preajma lui. Își dorea – așa cum își dorise toată viața – să-și aibă copiii și amintirile lângă el. Era un adevărat erou pe câmpul de luptă, un administrator foarte bun, o prezență fizică fără pereche, dar acasă avea nevoie de stabilitatea unei familii. Absența veseliei și a afecțiunii îi afecta starea de spirit. Philippa și vlăstarele pe care i le dăruise aveau un rol vital pentru el, după ce el își petrecuse copilăria în singurătate și izolare, sub autoritatea unei mame egoiste. Pentru el fusese vital să-și întemeieze o familie a lui, care să îi ofere toată stabilitatea și dragostea de care nu avusese parte înainte.

Iar acum, când familia i se împuținase? Doi fii în Franța, amândoi implicați în război. Lionel mort în Italia. Toate fiicele lui, cu excepția uneia, moarte. Thomas prea tânăr și preocupat de activitățile specifice vârstei ca să îi poată fi o companie reală tatălui său. Eduard avea nevoie de familie în jurul lui.

Dar de ce nu poți tu *să-i oferi ce are nevoie?* M-am întrebat eu îmbufnată, dar a trebuit să recunosc cinstit: îi puteam oferi multe, dar nu și senzația de apartenență de care avea Eduard nevoie. Iar soluția? Isabella, mult iubita lui fiică. Îndărătnică, incredibil de trufașă, capricioasă și ostilă cum era față de mine, nu conta, ea era soluția.

Iar acum vedeam, coborând din palanchinul încărcat și plin de perne, silueta inconfundabilă a Isabellei, care venise fără mult doritul ei soț, ci cu două fetițe cu păr bălai și la fel de frumoase ca mama lor. Le-am urmărit sosirea din cămăruța de deasupra intrării principale. Nici nu apucase să pună bine piciorul pe pământ că a început să poruncească în stânga și-n dreapta de parcă nu lipsise nici o clipă de la palat.

Am bătut cu degetele în pervazul geamului cât Isabella și-a revendicat drepturile la Havering. Să o fi oprit? Sau să o las să se instaleze și să se întâlnească cu Eduard când va vrea? Am cântărit bine ambele variante. Dacă mă duceam acum la ea, am fi reușit doar să ne certăm, n-ar fi fost nimeni care să ne potolească și ranchiuna dintre noi ar fi erupt ca o flacără. Ah! Dar dacă o lăsam să-l vadă pe Eduard, să-și fixeze singură regulile, să stabilească singură unde va sta, aveam să fiu imediat în dezavantaj. Isabella va prelua controlul înainte să ne întâlnim la cină.

Așa deci! Mi-am potolit degetele, m-am gândit cu ce să mă îmbrac pentru ocazia pe care o întrezăream. De când mă retrăsesem eu din cauza unor detalii neplăcute? Nu eu eram stăpâna acestui palat? Cine superviza banii și gospodăria? Dumnezeu trebuia să-mi dea putere să-mi controlez cuvintele și temperamentul – aveam nevoie de ea ca aliată. Așadar, având toate detaliile ceremonioase de la curte la degetul meu mic, stăteam pe podiumul din sala mare, înveșmântată în straie de curte, cu Latimer și încă o servitoare lângă mine, când își făcu apariția.

– Sunt gata camerele mele? a întrebat ea, fără să se adreseze cuiva anume, poruncitoare ca de obicei, minunată ca de obicei, îmbrăcată superb în ciuda călătoriei lungi cu o jachetă argintie și cu un verde liniștitor la care

am râvnit instantaneu. Dacă nu mi-aş fi ales intenţionat cea mai nouă rochie, care îi plăcea şi lui Eduard foarte mult, ca să mă schimb din rochia plicticoasă de culoarea frunzelor pe care o purtam când îi zărisem veşmintele splendide, aş fi trecut complet neremarcată. Isabella nu renunţase la obiceiul ei de a reteza încrederea celorlalţi, îngenunchindu-i. Acum însă eram pregătită să-mi anunţ noua poziţie şi statutul într-o rochie senzaţională, strânsă pe corp, din mătase violacee, cu modele purpurii şi albastre. Era imposibil să fiu pusă în umbră într-o asemenea rochie, peste care aveam un *cotehardie* din damasc auriu. Eu eram stăpâna aici, aşa că i-am făcut semn servitoarei să îi conducă pe cei din anturajul Isabellei şi pe cele două fiice în camerele pe care le pregătisem pentru ei.

Isabella a rămas. Mi-a evitat privirea cu o nonşalanţă studiată şi cu un dispreţ considerabil şi s-a uitat la Latimer.

– Latimer! Îmi pare bine că m-am întors. Te rog să aduci nişte vin.

– Sigur, milady. Latimer s-a înclinat în faţa prinţesei – apoi în faţa mea, înainte de a ieşi ca să îndeplinească porunca. Isabella sesiză gestul lui, după cum şi era de aşteptat, iar sprâncenele ei se arcuiră perfect şi mă privi în cele din urmă, aşa cum ştiusem că o va face când va considera că a venit momentul. Mă văzuse de când trecuse pragul. Cum putea să nu observe violetul şi purpuriul?

– Ia te uită! Alice Perrers!

– Milady. Am făcut o reverenţă.

– Nu mă aşteptam să te găsesc tot aici. Şi care mă rog e rolul pe care îl ocupi acum, de vreme ce nu mai eşti în suită? Dispreţul ei m-ar fi ofensat profund dacă aş fi fost o fire mai slabă. Pot să ghicesc? Curva palatului?

Nu m-am clintit de pe podium.

– Lucrurile s-au schimbat, milady.

– Cu siguranţă, de vreme ce ai ajuns să îi comanzi lui Latimer. S-a încruntat brusc. Tatăl meu ştie? Bănuiesc că da.

– Sigur.

– Aşadar ai preluat rolul mamei mele.

– S-ar putea spune şi aşa…

Nu se simţea în largul ei, ceea ce-mi convenea de minune. Oare avea să mă întrebe direct? Un servitor intră cu o tavă cu vin şi îngenunche în faţa mea. I-am făcut semn să-i ofere mai întâi prinţesei. Cât de bine m-am simţit în acel moment.

Faţa ei drăguţă părea de granit acum.

– Văd că ai pus stăpânire pe gospodărie.

Am înclinat din cap.

– Cineva trebuie s-o facă. Regele este mulţumit că mă ocup eu.

Isabella ignoră intenţionat vinul.

– Voi avea grijă ca situaţia să se schimbe în scurt timp.

– Cu siguranţă, milady. Dacă intenţionaţi să vă asumaţi această răspundere…

Ştiam că n-are nici un gând să îşi asume acest rol. Ştia şi ea.

– Unde este regele? întrebă ea.

– Cred că la grajduri. Isabella se întoarse pe călcâie. Aşteptaţi! Trebuie să vă vorbesc acum. Trebuie să ştiţi ceva...

S-a oprit.

– Anume...?

– Regele nu a fost în cea mai bună formă.

– Şi?

– Aveţi grijă cum vorbiţi cu el.

– N-am nevoie să-mi spui tu asta.

M-am apropiat şi am privit-o, ochii fiindu-ne cam la acelaşi nivel.

– Dar trebuie să aveţi grijă. Nu l-aţi mai văzut în săptămânile – lunile – de după moartea Maiestăţii Sale. Eu da.

A căzut puţin pe gânduri, şi-a ţuguiat nehotărâtă buzele, apoi s-a rotit iar pe călcâie şi l-a acostat pe Latimer care se strecurase tiptil în sala mare.

– Înţeleg că regele a fost bolnav, Latimer.

– Da, milady. Dar acum se simte mai bine.

Aşadar nu avusese încredere că-i spusesem adevărul în legătură cu tatăl ei. Mai aveam ceva punţi de construit dacă voiam să mă folosesc de această prinţesă Plantagenet. Şi văzându-i ostilitatea îmbătoşându-i spatele, umerii, m-am gândit că am greşit când i-am trimis invitaţia aceea blestemată.

– Ai profitat de bunătatea lui? m-a întrebat ea, cu o voce plină de invidie. Văd c-ai fost mai mult decât ocupată. Acum că se apropiase foarte tare, privirea i se fixă asupra taliei mele. Încă un bastard? Cine-ar fi crezut că ai mintea să te ridici atât de sus. Dar ai grijă, mai sus de atât n-ai unde.

M-am abţinut să-i dau o replică prea usturătoare. Isabella era o femeie inteligentă şi trebuia să mă folosesc de asta. M-am dus lângă ea. Isabellei nici nu-i trecuse prin cap cât de ambiţioasă poate fi o fostă domnişoară din suita reginei.

– Nu poate fi prea bolnav, a susţinut ea. M-a invitat aici să particip la un eveniment.

– Ştiu.

– A zis că organizează un turnir.

– Da.

– Oare unui om bolnav îi arde de turniruri?

– Nu?

– Când se va ţine?

– Nu se va ţine. Asta a oprit-o. Ne-am mai privit încă o dată ca două pisici care se întâlniseră pe creasta unui acoperiş. Nu există un asemenea eveniment, am înştiinţat-o eu.

– Cine a scris scrisoarea?

– Eu.

Am auzit cum trage aer în piept, i-am văzut nările îngustându-se şi mă aşteptam să izbucnească, dar nu s-a întâmplat aşa. Mă privea plină de curiozitate.

– În ce scop? De ce m-ai invita tu pe mine aici?

– Păreți surprinsă.

– Dacă voiai să fii tu stăpâna absolută aici, nu mă aduceai înapoi în Anglia. Știm amândouă că și eu am tendința de a stăpâni.

– Asta știu.

– Deci de ce?

– Regele e cu moralul la pământ. Starea de sănătate a Prințului este nesigură, iar fiul acestuia mort. Regele nu este în dispoziția necesară organizării de întreceri cavalerești. Asta dacă nu cumva reușiți să-l convingeți că este, bineînțeles.

– O să vorbesc cu el. M-a privit gânditor.

Am schițat un zâmbet.

– Vă doresc succes, milady. Chiar îmi doream să izbutească să-l convingă. Eduard avea nevoie să i se distragă atenția. Și mai trebuie să vă spun ceva. Regele nu știe că v-am trimis vorbă.

M-am uitat după ea cum se îndepărtează cu pași hotărâți, care îi trădau cu siguranță nervozitatea. Nu avea să-i placă ce trebuia Latimer să-i arate. Am oftat și m-am uitat la Braveheart, care se lipise de piciorul meu. Dumnezeu să mă aibă în pază! Invitasem vulpea în cotețul găinilor?

Isabella era într-o criză de nervi când am ieșit în grădină să mă alătur augustelor prezențe, tatălui și fiicei lui, ca să testez atmosfera dintre ei.

– Am fost dată afară din camerele mele!

– Dată afară? Eduard se distra pe seama dramatismului ei. Adică vrei să spui că ai fost condusă în niște camere mai mari și mai potrivite – că doar ai venit cu copiii, cred.

– Erau camerele mele – le-ați construit pentru mine!

– E adevărat. Dar erau goale. De ce să nu le folosim? Tu vii rar în vizită, iar lui Alice îi place să stea acolo.

Nu v-am zis? Eduard mă mutase în apartamentele fastuoase regale. Când înșirasem lista cu doleanțe, nu aveam de unde să știu ce o să primesc: cele două camere somptuoase construite pentru o prințesă. Și cât de mult îmi plăceau…

Peste noi s-a așternut o tăcere încordată, ca o chiciură argintie, tăioasă și rece, tulburată doar de țipătul strident al unei coțofene cocoțată într-un copac. Isabella a tras aer în piept. Mă întrebam ce-o să mai zică și de data asta, dacă poate fi diplomată. Chipul îi era încordat. S-a oprit în mijlocul aleii cu un foșnet de fuste și s-a întors cu hotărâre spre Eduard.

– V-ați mutat amanta în camerele mele?

Nici un pic de diplomație. Ai grijă! Am respirat adânc. *Ai grijă, Isabella! O îmbătrâni el, dar e la fel de mândru ca în tinerețe.* Parcă pentru a-mi da dreptate, Eduard își încleștă pumnii.

– Cred că ar trebui să-ți ceri scuze pentru ce ai spus, a remarcat el pe un ton destul de stăpânit.

– Trebuie să ne prefacem că nu e? Că nu v-a fost amantă, în toți anii aceia în care mama mea trăia?

Umerii lui Eduard se încordară ca să suporte toate greutatea aceea.

– Înghit multe, Isabella. Dar asta nu. Nu îți permit să mă judeci pe mine sau pe mama ta. I-am acordat lui Alice autoritatea de a-mi administra gospodăria.

– Nu-mi place.

– Nici nu trebuie să-ți placă. Ești doar oaspete în casa asta, Isabella. Dacă nu-ți place, nu te obligă nimeni să rămâi. Isabella deschise gura, dar o închise la loc. Exact! Vezi că nu ești lipsită de judecată, Isabella. Eduard zâmbi, dar amenințarea nu dispăruse. Știa cu precizie ce puteri îmi oferise. Acum că am depășit formalitățile, cât stai? Trebuie să vedem ce putem face ca să te simți bine aici.

Privirea Isabellei o întâlni pe a mea. I-am lăsat să facă planuri. Semănau ca două picături de apă când venea vorba de chestii grandioase și cheltuitul banilor. Așadar, Isabella avea să rămână câteva săptămâni, iar eu eram în siguranță ca favorită a lui Eduard. Fiica și amanta puteau să se înțeleagă foarte bine dacă în joc era alungarea unei melancolii îngrozitoare.

Isabella a mai avut bineînțeles și alte idei. Mi le-a șoptit la ureche în timp ce intram în sala mare ca să luăm cina.

– Să nu te aștepți să mă câștigi de partea ta. Nu vei reuși. Ești doar o parvenită, doamnă Perrers.

Adevărat. Eram și asta aveam să rămân, dar muncisem din greu pentru a-mi câștiga această poziție. Am decis să-mi mai ascut ghearele puțin.

– Nu am nevoie de respectul dumitale, milady. Eu am rămas serioasă, dar fruntea ei s-a încruntat amenințător. Maiestatea Sa are nevoie de mine alături de el, așa cum are nevoie și de dumneata.

– Pe mine mă va asculta...

– Ba nu. Ah... Eduard era acolo ca să mă conducă la tron și îmi întinse mâna lui dreaptă. Poate că fiica ta ar trebui să ocupe poziția cea mai înaltă, am sugerat eu cu blândețe. Cel puțin în seara asta. Ca oaspete de onoare...

Mi-am etalat dinții într-un zâmbet care nu era în totalitate fals. Nici nu putea fi fals de vreme ce ieșisem triumfătoare din această confruntare a voinței. Dându-și seama că își găsise nașul, Isabella mi-a zâmbit și ea, dar m-a și fulgerat cu privirea cât s-a așezat. A fost o seară excelentă, cu mâncare, vin, muzică și spectacol. Replicile inteligente ale fiicei reușiră să-i readucă regelui buna dispoziție, iar eu simțeam cum căldura sufletească emanată de victorie îmi inunda ființa, chiar și atunci când am părăsit încăperea alături de Isabella, iar ea avea un zâmbet amar în colțul gurii.

– Ai grijă, regină Alice.

Am râs încet. Cât de revigorant fusese să o urmăresc pe Isabella, așezată pe tron lângă Eduard – dar numai la propunerea mea. Pentru că *eu* îi permisesem să stea acolo.

– Am întotdeauna, milady, am răspuns eu. Am întotdeauna. La fel cum am grijă și de rege.

Era furioasă, era în continuare inamica mea, dar știam că înțelesese adevărul din vorbele mele. Eu eram stăpâna palatului și nu aveam să cedez puterea nimănui, nici măcar unei prințese. Eduard putea să o aibă alături pe Isabella pentru o perioadă limitată, cu binecuvântarea mea, dar de mine avea de fapt nevoie. Eu eram centrul lumii lui din ce în ce mai limitate. Sângele îmi pulsa prin vene când m-am retras în camera mea și mi-am lăsat servitoarea personală să-mi scoată bijuteriile și rochia, când mi-am întins mâinile ca să-mi poată lua inelele de pe degete. Regina Alice? Îmi plăcea. Nu aveam să port niciodată acel titlu, dar – și mi-am încleștat pumnii – aveam să savurez această putere ca și cum chiar aș fi fost regina lui Eduard.

A trebuit să părăsesc câmpul de luptă în favoarea Isabellei, pentru că nici nu-mi mai vedeam degetele de la picioare din cauza burții. În momentul în care copilul a început să miște încontinuu și viața de la curte a început să mă obosească, mi-am anunțat intențiile. Eduard m-a sărutat pe buze și pe mâini și m-a trimis cu una din bărcile lui, de parcă eram făcută din sticlă prețioasă.

Tocmai achiziționasem casa și feuda Pallenswick cu ajutorul negocierilor inteligente ale lui Greseley și a monedelor de aur împrumutate grație trezoreriei regale. Iar Pallenswick era o proprietate ca o nestemată pe malul Tamisei. De acolo ajungeam imediat la Eduard și la curte.

– Dacă pot o să vin, m-a asigurat Eduard.

– O să mă descurc foarte bine și fără tine. Știam că va fi prins cu războiul și că oricum nu va avea voie să intre în camera în care nășteam, fie el și rege. Isabella îi era alături să-i ridice moralul la nevoie.

– O să cer oamenilor să se roage să ai o naștere ușoară. Să-mi trimiți vorbă.

– Da.

– Mi-ar plăcea să-mi dăruiești o fiică.

– Numai să nu fie la fel de războinică precum Isabella!

– Slabe șanse. Râsul lui Eduard sperie rațele de la mal care începură să măcăne. M-am sprijinit de perne, iar el a adăugat: Nu pleca!

M-a strâns de mâini și m-am simțit ușurată, dar trebuia să plec. Puneam preț pe independența mea în anumite privințe. Îmi doream să fiu sub acoperișul propriei mele case când nășteam. Așa că am plecat de la curte. Acum nu mai era nici un secret. Plecarea mea a fost marcată cu steaguri și escortă regală, astfel încât toată lumea să știe că Alice, concubina regelui, avea să-i mai aducă pe lume un copil. Isabella își găsi altceva de făcut ca să nu fie nevoită să se prefacă interesată. În definitiv foarte bine.

Mi-am luat și câinele cu mine, dar nu-i plăcea călătoria pe apă. Găsisem cel mai nepotrivit nume pentru cățelușa mea, Braveheart. Pumnalul dăruit de Windsor îl țineam în mânecă.

*

Pe masa bucătăriei de la Pallenswick se afla un coș cu ouă proaspete, iar eu o ajutam pe menajeră să curețe niște lăzi cu fructe stricate culese toamna trecută. Printre ouă era ascunsă o scrisoare. O livrare originală, într-adevăr. Intrigată și cu un ochi spre Joan, noua mea fiică, ce dormea în leagănul ei de lângă șemineu, am recuperat scrisoarea care conținea o singură pagină și am desfăcut-o. O notă scurtă, fără adresă, fără semnătură, fără sigiliu. Așadar cineva dorise să-și păstreze anonimatul, dar totuși se deranjase să o trimită.

Trebuie să vă întoarceți la Westminster. Trebuie să dați la o parte problemele personale. Este spre binele dumneavoastră, precum și spre binele regelui.

Scrisul unui copist. Dar de la cine să fi fost? Nu era de la Eduard. Nu era stilul lui și oricum nu ar fi păstrat discreția într-un asemenea caz. Wykeham? Nu se preta el să trimită misive nesemnate. Nici nu avea nevoie de așa ceva, mai ales că era cancelarul lui Eduard. Medicul lui Eduard? Dacă Eduard ar fi fost bolnav, atunci sigur ar fi fost trimis un mesager care să-mi dea vestea cu surle și trâmbițe. Nu-mi mai venea nimeni în minte, așa că am aruncat scrisoarea în foc cu un surâs strâmb. Cine să fi vrut neapărat ca eu să mă întorc? Poate că eram eu concubina de care știa toată lumea, dar majoritatea dintre ei m-ar fi închis bucuroși într-o temniță cât mai îndepărtată de rege și de curte.

Cât mi-a luat să ajung din bucătărie în salon cu copilașul adormit în brațe m-am gândit să uit de existența acelei scrisori. Dar totuși – era un avertisment. Era pentru binele regelui. Nu puteam să-mi permit să o nesocotesc – sau puteam? Nu-mi plăcea o rugăminte anonimă care aducea mai degrabă a ordin. Trebuia să mă gândesc peste noapte.

I-am urat scriitorului anonim să ajungă cât mai curând în flăcările iadului.

Bineînțeles că în scurt timp dădeam ordine să mi se împacheteze lucrurile și să mi se pregătească barca. Mi-am sărutat fiica – blondă și cu ochi albaștri ca ai tatălui ei – căreia îi alesesem numele de Joan, în cinstea mult iubitei fiice a lui Eduard răpusă de ciumă. Ezitasem dacă să-i pun acest nume, din cauza amintirii neplăcute a femeii care mă desconsidera profund pentru originea mea umilă și care mă încredințase unei vieți de sclavă, dar de data aceasta dorința lui Eduard avusese prioritate. Așadar mi-am luat la revedere de la fiica și fiii mei, le-am reamintit bonei și tutorelui o seamă de instrucțiuni și m-am îmbarcat spre Londra în mai puțin de o oră. Autorul biletului avea să se facă în curând cunoscut.

Când am ajuns, am aflat că în absența mea Eduard convocase Parlamentul. Pe mine nu mă afecta în nici un fel. Se apropia din nou sezonul în care începeau campaniile militare, așa că o sesiune parlamentară care să aprobe taxe pentru strângere de fonduri din care să fie plătite forțele armate engleze era o măsură evidentă. Palatul Westminster, acolo unde Eduard

stătea momentan, părea cuprins de agitație. Erau o debandadă și o forfotă neobișnuită, grajdurile erau supraaglomerate și deja toate camerele erau ocupate de lorzi și episcopi. Oamenii simpli trebuiau să se descurce cum puteau. Am închis ușa ca să scap de toată hărmălaia și am oftat fericită că mă întorsesem. Nu m-a ținut mult. M-am posomorât imediat.

– Dar nu v-ați grăbit deloc! l-am auzit eu pe John de Gaunt.

– Ce căutați aici? Nu mă exprimasem deloc cu grație. Cum de nu eram niciodată amabilă în preajma lui John de Gaunt? Iar acum îl găseam stând în camerele mele, fără să-l fi invitat. Cred că întotdeauna m-am temut de el. Gaunt stătea sprijinit de pervazul ferestrei și era la fel de impenetrabil ca întotdeauna, cu piciorul rezemat de marginea de piatră.

– Vă așteptam, doamnă Perrers.

Nu avusese prea mult de-a face cu mine de când pusesem la cale complotul. Oh, își manifestase public recunoașterea statutului meu, probabil că era forțat de împrejurări să accepte că eram importantă pentru Eduard, dar credeam în continuare că mă disprețuiește. Așadar, ce căuta aici? Doar dacă nu... Am devenit bănuitoare.

– Am venit cât de repede am putut, am răspuns eu.

– Vă așteptam încă de ieri.

Aveam dreptate. Încă un complot.

– Așadar, milord, dumneavoastră ați trimis acea scrisoare.

– Este irelevant. V-ați întors. Trebuia să o faceți mai devreme.

Îmi displăcea tonul lui, stilul lui categoric. Dezacordul lui fățiș. Răspunsul meu a fost usturător.

– N-ați avut curajul să o semnați, așa-i, milord?

– Nu are legătură cu curajul, ci mai degrabă cu discreția.

– Pentru ca nimeni să nu afle că ați trimis după țiitoarea regelui? Cât de regretabil pentru dumneavoastră că trebuie să vă asociați cu una ca mine, că trebuie să recunoașteți câtă nevoie aveți de mine. O dată mai treacă-meargă. Dar să apelați din nou la mine...! Cum puteți îndura așa ceva, milord...?

Cu câtă sălbăticie l-am luat în derâdere, dar mă călcase rău pe bătături.

Gaunt era deja în picioare și se îndrepta spre ușă. Îi rănisem mult prea tare orgoliul nemăsurat.

– Așteptați!

S-a oprit brusc cu o expresie împietrită.

– Nu am nevoie de dumneavoastră. M-am înșelat.

– Ba cred că aveți. Mi-am scos pelerina și boneta, timp în care am încercat cu greu să mă decid dacă să îl las să plece și să trântesc ușa în urma lui. Cu siguranță era o chestiune serioasă pentru Gaunt dacă apelase la mine, așadar de mine depindea să fac un prim gest de împăcare în fața unui om atât de orgolios. Haideți să o luăm de la capăt, milord, am spus și i-am întins mâna în semn de conciliere. Spuneți-mi care este problema și vă voi da un răspuns.

Chiar că era serioasă! Gaunt nu aşteptă să fie rugat de două ori.

– Refuză să o facă. Şi trebuie să o facă. Sunteţi singura pe care o ascultă. E regretabil, dar adevărat. Trebuie să îl convingeţi.

Tipic masculin – să intre în miezul problemei fără nici o explicaţie prealabilă.

– Bănuiesc că vă referiţi la rege. Şi poate aş putea să îl conving dacă mi-aţi da mai multe amănunte. Veniţi şi aşezaţi-vă lângă mine, milord, şi spuneţi-mi ce-i cu toată agitaţia asta. Este vorba despre Parlament?

– Pe toţi sfinţii, da!

S-a aşezat şi mi-a povestit totul în propoziţii scurte şi înverşunate.

Parlamentul îşi începuse sesiunea într-o atmosferă ostilă. Lista lor de nemulţumiri ar fi putut acoperi distanţa dintre Westminster şi Turn. Toţi banii care fuseseră acordaţi în sesiunea precedentă – ce se întâmplase cu ei? Dispăruseră fără urmă şi nu aduseseră nici un beneficiu! Numele mândru al Angliei fusese târât în mocirla Europei. Gasconia era mai mult sau mai puţin pierdută. Unde erau navele de război ale Angliei? Nu se ştia de zvonurile legate de planurile de invazie ale Franţei? Iar acum regele îndrăznea să le ceară mai mulţi bani. Ei bine, nu aveau să-i dea! Bani aruncaţi din nou pe fereastră.

L-am ascultat de-a dreptul perplexă.

– Nu văd cum aş putea fi de folos în această chestiune, am remarcat eu la sfârşit.

– Acum se caută un ţap ispăşitor, s-a răstit Gaunt de parcă eram prea neghioabă să înţeleg. Nu vor să-l atace direct pe rege, dar vor să îi atace pe miniştrii lui, să îi acuze de o gestionare proastă. Şi din nefericire Parlamentul a descoperit o armă secretă. Ce au în comun toţi miniştrii lui Eduard?

De data asta am înţeles unde bătea.

– Toţi sunt oameni ai Bisericii.

– Exact! Preoţi, absolut toţi. Ce ştiu ei despre război? Nimic! Parlamentul vrea să scape de ei înainte de a discuta problema taxelor.

Acum rolul meu în planul lui Gaunt îmi era foarte clar.

– Iar Eduard se opune.

– Da. Este mânat de loialitate. Eu nu pot să-l fac să se răzgândească. Iar dacă nu se va conforma…

Ar fi fost începutul unei crize în Anglia, la fel ca în tot restul Europei.

– Păi şi dacă îl conving pe Eduard să îi destituie pe miniştri, cine le va lua locurile? am întrebat.

Gaunt a zâmbit sumbru.

– Eu propun aşa…

I-am ascultat planul. Era excepţional. Nu-i găseam nici un cusur.

– O veţi face? a mai insistat el.

L-am privit cu atenţie.

– Dar aceşti noi miniştri nu vor fi nepopulari?

– De ce să fie? Nu sunt clerici.

– Dar vor fi percepuți ca oamenii dumneavoastră.

– Sunt oameni destoinici!

Erau. Dar am stat o clipă și am meditat la toată situația, făcându-l pe Gaunt să aștepte puțin, în parte pentru că așa am simțit pe moment. Nu găseam nici un cusur – și aș fi reușit să salvez relația regelui cu Parlamentul. Soluția avea foarte multe avantaje.

– O voi face, milord.

– Vă rămân îndatorat.

Înțelegerea a fost parafată cu o încuviințare extrem de scurtă din cap, iar Gaunt a părăsit camera după ce-mi stricase buna dispoziție avută înainte. Naiba să-l ia! Poate că Gaunt și cu mine eram acum aliați, dar nu avea să fie o alianță ușoară. Mi-a trecut prin cap că mă simțeam ca și cum aș fi avut o viperă în pat.

Împreună cu Gaunt l-am găsit pe Eduard prins într-o conversație aprinsă cu Latimer. M-a întâmpinat cu un zâmbet, m-a sărutat pe obraji, dar totul s-a petrecut foarte repede, parcă și cu o oarecare iritare.

– Trebuia să-mi spui că ai de gând să te întorci, Alice. Nu am la dispoziție prea mult timp pentru că...

Era din nou încolțit de probleme. Încordarea mușchilor de pe chipul lui lăsa să se vadă efortul pe care îl făcea să se controleze. Părea asaltat din toate părțile.

– Ne aflăm aici pentru a discuta despre miniștri, Sire, interveni cu tact Gaunt.

– Știi ce părere am despre asta...

Eduard părea șovăitor, fapt care mă îngrijora. L-am atins pe braț și și-a întors privirea spre mine.

– Am stat de vorbă cu fiul tău, milord. Sfatul meu este să îi dai ascultare.

– Miniștrii m-au slujit cu devotament...

– Dar Parlamentul nu le va da câștig de cauză. Ai nevoie de bani de la Parlament, fie că îți convine sau nu, Eduard. Cum poți să lupți fără sprijinul lor? Fă-o! Renunță la clerici. Nu e momentul să fii nehotărât.

M-am gândit să nu spun nici mai mult, nici mai puțin decât îi spusese Gaunt, dar pe mine mă asculta Eduard.

– Crezi că ar trebui să mă plec în fața voinței Parlamentului?

– Da, Eduard. Așa cred. Cred că ar fi o politică bună.

Prin urmare așa a și făcut. Iar cei care i-au înlocuit pe clericii ghinioniști erau chiar cei din grupul acela restrâns pe care îl întâlnisem în camera circulară. Toți prieteni și tovarăși de-ai lui Gaunt, tineri, capabili, ambițioși. Bărbați care aveau să-l slujească bine pe Eduard și îi erau loiali lui Gaunt. Schimbarea s-a produs în decurs de o săptămână. Carew a devenit Lordul Păstrător al Sigiliului Privat al regelui. Scrope a preluat răspunderea de trezorier. Thorp a devenit noul cancelar. William Latimer era șambelan regal, cedându-i locul de intendent al casei regale lui Neville de Raby.

O clică de curteni strânşi în jurul lui Eduard pentru a-l proteja de o lume pe care el o recunoştea din ce în ce mai greu.

I-am privit în timp ce se înclinau în faţa regelui. Gaunt avusese dreptate. Toţi erau oamenii lui, erau legaţi de el, iar de vreme ce eu îi ajutasem să ajungă în faţă, aveau să-mi fie şi mie loiali. Nici unul dintre ei nu ar fi îndrăznit să mi se împotrivească, astfel că era pentru prima dată în viaţa mea când aveam la curte prieteni care să ţină seama de interesele mele.

Aşa am păşit pentru prima dată în cercurile aflate la cârma ţării.

– Nu trebuie să vă faceţi griji, milord, i-am spus eu lui Eduard în timp ce i-am ridicat o mână să i-o sărut. Or să vă slujească plini de devotament. Zilele când palmele lui aveau bătături din cauza hăţurilor şi a paloşului erau demult apuse. Încordarea lui, lipsa lui de viziune asupra viitorului erau jalnice. Povara anilor începuse să-i stingă focul din ochi.

– Îmi pare bine că te-ai întors, a spus el. Ai adus şi copila?

– Nu. E cu doica ei. Dar o s-o aduc. O s-o vezi.

L-am însoţit la grajdul în care se aflau coliviile pentru a inspecta o pereche nouă de şoimi care tocmai fuseseră aduşi pentru a fi dresaţi şi am fost uşurată să văd că i-a făcut plăcere să se ocupe de păsări. Eduard nu trebuia să-şi facă griji. Eu însă îmi făceam. Trebuia să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să ţin pericolele la distanţă.

Iar Gaunt? Nădăjduiesc că era mulţumit de cum ieşiseră lucrurile. Nu s-a înclinat în faţa mea, în schimb am simţit cum cătuşele cu care eram legaţi unul de celălalt strângeau mai tare: eram aliaţi, fără urmă de tăgadă, fie că eu eram cea care îmi vândusem sufletul lui Gaunt, fie el mie; asta era de discutat. Era ca un mariaj de conveniență, care putea fi anulat dacă una dintre părţi considera de cuviinţă acest lucru. Eram prea circumspecţi unul faţă de celălalt ca să fim şi tovarăşi în pat, dar la bine şi la greu ne potriveam ca o mănuşă în această maşinaţiune politică.

Rezultatul conspiraţiei noastre a fost imediat şi impresionant. Eduard s-a adresat Parlamentului cu tot avântul de altă dată, i-a convins să-şi dea acordul şi i s-au pus la dispoziţie banii. Anglia putea intra din nou în război, iar eu puteam să-l dojenesc pe furiş de la distanţă pe William de Windsor. Aveţi grijă la duşmani, aşa mă avertizase. Se înşelase. Acum aveam prieteni la curte. Poate că ar fi trebuit să-i scriu ca să-i aduc la cunoştinţă acest fapt. Pumnalul l-am închis într-un cufăr.

– Şi nici de tine n-am nevoie! am informat-o eu pe impasibila Braveheart care se cuibărise peste tivul rochiei mele.

Iar dacă mai aveam nevoie şi de o confirmare a faptului că steaua mea strălucea pe cerul politicii de la curte, a venit şi ea. De Paşti, între membrii familiei Plantagenet era obiceiul să se facă schimb de cadouri. Şi ce credeţi că am primit din partea lordului de Gaunt? Probabil că simţul datoriei îl pocnise mai ceva ca un pumn în plex. Mi-a oferit un obiect învelit în mătase.

L-am luat şi l-am desfăcut.

Sfântă Fecioară! Era un obiect excepțional, un *hanap* cum nu mai văzusem. O cupă încrustată cu bijuterii, decorată cu argint și beriluri strălucitoare, demnă de un rege.

Oh, l-am citit imediat pe Gaunt. Trebuia să mă convingă să-i rămân loială. Faptul că îi puteam șopti la ureche tatălui său merita fiecare gram de argint, fiecare piatră prețioasă încrustată pe hanap: un dar menit să-mi cumpere bunăvoința, dacă avea să aibă vreodată nevoie de ea. Și de ce era atât de necesar pentru acest prinț Plantagenet să aibă de partea sa o amantă regală? Pentru că, după cum știa orice locuitor al țării, succesiunea la tron se baza pe o fundație extrem de solidă. Cu toate zvonurile care răzbăteau din Gasconia legat de sănătatea Prințului, toată lumea era convinsă că Prințul va muri înaintea tatălui său, iar apoi pe tron urma să fie încoronat Richard, fiul Prințului – un copil de patru ani. Un stat nu poate prospera atunci când conducătorul lui e încă minor.

Credea Gaunt că îi va pica în poală coroana Angliei? Viețile copiilor erau neînsemnate. Fratele mai mare al lui Richard murise deja în Gasconia. Poate că nici Richard nu avea să supraviețuiască.

Dar Gaunt nu era atât de aproape de succesiune pe cât ar fi vrut, pentru că se împiedica de urmașa lui Lionel. Lionel, care murise atât de tragic în Italia, avea o fiică din prima căsătorie. Copila aceasta, Philippa, măritată cu Eduard Mortimer, tânărul conte de March, era acum mama unei fete. Dacă acest cuplu tânăr se dovedea suficient de fertil pentru a da naștere unei familii numeroase, atunci orice fiu născut Mortimer avea întâietate în fața oricărui vlăstar al lui Gaunt.

Am tras concluzia că asta nu era pe placul lui Gaunt. El și contele de March nu se puteau suferi.

Gândurile îmi cutreierau aiurea în timp ce studiam cupa splendidă. Era foarte devreme pentru orice speculație privind viitorul, dar era cert că Gaunt punea totul în joc în acest mozaic delicat. Cine să fie cel mai bun rege în următoarea decadă? Micul Richard? Un fiu Mortimer, nenăscut încă? Sau Gaunt în toată plenitudinea lui?

Și dacă plecam de la supoziția că situația se rezolva și Richard trăia? În continuare nu era totul pierdut pentru Gaunt. Tânărul Richard ar fi avut nevoie de un guvernator. Cine avea să fie opțiunea evidentă pentru a-l educa, proteja și îndruma pe tânărul rege? Gaunt, bineînțeles. Gaunt avea să dețină controlul. Și ar fi putut încă să spere la coroană ca la o variantă deloc imposibilă pentru propriul lui fiu, tânărul Henry Bolingbroke. Nu era de lepădat să o ai drept aliată pe concubina regelui, pe care regele o asculta, așa că Gaunt mă privea ca pe o săgeată utilă în arcul lui, pe care o putea folosi pentru a se asigura că succesiunea va pica pe cele mai bune mâini. Nu era o persoană care să cedeze, nici măcar în fața fratelui lui, a moștenitorului pe moarte, indiferent cât de tare ținea la el.

Era Gaunt vinovat de înaltă trădare? Sigur că da.

Am zâmbit, dar nu din cauză că eram sedusă de valoarea cadoului, ci pentru că înțelesesem perfect motivele celui care mi-l dăruise, și cum puteam să nu-l apreciez pentru asta? Dacă aveam nevoie de un semn vizibil al poziției mele la palat, acesta era, un dar de la un prinț arogant care altfel nu avea nici un motiv să mă remarce în vreun fel, cu atât mai mult să vrea să se alieze cu mine. Cât de minunat era că atotputernicul John de Gaunt o onora pe prea-umila Alice Perrers? De abia m-am putut stăpâni să nu izbucnesc în râs.

– Vă mulțumesc, milord, am spus și mi-am înclinat cu gravitate capul, dar când mi l-am ridicat am avut grijă să îl privesc direct în ochi. Voi accepta acest cadou, dar adevărata mea loialitate este în slujba lui Eduard.

– Este plăcerea mea, doamnă Perrers.

A zâmbit și Gaunt, șiret ca un vulpoi.

Aveam și eu regrete în ceea ce privea această regrupare a alianțelor și a miniștrilor. De exemplu, Wykeham, bărbatul care trecuse linia dintre prietenie și dușmănie. În toată această manevră politică Wykeham fusese singura victimă pe care Eduard o regreta cu adevărat. Mă îndoiam că mai existase vreodată un cancelar mai onest, dar Wykeham trebuise înlăturat în toată isteria aceasta anticlericală. Păstrarea lui în guvern fusese imposibilă.

Despărțirea lui Eduard de ministrul lui a fost oficială. A mea nu. Își împacheta lucrurile, cărțile și planurile iubite pentru alte construcții care acum nu mai aveau să vadă lumina zilei cu sprijinul unui rege generos. Stăteam în ușă și îl priveam cum împachetează și pune toate lucrurile la locurile lor cu grijă. William de Wykeham, fost cancelar. Cel mai apropiat prieten al meu, chiar dacă tendința lui de a-i judeca pe alții era extrem de enervantă.

Pe Windsor nu îl considerasem prieten. Nici nu știam ce îmi era de fapt Windsor.

Nici nu și-a întors capul.

– Dacă ați venit să vă exprimați bucuria, nu vă deranjați.

– Nu am venit să mă bucur. Wykeham a continuat să-și vadă de treabă, împăturind acum niște condeie într-o bucată de pânză. Am venit să-mi iau rămas-bun.

– V-ați luat. Acum puteți pleca.

Era rănit și avea toate motivele să se simtă așa. Stătusem lângă Eduard și ascultasem frazele deșarte despre necesitatea acestei decizii, păreri de rău și urări de bine pe viitor. Fusese o decizie necesară, iar Eduard fusese la fel de rănit ca și Wykeham, dar omul acesta merita mai mult. Am intrat în cameră și am vrut să mă postez în fața lui. Mi-a dejucat planul și a luat o desagă de pe jos în care a început să scotocească.

– Acum veți putea face mai multe lucruri la Winchester, am remarcat eu în timp ce îi întindeam o carte de rugăciuni.

Mi-a smuls-o din mână.

– O să-mi valorific talentele acolo unde sunt apreciate.

– Îmi pare rău.

Acum s-a uitat la mine. Și am văzut în ochii lui triști durerea pe care i-o provocase trădarea.

– Nu m-am gândit niciodată că *dumneata* vei fi instrumentul folosit pentru înlăturarea mea. Am fost convins că apreciați loialitatea și prietenia. A pufnit. Aveți atât de mulți prieteni încât nu le apreciați. Puteți să vă permiteți să fiți nepăsătoare față de ei. Am simțit că îmi iau foc obrajii. Cât de tare se poate înșela un om când refuză să vadă adevărul!

– Nu cred că eu am fost instrumentul, am observat eu, vrând să mă păzesc de acest sentiment. Parlamentul a vrut să plecați. Toți miniștrii.

– Pentru niște fapte pe care nici unul dintre noi nu le-a comis. Pentru lipsa capacităților – cu ce dovadă? Avem mai multă experiență decât toată gașca cumpărată din Parlament la un loc! A dat din umeri, apoi a mai îndesat două cărți în geantă. Nu v-am auzit încercând să-l convingeți pe Eduard să fie loial prietenilor vechi!

– Nu.

– Și nici pe Gaunt. Wykeham m-a privit încruntat, căutând parcă o dovadă care să-i întărească suspiciunile, iar răspunsul era întipărit pe chipul meu. Aveți grijă, Alice. Înotați cu peștii ăia mari într-un iaz cam mic. Gaunt e un bărbat puternic și își dorește să devină și mai puternic. Iar când o va face – atunci când nu-i veți mai fi de folos – o să se grăbească să scape de dumneata.

– Nu reprezintă o amenințare pentru mine, am răspuns. M-am gândit apoi la ultima noastră discuție, atunci când mă întorsesem la curte după nașterea Joannei. Cred că vrea să-și protejeze tatăl cu orice preț. Iar pentru asta are nevoie de mine.

– *Eu* cred că se gândește doar cum să-i fie lui bine.

– Cine nu procedează așa?

– Într-o zi nu veți mai fi indispensabilă. O trusă de călimări se alătură celor două cărți. Stați departe de el. Se știe că este lipsit de scrupule. Când m-a privit din nou expresia îi era mult mai blândă, ca a unui prieten care dădea un sfat. Dar nu era un sfat. Știam că nu e. Era un avertisment.

– Nu-mi permit să mă opun lui Gaunt, am mărturisit eu cu asprime.

– Poftim? Acum când sunteți ochii și urechile regelui? Mâna lui dreaptă? Wykeham mă lua peste picior.

– Pentru cât timp? Îmi cunoașteți situația mai bine ca oricine. Am nevoie de toți prietenii pe care îi pot găsi, așa după cum ați și declarat atât de just!

– Atunci ar trebui să vă puneți mintea la contribuție să vă faceți câțiva, în loc să vă opuneți întregii curți!

– Cum să pot, când mă urăsc toți? Din punctul meu de vedere sunt prinsă între două stânci. Dacă îl pierd pe Eduard, pierd totul. Curtea va croncăni triumfătoare. Dacă rămân alături de Eduard, am o groază de dușmani care mă urăsc pentru puterea pe care o am. Ce-aș putea să fac în

situația asta, mult preaînțelepte consilier? Nu era singurul care putea să se preteze la zeflemea.

A căzut pe gânduri.

– Nu știu.

– Mda, un răspuns sincer, am bombănit eu supărată. Ați putea să vă rugați pentru mine. Îmi doream să nu fi venit.

– O să mă rog...

– Ba nu! N-aș suporta să mă compătimiți!

– Cineva trebuie să vă compătimească.

M-am grăbit să ajung la fereastră și l-am lăsat singur lângă cărțile lui, pentru că în mod ridicol îmi venea să plâng.

– Ați putea apela la Prinț când se întoarce, a spus Wykeham în cele din urmă, după ce-mi lăsase suficient timp să-mi revin. Un politician foarte abil, Wykeham, în ciuda faptului că era și un om al lui Dumnezeu. Am clătinat din cap. Nu era o cale pe care aș fi putut să merg. Joan nu îmi putea fi prietenă. E așteptat să se întoarcă acasă în orice clipă.

– Se prea poate. Am îndreptat cu iscusință discuția spre o altă direcție. Dar dumneata? Bine măcar că veți beneficia de numeroase avantaje în acest exil politic. Vreo douăsprezece castele, palate și case după ultima numărătoare...

A zâmbit strâmb.

– Toate aparțin ministerului meu. Nici una dintre proprietăți nu este a mea. Și eu sunt foarte vulnerabil. Căldura îi dispăruse. Iar mie îmi părea rău.

– O să văd ce pot face ca să fiți recompensat, m-am trezit eu vorbind.

– De ce ați face așa ceva? Ce calm era, dar cât de tranșant în același timp. Vi se pare că arăt ca și cum am nevoie de mila dumneavoastră?

– Nu! Și n-am nici o idee ce mi-a venit să spun așa ceva! Sunteți atât de neprietenos că ar trebui să vă trimit la dracu'.

– Nu mă duc acolo. Mă gândesc să ajung alături de îngeri.

– Atunci pot să vă dau un sfat – nu vă asociați cu mine.

Zâmbetul lui, foarte ușor schițat, era puțin trist.

– Te înșeli, Alice.

– Pur și simplu mă adaptez vremurilor.

– V-am văzut cu Eduard. Sunteți bună cu el. Și pentru el.

– Dar doar pentru binele meu. Răspunsul meu acid se potrivi replicii lui și mă șocă prin virulența lui.

– Nu pot să vă contrazic de vreme ce sunteți hotărâtă să vă plângeți de milă. Cu siguranță nu aveți nevoie de mine pentru a vă arăta cu degetul păcatele, spuse el, apoi se uită de jur împrejur în camera mohorâtă și pustie. Ei bine, asta a fost.

Îmi părea rău că încercasem să îl provoc.

– Când plecați?

– Acum. S-a înclinat, destul de protocolar. Dumnezeu să vă aibă în pază, doamnă Perrers.

– E mai tentat să vă păzească pe dumneavoastră, domnule episcop. A izbucnit în râs, iar eu m-am aplecat și l-am sărutat pe obraz. Știți ceva? i-am șoptit eu într-un moment de răutate ușoară. Uneori mă gândesc că am fi putut fi mai mult decât prieteni dacă nu erați preot, iar eu târfă.

Chipul lui Wykeham s-a făcut și mai serios.

– Uneori, mi-a șoptit și el, m-am gândit și eu la același lucru. Dacă veți avea vreodată nevoie de mine...

S-a oprit puțin la ușă, apoi a ieșit, închizând-o încet în urma lui, iar eu am rămas singură în camera părăsită. Am găsit o pană pe jos, am ridicat-o și mi-am băgat-o în mânecă. Episcopul Wykeham avusese dreptate să mă dojenească aspru când încercasem să-mi plâng de milă. Îmi așternusem singură patul și în general îmi făcuse plăcere să dorm în el. Aș fi dat dovadă de o slăbiciune de neiertat dacă acum mă văicăream.

Trebuia să fiu puternică. Pentru Eduard, dacă nu pentru mine și pentru copiii mei.

L-am privit pe Wykeham încălecând, surprinsă atât de senzația că pierdusem pe cineva, cât și de cea de vină. Nu era drept că fusese nevoit să renunțe la funcții și la proprietăți, iar sentimentul meu de vinovăție era cu atât mai mare cu cât Eduard îmi dăruise mie una dintre aceste proprietăți: conacul Wendover din Buckinamshire, cu câmpuri fertile și acces ușor către Londra. Eram tentată să mă revanșez cumva. Greseley achiziționase pentru mine conacul de la Compton Murdak, așa că i-am cedat lui Wykeham drepturile de utilizare, odată cu veniturile produse de acesta. M-am strâmbat când am semnat documentul. Cine zisese că am o inimă de piatră? Totuși concesiunea era pe o perioadă limitată, după care Compton Murdak îmi revenea tot mie. Nu eram chiar atât de miloasă. La urma urmei era de datoria mea să-mi păzesc averea.

Așadar, Wykeham plecase, iar eu trebuia să îmi abat atenția asupra unei întâlniri nedorite, dar pe care nu puteam să o evit.

Am întârziat. Când am ajuns tatăl și fiul tocmai își strângeau mâinile într-un cadru ce părea fără îndoială o reuniune fericită. Prințul se întorsese în Anglia, prilej de bucurie națională și personală, dacă imaginea n-ar fi fost atât de zguduitoare pentru orice privitor.

Zguduitoare? Era un spectacol absolut oribil.

Știam că Prințul era într-o stare deplorabilă, știam că fusese cărat în mijlocul bătăliei ca un bărbat de două ori mai în vârstă, că rămânea atât de repede fără vlagă încât nu mai semăna deloc cu cavalerul care își condusese trupele la Poitiers. Cu toții deplânsesem moartea primului său născut. Dar nimic din toate acestea nu mă pregătiseră sufletește pentru *asta*. Oricare ar fi fost boala care îl chinuia, era devastatoare, chipul său era numai piele și os, ca al unui mort. Până și de la distanța la care mă aflam vedeam că Eduard era la fel de înspăimântat ca și mine.

– Slavă Domnului...! Eduard își luă fiul pe după umeri.

– Îmi pare bine că m-am întors acasă. Prințul se crispă ca și cum nu suporta să fie atins.

– De abia am așteptat ziua aceasta.

Eduard își conduse fiul către un scaun. Isabella vorbea încet, iar trăsăturile îi erau înghețate într-o expresie care ar fi putut fi considerată zâmbitoare. Iar lângă Eduard, cu mâna pe brațul lui Eduard și cu un zâmbet proptit în fața lui, era prințesa Joan.

Frumoasa Fecioară din Kent.

N-o mai văzusem pe Joan de când își scuturase fustele de praful de la mănăstirea din Barking.

Timpul nu fusese blând cu ea, fața îi era plină și rotundă. Carnea îi atârna pe scheletul firav, astfel încât trăsăturile ei odinioară delicate erau acum fleșcăite, înăsprite, iar urmele drăgălășeniei ei din tinerețe, complet acoperite de urmele exceselor. În afară de asta, carnea moale din jurul gurii și a ochilor era brăzdată de riduri cauzate de plâns și griji.

Eduard era ocupat cu Prințul. Isabella și Joan stăteau un pic mai într-o parte, două femei puternice. M-am îndreptat spre ele, iar Joan s-a uitat împrejur, cu o expresie de parcă voia să se adreseze unui servitor care întârziase cu aducerea vinului.

– Uite-o pe Alice, anunță Isabella pe un ton plictisit.

– Alice? Lui Joan i se făcu gura pungă.

– Alice Perrers. Târfa regelui, declară Isabella fără nici un fel de inflexiune.

– Am auzit și noi... deci e-adevărat. Joan înlemni când mă văzu, când mă văzu cu adevărat, pentru prima oară.

M-am înclinat în fața ei cu un zâmbet luminos și în general cu o atitudine candidă prin care să îi urez bun venit.

– Milady. Bine ați revenit în Anglia.

Sprâncenele lui Joan se împreunară. Memoria îi reveni, așa cum și era de așteptat.

– Mănăstirea!

– Da, milady. Mănăstirea.

– Voi două vă știți? Isabella se puse în gardă imediat, renunțând la amabilitate, ca o pisică la pândă după un șoricel.

– Da, am răspuns eu direct. Prințesa a fost cât se poate de amabilă să-mi dăruiască o maimuță.

– Ce păcat că nu te-a otrăvit când te-a mușcat, trânti Joan.

– M-am dovedit a fi foarte rezistentă, lady, am încredințat-o eu cu o seninătate desăvârșită. Veți fi mai mult decât mulțumită să știți că v-am ascultat sfatul pe care l-am considerat extrem de pertinent.

– Nu te chema Perrers, a replicat Joan, de parcă ar fi contat.

– Nu. Am fost căsătorită.

– Fascinant... murmură Isabella. O reuniune. Ce încântător...

Iar cadoul verbal pentru comentariul tăios a venit plin de venin.

– Nu era decât o servitoare neîndemânatică şi fără nume. Mi-a fost împrumutată să mă slugărească. S-a întors spre mine cu flăcări în priviri. Pe toţi Dumnezeii! Prin ce împrejurări nefericite ai devenit...? Făcu un gest spre hainele mele, spre mine.

– Iubita regelui? Nu au fost nişte împrejurări nefericite, lady. Sunt stăpâna propriului meu destin.

– Norocul se mai schimbă, dragă Joan, interveni Isabella cu răutate. După cum ştii şi tu, Alice este o femeie extraordinar de puternică.

– Dar nu se cade, şuieră ea. Iar acum m-am întors...

– Mă îndoiesc că regele se va răzgândi. Isabella se distra nespus.

– Regele mă va asculta! Joan nu.

Am aşteptat, sigură pe mine. Nu voiam să ripostez – din punct de vedere politic nu ar fi fost bine – dar nici nu voiam să cedez în faţa unei asemenea impertinenţe din partea unei femei care voia să se strecoare neobservată în poziţia însemnată de viitoare regină a Angliei. Acest rol era al meu.

Eduard observă că eram şi eu prezentă.

– Alice! Felul în care m-a luat de mână era fără doar şi poate intim.

– Milord. Prinţesa tocmai îmi spunea că de abia aşteaptă să ne împrietenim din nou. E şi dorinţa mea cea mai mare, am spus eu, acoperind palma lui Eduard cu palma mea. Vom face tot ce ne va sta în putinţă pentru ca reîntoarcerea lui Joan să fie marcată de bucurie. Deja am poruncit ca apartamentele de la Westminster să fie gata.

– Excelent! a zis Eduard.

– O adevărată reuniune de familie! a zâmbit Isabella.

Joan se încruntase când îi spusesem pe numele mic. Şi-a ascuns însă nemulţumirea sub o grimasă uşoară a gurii şi dând un răspuns vădit înţepat.

– Sunt peste măsură de încântată!

Aşadar ne aşezaserăm în poziţii de luptă. Joan mă privea ca pe un gândac pe care l-ar fi strivit sub pantof. Se aşteptase probabil ca odată întoarsă în Anglia să poată comanda în voie, cu aprobarea socrului ei, care îşi aducea aminte cu drag de ea de când fusese adusă, copil fiind, să crească la palat. Iar acum, la nici jumătate de oră de când sosise, aflase că avea o rivală. Eu eram cea care ţineam rânduiala la curte. Pe şira spinării mi s-a prelins totuşi un fior. Cândva urma să vină momentul pe care nu îl puteam împiedica: Joan avea să fie cea care va deţine toată puterea.

– Trebuie să sărbătorim întoarcerea fiului meu, anunţă Eduard, orb la antipatia dintre femeile cu care împărţea acelaşi acoperiş.

– Aş fi încântată să mă ocup chiar eu, milord, a răspuns Joan, sesizând şansa de a se face remarcată.

– Nu, nu. Nu-ţi putem cere aşa ceva. Cred că am face mai bine să-ţi lăsăm timp să te refaci după o călătorie atât de lungă, draga mea. Eduard îmi aruncă o privire pe care o remarcă şi prinţesa. Tu ce părere ai, Alice? Un turnir?

Nu a făcut intenționat. Eduard recurgea din ce în ce mai rar la vicleșuguri, dar efectul a fost fulgerător. Joan a tras repede o gură de aer și și-a încleștat mâinile în poalele fustei de damasc.

– Ar trebui să-mi preiau atribuțiile imediat, a declarat ea. Având în vedere că vă sunt fiică prin căsătorie, consider că eu trebuie să fiu amfitrioana ceremoniilor de la curte.

– Dar Alice se pricepe și are și experiență, spuse cu sfială Eduard. Pe ea trebuie să o întrebăm. Ce zici?

– Un banchet la curte, am răspuns. Organizarea unui turnir durează prea mult.

– Atunci banchet să fie. Eduard dădu să se întoarcă mulțumit înapoi la fiul său.

– Eu aș vrea să organizez un turnir! Cererea lui Joan spintecă aerul ca un cuțit.

– Cum dorești. Sfătuiește-te cu Alice!

Indiferent, ca orice bărbat de altfel, Eduard lăsă baltă chestiunea și reveni la discutarea tacticilor militare cu Prințul, lăsându-mă pe mine să mă războiesc în urma lui. Spre deosebire de zilele petrecute la abație, acum aveam abilitățile necesare de evitare și manipulare. Și de atac. Iar în mod surprinzător, și un aliat.

– Este dreptul meu și n-o să mi-l uzurpi tu, a protestat Joan cu vehemență. Acum că m-am întors...

– Sigur, am întrerupt-o eu cu delicatețe. Îi voi spune regelui că ați insistat. Un turnir? Va trebui să discutați cu intendentul, cu șambelanul, cu maestrul de ceremonii. Cu maestrul cailor. Cu Chester Herald dacă intenționați să invitați cavaleri străini – sunt sigură că regele va insista... O să vi-i trimit pe toți. O să-l trimit și pe Latimer să discutați despre meniu. Curățenia anuală a palatului care este în curs de rezolvare... Și unde veți locui? Intenționați să stați la Westminster? Camerele nu sunt spațioase...

Fața i se încordă.

– Prințul nu s-a decis încă...

– Prin urmare doriți să discutați cu acești oameni în camerele mele?

– Nu!

Mi-am întins mâinile.

– Atunci ce doriți?

– Las-o baltă, Joan, a chicotit Isabella. Hai să ținem un banchet. O s-avem mult mai puțin de furcă. Și las-o pe Alice să se ocupe.

– Credeam că *tu* o să înțelegi.

– Înțeleg că Alice este o adevărată maestră în organizarea acestor evenimente.

– Lucru pe care intenționez să-l schimb...

– Și mai înțeleg și că ești *geloasă*, dragă surioară.

– Geloasă? ridică vocea Joan. Nu are nici un drept!

– Uneori, Joan, e necesar să accepți inevitabilul.

– Că această femeie îl conduce pe rege?

– Da. Şi ar trebui să ai înţelepciunea să-i recunoşti meritul pentru ceva ce ştie să facă extraordinar de bine.

– Nu vreau să aud aşa ceva! Joan se îndreptă încet spre soţul ei.

– Atunci eşti o proastă, şopti cu jumătate de gură Isabella în urma ei.

– Iar eu, am adăugat, uimită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, sunt perplexă!

– Ce nu înţeleg eu, i-am şoptit Isabellei după ce Prinţul şi soţia lui plecaseră pentru o şedere temporară în apartamentele regale de la Westminster, iar eu am rămas să meditez pe îndelete la povara care tocmai îmi fusese încredinţată, este de ce ai fost de partea mea şi nu a prinţesei? De ce n-ai susţinut ideea turnirului sub organizarea ei? N-ai fi preferat să mă puneţi cu botul pe labe?

– E o movilă de osânză! declară Isabella.

– Şi ce-i cu asta?

– Nu-mi place de ea.

– Nu vă place nici de mine.

– E adevărat – dar drept să spun, de ea îmi place şi mai puţin. Întotdeauna mi-a fost antipatică.

– Într-o zi Joan va deveni regină, am avertizat-o eu. Viitorul meu e nesigur pe termen lung.

– Ştiu cine deţine acum puterea, iar acea persoană nu este Joan.

Vorbele ei m-au uns pe suflet. Dar...

– Dar tot nu înţeleg de ce mi-ai păzit spatele în momentul în care Joan a vrut să mă înjunghie.

Isabella s-a încruntat spre mine, gândindu-se cu certitudine dacă să mi se confeseze sau nu.

– Avem nevoie de o cupă de vin. Sau de două... Ochii îi străluciră.

Ne-am dus în solar ca două conspiratoare.

– Nu e un mariaj bun! a declarat Isabella, apoi s-a apucat să-mi povestească toate întâmplările prin care Joan cea Frumoasă, proaspăt văduvă, uitase să mi le împărtăşească despre mariajul ei pe vremea când ne-am întâlnit la mănăstire.

Ce scandal savuros!

La frageda vârstă de doisprezece ani, Joan se măritase în taină cu Thomas Holland, care îşi părăsise imediat copila-soţie ca să plece în cruciadă. În absenţa lui, Joan fusese obligată de familia ei să se mărite din nou cu William Montague, fiul contelui de Salisbury. Din nefericire, Holland s-a întors viu şi nevătămat din cruciadă. A deţinut timp de mulţi ani postul de intendent al proprietăţii în care locuiau William şi Joan.

– Poţi să-ţi imaginezi, jubilă Isabella nespus de încântată de atâta lipsă de cuviinţă, ce distracţie era în casa aia. Ce *ménage à trois* uimitor. Cu cine crezi că împărţea patul?

Până când Holland a făcut o petiție către papă prin care cerea să-și recapete soția, și a și recâștigat-o după ce căsătoria cu Montague a fost anulată. Au trăit la bine și la greu până când el a murit chiar în anul în care Joan a venit la mănăstire, văduvă fiind, pentru a-și purifica sufletul prin rugăciuni și izolare. Mă îndoiesc că au avut efect asupra lui Joan. Din ce-mi aduc eu aminte, sunt sigură că nu a jelit nici o clipă după Holland și că era interesată mai mult de bijuterii și de lăută decât să se spovedească.

– Dar Montagne încă trăia, continuă Isabella. Un soț în viață, chiar dacă era un soț dintr-o căsătorie anulată dubios, nu reprezenta un atu de partea unei mirese regale. Mie-mi miroase a bigamie. Mulți ar socoti o situație atât de neobișnuită ca fiind un obstacol legat de legitimitatea oricărui copil pe care fratele meu îl are de la Joan. Copilul lor, Richard, este sau nu un bastard? Isabella își încreți nasul. Veşti nu prea bune pentru succesiune! Dar fratele meu și-a ferecat urechile și s-au căsătorit. Joan l-a prins în capcana ei. E o femeie ambițioasă.

O înțelegeam din punctul acesta de vedere.

– Așa ca mine? am iscodit-o eu.

– Exact ca tine. De aia te și urăște.

Cu deosebirea că Joan avea toate drepturile să fie ambițioasă. După moartea lui Eduard avea să-și vadă ambiția îndeplinită, iar eu urmam să fiu izgonită. Mi-am încleștat degetele în rochia de mătase și am zgâriat materialul delicat cu o groaznică presimțire, în timp ce Isabella adusese din greșeală subiectul încoronării lui Joan în prim plan. Joan ar fi jubilat în acel moment și m-ar fi azvârlit cu cea mai mare bucurie în șanț.

– Ai văzut-o cum arată? a continuat Isabella, neputând să-mi citească gândurile și fără să-și aleagă cuvintele. Joan cea grasă! Se împopoțonează și zâmbește afectat de parcă ar fi tot frumoasă. Și asta e și mai de neînțeles pentru ea – de ce ai tu o asemenea putere asupra regelui – *fără* să fii frumoasă. Privirea ei era necruțător de critică. De fapt ești faimoasă pentru urâțenia ta.

Mi-am înăbușit un icnet de revoltă după așa o declarație scandaloasă.

– Mulțumesc pentru compliment.

Cred însă că mă resemnasem. Eram imună la așa ceva.

– Dar e adevărat.

– Regele e de altă părere, am subliniat eu.

– Regele e orb!

Iar eu îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru asta. Ce schimb de informații utile. Prințesa Joan avea să-mi fie dușmancă. Dar Isabella... Era o întorsătură bizară în relația noastră încâlcită, dar n-ar fi fost înțelept să acord prea mare însemnătate vreunei viitoare prietenii strânse. Am ridicat din sprâncene, hotărâtă să tai în carne vie.

– Să înțeleg că îmi veți fi prietenă, milady?

Răspunsul a fost cât se poate de tăios, așa cum mă și așteptasem.

– N-aș merge chiar atât de departe!

– N-am avut niciodată o prietenă, am adăugat eu, curioasă să văd ce-mi răspunde.

– Nici nu mă miră. Ambiţiile tale sunt greu de înghiţit pentru majoritatea oamenilor. M-a studiat cu atenţie, iar ochii îi sclipiră. Dar să-ţi spun ceva. O să fie interesant de urmărit lupta regală dintre voi două. Nu-s sigură că vreau să pariez pe câştigătoare. Nu m-ar mira dacă banchetul nu s-ar mai ţine deloc.

În acel moment m-am trezit că-mi doream singurul lucru de care n-avusesem parte niciodată. O prietenă, o femeie căreia să-i pot împărtăşi gândurile şi în care să am încredere. O confidentă. Voiam să ştiu cum ar fi să pot să spun ce am pe inimă, să-mi dezvelesc sufletul şi să fiu tratată cu respect? Voiam să ştiu cum ar fi să am de partea mea o femeie care să mă înţeleagă, chiar şi să mă judece. Care să mă sfătuiască după ce lua în considerare toate faptele. Nu avusesem parte de aşa ceva.

M-a surprins şi unda de tristeţe care mă copleşise. Eram melancolică? Mi-am scuturat fusta ca să scap de ea. De când steaua mea strălucea pe firmamentul lui Eduard, nu-mi permisesem să mai cad în butoiul cu melancolie. Trebuia să-mi pun urgent gândurile în ordine. Cum era posibil să-mi fie dor de ceva ce n-avusesem niciodată? Era mult mai bine să-mi păstrez ambiţiile – şi temerile – ascunse în sufletul meu decât să le mărturisesc la urechea vreunei confidente închipuite. Ar fi fost mai mult decât periculos să îi dau orice fel de informaţie Isabellei. Aveam încredere în ea? Nu, nu aveam.

Am organizat banchetul care marca reîntoarcerea Prinţului şi a prinţesei şi am fost destul de extravagantă. Singurul vaiet de protest – vocea prinţesei – era acoperit de vacarmul produs de curtenii invitaţi.

– Cât aţi pariat că acest banchet va avea loc vreodată? am întrebat-o pe Isabella.

– Nici măcar un ban de argint! a replicat ea cu viclenie. Am crezut că se va alege praful de plan din silă faţă de Joan.

Am zâmbit, satisfăcută complet.

– V-aţi înşelat.

– Aşa e.

Joan nu-şi încheiase socotelile cu mine. Nici măcar nu începuse. A făcut o rocadă subtilă de scaune după ospăţ, când vinul începuse să curgă, îndemnând întreaga curte să ţopăie şi să se zbenguie cu frivolitate exuberantă – şi s-a tras aproape de mine, cu o privire dură.

– Când voi ajunge regina Angliei, te voi distruge pentru ce ai făcut.

I-am întors privirea, uşor dispreţuitoare.

– Şi ce anume am făcut?

– I-ai făcut farmece! I-ai luat minţile regelui şi ai făcut ce-ai vrut cu ele! Ai uzurpat o poziţie care nu ţi se cuvenea. Ai uneltit şi ai manipulat până

când l-ai adus în stadiul în care nu mai vede altceva decât ce vrei tu. Îl păcălești la fiecare pas.

Acuzațiile ei directe m-au luat pe nepregătite, dar nu m-am descumpănit. Mă voi folosi de propriile ei cuvinte împotriva ei.

– Din ce-mi aduc aminte, milady, m-ați sfătuit că o femeie deșteaptă trebuie să fie capabilă să se prefacă și v-ați bătut joc de mine când nu am înțeles ce voiați să spuneți. Am zâmbit, în timp ce chipul ei se îmbujora. Nu am nevoie să fiu șireată. Îi arăt regelui respectul pe care îl merită. Și să știți, milady, că merită mai mult respect decât îi arătați dumneavoastră. Îl credeți atât de slab de înger încât să nu poată rezista uneltirilor unei femei?

A făcut ochii mari și preț de o clipă a rămas cu gura căscată.

– Cum îndrăznești...! Nu se așteptase să i-o plătesc cu aceeași monedă.

– Eu nu fac altceva decât să ofer unui bărbat care îmbătrânește plăcere și mulțumire sufletească.

Se replia rapid, trebuia să recunosc.

– Asta-i tot? Eu văd mult mai multe, doamnă Perrers! Ai jefuit trezoreria regatului. Cine plătește pentru toate ținutele astea pe care le porți? Te plimbi pe coridoare de parcă ai fi regină. Te-am văzut – te lingușești și te prefaci doar ca să pui gheara pe cât mai mult pământ, proprietăți și drepturi de la rege. Când voi fi regină îți voi lua tot ce-ai șterpelit pe nedrept și o să te trimit înapoi la mănăstirea aia cumplită doar cu hainele de pe tine. Și jur că și pe-alea o să le jupoi de pe tine... Privirea i se plimbă de-a lungul tunicii mele de catifea roșu aprins, fără mâneci, și asupra plasei pline de bijuterii care îmi acoperea părul. Și să vedem atunci cine-și va mai aduce aminte de Alice Perrers! Iar dacă voi descoperi că ai încălcat măcar cu un milimetru legea, o să mă asigur că vei fi închisă într-o celulă, unde să îți petreci tot restul existenței tale pământești. Nici la stâlpul infamiei nu meriți să stai! Și streangul ar fi o pedeapsă mai ușoară...!

M-am uitat spre Prinț care stătea lângă tatăl lui, astfel încât invectivele ei să treacă în mare parte pe lângă mine. Nu era nimic nou în acuzațiile ei. Le auzeam prin toate colțurile palatului, cu sau fără dovezi care să le susțină. Învățasem să trăiesc cu ele.

– Uitați-vă! am întrerupt-o eu, făcându-i semn cu bărbia. Și s-a uitat, iar cuvintele i-au înghețat pe buze. Chiar v-ați uitat? Chiar luați aminte la ce vedeți în fața ochilor? Când veți deveni regina Angliei?

Doi bărbați. Unul bătrân, unul într-o așa-zisă floare a tinereții. Unul care se stingea încet odată cu trecerea nemiloasă a anilor, celălalt care era într-o cursă nebunească spre moarte. Cu excepția unui miracol, nu exista om în țara asta care să parieze că Prințul îi va supraviețui tatălui. Eduard avea cincizeci și nouă, Prințul de abia patruzeci, dar știam care dintre ei va muri primul.

La fel știa și Joan.

Și am văzut cum trăsăturile i se transformară de emoție și orice urmă de frumusețe de odinioară se preschimbă în urâțenie. Îl iubea. În ciuda situației, am simțit că mi se strânge inima de mila lor.

– Cred că vă este foarte greu să fiţi atât de neputincioasă… am spus.

Mila se duse pe apa sâmbetei. Deşi privirea îi era pustie de disperare, respinse încercarea mea timidă de compasiune lovind cu palma în masă.

– Soţul meu se va înzdrăveni după ce se va odihni şi va fi îngrijit cum se cuvine. Iar zilele tale se vor fi terminat. Prinţul va trăi – o să vezi. Şi fiul meu. Eu voi fi regina Angliei. Tot norocul pe care îl ai acum se va spulbera, spuse ea şi-şi strânse pumnii.

– Vă urez sănătate dumneavoastră şi Prinţului, milady.

I-am ignorat privirea pătrunzătoare aruncată drept răspuns, cu care ar fi putut străpunge o armură de la cincizeci de metri. Planurile ei legate de Prinţ nu aveau să se materializeze niciodată, iar Joan construia în mod mizerabil şi lipsit de orice speranţă un zid în jurul adevărului. M-am dus să stau lângă Eduard şi m-am bucurat de fericirea ce i se citea pe chip pentru că vorbea cu fiul lui.

Şi faptul că Eduard se mai întremase după sosirea Prinţului a avut anumite consecinţe. Am născut din nou de Paşti. O fetiţă, Jane, care să se joace cu sora ei în căsuţa lor de la Pallenswick. Nu era un copil frumos – îmi moştenise sprâncenele groase şi tenul închis –, dar tocmai de aceea o iubeam şi mai mult, iar Eduard i-a dăruit un potir de argint pe care l-am păstrat lângă celelalte trei. Eduard era lipsit de imaginaţie când era vorba de cadouri pentru nou-născuţi, dar s-a arătat extrem de încântat de fiica lui.

Revenirea lui Eduard într-o dispoziţie bună nu a fost trecătoare. În pofida slăbiciunii Prinţului, a incapacităţii lui de a vizita curtea prea des, Eduard a început să-şi plece urechea la ce se întâmpla dincolo de zidurile palatului Westminster, unde ne stabiliserăm în acea perioadă.

– Ia în considerare plângerile Parlamentului, l-am sfătuit eu pe Eduard.

A făcut întocmai şi s-a întâlnit cu consiliul la Winchester ca în vremurile bune. Împăciuitor şi amabil, a ascultat petiţii interminabile, a promis că va îndrepta toate problemele, dar n-a făcut nimic prin care să-şi submineze prerogativele, iar autoritatea regală i se potrivea de minune, ca şi veşmintele de hermină. Se întorcea la mine după întâlnirile încununate de succes şi umplea camerele de la Westminster cu entuziasmul lui debordant.

– Voi reclădi apărarea, a spus el. Apoi vom porni din nou la război. Voi reda Gasconia pe mâna Angliei. Gaunt mă va ajuta…

– Vei face tot ce va fi necesar, l-am asigurat eu.

Zâmbetul lui era aproape tineresc.

– Simt cum am mai scuturat nişte ani de pe umeri.

Am mers la vânătoare, cel mai bun semn că Eduard se simţea plin de vitalitate.

Gaunt întâmpină iniţiativa tatălui lui cu o plecăciune în direcţia mea.

– Mulţumirile mele.

– A fost plăcerea mea, milord.

Nici că-mi mai trebuia altceva. Eduard era din nou el însuşi.

*

Feriți-vă de soarta nestatornică! Să nu-i întoarceți niciodată spatele. Dacă nu vă veți păzi, atunci își va înfige colții în călcâiul vulnerabil. Moralul meu, acum în al nouălea cer precum turnurile noi construite de Wykeham la Windsor, iar în secunda următoare prăbușit ca și cum fundația ar fi fost sabotată de niște săpători prea zeloși.

Eduard nu scotea un cuvânt, cu încheieturile albe de cât de tare strângea și frământa brațele tronului. Eu stăteam lângă el și chiar a trebuit la un moment dat să-i pun mâna pe umăr ca să-i aduc aminte de prezența mea. Nici nu cred că a simțit când l-am atins. Mintea lui, viziunea lui lăuntrică, era dincolo de mare din pricina acestei ultime pierderi ireconciliabile. Toate speranțele mele, tot optimismul lui Eduard, distruse de vestea adusă de mesagerul regal. Regele îmbătrânea sub ochii mei.

– Această zi va săpa urme adânci în inima mea, a șoptit el cu vocea frântă.

L-aș fi cruțat pe Eduard de aflarea unei asemenea vești devastatoare, dar cum? El era regele, așa că el trebuia să poarte responsabilitatea supremă. Fără să-și dea seama de puterea din brațele lui, cu mintea doar la masacrul sângeros despre care i se povestise, m-a strâns de degete de parcă ar fi vrut să le stoarcă de viață, iar eu nu puteam să-i spun nimic care să-i aline agonia.

Flota engleză era pierdută. Toată. Distrusă complet și definitiv de forța flotei castiliene aflată într-o alianță oportunistă cu francezii, în largul mării, lângă La Rochelle. Navele noastre fuseseră incendiate și scufundate. Caii îngroziți s-au călcat în copite și au spart vasele de lemn în care erau ținuți. Toți comandanții englezi fuseseră capturați.

O scenă cumplită de moarte și carnagiu nebunești.

Eduard se uita în gol spre peretele din fața lui și nu mai vedea decât că toată munca de o viață îi fusese distrusă, aceasta fiind prima înfrângere majoră din lunga lui domnie. Nu scosese nici un cuvânt și a stat toată noaptea cu privirea pironită în focul din șemineu, ba insistase să-i fie făcut focul și în cameră, deși era toiul verii. Am rămas cu el. M-am temut pentru judecata lui după atâtea ore lungi. Când s-a crăpat de ziuă era în picioare.

– Eduard... nu ai adormit. Lasă-mă să...

M-a speriat cu replica lui.

– Mă voi răzbuna, a zis el încet și calm. Voi fi în fruntea celei mai mari armate englezești care s-a văzut în Franța. O să lupt să recapăt tot ce-am pierdut. Nu mă mai întorc acasă până nu se termină.

Era doar o șaradă, trădată de transparența pielii lui întinse pe pomeții uscățivi și de tremurul mâinilor.

Să fi încercat să-l fac să se răzgândească? Sau Gaunt? Nu am încercat. Eduard avea o duritate pe care i-o știam deja și împotriva căreia nu avea nici un rost să lupt. E drept că îmbătrânea, dar era tot un leu și trebuia să-și dovedească lui și Angliei că era un rege care își merita coroana și loialitatea supușilor. L-am lăsat în pace.

Pregătirile au fost impresionante, armata vastă, flancată de Gaunt şi chiar de Prinţ, îmboldit de criza de moment să revină, şi toată forţa armată îmbarcată pe Tamisa cu toată pompa şi strălucirea. Inima îmi era plină de mândrie şi, pentru scurt timp, chiar am reuşit să-mi spulber toate îndoielile, privind de pe ţărm tot acest tablou. Eduard stătea în linia întâi, îmbrăcat în armură şi cască poleite, iar leii – simbolul lui heraldic – străluceau deasupra lui, ca şi steagurile de război ce fluturau în vânt: o privelişte care îţi tulbura simţurile. Eu îmi luasem deja rămas-bun. Acum îl lăsam în paza lui Dumnezeu şi mă rugam să izbândească.

– Mai degrabă mor pe pământ francez decât să le permit să-mi ia moştenirea! jurase el în timp ce arborase steagul – *Grace de Dieu.*

M-a îngrozit îndrăzneala lui de a-şi sfida atât de cutezător soarta.

Sfântă Fecioară, temerile mele fuseseră întemeiate.

Trei săptămâni mai târziu navele nu părăsiseră portul Sandwich, vântul puternic bătând încontinuu şi spulberând tot planul. În Gasconia, oraşul nostru asediat La Rochelle căzu pe mâna francezilor. Complet deznădăjduit, Eduard anulă campania. În Londra şi în braţele mele s-a întors un bătrân trist şi lipsit de speranţă, iar eu nu am putut să-l consolez în nici un fel.

Eduard era devastat de umilinţă. Lumea se destrăma în jurul lui. Moartea Philippei îl încercase greu, dar eşecul războiului îl distrusese definitiv. Şi ce s-a întâmplat în următoarele luni, cât Eduard a stat neputincios în Londra? Toate fortăreţele engleze au fost atacate, toată apărarea a fost spulberată. În final, teritoriul gascon al lui Eduard era chiar mai mic decât cel lăsat prin testament de tatăl lui.

Toată munca lui de-o viaţă era distrusă.

Dacă Anglia era umilită, Eduard era călcat în picioare. Pierduse totul, iar ăsta era un lucru pe care mintea lui nu-l putea pricepe. Obosea repede, pierdea firul discuţiei în mijlocul ideii. Uneori refuza să mai vorbească şi nu putea fi scos din starea asta. Uneori nu mă recunoştea.

Sir William de Windsor! Înapoi în Anglia! Înapoi în calea mea!

Poate a crezut că a fost doar o întâmplare faptul că am traversat spațioasa Sală Mare a palatului Westminster tocmai când a sosit el, dar dacă aș fi vrut, l-aș fi putut contrazice. Am știut exact când s-a dat jos de pe calul lui obosit de drum, când și-a expediat caii, bagajul și escorta la grajduri și momentul când piciorul lui a atins prima treaptă a intrării mari din față.

M-am ascuns după o coloană de unde îl puteam vedea, prima dată după patru ani. Îl așteptasem să vină dinainte de dezastrul petrecut cu flota engleză în bătălia de la La Rochelle, când Eduard își mutase atenția către precara stăpânire a Angliei în Gasconia și în același timp auzise și zvonurile care veneau din Irlanda.

Nu erau vești bune. Nu fuseseră niciodată vești bune, ci aceleași acuzații de ineficiență, de corupție și de trădare în cercurile înalte. Acuzațiile îl vizau în primul rând pe Windsor, deoarece nimeni nu se îndoia că el fusese cel care avusese puterea, nu nefericitul de Desmond. Eu nu-l avertizasem în nici un fel. Nu îi promisesem eu că o să-l țin la curent cu politica regală vizavi de Irlanda? Ultima dată când îi scrisesem îi spusesem că *nu exista* o asemenea politică. Până apucasem să aflu de recentul interes al lui Eduard față de Irlanda, evenimentele mi-o luaseră înainte. Într-un acces de furie neobișnuit și o sclipire de independență, Eduard îi ordonase lui Sir William să se prezinte la Londra cu următoarea corabie disponibilă și să-i ofere el însuși o explicație.

Când avea să vină, *dacă* avea să vină, era o problemă de speculație. Ar fi fost destul de simplu să pretindă că mesajul s-a rătăcit *en route*, dar părerea mea era că avea să se supună. Windsor nu era bărbatul care să se ascundă de notorietate. Iar acum îi urmăream sosirea, tulburată de valul de emoție care se stârnise în sufletul meu. Eram agitată. Aveam speranță. O doză mare de neîncredere. Un pic prea multă plăcere.

Iată-l. Prima mea impresie – a fost mai mult decât o impresie, mai degrabă o certitudine – a fost că Windsor nu era în apele lui. Nici nu m-aș fi așteptat la altceva, având în vedere tonul cu care fusese convocat de rege. A trecut pragul și arăta de parcă fusese aruncat în sală de suflul unui taifun. Hainele îi erau ude și murdare de noroi și părea ușor înțepenit din cauza călătoriei lungi. Îngândurat, furios și extrem de concentrat, de parcă furtuna îi pătrunsese și în creier, mergea cu pași mari. Am crezut că va trece pe lângă mine. Mă văzuse măcar?

Am așteptat până a ajuns în dreptul meu, sau poate la doi pași în spate, încercând să-mi adun emoțiile nestăpânite provocate de acest bărbat – inima îmi bătea mult prea repede, mintea mi-o luase razna de nerăbdare, în așteptarea observațiilor lui caustice. Subit, buzele îmi deveniseră mai calde. Îmi adusesem aminte de acel ultim sărut.

Dacă nu aveam să vorbesc acum, pleca...

– Sir William...

Se opri brusc, se roti pe călcâie cu o privire cruntă, aşteptându-se parcă să fie atacat de un duşman ascuns pe undeva prin jur. Apoi răsufla uşurat, uşor deranjat.

– Domniţă Perrers.

A făcut o plecăciune supărător de sumară, care aproape m-a scos din minţi. I-am răspuns şi eu cu o reverenţă la fel de rapidă. Braveheart, care mai crescuse între timp, dar tot nu se deşteptase, se împingea ca disperata în picioarele mele de frică.

– Atât aveţi de zis? am întrebat eu cu candoare.

A mijit ochii.

– Ce vreţi să mai spun? M-am întors. Şi nu sunt foarte mulţumit.

Spusese adevărul doar pe jumătate. Chipul încordat, în jurul ochilor şi gurii linii fine ca pânzele de păianjen, care sigur nu erau acolo ultima dată când îl văzusem. Buzele îi erau strânse şi nările îi fremătau nervos. De fapt, tot trupul îi mocnea de furie, parcă era o bucată de cremene din care săreau scântei. Mi s-a strâns inima când silueta lui zveltă s-a apropiat de mine şi i-am văzut îndeaproape trăsăturile sardonice. Şi-a smuls enervat pălăria de pe cap. Ochii lui închişi la culoare şi privirea ostilă pe care mi-o arunca în timp ce aştepta ca eu să vorbesc prima, nu erau atât de întunecate ca starea lui de spirit, periculoasă şi volatilă. Cu toate acestea simţeam în continuare acel fior supărător de atracţie pentru el. O senzaţie nouă, dar înspăimântător de atrăgătoare.

M-am decis să abordez subiectele cele mai presante. Nici nu avea rost să procedez altcumva, de vreme ce era prea absorbit de evenimente ca să se mai gândească şi la altceva în afară de nemulţumirile lui.

– Sper că aţi venit pregătit cu explicaţii pentru acţiunile întreprinse în Irlanda, Sir William.

– Şi eu am sperat că mă veţi avertiza, doamnă, a ripostat el.

– Am încercat, am spus şi mi-am ridicat puţin bărbia. Nu-mi plăcea tonul lui critic. A fost prea târziu. Invitaţia regelui ar fi ajuns oricum înaintea oricărui avertisment din partea mea. În afară de asta, ce mai conta?

A ridicat iritat din umeri.

– Aşadar e supărat.

– Încântat nu e.

– Am crezut că regele se stinge... a mârâit el. Am sperat că Prinţul îmi va pune o vorbă bună.

– Prinţul este bolnav.

– Am auzit... Windsor a oftat, cu mintea în altă parte. Şi Dumnezeu mi-e martor cât de rău îmi pare. Pe vremuri eram destul de apropiaţi, luptam umăr la umăr, mergeam împreună în campanii – acum douăzeci de ani. S-a încruntat şi mai tare spre pumnul în care-şi strângea pălăria

boţită. Eram amândoi tineri şi ne plăcea viaţa de soldat. A fost cel mai bun comandant al meu. Iar acum...

– Zilele acelea s-au dus; Prinţul este pe moarte.

– Chiar aşa? Atunci se ridică problema succesiunii.

– Da. O problemă care îi interesează pe mulţi.

– Copilul e prea mic... cât are, cinci ani?

Am oftat în sinea mea. Politică şi politicieni. Intrigi la curte. Nu despre asta voiam să vorbesc, mai ales că inima îmi bătea cu repeziciune şi sângele îmi alerga prin vene: aceeaşi senzaţie pe care o aveam de fiecare dată faţă de acest bărbat cu principii îndoielnice, mânat doar de ambiţii personale şi care acţiona fără scrupule. Mi-am dat seama că se aşternuse liniştea între noi şi că în sfârşit Windsor era atent la mine.

– Arătaţi bine, m-a gratulat el dintr-odată.

– Da.

– De unde trag concluzia că ciobănescul meu îşi face datoria.

– Ba n-are nici o legătură. Mi-am înfipt degetele în blana aspră de pe ceafa lui Braveheart, care începu să scheaune de plăcere. Are nevoie de mine s-o apăr şi se sperie până şi de un şoricel. N-aţi făcut o alegere prea strălucită, Sir William.

– Şi pumnalul?

– N-am avut ocazia să-l folosesc, poate doar ca să-mi tai friptura.

– Dar nu pentru asta vi l-am dat! Pentru prima oară apăru o sclipire în privirea lui. Spuneţi-mi că îl păstraţi în corsaj.

– Nu vă spun aşa ceva.

Am aşteptat un răspuns provocator; m-a surprins.

– Am auzit că v-aţi creat o reputaţie de avară. Aţi căpătat multă putere de când v-am văzut ultima oară. Vă felicit.

M-a durut un pic. Nu mă aşteptasem din partea lui.

– Iar eu am auzit că sunteţi foarte antipatizat de cei pe care îi conduceţi. Îi plăteam cu aceeaşi monedă.

– Iar eu am mai auzit că v-aţi făcut un renume achiziţionând fraudulos drepturile de administrare asupra unor proprietăţi.

Achiziţionare de proprietăţi? Avea de unde să afle acest lucru. Nu era nici un secret – dar fraudă? Oh, era într-o dispoziţie proastă. Mi-am ridicat bărbia.

– Fraudă? Nu se poate demonstra! Agentul meu, Greseley, este un om cu principii înalte! Răspunsul meu a fost tăios, pentru că mi-aş fi apărat afacerile până la ultima suflare. Dacă vă referiţi la proaspăta achiziţie a proprietăţii Compton Murdak, în legătură cu care am întâmpinat unele dificultăţi, s-ar putea să aveţi dreptate. Sunteţi interesat? Atunci să vă povestesc. L-am dat în judecată pe John Straunge pentru că a dat iama în crescătoria mea de iepuri – de asta aţi auzit? Era vinovat până-n gât şi şi-a meritat amenda. Nevastă-sa purta în mod nesăbuit o căciulă din blană de iepure. Am zâmbit când mi-am adus aminte. M-am dus la judecători şi

le-am atras atenţia asupra acestui lucru. N-au fost încântaţi de intervenţia mea, dar mi-au dat câştig de cauză. Cum ar fi putut să nu-mi dea? Dacă asta e fraudă, atunci sunt vinovată, am încheiat cu solemn. Am auzit că *dumneata* eşti acuzat de exploatare şi mită.

Pusesem paie pe foc.

– Pe tot sângele Mântuitorului! Sigur că sunt. Ce guvernator al Irlandei n-a fost acuzat de corupţie? Când mă primeşte?

Mărturisirea lui m-a şocat.

– Nu ştiu.

– Atunci aş face bine să dau de cineva care ştie.

– Nu ştie nimeni. Încă nu terminasem cu el. Cine mai ştie în afară de rege?

Privirea lui a devenit feroce.

– Cu cât Irlanda stă mai mult fără un conducător, cu atât mai repede va izbucni o revoltă şi vărsare de sânge. Toată munca mea, anulată în răstimpul de care va avea nevoie regele să decidă că de fapt nu mai are pe nimeni altcineva în afară de mine să-şi asume această sarcină.

Şi fără nici un cuvânt s-a rotit pe călcâie, şi-a înfoiat pelerina şi dus a fost. M-am uitat după el. Îmi părea rău, chiar dacă eram într-o stare ciudată. Aveam la fel de puţină încredere în el câtă aveam şi în Gaunt, dar între noi era o legătură viscerală. Mi-aş fi dorit să nu fie, dar era. Am aşteptat până a ajuns la scările de la capătul Sălii. Am ridicat vocea.

– Windsor.

S-a întors, dar nu a răspuns. Chiar şi de la distanţă îmi dădeam seama că starea lui nu se domolise deloc. Stătea în umbră, iar lumina unei torţe îi atingea marginea pelerinei. Un om al umbrelor, un om al adâncimilor neexplorate. Trebuia să fii o femeie curajoasă ca să poţi pretinde că îl cunoşti.

– Pot să găsesc eu pe cineva, i-am sugerat eu.

– Duceţi-vă atunci. De ce staţi şi pierdeţi timpul?

O dată, acum patru ani, se întorsese să termine o conversaţie şi îşi ceruse scuze pentru că se purtase fără maniere. Acum stătea şi aştepta de parcă eu trebuia să mă duc la el. Nu m-am dus. Un impas clar în relaţia noastră.

– Nu sunt la cheremul dumitale, Sir William. Răspunsul meu a răsunat în spaţiul vast.

Windsor s-a aplecat până în pământ, gest plin de răutate.

– Dulce Alice, mai dulce ca oricând. Veţi fi acolo când Eduard îmi va face praf moralul şi îmi va trece acţiunile prin furcile caudine?

– N-aş lipsi pentru nimic în lume.

– Îmi veţi pune o vorbă bună?

– Nu. Dar nici nu vă voi acuza până nu văd dovezile.

– Aşadar nu-mi sunteţi duşmancă?

– Am spus eu vreodată aşa ceva?

Singurul lui răspuns a fost un hohot aspru de râs. Măcar îl făcusem să râdă. A luat-o la fugă pe scări, fiecare gest trădându-i iritarea. Ajuns în capul scărilor, s-a oprit şi a privit spre locul în care stăteam.

– M-aţi aşteptat dinadins?

– În nici un caz!

S-a plecat, şi-a fluturat pălăria spre mine, gesturi din care am înţeles că nu mă crezuse nici o clipă. M-am uitat cum dispare pe sub arcadă.

Şi acum? Nu eram mulţumită, nu-mi plăcea să las lucrurile aşa. Nu mai simţisem niciodată nevoia de a fi aproape de un bărbat de la curte. Da – dacă eram nevoită, dacă trebuia să le atrag interesul, dacă aveam nevoie să le câştig sprijinul pentru a-l proteja pe Eduard. Dar acum? Prietenia lui Windsor – atenţia lui – nu-mi aducea nimic bun. Dar tot o voiam.

M-am gândit la asta în timp ce tropăitul cizmelor lui se stingea. Avusesem mai multă încredere în el decât în Gaunt. Apoi am alungat acest gând. Timpul îşi va spune cuvântul. Neapărat aveam să particip la întâlnirea când Eduard urma să îi disece moralitatea şi caracterul. Şi nu, nu puteam să-l condamn până nu îi auzeam scuzele.

Prezenţa lui Windsor continua să îmi roadă încet conştiinţa. Ce zic să roadă? Mai degrabă se înfrupta din plin. Ca o pisică ce prinde în gheare un şobolan grăsun şi neatent.

Eduard a poruncit ca Windsor să se prezinte în faţa lui cu o oră înainte de amiaza zilei următoare, fără să mă cheme şi pe mine. Regele era lucid, furios. Semăna, aşa mi s-a părut, foarte tare cu întâlnirea avută cu Lionel, numai că acum nu exista relaţia compensatorie tată-fiu. În final, Eduard îl iertase pe Lionel. Acum nu exista blândeţe, ci doar acuzaţie după acuzaţie. Eduard era furios: nimic nu l-a oprit în acea zi să-şi amintească faptele.

Windsor a fost neînfrânat ca de obicei sub lustrul de respect.

Am stat, după cum intenţionasem, lângă Eduard, şi am fost fascinată de jocul de voinţă dintre cei doi, impresionată de cât de bine înţelesese Eduard evenimentele, nervoasă ca Windsor să nu depăşească limita. De ce eram nervoasă? Ce-mi păsa mie? Nu ştiam. Ba da.

Lista lui Eduard cu crimele comise de guvernatorul Irlandei era interminabilă.

– Gestionare sângeroasă.... Culpabilitate dezonorantă... interese personale scandaloase.... Operaţiuni fiscale false îngrozitoare.

Windsor le-a ţinut piept tuturor cu o expresie aspră, cu picioarele înfipte bine în podea şi cu braţele pe lângă corp. Nu cred că trăsăturile lui au apucat să se relaxeze nici măcar un minut de când sosise cu o zi înainte.

Era vinovat? În ciuda acceptării grosolane a acuzaţiei mele iniţiale, habar n-aveam. Şi-a argumentat motivele cu o uşurinţă extraordinară, fără să ezite măcar o singură dată. Da, mărise îngrozitor de mult taxele. Da, se folosise de lege pentru a sprijini puterea engleză. Da, îi împuternicise pe anglo-irlandezi pe seama irlandezilor nativi – dacă ar fi făcut altfel ar fi fost un suicid politic. Nu era nevoie de venituri pentru a finanţa trupele engleze care să-i forţeze pe rebelii irlandezi să-şi ţină capetele în jos? Dacă asta însemna extorcare de bani şi taxare ruşinoasă, asta era, accepta. În Irlanda

s-ar fi chemat obținerea păcii. Iar el provoacă pe oricine să aducă pacea în provincia aceea tribală uitată de Dumnezeu, măcinată de război, prin alte metode în afară de amenințări și corupție.

– Și toate acestea cu încuviințarea casei regale? Eduard nu era impresionat.

– Un sprijin pentru care vă mulțumesc, Sire. Măcar Windsor încerca să fie împăciuitor. Dar asta s-a petrecut demult. Acum sunt pe cont propriu și trebuie să iau măsurile necesare.

– Nu îmi plac metodele tale și nu îmi place vuietul de nemulțumire care a ajuns la urechile mele.

– Când e toată lumea mulțumită, Sire?

– Ești foarte prompt în apărarea nevinovăției tale.

La asta cum mai răspundea? Am așteptat, cu inima bătându-mi cu putere.

Nu și-a dezlipit privirea nici o clipă de pe chipul lui Eduard.

– Nu vreau să susțin că sunt nevinovat, Sire. Un politician bun nu-și poate permite să fie naiv. Este mult mai important să fii pragmatic, după cum știți și Maiestatea Voastră. Și cine știe ce se poate întâmpla dacă stau cu spatele?

– Nu te vor înapoi, i-a reproșat Eduard.

Windsor a scuturat din cap, fără să fie deranjat nici de această afirmație.

– Bineînțeles că nu mă vor. Vor pe cineva fără experiență, pe care să îl manevreze și sucească după bunul lor plac. Nu sunt o persoană populară, dar am respectat politica Angliei cât de bine am putut, cu instrumentele pe care le-am avut la dispoziție. Un om mai slab le-ar cânta în strună lorzilor irlandezi și le-ar linge vârful încălțărilor, în timp ce ei și-ar strecura aurul țării în propriile buzunare.

– Vor să îl trimit pe tânărul conte de March, l-a anunțat Eduard. Cel puțin despre el știu că este onest.

– Eu mi-am încheiat pledoaria, Sire. Este, fără nici o îndoială, un tânăr capabil. Dar nu are de partea lui nici experiența, nici anii necesari.... Windsor a făcut o pauză, pentru a da o și mai mare greutate spuselor sale.

– Este soțul nepoatei mele!

Eduard obosise. Ar fi vrut să poată apăra cauza tânărului Edmund Mortimer, conte de March, căsătorit cu nepoata lui, Philippa, dar îl vedeam din ce în ce mai tensionat, iar mintea și trupul din ce în ce mai istovite. Am decis că sosise clipa să curm această întrunire înainte de a fi umilit. Și pentru Windsor trebuia să se termine acum. M-am aplecat spre Eduard și i-am pus mâna pe mânecă.

– Câți ani are tânărul conte, milord? am șoptit eu.

– Cred că... O ceață înfricoșătoare îi umbrea ochii.

– Cred că n-are mai mult de douăzeci și unu. Știam că n-are.

– Dar e soțul nepoatei mele... Eduard se agăța de sigurul fapt pe care îl știa cu siguranță în toată ceața aceea care îi înghițea mintea, iar vocea îi era din ce în ce mai sălbatică, mai cârcotașă.

– Iar într-o bună zi te va sluji cu cea mai mare loialitate, am fost eu de acord. Dar este o provincie îngrozitor de dificilă pentru un bărbat tânăr.

Eduard s-a uitat la mine.

– Crezi?

– Poate Sir William are un dram de dreptate...

– Nu! a ripostat el, dar din ce în ce mai nesigur.

Plantasem sămânța. M-am uitat la Windsor, sperând să se poarte cu diplomație și, pentru prima dată de când începuse audierea, mi-a întors privirea. Apoi a făcut o plecăciune către Eduard.

– Să mă întorc în Irlanda, Sire? Să vă continui munca de a ține provincia sub control? Până când contele de March va fi gata să își asume acest rol?

Impecabil discurs.

– Întâi mă voi gândi la vinovăția ta. Până atunci vei rămâne aici, sub ochii mei.

Nu fusese un refuz categoric, dar mă îndoiam că Windsor l-a înțeles așa. A mai făcut o plecăciune și a ieșit încet. Eu parcă nici nu fusesem acolo.

– Vino, i-am spus lui Eduard în timp ce-l ajutam să se ridice de pe tron. Trebuie să te odihnești. Apoi vom discuta despre asta – iar tu vei lua cea mai înțeleaptă decizie – așa cum faci întotdeauna.

– Da. S-a lăsat greu pe brațul meu și de abia mai vorbea. O să discutăm...

Așa că Windsor, împotriva dorinței lui, a trebuit să revină la viața de la curte, unde totul era văzut și bârfit, iar pentru Eduard era din ce în ce mai dificil să-și ascundă declinul jalnic de ochii lumii. În prima săptămână n-a dat nici un semn. Eduard lâncezea, iar Windsor își ținea capul plecat. Nu se luase nici o decizie cu privire la viitorul Irlandei. Cum își petrecea Windsor timpul? Ultima dată când fusese la curte mă căutase. Acum nu. Când Eduard se simțea suficient de puternic să servească masa în public și totul părea cât de cât normal, Windsor nu era de față. După câteva întrebări discrete, am aflat că fusese în vizită la Prinț, la Kennington.

I-am urat noroc cu acea vizită. Nu credeam că îi va fi de vreun folos.

Apoi s-a întors și se fâțâia în sus și-n jos în una dintre anticamerele lui Eduard, încruntat și posomorât, cu câteva suluri la subraț. Cel puțin i-a dispărut încruntarea când m-a văzut ieșind din apartamentul meu. A sărit cât colo cât am închis eu ușa în spatele meu. A schițat chiar și un zâmbet, deși nu era deloc senin. Pe moment mi-a venit să-l iau și să-l zgâlțâi bine ca să-l scot din starea aia de autopreocupare – dar nu am găsit nici o modalitate prin care să pot face așa ceva. Și nu aveam nici energia necesară. Eduard fusese îmbufnat și insistent. Dacă ar mai fi fost și alți curteni care să aștepte în anticameră, poate că i-aș fi evitat chipul aspru și îngândurat. Așa însă...

– Nu s-a decis încă regele? m-a întrebat el direct.

– Nu.

– O să se decidă vreodată?

Am oftat, obosită și deznădăjduită.

– Când se va simți bine. Dar știți asta. Trebuie să aveți răbdare, Sir William. Pe mine mă așteptați?

– În nici un caz. A rânjit rapace, bucuros că-mi dăduse peste nas cu replica mea de data trecută.

Eram chit! Am râs încet, iar o parte din oboseală mi s-a disipat.

– Cu ce vă ocupați timpul? Eram destul de aproape cât să ating cu degetele documentele pe care le ținea.

– Cumpărând proprietăți.

– În Irlanda? Eram surprinsă.

– În Anglia. În Essex, mai ales. Acum eram și mai uimită, pentru că domeniul familiei lui era undeva prin nord.

– De ce?

– Pentru vremuri rele. Ca și dumneata. Pentru zilele când nu ne vom mai putea baza pe sprijinul regelui.

S-a uitat la mine, cântărind parcă o idee care îi intrase în cap. Sau poate că o avea deja de ceva vreme.

– Ce e? l-am întrebat eu suspicioasă.

– Am o propunere, doamnă Perrers.

Un fior de plăcere. Un val mic de căldură care alunga letargia sufocantă, adunată după nopțile nedormite.

– O propunere? Am dat să plec, prefăcându-mă neinteresată. Cum ar fi? În ultima săptămână ați avut tare puține cuvinte să-mi adresați.

– Am fost ocupat.

– Și ce dacă? Acum nu mai sunteți ocupat?

Din nou, preț de câteva clipe lungi, m-a studiat. Apoi a dat cu hotărâre din cap.

– Haideți să găsim un colțișor unde să nu-și ciulească urechile nici unul din sutele de curteni de aici. Locul ăsta e ca un stup, tot timpul zumzăie de zvonuri și scandal.

M-a condus într-o încăpere destinată copiștilor și oamenilor legii și ne-am strecurat printre niște birouri și scaune într-un colț unde puteam sta. Aici nu era nici un curtean. Tinerii copiști își vedeau în continuare de scris, fără să ne bage în seamă. Am ridicat alene un document dintr-o cutie de pe podea și m-am prefăcut captivată de el. Un act de vânzare a două duzini de iepuri de casă. Probabil că deja îi mâncasem în ultima tocană de iepure care ni se servise.

Windsor a trecut direct la subiect.

– Cred că putem da lovitura.

Noi? N-am răspuns nimic și am început să-mi fac vânt cu actul cu iepuri.

A rânjit.

– Nu aveți de gând să spuneți nimic, așa-i? O lovitură financiară.

Am început să bat cu piciorul în baza cutiei.

– Ați vrea să vă asociați cu mine în cumpărarea unor proprietăți micuțe excelente?

Într-adevăr o propunere interesantă. Curiozitatea îmi fusese atâțată. Eram interesată de faptul că dorea să aibă un partener – și că se gândise că acel partener aș putea fi eu. Am netezit sulul de pergament pe care îl țineam în mâini, de parcă iepurii erau de o mare importanță, ca să trag de timp.

– De ce ați face așa ceva?

– Pentru zile negre, a repetat el. Pentru dumneata vor fi și mai negre. A început să jongleze cu două bucăți de ceară roșie pentru sigilii, luate de pe un birou din apropiere, cu o dexteritate extraordinară.

– Poate. Eram eu cu ochii la ceara aceea cu care voia să-mi distragă în mod inteligent atenția, dar mintea îmi lucra cu repeziciune. Chiar aveau să fie mai negre pentru mine? Cred că avea dreptate. Întotdeauna era mai greu pentru o femeie singură. Ochii mi-au alunecat de la ceară la privirea lui fixă. De ce mă rugați *pe mine* să vă fiu parteneră în acest proiect?

– Sunteți interesată de achiziționarea de terenuri. Bucățile de ceară au căzut pe podea cu un zgomot înfundat. Cunoașteți tot felul de oameni. Cred că aveți acces la fonduri. Aveți un agent abil... Mai este nevoie să adaug ceva?

Îmi punctase excelent avantajele, de care eram foarte mândră.

– Dar avantajele *dumitale* care sunt? l-am iscodit eu.

– Mă pricep la afaceri complicate. Nu ducea lipsă de aroganță.

– Și eu nu?

– În mod surprinzător, da, dar...

– Lăsați-mă pe mine să completez! Surprinzător pentru o femeie!

– Dumneavoastră ați spus-o, a zis el cu un rictus. Ce părere aveți?

Mi-am făcut din nou vânt cu evantaiul improvizat, trăgând iarăși de timp.

– Nu aveți încredere în mine?

– Nu.

A râs.

– Deci care e răspunsul dumneavoastră? Tot nu?

– Răspunsul meu este... Și pentru că nu știam ce voiam de fapt, am continuat: De ce aș avea nevoie de dumneata? Am fost în stare foarte bine să cumpăr pământ și fără ajutorul dumitale.

– Uneori e nevoie de un bărbat care să împingă negocierea mai departe.

– Am o grămadă de bărbați care muncesc bucuroși pentru mine, în beneficiul ambelor părți.

– Serios? Părea surprins.

Am profitat de moment ca să mă dau mare.

– Nu știați? În ultimii ani am achiziționat o grămadă de proprietăți prin intermediul birourilor unui grup restrâns, format din bărbați în care am cea mai mare încredere. Le-am acordat drepturi de arendare – mai ales

domnului William Greseley – și au putut purta negocieri în numele meu. Este o învoială perfectă pentru o *femme sole*.

– De unde ați auzit acest termen?

– L-am învățat demult. Într-o altă viață. Mi-am adus aminte cum stăteam în fața camerei lui Janyn Perrers, cu cadoul de nuntă strâns în mâini. Am surâs. Ce departe ajunsesem... Apoi mi-am îndreptat atenția din nou asupra negustorului de lângă mine, care s-a întins, a luat bucățile de ceară de pe jos și a început să le plimbe nervos dintr-o mână în cealaltă. Dacă eu nu mă ajut, cine să mă ajute?

– Inteligent! Windsor și-a mijit ochii, gândindu-se la realizările mele. Vă recunosc succesul. Spuneți-mi totuși, sunt un om foarte curios, câte proprietăți din acestea au fost de fapt luate cu forța? Am clătinat din cap. Nu voiam să-i spun, iar el și-a dat seama. Într-o zi voi afla! Susțin în continuare că aveți nevoie de cineva ascuțit la minte, care să aibă o părere obiectivă asupra viitorului dumneavoastră.

– Și acel cineva ești dumneata.

S-a înclinat, deși stătea jos.

– Ah, dar cred că mica mea clică de băieți cu bani și-a luat un angajament foarte personal față de succesul meu. Dacă eu cad, cad și ei, așa că mă vor apăra până la moarte. Consider că muncesc din greu și îmi sunt foarte loiali. Așa că răspunsul meu, Sir William – este nu. Este posibil ca dumneata să ai nevoie de mine, dar eu nu am nevoie de dumneata.

– Atunci conversația noastră se încheie aici, domniță Perrers.

Mi-a aruncat pe neașteptate bucata de ceară în poală și m-a lăsat în compania slujbașilor apatici. Fusese surprins de refuzul meu. Nu îi făcuse deloc plăcere acest lucru.

Toată săptămâna următoare a păstrat o distanță groaznică față de mine!

În tot acest răstimp m-am gândit la oferta lui Windsor. Am avut multe ore la dispoziție. Regele era apatic, cu mintea amorțită. Când nu dormea, Eduard simțea nevoia să-și mărturisească păcatele, așa că își petrecea multe ore în genunchi în capela sa. Uneori stătea singur între pereții castelului și privea în gol spre direcția imaginară în care se afla Franța. De vreme ce nu eram solicitată, gândurile mi s-au îndreptat spre propunerea neașteptată.

În ciuda refuzului meu trufaș, realizam că oferta era tentantă. Nu a fost mereu mai ușor pentru un bărbat decât pentru o femeie să încheie afaceri cu cei care vindeau sau arendau pământul? Da, mă foloseam de Greseley, dar n-ar fi fost mai avantajos să am un partener cu drepturi egale, un bărbat cu un anumit statut și autoritate, cu interese la fel de puternice ca ale mele? Femeia era considerată o țintă ușoară. Aveam eu un cuvânt de spus în fața regelui, dar nu toată lumea dorea să-mi accepte autoritatea.

Da, câștigasem procesul împotriva căciulii de iepure incredibil de urâte, dar mintea îmi fugea la o confruntare mult mai recentă cu populația locală din zona casei mele de la Finningley, o proprietate mică și valoroasă în

Nottinghamshire. Rămăsesem fără ea! Ce făcuse gloata aceea? Nici mai mult nici mai puțin decât să-mi fure vitele. Și nu se opriseră aici: îmi distruseseră lanurile și îmi ținuseră oamenii și servitorii prizonieri până când juraseră că își reneagă loialitatea față de mine. Ceea ce au și făcut, cuvintele poticnindu-se de limbile lor în dorința de a se supune ticăloșilor răzbunători care îi asmuțiseră cu vorbe dure și pumni și mai duri.

Dacă însă aș fi avut un parteneriat cu Windsor... Ar fi fost în avantajul meu? Mi-l imaginam pe Windsor mai mult decât priceput în negocieri. Dar aș fi vrut să lucrez cu unul ca William de Windsor? *Aveți încredere în mine?* mă întrebase el. *Nu!* îi replicasem eu. Cu toate acestea însă mă gândeam că ar fi extraordinar să pot lucra în tandem cu un asemenea om. Îl și vedeam strângând un grup de oameni înarmați care să zdruncine din temelii decizia populației locale și astfel să se asigure că Finningley rămânea tot în proprietatea mea.

Pe de altă parte...

Sfântă Fecioară! Mă făcea să preiau eu inițiativa! Dacă stăteam deoparte ar fi găsit un alt partener pentru afacerile lui.

Așadar trebuia să fiu de acord să lucrez mână în mână cu el? O femeie îndrăzneață ar fi acceptat să bată palma cu Windsor. Am zâmbit ușor. O voi face. Dar trebuia să-l iau prin surprindere și să-mi impun condițiile. Trebuia să îl pun în inferioritate și să mă bucur de fiecare clipă cât o făceam.

Am scris rapid două bilete, în mare având același scop. Unul către domnul Greseley, unul către Windsor. Amândoi mi-au răspuns cu promptitudine. M-am pregătit sufletește, dar și făcând câteva aranjamente minuțioase, să savurez din plin consecințele.

Întotdeauna îmi plăcuseră spectacolele pline de dramatism ale mimilor.

Întreaga situație îmi dădea un *frisson* adorabil. Din motive lesne de înțeles, am ales ca întâlnirea să aibă loc după-amiaza târziu, când lumina din sala de audiență era difuză și nici nu aveam torțe la îndemână. M-am așezat pe tronul lui Eduard, învești mântată în haine și cu un văl închise la culoare, cu Greseley lângă mine. Doar după ce am fost gata i-am făcut semn slujitorului de la ușă să îl invite pe Windsor care aștepta în anticameră. L-am auzit.

– Sunteți invitat înăuntru, milord.

Mi-am adus aminte ce îi scrisesem în bilet. Nimic cu răutate, mai degrabă pe un ton glumeț. Speram ca Windsor să îl aprecieze.

Maiestatea Sa a luat o decizie în legătură cu guvernarea Irlandei. Hotărârea vă va fi comunicată în Sala Lambrisată, la ora patru după-amiază.

Nu a pierdut nici o clipă. A pășit cu hotărâre înăuntru. S-a oprit. A făcut o plecăciune, fiind foarte atent la protocol.

– Vă puteți apropia, l-a sfătuit slujitorul înainte de a închide ușa în urma lui.

Aşadar, rămăsesem singuri, noi trei, iar Windsor venea spre noi. Era îmbrăcat extrem de îngrijit, cu pantaloni închişi la culoare şi o haină strânsă pe trup din damasc, negru şi verde, prinsă cu o centură bătută cu pietre preţioase. Foarte la modă – avea chiar şi o pelerină multicoloră pe umăr şi o cingătoare pentru sabie cu margini aurii şi renunţase la pantofii extravaganţi cu vârf ascuţit în favoarea unor încălţări de piele de calitate. Intenţiona să facă impresie puternică; nu voia să-şi piardă poziţia pentru că nu fusese atent la detalii. Era, după cum constatam din nou, un om gata să joace orice rol, în funcţie de împrejurări.

Gândul acesta mi-a transmis un fior pe şira spinării, dar la exterior am rămas stâncă.

Când şi-a dat seama că nu regele se afla în tron?

Când a ajuns la mijlocul camerei. Am sesizat perfect momentul, privirea lui când m-a recunoscut. Spre cinstea lui, ezitarea a fost imperceptibilă. A continuat să meargă până în apropierea podiumului şi s-a mai înclinat o dată cu acelaşi respect, măturând uşor podeaua cu penele de la pălărie. S-a îndreptat de spate şi s-a uitat la mine. Ochii lui păreau întunecaţi în semiobscuritate, dar au sclipit când m-am apropiat de Greseley ca să aprind sfeşnicul din spatele meu. O mică scenă dramatică sub lumină aurie.

– Sir William. Ce frumos din partea dumitale că ai venit.

– Nu-i aşa? N-am putut rezista invitaţiei.

– Şi cu câtă promptitudine.

– Nici n-aş îndrăzni altfel. Regina Alice, aşa-i?

Nu trebuia să zâmbesc!

– Cred că asta ar fi un act de înaltă trădare, milord.

– Eu sunt sigur că este. Nu aveţi voie să vă daţi drept cap încoronat.

– Mă dau drept cap încoronat? Nu port coroana.

– Mă iertaţi! Nu cumva staţi pe tron?

– Dar unde aţi vrea să stau, Sir? Pe podea?

– Mulţi aşa ar proceda...

– Eu nu pretind că am autoritate regală, Sir William.

– Impresionant, doamnă. Poate că nu pretindeţi, dar...

Mă simţeam plină de viaţă, respiram iute şi superficial. Şi în afară de înţepăturile dintre noi, nu era adevărat că ne înţelegeam foarte bine unul cu celălalt? Mi-am ţinut gura, l-am lăsat pe el să întrebe. Ceea ce a şi făcut.

– Aveţi veşti pentru mine?

– Da.

– Ei bine?

– Sunt de acord.

– Sunteţi de acord cu ce? I-am zărit degetele de la mâna dreaptă cum se strâng încet pe coapsă. Aşadar conta pentru el, exact cum crezusem.

– Voi deveni asociata dumitale în achiziţionarea de terenuri. Acesta este agentul meu, domnul Greseley. Greseley înclină din cap. El este cel care îmi administrează afacerile şi se ocupă de finanţe.

Sprâncenele lui Windsor se uniră.

– De ce v-aţi răzgândit?

– Uneori este necesar să lucrezi cu o a doua persoană. Am decis că voi lucra cu dumneata.

Nu mi-a răspuns, dar m-a ţintuit cu privirea.

– De asemenea, am sugerat eu cu voce egală, stă în caracterul femeii să se răzgândească. M-am ridicat, am rămas câteva clipe aşa pentru a-l domina cu înălţimea, apoi am coborât de pe podium, la acelaşi nivel. Pot să trag concluzia că oferta dumitale este încă valabilă? Dacă nu, atunci domnul Greseley şi cu mine vom continua să cumpărăm pământ în aceeaşi manieră eficientă de până acum. Dacă nu v-aţi răzgândit, Sir William...

– Nu. Răspunsul lui fusese cumva mai ezitant decât de obicei?

– Dumneata ce crezi, domnule Greseley?

– Văd câteva avantaje, doamnă, a răspuns el pe tonul lui temperat, ca şi cum nimic nu îl putea surprinde.

– Deci s-a făcut, a remarcat Windsor.

– Da, am fost şi eu de acord.

Ne-am strâns toţi trei mâinile.

– Deci suntem asociaţi de afaceri, Sir William?

– Aşa se pare. Rareori s-a întâmplat să-mi facă plăcere să fiu tras pe sfoară de cineva, cu atât mai puţin de o femeie. Dar de data aceasta... Cred că va fi o asociere riscant avantajoasă.

Nu numai că a dat mâna cu mine, dar mi-a şi sărutat-o. Zâmbetul lui avea ceva din asprimea celui care recunoaşte că tocmai a fost păcălit.

Mica mea piesă de teatru, pusă în scenă cu mare grijă, îl luase prin surprindere. Spre beneficiul amândurora, bineînţeles. Dar planul meu a pălit în comparaţie cu ce mi-a făcut Windsor mie, fapt care m-a speriat îngrozitor. Mai mult, a făcut-o fără o pregătire prealabilă, doar cu o şiretenie diabolică şi o încredere în sine scandaloasă.

Cred că s-a gândit că o meritam. Poate am meritat-o.

Între timp, cât noul meu asociat începuse să-şi planifice propria campanie de răzbunare împotriva mea, am sărbătorit primul pas spre parteneriatul nostru cu o cupă de vin. Am toastat cu un Bordeaux din cel mai bun pentru achiziţia la fel de bună a pământului, a rentelor şi serviciilor proprietăţii Northbrokes din Middlesex. Greseley era lugubru, dar mulţumit. Eu eram foarte încântată de achiziţia făcută aşa uşor. Windsor nu. Deşi încerca din răsputeri să-şi ascundă frustrările în timp ce ne ridicam cupele în semn de respect reciproc, era într-o stare de spirit sumbră.

– Nu puteţi să-l convingeţi pe rege să ia o decizie în legătură cu Irlanda? m-a întrebat el după plecarea lui Greseley.

– Eduard nu e capabil să decidă nici ce va mânca la micul dejun. Trebuie să aveţi răbdare.

– Nu-mi stă în fire.

Știam. Avea să-mi fie dor de el după ce pleca.

Am făcut o greșeală. Poate n-a fost chiar o greșeală, pentru că rezultatul a fost cel dorit de mine, dar s-a dovedit a fi o alegere periculoasă. Unde-mi era capacitatea de a gândi la rece? Îngropată sub proiectul de succes cu William de Windsor, cred, anihilată de încântarea provocată de fericita însănătoșire a lui Eduard. Eram la Woodstock, unde Wykeham își luase libertatea de a transforma vechiul conac într-un palat impunător. Vânătoarea fusese reușită, iar Eduard, revitalizat ca de fiecare dată când se afla într-un mediu nou, renăscuse la trup și spirit. Sau poate eram mânată de ambiția mea lamentabilă de a câștiga un cadou de la rege. Acum nu mai pot să neg. Sau a fost cumva dintr-un gest născut din tratamentul pe care mi-l aplicase Joan de Kent, dorința de a dovedi că acum eram o femeie care merita asemenea pietre prețioase? Mda, probabil că asta a fost, și cred că nu a fost în totalitate vina mea. Cât stătuse la mănăstire primise un pachet.

– Deschide-l, îmi poruncise ea.

Desfăcusem bucata de piele în care era învelită o pereche de butoni bătuți cu pietre scumpe care îmi căzuseră în palmă: flăcări în mijlocul unei inimi. Safire montate în aur.

– Nu le atinge, se răstise ea și mi le smulsese din mână, un gest groaznic. Ai idee cât am dat pe ele? Mai mult de două sute de lire. Nu-s de nasul tău.

Acum însă erau de nasul meu. Bijuteriile mele – bijuteriile Philippei – erau mult mai frumoase și mai scumpe decât cele ale lui Joan cea Frumoasă. Aveam să le port ca să mă invidieze.

De ce eram incapabilă să văd consecințele acestei rugăminți pe care i-o făceam lui Eduard? Toată viața pășisem cu grijă, iar acum săream direct în mocirla care avea în cele din urmă să mă tragă la fund. Și ce a stârnit conflictul de proporții? Bijuteriile Philippei. Unele moștenite, unele primite cadou, unele aduse de ea în Anglia în urmă cu mulți ani. Toate extraordinare.

– Sunt ale tale. Eduard le așezase pe patul din camera pe care o construise cu mare dragoste pentru Philippa, în care acum stăteam eu. În afară de bijuterii mai avea și o scrisoare.

... dăruim și cedăm iubitei noastre Alice Perrers, fostă domnișoară a suitei mult iubitei noastre consoarte Philippa, acum răposată, precum și moștenitorilor și executorilor ei, toate bijuteriile, bunurile și alte lucruri aflate în proprietatea sus-numitei regine lăsate pe mâinile Euphemiei, soția lui Sir Walter de Hasleworth, iar numita Euphemia va trebui să le predea numitei Alice la primirea acestui ordin...

Bijuteriile Philippei. Ce femeie nu și le-ar fi dorit? Mi se tăiase respirația când am ridicat un colier de rubine, un alt set cu safire, un inel greu cu smarald din sipetul cu ferecătură metalică. Eduard mi le dăruise mie.

Dar la inițiativa cui?

A mea, pentru păcatele mele. Eu le cerusem. Nu mai văzuseră lumina zilei de la moartea Philippei, ci lânceziseră în păstrarea uneia dintre

doamnele mai în vârstă din suita reginei. Iar eu le cerusem și Eduard, în generozitatea lui fără margini, mi le dăduse. Din punct de vedere legal și oficial acum erau ale mele. Odată cu achiziția bijuteriilor Philippei am ajutat la săparea propriului meu mormânt. A fost un gest absolut necugetat din partea mea. Lăcomie? Nu cred. Trebuia să fie purtate – și cine era mai potrivită decât concubina regelui?

Purtam colierul de safire când curtea s-a întrunit la cină.

Bineînțeles că toată lumea l-a recunoscut imediat și șoaptele au început să circule de urgență, în timp ce se serveau chiftele în aspic și felul preferat al lui Eduard, somon în sos cremos, șoapte care mă blestemau pentru neobrăzarea mea. Nu vedeam oare ochii care se holbau, nevenindu-le să creadă, asupra bogăției care strălucea deasupra decolteului meu? Iar murmurele s-au înmulțit a doua zi de dimineață, când mi-am prins o broșă cu rubin la pelerină. Îngrozitor de avară și lacomă, așa spuneau. Nu aveam nici un drept să iau bijuteriile. Probabil că îi sucisem mințile sau îi făcusem vrăji regelui de fusese în stare să dea bijuteriile soției sale târfei cu care se culca. Dacă tot trebuiau purtate, nu s-ar fi cuvenit mai degrabă să împodobească gâtul Isabellei sau poate gâtul prințesei Joan? Cert era că n-aveau ce să caute la gâtul lui Alice Perrers. Oare Eduard chiar își pierduse mințile?

Aș fi putut răspunde acestor critici. N-am făcut-o niciodată – de ce s-o fi făcut? Orice argument al meu ar fi fost respins din oficiu. Dar ce rost avea ca asemenea bijuterii minunate să stea închise în pivnița plină de praf a doamnei Euphemia? Era mult mai bine să fie purtate de o persoană care le aprecia, iar eu le apreciam din plin greutatea și căldura pe care o simțeam direct pe piele. Îmi plăcea la nebunie strălucirea pietrelor, luciul mat al aurului. Aș fi provocat pe oricare dintre viperele acestea cu limbă ascuțită de la curte să văd dacă se pot abține să râvnească la bijuteriile splendide ale Philippei așa cum o făcusem eu și zâmbeam în timp ce le etalam cu mândrie ostentativă. Nu era ca și cum mi-aș fi însușit cu totul prerogativele reginei, nu? Dacă Philippa ar fi dorit să-i fie purtate de Isabella sau Joan, ar fi putut să le lase lor prin testament. Nu o făcuse. Mi le lăsase mie? Nici asta nu făcuse, dar nu credeam că ar fi avut ceva de obiectat dacă m-ar fi văzut purtându-i-le. Și sinceră să fiu, cred că s-ar fi și amuzat.

Anticipam ce se va întâmpla în anii următori? Sigur că da. Pe măsură ce vitalitatea lui Eduard scădea, pregătirile mele pentru un viitor incert se întețeau. Greseley prefera pământul în defavoarea pietrelor prețioase, dar pentru mine erau la fel de valoroase, iar în afară de asta nu exista femeie care să reziste în fața unui colier de safire și perle. Nu-mi permiteam să mă mulțumesc cu puțin. O știa și Eduard, deși nu discutasem pe marginea acestui subiect, cu excepția unei declarații solemne:

– Cel puțin îți vor asigura o haină de pus pe tine și o pâine de mâncat, Alice, când eu nu voi mai fi.

Oh, da. Aș fi putut găsi o mie de scuze, dar n-am făcut-o niciodată. Tot ce știam era că lui Eduard îi plăcea foarte mult să mă vadă cu ele, iar asta îmi justifica plăcerea de a le flutura pe sub ochii necruțători ai curții.

– Îți vin la fel de bine cum îi veneau și Philippei. Zâmbetul care aproape refuzase să se aștearnă pe chipul lui Eduard în ultimele zile, la fel de slăbit ca și mușchii lui, era foarte blând.

– Eu nu sunt Philippa, milord. La fel de blândă. Erau zile când mă întrebam dacă nu ne confunda. În ziua aceea însă a știut cine sunt.

– Știu prea bine. Ești Alice și ești draga mea.

Drept răspuns la faptul că purtasem chiar inelul cu smarald pe care îl prețuise cel mai mult Philippa și o curea de aur cu pietre la fel de frumoase, la Woodstock și-a făcut de urgență apariția plină de răutate prințesa Joan. Cineva se asigurase să ajungă la urechile ei.

– Sunt ale Philippei! Se lansase în invective dinainte ca ușa salonului meu să fie închisă. Cu ce drept le atingi măcar? Nu mai zic de purtat!

În momentul acela purtam rubine. Trebuia să remarce ce frumos îmi decorau boneta și că erau mari cât niște sâmburi de cireșe, nu? N-avea cum să nu le observe. Bine că eram singure când Joan m-a apucat de încheietură, inspectând-o.

– Nu-mi vine să cred! Mi-a sucit mâna ca lumina să bată direct pe inel și pe catarama roșie ca sângele de la încheietură. Le-ai furat?

Am ridicat sprâncenele. Nu aveam să răspund unei asemenea acuzații.

– Le-ai furat? Joan a fost întotdeauna obtuză. Știu că le-ai furat. Doar așa puteai să pui mâinile alea de hoață pe ele! Sunt ale reginei. Nu-s ale tale să le porți tu când vrei.

– Oh, ba cred că ale mele sunt! Nu-mi lăsasem nici o clipă privirea în jos, iar în cele din urmă am pus-o pe gânduri.

– Pe crucea lui Iisus! El ți le-a dat!

– Sigur că da.

– Da' ce-a trebuit să faci pentru ele? Nu – nu-mi spune! Aș putea vomita!

Cu siguranță ar fi trebuit să fiu mai circumspectă cu alegerea răspunsului.

– Credeți că nu le merit? am întrebat eu, iar acum, privind retrospectiv, n-am fost deloc precaută.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu le meriți.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ba da.

Mi-a dat drumul la mână și s-a retras de lângă mine cu un dezgust vădit, plus că și-a mușcat buzele de nervi. M-am dus înapoi lângă ea. Nu eram vreo slugă să mă pună la punct. Și eram sătulă de acuzații nefondate.

– Dacă vreți să discutăm despre cine ce merită și care e plata, atunci ascultați la mine, milady. Câte nopți am stat alături de rege când nu putea să doarmă? Câte nopți i-am vorbit sau citit ca să-i alung coșmarurile? Câte zile am devotat melancoliei care îl trage în jos? Am vrut s-o silesc să gândească dincolo de prejudecăți, să o fac să realizeze cine eram și ce rol dobândisem. Știți cum este când un bărbat puternic suferă. Este epuizant și nu poate fi consolat pentru slăbiciunea lui. Nu e ușor pentru o femeie

să stea în calea acceselor de spaimă care îl atacă. Știți aceste lucruri din experiența proprie.

Preț de o clipă a ezitat. Înțelesese unde băteam. Dar nu pentru mult timp.

– Prințul este soțul meu! Este dreptul și îndatorirea mea să stau cu el! Tu nu ai acest drept!

Măicuță Sfântă! Îmi spulbera orice urmă de prudență cu batjocurile ei.

– Iar regele este iubitul meu, am ripostat eu. El mi-a dat bijuteriile Philippei și le voi prețui. Le voi purta și mă voi bucura de ele.

– Le porți ca o târfă – fără nici o rușine, ostentativ – ca o zdreanță de la curte care e plătită cu bijuterii pentru corpul ei.

Nu credeam însă că eram așa ceva. Acestea nu erau daruri care să reprezinte plata pentru serviciile oferite; bijuteriile îmi fuseseră date din dragoste. Cu toate acestea reputația mea era deja cunoscută și trebuia să mă obișnuiesc cu asta, dar uneori îmi era foarte greu să accept consecințele. Atacul sălbatic al lui Joan m-a rănit foarte tare, și de aceea am spus ceva de neiertat.

– Nu trebuie să cer nimic, milady. Este evident că regele consideră că abilitățile mele din dormitor merită cu vârf și îndesat o plată în aur și pietre prețioase.

– Târfo! A ieșit ca o furtună din cameră.

Aveam să plătesc scump pentru cutezanța mea, mai scump decât visasem vreodată că ar fi posibil, chiar dacă am făcut o tentativă de împăcare de dragul lui Eduard. Nu aveam inima chiar împietrită. Din nefericire, intențiile mele bune au înrăutățit situația și mai tare.

Eduard a decis să-l viziteze pe Prinț la Kennington, iar eu l-am însoțit, plecând de la premisa că Eduard merita ca în casa lui să fie pace. Războiul dintre amanta și nora lui – care se asemăna cu cel dintre două pisici cu gheare ascuțite care se zgârie – trebuia evitat. În câteva minute de când ajunsesem, regele și Prințul se adânciseră într-o discuție referitoare la starea armistițiului cu Franța, iar eu eram condusă de intendent în solarul lui Joan.

Joan broda ceva, iar pe podea lângă ea era fiul ei care răsfoia o carte cu anluminuri. Un băiețel frumos cu păr blond și obraji bucălați, Richard a sărit în picioare și a făcut o reverență cu o grație demodată.

Am făcut și eu o plecăciune.

– Milord. Milady. Trebuia să fiu politicoasă.

Joan nu s-a ridicat de pe scaun și mi-a aruncat o privire reprobatoare.

– Doamnă Perrers. Tonul ei fusese la fel de inert ca și privirea.

– Maiestatea Sa a venit să discute cu Prințul. Eram foarte oficială. Trebuia să găsesc o cale să aduc vorba despre ce voiam să-i spun. Singura variantă era cu capul înainte, ca la turnir. Cum se simte Prințul?

Fusese o întrebare pusă de complezență – nu-l văzusem cu ochii mei? Slăbise într-un hal fără de hal. Ochi febrili, ten îmbătrânit, păr fără luciu și lins, până și ligheanul așezat lângă pat era prevestitor de rele. Trăsăturile lui Joan se înăspriseră de oboseală. Neputând să-și ascundă temerile, a clătinat din cap. Era prima dată când lăsase garda jos, când chiar avea ochii în

lacrimi. Aceasta era singura mea şansă, de dragul lui Eduard, să-i sec toată otrava urii pe care mi-o purta.

Cu gura strâmbă de durere, cu riduri adânci brăzdate de la nas până la bărbie în carnea ei moale, Joan a uitat că vorbea cu mine. Pe obraz i s-a rostogolit o lacrimă. Apoi încă una.

– Nu ştiu cum aş putea să-l ajut! Fusese un ţipăt din inimă.

– Aş putea să-l ajut eu.

– Tu! Ce-ai putea tu să faci? Şi-a şters furioasă lacrimile.

Puteam să mă retrag. Aşa trebuia să fac, dacă aş fi ştiut unde se va ajunge, dar pusă în faţa unei asemenea suferinţe, ştiind ce-nseamnă teroarea neputinţei atunci când Eduard se uita la mine de parcă nici n-aş fi existat, n-am putut. În mâini aveam un sipet micuţ, o minunăţie din lemn de santal cu colţuri din fildeş şi balamale metalice şi cu o încuietoare complicată. Era un cadou scump în sine, dar conţinutul lui era şi mai preţios pentru Prinţ. Adusesem cu mine singurul obiect care crezusem că va fi acceptat. Cu siguranţă, prinţesa n-ar fi primit nimic altceva de la mine. L-am aşezat pe scrinul pe care se aflau o grămadă de mătăsuri brodate de ea.

– Ce-i asta?

– Un cadou.

– Am destule sipete. Mai valoroase decât ăsta. De abia îşi aruncase o privire spre el, preferând să mai facă câteva împunsături stângace în ghergheful în care lucra un şervet pentru sfântul altar.

Mi-am zis că exagera, dată fiind valoarea lui – pentru că fusese un cadou primit de la Eduard – dar n-am insistat.

– Conţinutul e cadoul, am explicat eu cu blândeţe. Măicuţele ar fi fost mândre de smerenia mea. Câteva leacuri şi poţiuni. Îi vor mai alina suferinţa Prinţului...

– Şi aceste leacuri şi poţiuni au efect? Se oprise din cusut.

– Au alinat şi suferinţa regelui după moartea Philippei. Au ajutat-o şi pe Philippa.

Joan a lăsat cusutul şi s-a repezit să smulgă încuietoarea capacului curbat. Era un cadou la care era imposibil să reziste. A ridicat capacul şi s-a uitat la pachetelele cu plante medicinale aranjate cu grijă, la flacoanele de sticlă colorate intens.

– Sunt distilate din plante obişnuite, i-am explicat. La mănăstire am învăţat cum să le prepar. Acestea sunt frunze de stupitul-cucului, bune pentru creşterea apetitului şi uşurarea digestiei. Tinctura de ciuboţica-cucului ajută la odihnă şi linişteşte mintea. Scoarţa de salcie e bună când durerea e insuportabilă. Am scris şi dozele, am spus şi i-am arătat bucata de pergament prinsă sub capac. Dumneavoastră sau servitorii Prinţului pot să le amestece cu vin în cantităţile indicate. Sunt sigură că Prinţul se va simţi mai bine.

Joan s-a uitat la sipet, la aranjamentul frumos de pachetele şi sticluţe. Şi-a înfipt cu putere dinţii în buza de jos.

– Garantez că sunt foarte eficiente, am încurajat-o eu, văzând că nu se clintește din loc. Mai e și pulpă de măceșe – pentru oprirea hemoragiei și pentru eliminarea fluidelor din organism.

Toată lumea auzise de simptomele îngrozitoare ale Prințului, de pierderile constante de sânge și spermă, care nu puteau fi oprite.

Joan s-a mișcat în cele din urmă. A făcut-o de parcă i-aș fi aruncat un mănunchi de urzici peste mână și cu o smucitură a măturat caseta de pe scrin pe jos. A căzut cu o bufnitură, balamalele s-au rupt, flacoanele de sticlă s-au spart și tot lichidul din ele s-a scurs. Plantele mărunțite s-au așternut ca un strat deasupra, într-un model complicat. Richard a țipat speriat, apoi s-a repezit să investigheze mai de-aproape, băgându-și degetele prin mizeria aceea până când Joan și-a înfipt mâna în haina lui și l-a tras de acolo.

– Nu pune mâna pe lucrătura diavolului!

– Dar nu este... am protestat eu.

– Urzeala diavolului! Iar tu ești servitoarea lui!

Cuvintele ei erau șocante și mi-au făcut sângele să-mi înghețe în vine; amândouă ne uitam la prăpădul dintre noi, Joan șezând încă împietrită, eu înțepenită de groază la auzul insinuării ei. În cele din urmă, Joan și-a ridicat privirea spre mine și m-a privit în ochi, în timp ce a făcut semn unei servitoare care stătea în celălalt capăt al camerei să se apropie.

– Strânge tot. Dă-le foc. Și sipetul arde-l. Nu vreau să mai găsesc nici urmă din chestia asta pe podeaua mea. Văzând că femeia rămăsese cu gura căscată, a șuierat printre dinți, scoțând același sunet pe care îl face o sabie înfiptă în inamicul din fața ta: *Acum!*

Femeia s-a apucat imediat de treabă, iar prințesa s-a ridicat, m-a prins de încheietură și s-a aplecat la urechea mea.

– Credeai că-s chiar atât de proastă?

Eu eram încă șocată de reacția ei îngrozitor de exagerată în fața unui dar care nu putea decât să o ajute.

– Credeam că veți accepta micul meu ajutor pentru alinarea suferinței soțului Domniei Voastre, am replicat eu, cu ochii la expresia ei furioasă – sau poate era frică?

– Alinare! Distilate din plante obișnuite! s-a răstit ea. Vocea ei s-a transformat într-o șoaptă care șuiera în toate colțurile camerei. Am auzit că apelezi la vrăjitorie pentru ați atinge scopurile, doamnă Perrers. Cred că ai o minte malefică. N-ai *compassion*! Din gură îi țâșneau stropi de salivă când a pronunțat acest ultim cuvânt.

Eu însă reținusem un singur cuvânt din toată vorbăria ei.

„*Vrăjitorie!*" am repetat eu încet. Nu era un cuvânt care să poată fi strigat de pe acoperiș. Auzisem multe spunându-se despre mine, dar asta era o noutate. În mintea mea încolțise frica, dar am reușit să pufnesc disprețuitor.

– Şi ce mai zice *lumea*? Cine-o fi această *lume*... Că mănânc carne de copil? Că am un spirit familiar[1] pe care îl hrănesc cu sângele meu?

– Lumea zice că invoci puterile diavoleşti. Că ai abilităţi şi cunoştinţe pe care nici o femeie cu frica lui Dumnezeu n-ar trebui să le aibă. Am văzut-o pe Joan cum face semnul împotriva Ochiului diavolului cu degetele de la mâna stângă. Pentru numele lui Dumnezeu, cum altfel a-i putea explicaţia fascinaţia lui Eduard pentru o femeie atât de urâtă şi de origine atât de umilă, ca Alice Perrers? A scrâşnit din dinţi după ce mi-a rostit numele.

M-am simţit de parcă mi-ar fi înfipt un cuţit între coaste, dar am avut grijă ca răspunsul meu să nu trădeze cât de tare mă rănise şi nici teama pe care o simţeam că îmi cuprinde inima. Pe şira spinării simţeam un fior rece, la fel de îngheţat ca zăpada în ianuarie.

– Într-adevăr, inexplicabil, am spus eu. Am refuzat să-mi apăr originea sau aspectul fizic şi mi-am smuls mâna din strânsoarea ei. Dragostea lui Eduard pentru mine nu este rezultatul nici unei vrăji. Şi nici darul acesta nu era, am spus şi am arătat cu piciorul spre grămăjoara de flori uscate de violete care încă zăceau pe podea. Dar dacă soţul meu ar suferi precum suferă soţul dumneavoastră, milady, aş apela şi la diavol în persoană ca să-i aline durerile. Aş răsturna toţi munţii până în adâncurile iadului, dacă asta i-ar oferi soţului meu o noapte liniştită şi ar pune capăt durerii.

– Ieşi!

– Milady. Am făcut o plecăciune.

– Ieşi! Altfel voi duce dovezi autorităţilor că ai încercat să-mi dai ingrediente vrăjitoreşti.

– Dovezile astea n-au nici o valoare.

De dragul lui Eduard nu voiam să mă enervez.

– Dispari din faţa mea.

Am dispărut. Fusese ultima încercare. Joan era măcinată de ură din cale-afară. Lui Eduard nu i-am spus nimic de întrevederea mea. Nu trebuia să ştie aşa ceva.

Vrăjitorie. Maleficium.

Acuzaţia plină de răutate îmi bâzâia în creier precum o albină care insistă să culeagă polenul unei flori de degeţel. Nu exista nici o dovadă pe care Joan să o poată folosi împotriva mea, de asta eram sigură de vreme ce nu făcusem aşa ceva niciodată, dar era extrem de periculos să tratez cu superficialitate o asemenea acuzaţie.

Dovezile puteau fi falsificate, nu?

---

[1] Entitate care însoţea şi ajuta vrăjitoarele şi vracii. Conform credinţei populare medievale, era alter ego-ul persoanei, pe care o însoţea în permanenţă şi putea lua orice formă. (n.tr.)

Îl prinsesem pe Windsor cu garda jos în sala de audienţe. Sfântă Fecioară! Chiar dacă reuşisem să-i zdruncin obişnuitul lui *sangfroid*, tot a reuşit să mă uimească. Mi-a fugit pădeaua de sub picioare.

Nu începuse bine. Ne mutasem în deplasările noastre regale de la Woodstock la Sheen, unde sosise o delegaţie importantă din Franţa cu care trebuiau începute negocierile pentru un armistiţiu permanent. Am intervenit şi eu. L-am instruit pe Latimer să expulzeze delegaţia. I-am privit cum pleacă, conştientă de nemulţumirea lor pentru faptul că fuseseră trataţi aşa. Nu încercaseră să-şi ascundă această nemulţumire.

– E periculos, doamnă Perrers!

Vocea răsunase de lângă mine.

– Şi ce înseamnă asta? M-am încruntat atât la delegaţia pe picior de plecare a aristocraţilor francezi nervoşi, cât şi la Windsor.

– N-a fost o mişcare înţeleaptă.

– Ce anume.

– Să dictaţi cine îl vede sau nu îl vede pe rege.

– Nu credeţi că ştiu şi eu asta?

Cum să nu ştiu? Nu era prima dată când eu şi Latimer interveniserăm între rege şi un petiţionar. Mai trebuia să-mi spună şi Windsor câtă pică îmi purtau oamenii respectivi? În ce privea pica... M-am uitat la bărbatul de lângă mine. Mă irita prezenţa lui. Mă irita părerea lui. În acel moment mă irita tot ce avea legătură cu William de Windsor.

– Vă jucaţi cu focul, a declarat el. O declaraţie cât se poate de evidentă.

– Şi asta ştiu.

– Le va da apă la moară celor care vor să scape de dumneavoastră.

– Spuneţi-mi ceva ce nu ştiu.

– Atunci de ce procedaţi aşa?

N-avea decât să-şi facă o părere proastă despre mine dacă dorea. Stătea acolo şi mă privea extrem de suspicios, fapt care nu era de natură să-mi îmbunătăţească starea sufletească. Nu de asta aveam nevoie în acel moment, dar dacă Windsor voia să mă condamne înainte să asculte şi punctul meu de vedere, atunci aşa să fie!

– Nu vreau să vorbesc acum cu dumneata! Nu trebuie să vă dau socoteală pentru acţiunile mele!

Apoi dintr-odată şi în mod absolut copleşitor mi-am dorit să mă învăluie în braţele lui şi să mă sprijin de el. Ce n-aş fi dat pentru un moment de relaxare, pentru un moment în care să nu mă simt singură! Aş fi vrut să mă mângâie pe mână ca pe o pisică cu blană moale, să-mi încolăcesc degetele printre degetele lui şi să-mi spună că totul va fi bine...

Sigur că nimic n-avea să fie bine! Imediat am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă de el, înfiorându-mă de slăbiciunea mea, hotărâtă să nu îl

las niciodată pe Windsor să descifreze tumultul din mintea mea. Nu aveam să inventez scuze. Nu trebuia să dau explicații. Mi-am dat seama că mă fixa intens cu privirea, așa că m-am grăbit să îl urmez pe Latimer și delegația furioasă pentru a scăpa de acolo. Nu credeam că aș putea să mă stăpânesc încă mult timp, mai ales că deja simțeam un nod fierbinte de plâns în gât.

Windsor m-a oprit, proptindu-se pur și simplu în fața mea.

– Veniți cu mine, mi-a ordonat el pe un ton politicos.

– Nu!

Nepăsător, m-a luat de încheietură și m-a scos din sala de audiențe, acum pustie.

– Dați-mi drumul. Vreți ca toate lepădăturile din palat să vorbească despre noi? Mi-a dat drumul, dar m-am ținut după el, știind că dacă nu mă conformam avea să repete gestul. Unde mergem?

Nu mi-a răspuns, așa că mi-am continuat posacă drumul, tulburată încă de confruntarea recentă, de privirea uimită a francezilor când Latimer se oferise să înceapă el negocierile și mult mai întoarsă pe dos de felul în care Windsor îmi judeca motivele. Când am constatat că eram mânată spre un coridor care dădea spre o ușă exterioară, am ezitat. M-am oprit.

– Nu!

– De ce sunt femeile îndărătnice când bărbatul nu încearcă decât să le ajute? m-a întrebat el și s-a întors spre mine, încercând să mă intimideze cu înălțimea lui și cu răsuflarea prea aproape de mine pe coridorul acela strâmt.

– Nu vreți decât să vă ajutați pe dumneavoastră înșivă. N-am mai întâlnit niciodată un om care să nu-și urmărească decât propriile interese, așa ca dumneata, am ripostat eu, cu toate gândurile răvășite. De fapt...

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie...! M-a lipit de perete, fără să-i pese că poate mai erau oameni prin zonă – din fericire, nu era nimeni – și m-a sărutat. Nu a fost un sărut prietenesc și nici unul de consolare. Nu știu sigur ce-a fost. După ce și-a ridicat capul, nu mai eram în stare să vorbesc.

– Liniște! În sfârșit!

– Ați înnebunit complet...? Vreți să-mi dați drumul...! Doamne, sărutul acela îmi făcuse sângele să clocotească. Inima îmi bătea cu putere în piept, ca o nevăstuică prinsă în capcana vânătorului.

M-a mai sărutat o dată, fierbinte și intens – îngrozitor de seducător – și toată voința mi s-a topit. După ce mi-a eliberat gura nu eram în stare să mă mai mișc, toate simțurile îmi erau date peste cap.

– Excelent! Iar acum fiți o fată rezonabilă, măcar o dată în viață...

Mă sărutase cu pasiune, după părerea mea, dar chipul îi era sever și mintea preocupată. Am mers alături de el, vrând să stau lângă el, conștientă de apropierea lui, atingându-i tunica cu mâna în timp ce ne îndreptam spre scară. Am ieșit afară și am urcat spre zidul de rond, pe sub norii joși și încărcați, precum starea mea de spirit. Ne-am oprit pe platou și ne-am întors spre est, iar eu am așteptat, tremurând încă din toate încheieturile, în timp ce mă întrebam dacă mă va săruta din nou, sperând că o va face

din nou, urându-l pentru că mă prinsese captivă în această pasiune neașteptată. Mă dispreţuiam. Nu aveam nici o intenţie să-l înşel pe Eduard nici în intimitate, nici în public. Gărzile de la palat erau peste tot, atente la tot ce mişcă, iar eu încă mai aveam un dram de onoare, deşi inima îmi galopa ca un cal panicat.

– Spuneţi-mi ce vă supără, m-a invitat el când tăcerea devenise prea apăsătoare.

– Nu mă supără nimic. Tot aveţi cea mai proastă părere despre mine...

– Bănuiesc că are legătură cu regele.

– De unde până unde...?

– Alice...! Nu mai puteţi nega la nesfârşit. Nu mai este un om rezonabil. În acest moment aveţi nevoie de un prieten, iar eu sunt singurul care vă stă prin preajmă. Aşa că spuneţi-mi adevărul.

Toată încăpăţânarea mea de a păstra tăcerea, de a-l proteja pe Eduard cu orice preţ, se dusese de râpă. Da, aveam nevoie de un prieten care să mă ajute să port această povară, din ce în ce mai grea. Wykeham era la Winchester. Nu mă puteam lăsa în seama lui Gaunt. Singurul care rămăsese era Windsor... Dar era Windsor prietenul de care aveam nevoie? Stătea aici, întunecat şi taciturn, prototipul desfrânatului preocupat de propriile interese. Pe chipul lui însă, totalmente neașteptat, se citea bunătatea... De ce nu...?

– Da. Eduard e.

– Îl protejaţi.

– Da. Ce-aţi vrea să fac? Să-l expun în Londra, ca să se holbeze supuşii la el? Eram în continuare defensivă.

– În acest caz măcar n-aţi fi acuzată că încercaţi să manipulaţi un om bătrân pentru binele dumneavoastră. Este periculos să ţineţi secret aşa ceva, Alice.

– Nu o să fac aşa ceva! Nu-mi sunteţi de ajutor!

– Încerc să fiu realist!

M-am mai împotrivit puţin, dar până la urmă i-am spus tot. I-am spus cum mintea iute a lui Eduard era din nou învăluită într-un con de umbră, iar acţiunile lui imprevizibile. Cine ar fi putut să-l convingă că nu era o mişcare înţeleaptă să poruncească repararea sau reconstrucţia *fiecărui* pod din Oxfordshire, doar pentru că voia el să poată pleca imediat la vânătoarea cu şoimi din Woodstock? Eu nu. Regele nu era capabil să angajeze Anglia în nici o politică. Cât timp mai puteam eu şi Latimer sau restul miniştrilor lui loiali să pretindem că Eduard era potrivit ca rege? Eduard de abia ştia ce zi a săptămânii este. Doctorii lui nu puteau face nimic pentru a-i îmbunătăţi contactul cu realitatea.

– Şi de aceea încerc să-l protejez cât mai mult, am încheiat eu. Poate săptămâna viitoare – poate chiar mâine – o să-şi revină.

– Sunteţi de admirat.

– Ba nu, nu sunt. Dar îmi pasă prea mult ca să permit să fie atacat de cei care îi pun la îndoială dreptul de a conduce.

– S-ar putea susține că o faceți pentru propriul interes. Și-a sprijinit umerii de perete și s-a întors spre mine să-mi vadă reacția după această acuzație. Menținerea puterii regelui înseamnă păstrarea puterii pentru Alice Perrers.

– Fapt pe de-a-ntregul adevărat. Atmosfera era învăluită în ironia tăioasă a replicilor noastre. Cum să-și închipuie careva că mi-ar păsa de soarta regelui? M-am întors într-o parte, furioasă că dăduse glas din nou unei calomnii pe care o auzisem și din gura altora.

– Nu am spus că *eu* cred asta, mi-a replicat el. Cred că trebuie să vă distrag puțin atenția.

– Sărutându-mă? Mă temeam dintr-odată din cauza slăbiciunii în fața acestui bărbat, de lacrimile care dădeau să-mi curgă. Eram mult prea emoționată. Sper să n-o mai faceți.

– Nu. În orice caz nu acum. Poate mai târziu…

Era din nou preocupat de altceva. Windsor se gândea la altceva. Femeii din mine nu-i plăcea faptul că se gândea la altceva, așa că m-am depărtat de el lăsându-l să stea sprijinit de zidul de piatră, enervată de emoțiile mele tulburate, disperată de cât de ușor mă lăsasem convinsă să-mi deschid sufletul în fața lui. Mi-am pus o mână pe parapet și am început să admir peisajul.

– Am câteva proprietăți în Essex, a comentat el.

Teritoriu neutru. M-am apropiat.

– Știu.

– Intenționez să am și mai multe.

– Și asta știu. M-ați adus până sus aici ca să-mi spuneți lucruri pe care le știam deja? Eram într-o stare îngrozitor de imprevizibilă.

– Nu. Voiam să vă rog ceva. Și având în vedere scena la care tocmai am fost martor, cred că e de-a dreptul imperativ s-o fac.

S-a rezemat de parapet, și-a lăsat bărbia peste brațele încrucișate și s-a uitat în jos, acolo unde una dintre pisicile de la palat încerca, ca în fiecare dimineață de altfel, să se strecoare în vizuinile iepurilor de pe malul apei. Am așteptat fără să spun nimic până când și-a întors din nou privirea spre mine.

– Alice…

– William…!

M-a privit scrutător.

– Alice, vreți să vă căsătoriți cu mine?

Căsătoriți…?

Creierul meu depunea din greu eforturi să priceapă ceva, să găsească un răspuns rezonabil, dar degeaba. După toate emoțiile de care avusesem parte până în acel moment, nu mai făceam față și acestei provocări. A trebuit să trag aer în piept.

– Vă bateți joc de mine?

– Sigur, ăsta da răspuns inteligent. Am obiceiul ăsta, de a cere femeile de nevastă, ca să-mi bat joc de ele. E plină țara de femei pe care le-am cerut. Vă căsătoriți cu mine? a repetat el.

Chiar vorbea serios? Nu puteam descifra nimic pe chipul lui împietrit.

– Să ne căsătorim...! Dar de ce?

Imediat s-a îndreptat de spate după care brusc și șocant a căzut într-un genunchi. Într-o străfulgerare mi-am adus aminte de Eduard care, aflat în toată puterea și vigoarea, îmi recita poezii după izbucnirea mea nervoasă, dar situațiile nu erau deloc asemănătoare. Eduard îmi făcuse curte din suflet: acum era doar o șaradă, o parodiere ieftină a ceea ce înseamnă onoare și cavalerism. Asta era, n-aveam nici un dubiu.

– Vă iubesc, mi-a declarat Windsor. Ce alt motiv ar avea un bărbat să ceară o femeie de nevastă?

– Și sunteți un mincinos, Windsor.

– Ah... dar de unde știți? Ochii aceia îndrăzneți îi străluceau sub o rază de soare care străpunsese brusc norii grei.

– Nu știu. Așa îmi spune instinctul... Dumnezeule mare! Ridicați-vă! Or să ne vadă santinelele și în mai puțin de o oră toată lumea o să știe ce prostii faceți! S-a ridicat, iar în lumina aceea trăsăturile lui aspre păreau de o moliciune ispititoare, pe care am respins-o imediat. S-a întins brusc, m-a apucat de mână și și-a lipit buzele de degetele mele.

– Nu-i o idee chiar atât de proastă, să știți. Soție și concubină – nu-i un rol prea ușor de jucat simultan, dar aș pune pariu că ați putea. Deci vă căsătoriți cu mine?

– Nu. Nu mai eram în stare să mai spun nimic altceva. Ce dimineață îngrozitoare... Chiar mă ridiculiza? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci era de o cruzime înfiorătoare și nu m-aș fi așteptat din partea lui la așa ceva.

– Ascultați-mă. Vorbesc foarte serios. S-a rezemat încă o dată de parapet și și-a îndreptat privirea spre două ciori date peste cap de un curent de aer cald. Vocea îi era sacadată, mâna lui mă ținea cu fermitate și era cât se poate de serios. Văd doar avantaje...

– Păi sigur că vedeți doar avantaje!

– Pentru dumneata, femeie! Pentru dumneata! Ascultați-mă. Ce se va întâmpla după moartea lui Eduard? Singură, neprotejată, veți fi țapul ispășitor perfect pentru toți cei care v-au detestat din prima zi în care v-ați târât în patul regelui. Cât de sordid făcea să pară totul. Din prima zi în care ați stat ca un paravan lângă rege, blocându-le ascensiunea la putere. Nu vor vrea să recunoască că regele este prea bolnav pentru a ține frâiele regatului. Vor da vina pe dumneavoastră și se vor delecta când vă vor putea arunca la câini. Privirea îi alunecă de la ciorile jucăușe la mine. Și pun rămășag că nu-i prima dată când auziți aceste lucruri. Ați zărit de mult norii de furtună care se adună amenințător la orizont, la fel cum știu și păsările astea puterea curentului care le ridică. Uitați-vă la ele! Păsări care prevestesc furtuna. Păsări de rău augur.

Cine-ar fi crezut că Windsor e superstiţios!

– Am văzut norii de furtună, am răspuns. Şi văd în fiecare dimineaţă ciorile şi nu mă tem. Mi-am asigurat deja viitorul.

– Sunt sigur că v-aţi gândit la asta. Aţi făcut provizii din timp pentru bătrâneţe. Cât de cinic, cât de pragmatic. Acum nu mai era superstiţios! Credea oare c-am jefuit tezaurul regal? Dar dacă ţinta duşmanilor este de fapt sursa acestor venituri?

– Am fost prevăzătoare.

– Ştiu. Ştiu cât de inteligentă sunteţi. Mi s-a părut că nu-mi făcuse un compliment. Dar este un motiv în plus să vă păziţi spatele. Bărbaţilor nu le place când o femeie depăşeşte bariera lucrurilor permise sexului ei. Un bărbat n-ar avea nici o problemă. Dar o femeie...? Va fi acuzată că este neobrăzată, în cel mai bun caz încrezută. În cel mai rău caz stricată. O femeie care luptă pentru ea, care este cutezătoare, sinceră şi neînfricată şi care reuşeşte surprinzător în tot ce întreprinde, va fi defăimată imediat, pe câtă vreme un bărbat va fi ridicat în slăvi pentru agerimea lui. Aţi reuşit să deveniţi faimoasă.

– La fel ca şi dumneata... i-am tăiat-o eu, oripilată de caracterizarea brutală pe care mi-o făcuse.

– Irelevant, a ripostat şi el. La fel cum şi nevinovăţia sau vinovăţia dumneavoastră sunt irelevante. Se vor repezi ca ulii asupra dumneavoastră de îndată ce regele va fi depus în capelă. Dacă însă vă căsătoriţi cu mine, vă voi proteja pe dumneavoastră şi proprietăţile dumneavoastră, în faţa tribunalului dacă va fi nevoie.

Ah! Sigur că da! Nici un pic de bunătate!

– Şi dumneavoastră ce vă iese din afacerea asta cu mariajul?

– Voi avea pe cineva care să-mi vegheze interesele atunci când voi pleca în Irlanda.

M-am încruntat.

– Nu ăsta era răspunsul pe care o femeie vrea să-l audă. Este vorba despre un mariaj, nu despre o afacere. Mi-am retras mâna şi m-am întors cu spatele la el. Sunteţi încă sigur că vi se va permite să vă întoarceţi?

– Da. După cum am mai spus – cine altcineva să se ducă?

– Atunci plătiţi un agent care să aibă grijă de proprietăţi în locul dumneavoastră. Scăpaţi mai ieftin. Şi veţi avea şi mai puţină bătaie de cap, am adăugat eu sec. O să vorbesc cu Greseley să vă recomande pe cineva.

– Îmi doresc pe cineva care să se ocupe de treaba asta din mai multe motive, nu vreau un slujbaş plătit. Pe dumneavoastră vă vreau!

Pe dumneavoastră vă vreau! Am scuturat din cap ca să-mi repun gândurile în ordine.

– Nu.

– De ce *nu*? Daţi-mi măcar un motiv întemeiat!

Am revenit la latura pragmatică a problemei, pentru că nu-mi permiteam să stau să chibzuiesc la reacţia iniţială.

– Nu pot, Eduard...

– Eduard nu trebuie să afle.

– Poftim? De ce am păstra un asemenea secret? Al doilea șoc.

– De ce nu? Ar fi chiar așa de greu? Dacă vom face un pas atât de important, atunci ar fi mult mai bine dacă curtea nu ar afla.

M-am uitat în direcția în care se uita și el, spre ciorile care se roteau și planau la unison, ca într-un dans de împerechere și întrebarea care îmi stătuse pe buze până atunci a țâșnit brusc:

– Dar cum de v-a venit ideea – cum de ar veni vreunui bărbat ideea – să o cereți de soție pe amanta regelui? Mi-am înghițit nodul din gât și am reformulat mult mai clar. De ce ați vrea să împărțiți patul cu târfa regelui?

– M-am gândit la asta. Am decis că nu contează. Eu l-am privit uluită, iar el mi-a întors privirea cu franchețe. Ce sunteți pentru el, Alice? Ce mai sunteți pentru el *acum*?

– Eu... Mă luase pe nepregătite și am încercat să găsesc un răspuns prin care să nu-l trădez pe Eduard. N-aș fi putut niciodată să vorbesc despre cele petrecute între mine și rege.

– Ce reprezentați pentru el? Windsor a continuat – probabil că arătam foarte debusolată și s-a gândit să-mi ușureze situația. Cine ar fi crezut că-i în stare de așa ceva? Prietenă? a insistat el.

– Da.

– Sfătuitoare?

– Da. Când îmi cere sfatul – și uneori și când nu mi-l cere, am zâmbit eu amar. Lui Eduard îi place să stea de vorbă. Sau mai bine zis îi plăcea...

Și-a semețit capul.

– Confidentă?

– Da... întotdeauna. Am scrâșnit din dinți. Știam care e următoarea întrebare.

– Amantă?

Răspunsul mi-a rămas în gâtlej.

– Fiți sinceră cu mine, Alice. Pentru numele lui Dumnezeu! N-o să răspândesc toate astea prin palat!

Ar fi trebuit să-i dau răspunsul pe care îl aștepta? Cel care era adevărat? Sfinte Iisuse! M-am trezit că-mi înfigeam unghiile în palmă.

A văzut ce făceam și mi-a luat cu blândețe mâna, apoi m-a întrebat cu delicatețe:

– Sunteți încă amanți?

– Nu! am strigat eu cu o tristețe infinită, deplângând și acest ultim declin al unui om atât de măreț. Nu mai suntem...

– Așa mă gândeam și eu...

– Nu poate... Simțeam nevoia să-i dau o explicație, să-l apăr pe rege într-o privință în care nu se putea apăra singur. N-aș fi suportat gândul că ar fi putut fi batjocorit pentru că-și pierduse puterea masculină care îi construise imaginea de cerb măreț, de armăsar viguros. Eduard n-ar fi

suportat așa ceva, ar fi devenit mic de tot. Dar nu trebuia să explic. Windsor nu avea să-l batjocorească pentru asta.

– Trista pustiire adusă de bătrânețe, a remarcat el cât se poate de realist. Nu o să scăpăm nici unii de ea. De când?

– De doi ani sau poate mai mult, am recunoscut eu.

– Și totuși ați rămas cu el.

– Da.

– Pentru puterea pe care v-o conferă? M-a sfredelit cu privirea până în suflet.

– Nu pot să neg, nu-i așa? am replicat eu cu amărăciune.

– Cred că valorați mai mult de atât.

Îmi aducea aminte de Wykeham. Ar fi fost frumos pentru liniștea mea sufletească să știu că există doi oameni care să creadă că am măcar un pic de bunătate în mine, dar nu era cazul. Când toată lumea mă critica, uneori era greu să nu dai crezare defăimării. Poate că nu meritam să fiu fericită. Nu când păcatele mele erau disecate în lung și-n lat...

– Are nevoie de mine, am mărturisit eu, încredințându-mă în mâinile diavolului cu văicăreala mea cu tot. Nu-l pot părăsi! Spre ușurarea mea, Windsor nu a comentat nimic, lăsând momentul să treacă. Mă iubește, să știți, am continuat eu. Chiar dacă nu mai poate fi bărbat în toate sensurile, mă iubește. Nu merită să-i fiu loială până la capăt?

Windsor s-a întors cu spatele la zid și și-a sprijinit din nou bărbia în palme.

– Priviți lucrurile și altfel. Dacă nu sunteți intimi, atunci de ce să conteze dacă v-ați căsători cu mine? Nu ar fi o trădare fizică, nu?

– Dar regele o va considera o trădare – și pe drept cuvânt.

– Aici nu sunt de acord. Cât de des se întâmplă să nu știe că ați intrat în camera lui? Probabil simțise că opun rezistență. Fiți sinceră din nou. Nu aveți nimic de pierdut. Nu bârfesc cu nimeni.

Nu, el nu avea nimic de pierdut.

– Destul de des... am oftat eu.

– Uitați cum stă treaba, a insistat el, pe un timbru și mai grav. Sunteți vulnerabilă. Iar după moartea regelui veți fi pe cont propriu.

– Iar dacă mă căsătoresc cu dumneavoastră, îmi veți sta alături.

– Da.

– Iar eu în schimb trebuie să vă administrez proprietatea.

– Da.

– Până la urmă e doar un aranjament strict profesional.

– Dacă vreți să-l numiți așa, fie.

– Așa mi se pare mie. Am simțit un fior de spaimă, ca o boare rece după o zi toridă.

M-a privit direct și provocator.

– Căsătoriți-vă cu mine, Alice. Aveți acest curaj?

– Nu cred că duc lipsă de curaj.

– Atunci acceptați!

Am rumegat ideea bine de tot cu ochii spre păsările care plonjau și se ridicau din nou în înaltul cerului, ca o pereche ce se bucură de o libertate deplină. Eu nu avusesem parte de nici un fel de libertate.

Windsor oftă.

– Alice...

– Nu. Nu mă căsătoresc. Nu pot.

Nu a mai insistat și m-a lăsat singură să cuget la bucuria celor două ciori care flirtau deasupra mea. Am rămas singură, încercând să neg efectul pe care gura lui îl avusese asupra mea, să-mi resping adevărata dorință și să mă dedic îndatoririlor de care eram legată.

Propunerea lui Windsor nu mi-a fost un partener de pat confortabil, așa că în noaptea aceea nu am dormit.

Căsătorie? O alianță de afaceri era una – dar o căsnicie? Cu un bărbat de care mă simțeam excesiv de atrasă? Mă atrăgea ideea aceasta, iar integritatea ei mă punea pe gânduri. Eduard. Unde era loialitatea mea pentru rege? Nu merita el să-i fiu credincioasă, statornică?

Eduard mi-a zâmbit cu seninătate, fără să știe nimic din ce era în sufletul meu, în timp îi uram noapte bună și îl sărutam pe obraz. Aș fi putut să fiu doar servitoarea care îi aducea o cupă de vin ca să poată dormi noaptea. Nu mai împărțisem patul cu Eduard pentru plăcere carnală de când se întorsese din încercarea disperată de cotropire a Franței. Cât de teribil era acest proces de îmbătrânire, eșecul care îl făcuse neputincios, dorințele trupești care îi dispăruseră în totalitate, iar dorința lui pătimașă pentru trupul meu transfigurându-se într-o afecțiune blândă – atunci când știa cine sunt. La fel cum toată curtea știa că Eduard nu va mai conduce niciodată o armată în Franța, și eu știam că nu îmi va mai oferi alți copii. Ar fi putut avea nevoie de mine în patul lui doar pentru confortul lui: anii își impuneau dominația lor crudă.

Dar să mă căsătoresc cu Windsor?

Când rolul meu pe lângă rege avea să se încheie, aș fi fost suficient de bogată cât să-mi pot susține restul zilelor și să asigur siguranța fiicelor mele. Ce nevoie aveam de mai mult?

Ai nevoie de un bărbat care să te protejeze.

Chiar așa era? Nu. Fusesem măritată o dată și nu-mi făcuse nici o plăcere. Nu voiam să repet experiența. Nici nu știam măcar dacă îmi *plăcea* William de Windsor. Atingerea lui îmi făcea sângele să clocotească în vene, dar asta însemna doar poftă trupească. Nu, nu era omul de care aveam nevoie. Dacă ar fi fost să mă mărit cu el, poate s-ar fi dovedit a fi doar un suflet moale, docil, dominat de o femeie dârză: eu n-aveam să fiu sclava nimănui. Nu, mi-am spus iar foarte ferm în sinea mea, cugetând la statutul acela nedorit, măritișul nu era de mine, și trebuia să fii o femeie extrem de curajoasă ca să-l iei de bărbat pe William de Windsor.

Nu sunteți o femeie curajoasă?

Mi-am îngropat fața în pernă. Îmi spusese că mă iubește, dar nu îl credeam. Propunerea lui îmi mirosea a tranzacție imobiliară. Trebuia să-mi dau seama, nu-i așa?

Nici măcar un cuvânt delicat nu-mi spusese.

M-am lăsat păgubașă cu somnul și am luat o pană ca să consemnez în registru cea mai nouă achiziție făcută, conacul de la Gunnersby, o proprietate pe Tamisa care se dovedea a fi mai de încredere decât William de Windsor.

– Bună dimineața, Sir William. Stăteam alături de un grup mic de curteni, ieșiți toți afară pentru că Eduard își exprimase dorința de a vedea vulturii. Eram pe jos și ne plimbam pe malul apei într-un ritm care să-i permită regelui, care părea că nu simțea frigul, să țină pasul.

– Nu mă așteptam să vă văd atât de devreme. Sau sperați să câștigați bunăvoința regelui?

Mi-a ignorat înțepătura.

– V-ați gândit la ce-am discutat?

– M-am gândit.

– V-ați răzgândit, doamnă Perrers?

Am înclinat capul ca și cum m-aș fi adresat regelui, adică un gest în batjocură pe care știam că îl va aprecia.

– Nu, Sir William.

– Să-mi spuneți când vă răzgândiți.

– Nu o să mă răzgândesc.

A râjnit.

– Ba cred că da.

Când ne-am întors, în timp ce șoimarul își strângea păsările să le ducă înapoi la coliviile lor, apăruse iar lângă umărul meu.

– Gândiți-vă la avantaje.

– Inexistente.

– Ba eu cred că sunt. Privirea lui insistentă și directă îmi trimise un val de căldură prin tot corpul. Am simțit că mă înroșesc în obraji și m-am întors repede cu capul în altă parte.

– Sunteți încrezut, Sir William.

– Recunosc că sunt. Vreți să-mi aruncați oferta la gunoi fără să vă gândiți bine înainte? Dacă ar fi vorba de o ofertă despre drepturile de feudă asupra unui conac v-ați gândi bine.

Așa era, naiba să-l ia!

– Femeilor le place să fie curtate, Sir William. Eram groaznic de sfioasă, îmi studiam cu foarte mare atenție broderia cu fir de aur a mănușilor.

– Nu-s eu genul de bărbat care să umble cu vorbe delicate, doamnă Perrers. O declarație sinceră, nu o scuză, și nu m-am putut abține să-mi mut privirea de la broderie ca să-i cercetez chipul. Bărbatul acesta nu căuta

nici un subterfugiu. Spunea exact ce gândea, vin și drojdie amară în același potir. Dacă beam din ea, atunci aveam să le sorb pe amândouă...

– Aș putea încerca. Speram în continuare că se va îndura și va spune câteva cuvinte dulci. Dacă doriți cu adevărat să vă căsătoriți cu mine.

– N-am pic de poezie în suflet.

Nici eu n-aveam – dar mi-ar fi plăcut să aud câteva versuri de la el. Cred că și-a dat seama că eram dezamăgită, pentru că și-a întins mâna și mi-a mângâiat obrazul cu un deget.

Inima mi s-a deschis și a tresăltat de plăcere pură.

M-am gândit din nou. M-am gândit la Janyn Perrers. M-am gândit la Eduard. Am întors subiectul pe toate părțile până în zori. Ce ar fi însemnat să fiu legată de un bărbat care n-avea nevoie de mine să îl îngrijesc? Un bărbat care era liber să aleagă sau să respingă. Eu nu cunoșteam această libertate. Cum ar fi fost să *iubesc* un bărbat pentru că așa alegeam eu? Habar n-veam.

Ți-ar fi mult mai bine dacă n-ai iubi pe nimeni!

În legătură cu asta...

L-am urmărit discret pe Windsor cum s-a integrat perfect în programul zilnic de la curte. Se pricepea, fără nici o îndoială, la cai și la antrenamentele cu sabia, era neîndurător în lupta corp la corp, ajungea întotdeauna să atingă gâtul adversarului cu vârful sabiei – după care o retrăgea și scutura energic mâna celuilalt pentru a se felicita reciproc. Ridica semeț și arogant din cap. Atitudinea lui cavalerească atât de impunătoare. *Oprește-te, Alice!*

Nu era el arătos, dar mie îmi furase privirea.

Am simțit din nou pe obraz mângâierea aceea discretă și neașteptată care îmi îmbujorase fața.

Iar între timp l-am privit pe Eduard îndepărtându-se din ce în ce mai mult de mine, până într-o dimineață când m-a întrebat în stilul lui veșnic nemulțumit:

– Philippa? Unde ai fost? Ai convins-o pe Isabella să nu se mărite cu de Coucy? Spune-i că nu voi accepta...

Asta a fost picătura care mi-a umplut paharul.

M-a văzut venind și s-a retras imediat din anticamera de unde lâncezea alături de alți pierde-vară care jucau zaruri ca să treacă vremea. Trândăvia nu-l prindea deloc. Mi-am păstrat aerul sever.

– V-ați răzgândit, dragă Alice?

– Da.

A ridicat imperceptibil din sprâncene, dar bine că măcar s-a abținut să-și strige victoria în gura mare.

– Sunteți sigură?

– Da.

– Bine – apreciez femeia care nu vorbește pe ocolite.

*

L-am lăsat pe Windsor să se ocupe, pentru că el, spre deosebire de mine, avea libertate de mişcare. Pentru mine a fost o chestiune simplă să motivez că trebuie să merg să-mi vizitez fetiţele la Pallenswick. Puteam să călătoresc în voie încă de când îl născusem pe John, iar după o scurtă oprire la Pallenswick urma să merg la Gaines, lângă Upminster, o proprietate cumpărată în parteneriat, dar în numele lui Windsor. Eduard se holba în gol spre peretele din spatele meu când l-am atins pe mână şi mi-am luat rămas bun, fără să dea vreun semn că ştie cine sunt.

Nu am încercat să-i explic. Avea să rămână în grija lui John Beverley, majordomul lui. Nu aveam să lipsesc mult.

Windsor a călătorit separat. Eu stăteam singură în barca mea şi eram purtată cu repeziciune de vâslaşii care înaintau odată cu fluxul, iar cu fiecare milă nervii îmi săreau precum greierii într-o zi de vară. În Upmister m-am căsătorit la biserica din sat, slujba a fost simplă, fără zarvă şi fără invitaţi, fără un inel şi fără să facem schimb de cadouri în faţa altarului. Ocazia n-a fost marcată de nimic special, cu excepţia jurămintelor solemne, având doi martori imperturbabili, intendentul lui Windsor şi William Greseley. Greseley, probabil amintindu-şi de mariajul meu anterior, a reuşit chiar să schiţeze o grimasă care ar fi putut fi considerată drept zâmbet.

– Întotdeauna am ştiut că veţi avea parte de o viaţă aventuroasă, doamnă.

– Iar eu trebuie să-ţi mulţumesc din suflet pentru asta. Ştiam cât de multe îi datoram.

– Am de gând să cumpăr o casă, nu-i departe de aici…

L-am oprit cu o mână pe braţ.

– Mâine, Greseley. O amânăm pentru mâine. Astăzi sunt ocupată.

Trecuseră mulţi ani de când achiziţia unei case nu mai fusese în prim-plan pentru mine. Astăzi nu. Astăzi era ziua în care mă căsătoream. Astăzi era ziua dedicată bărbatului de lângă mine, care acum îmi devenise soţ.

Stăteam pe veranda unei case pe care nu o ştiam, şocată de-a dreptul, oarbă la avantajele căsuţei de lemn tencuită pe care tocmai o achiziţionasem în parteneriat. O făcusem. Mă măritasem cu el. Iar el era aici, deschidea larg uşa şi îmi făcea zâmbitor semn să intru în hol.

Nu-mi găseam cuvintele. Deşi făcusem multe la viaţa mea, nu aveam nici un fel de experienţă pentru astfel de relaţii, în care intrasem acum din proprie iniţiativă. Era ca şi cum aş fi sărit de pe un teritoriu cunoscut într-un tărâm ciudat, plin de umbre şi capcane subtile pentru neavizaţi. Am intrat, iar paşii mi-au răsunat cu ecou pe podeaua din scânduri de stejar cu noduri, aşa că mi s-a făcut frică.

– Ei bine, lady de Windsor?

M-am cutremurat un pic. Apoi am izbucnit în râs – cât de simplu se petrecuse totul. Poate totuşi nu fusese simplu deloc. Cât de mult ştiam de

fapt despre bărbatul care mă privea acum? Nu-mi era deloc simplu să-mi desluşesc sentimentele faţă de el.

– Bănuiesc că se cheamă că eu sunt stăpâna casei.

– Da, eşti. M-a luat de mână şi m-a condus către cea mai apropiată uşă, în timp ce şi-a frecat degetele de degetele mele. Ţi-e frig. Hai înăuntru – cred că-i făcut focul aici. Nu pot s-o ţin pe nevastă-mea în frig, nu-i aşa? După câteva secunde a adăugat: Chiar am zis aşa ceva?

– Cred că da. Abia am dat atenţie salonului micuţ lambrisat, căldurii plăcute, mobilei lustruite. Toate simţurile îmi erau îndreptate către acest bărbat care mă făcuse să îmi pierd capul. Şi nu-i dădusem eu voie? Mi-am scos boneta şi pelerina şi le-am aşezat pe o banchetă lustruită.

– Intenţionezi să încheiem acest aranjament de afaceri ca la carte?

– Cu siguranţă.

– Cu un pahar de vin şi o semnătură pe un act?

Era deja concentrat să toarne vin în pahare, urciorul şi paharele fiind lăsate special la îndemână anterior. Se pregătise temeinic. Am luat paharul pe care mi l-a întins şi l-am dus la gură.

– Eu mă gândeam la o modalitate mai vioaie de încheiere a contractului!

Am râs din nou. Cât de uşor îmi era să vorbesc şi să râd cu el. Şi cât de mult îmi doream trupeşte să ne consumăm mariajul. În minte mi s-a strecurat un gând, aparent fără nici un motiv.

– Te-ai culcat cu multe femei? l-am întrebat eu direct.

– Da, a răspuns şi a ridicat cupa în semn de toast. Contează?

– Nu.

– Eu n-o să te-ntreb acelaşi lucru.

– Nu. Am oftat uşor. Dar eram virgină când am ajuns în patul lui Eduard, am spus, după care imediat mi-am dorit să nu fi adus spectrul regelui în această încăpere. M-am strâmbat puţin. Iartă-mă…

– Nu-i uşor, aşa-i, Alice? M-a luat de mână cu aşa mare compasiune că mi-a tresăltat inima.

– Nu. Nu e. Nimic nu fusese uşor pentru mine.

– Ştiam că nu va fi. Această zi este doar a noastră. Nu vom lăsa pe nimeni altcineva să ne deranjeze.

Ne-am consumat uniunea fără să ne grăbim şi bucurându-ne de fiece clipă, între aşternuturile parfumate cu levănţică ale patului lui Windsor – probabil că găsise o menajeră foarte pricepută. Cât de multă atenţie acordase confortului meu şi pentru un om de arme era şi mai surprinzător că făcuse acest lucru. Şi cât de grijuliu fusese cu mine. De o tandreţe neaşteptată. Asta până când fusese cuprins de o energie debordantă, pe care şi-o dedicase dezbrăcării mele de parcă ar fi iniţiat o campanie de război împotriva irlandezilor: cu foarte mare vicleşug şi dorinţă de a dărâma toate barierele. Nu că între noi ar fi existat vreun obstacol – nu eram doi oameni experimentaţi? Nimic ciudat, în afară de reticenţa mea neobişnuită şi neliniştitoare.

– Alice...! Mușchii mi se înțepeniseră când îmi desfăcuse șireturile rochiei și mă mângâiase pe ceafă. Ai voie să te bucuri de aceste clipe.

– Știu. Doar că...

– Știu eu ce înseamnă acest „doar că"... Gândești prea mult. Lasă mă să-ți seduc și mintea, și trupul. Respirația lui era caldă, buzele moi de-a lungul umărului meu.

– Nu știi nici o poezie, am reușit eu să îngaim în timp ce îmi săruta pielea sensibilă din spatele urechii.

– Dar știu cum pot să-mi folosesc buzele în alte scopuri, mai importante decât mimarea fără sens a sentimentelor. Ca de exemplu...

A avut un succes nemăsurat.

Nu l-am comparat cu Eduard. Nu. Nu aveam s-o fac. În cameră cu noi nu erau fantome, nu exista Eduard și în mod sigur nici Janyn Perrers. În ce le privește pe strigoaicele fără nume și chip, foste amante din trecut ale lui Windsor, n-am simțit nici măcar vreuna ca să se agațe de mine în timp ce m-a purtat spre pat. Apoi, Windsor mi-a acaparat cu totul mintea. Un amant nou, un nou stil de dezmierdări și manevre uluitoare. Un amant plin de resurse, pe care aveam să i le descopăr în timp.

După cum stăteau lucrurile, nu credeam că aveam atâta timp la dispoziție.

Într-o notă practică – una foarte necesară – am avut grijă să mă protejez cu un tampon de lână înmuiat în ulei de cedru, un leac băbesc străvechi, amplasat cu grijă, o chestie destul de complicată, dar esențială. Nu voiam ca Windsor să mă lase însărcinată, iar eu rămâneam ușor gravidă. Nu cumva, chiar prin mariajul nostru, deschisesem deja cutia Pandorei, din care ieșiseră o grămadă de amenințări deja? Un copil ar fi reprezentat o armă împotriva mea pentru cei care nu mă iubeau. Iar în afară de asta, n-aveam nici un dubiu. Indiferent de nivelul de autocenzură al faptelor mele, Eduard trebuia protejat. Nu voiam să mai am un alt copil. N-aș fi putut niciodată să îl păcălesc pe Eduard într-un asemenea hal, să îi vâr pe gât un copil care nu era al lui, sau să-l încornorez într-un asemenea mod.

Iar Windsor? A înțeles și a fost de acord. Amândoi cunoșteam pericolele situației noastre, delicatețea ciudată cu care mariajul nostru trebuia mânuit.

N-am primit nici un cadou după noaptea nunții. Nu-mi păsa. Era prima dată în viața mea când primisem un cadou mult mai important decât ceva cu valoare în bani. Nu știam ce nume să-i dau, dar îi cunoșteam valoarea.

Eram cuprinsă de o fericire stranie, ca o pasăre care își găsise cuibul. Plăcerea fizică m-a făcut să fiu languroasă. O întâlnire ca de la egal la egal a minților, deși nu eram egali ca ambiție și talente, care m-a umplut de plăcere. Și uite așa am trăit o mică idilă la căsuța noastră din Gaines, departe de dușmani și de intrigile de la curte sau de presiunile de afară. Cele câteva zile în care am stat ascunși de lume au fost lungi și calde, perfecte pentru niște proaspeți iubiți.

În perioada aceea scurtă am reușit să-mi las deoparte temerile sâcâitoare legate de viitor. Am dat deoparte anxietatea provocată de faptul că îl lăsasem singur pe Eduard. Avea cine să aibă grijă de el. Copiii mei erau în siguranță și nu le lipsea nimic: dețineam suficient pământ cât să-i pot proteja. De ce să nu-mi permit și eu câteva zile pentru propria-mi plăcere? Când fusese ultima dată când făcusem așa ceva? Nu-mi aduceam aminte. Odată scăpată de sentimentul de vinovăție, m-am bălăcit într-o nepăsare totală și am discutat despre lucrurile banale care apar între cei care împart un pat și despre mulțumirea care te învăluie și te face să înflorești în compania celuilalt. Absolut nimic ce ținea de viețile noastre din afara acelor pereți nu a avut permisiunea să se strecoare între noi. Am stat în casă sau ne-am plimbat când am avut chef, am călărit pe pajiști, am mâncat și-am băut. Am făcut dragoste. Am făcut dragoste ca niște tineri îndrăgostiți, deși nu eram.

Mi-am regretat decizia precipitată? Nici măcar o secundă.

Dar Windsor? Nu cred.

Iar apoi, după cum era și cazul, mintea mea a început să se elibereze din limitele pe care chiar eu i le impusesem, să tânjească spre această nouă viață, în locul lor instalându-se o senzație de consolare dulce, care mi-a învăluit sufletul ca o haină de blană într-o dimineață de iarnă. După moartea lui Eduard, Dumnezeu să-l odihnească, nu rămâneam singură. Aveam să fiu cu acest om pe care...

Gândurile mele lipsite de griji s-au izbit de o barieră ca un berbece de un contrafort de piatră. Neinvitată, impunându-se cu sila, frica m-a mușcat din toate părțile. Cuvintele refuzau să se materializeze în mintea mea, deși inima o implora să o facă.

Cu acest om pentru care simțeam o *afecțiune*. Suficient.

Tandrețea lui Windsor mi-a trezit trupul la viață, făcându-mă conștientă de el într-o măsură pe care nu o bănuisem. Toată reticența mea inițială dispăru în fața acestor dezmierdări și am apelat și eu la toată abilitatea mea pentru a-l face să se înfioare.

– Ți-am spus că nu vei regreta această decizie, mi-a șoptit el aproape de gât. De ce nu mă crezi imediat când îți spun ceva?

– Pentru că știu că ești necinstit. Dar tu, Will? Îți dorești să nu mă fi cerut niciodată?

– Am știut că te doresc din prima clipă când te-am văzut. Era doar o chestiune de timp.

– Planificare pe termen lung.

– Sunt maestru la așa ceva. Și sunt mulțumit.

L-am crezut. Și eu eram mulțumită. N-aș fi schimbat nimic. Dar oare am vrut să îi spun și eu aceleași lucruri? *Este periculos să-ți deschizi mintea și trupul în fața unui om pe care de-abia îl cunoști și pe care îl bănuiești că nu are motive altruiste.* Dar totuși am rostit acele cuvinte.

– Eu sunt mulțumită.

*

Şi ce am făcut apoi? Am distrus această senzaţie de mulţumire.

În mod premeditat şi absurd.

Pentru că mi-a fost frică.

În fiecare zi eram conştientă de stările sufleteşti ale noului meu soţ, învăţam să le înţeleg, învăţam ce anume îl interesează şi cum îi funcţionează mintea. Am început să mă obişnuiesc cu grija lui pentru mine, cu tandreţea aceea care uneori îmi zădărnicea toată hotărârea de a păstra o oarecare distanţă, am învăţat ce înseamnă pasiunea atunci când ne îmbrăţişam în spatele draperiilor patului lui. Iar în răstimpul petrecut ţară, am fost conştientă de energia care mocnea adânc în el, să fie, să facă, să se comporte, să aibă legătură cu lumea de dincolo de dormitorul nostru. Ardea în el la fel de puternic ca şi pasiunea. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Nu a spus nici măcar un cuvânt despre faptul că îşi dorea să fie în altă parte. Şi l-am iubit şi mai mult pentru asta...

Iubire?

Când mi-am dat seama că acest cuvânt se strecurase într-un colţ al minţii mele, mi s-a oprit respiraţia. Prea repede, prea necugetat. Prea periculos. Ce nevoie aveam de o ardoare interioară care să-mi fure libertatea? M-am temut de ea ca de ciumă. Aş fi fugit din calea ei cu prima ocazie.

Până la urmă, a trebuit să recunosc cinstit că nu mai puteam nega la nesfârşit şoaptele inimii mele, dar rosteam acel cuvânt doar în gândurile mele cele mai intime şi îl savuram în mine, fără să-l rostesc cu voce tare. Îmi ascunsesem atât de multă vreme sentimentele, încât acum eram incapabilă să-mi mai dezvelesc sufletul în faţa nimănui. Nu mi-l expusesem niciodată în faţa lui Janyn, pentru care fusesem doar o unealtă în atingerea unui scop. Nici în faţa lui Eduard, pe care nu îl interesa sufletul meu. În faţa lui Dumnezeu nu puteam să-mi expun vulnerabilitatea, nici în faţa lui William de Windsor care, în ciuda tuturor legilor naturii, părea să îmi ţină inima în palme. Pentru că slăbiciunea mea s-ar fi dublat, triplat, cvadruplat, nu? Era mai bine să nu-mi trădez nici un secret. Era mai bine să nu-i dau puterea să-mi facă rău. El nu mă iubea. Nu voiam să-i dau chiar eu puterea să mă rănească.

Aşa că ce am făcut cu sejurul nostru magic? L-am distrus.

Care a fost logica mea de fier? Dacă nu îl distrugeam eu, atunci avea să se distrugă singur, explodând în interiorul lui plin de dulceaţă. Acum ne desfătam cu ea, dar de la atâta dulce în curând aveau să ni se strice dinţii. Nu puteam rămâne împreună departe de lumea de la curte, acolo unde ne puteam pune în aplicaţie ambiţiile. Windsor nu putea; iar eu aveam deja o datorie în altă parte. Bine că măcar această distrugere a survenit în condiţiile impuse de mine, cu speranţa unei reînnoiri, a unei împăcări undeva şi cândva în viitor. Dragostea mea pentru acest bărbat nu intervenise în condiţiile stabilite de mine, pentru că nici nu-mi dorisem aşa ceva, dar aceasta avea să fie decizia mea. Aveam să-mi recapăt controlul. Motivul era simplu, trebuia să păstrăm ce avusesem în amestecul acela dulce îngheţat, care altfel

ne-ar fi ucis încet, pentru că nici unul dintre noi nu era făcut pentru o viaţă domestică şi nu ne puteam găsi fericirea închişi între patru pereţi.

Şi totuşi, în sufletul meu tânjeam pentru o astfel de viaţă. În mine se dădea o bătălie între *ce voiam* şi ce ştiam că *nu trebuie să vreau*. Victoria raţiunii aproape mi-a frânt inima.

Ne-am întors la curte, separat şi discret, iar eu m-am dus imediat la Eduard.

– Alice! Hai să joci şah cu mine...

M-a recunoscut, mi-a urat bun venit, mi-a anticipat mutările calului cu câteva mutări inteligente ale nebunului pe care am fost prea aiurită să le observ, dar cred că nu ştia că am lipsit mai mult de câteva ore. Am vorbit cu el şi i-am explicat ce voiam să facă. Iar el mi-a ascultat sfatul plin de înţelepciune, apoi a semnat şi a sigilat documentul.

Inima îmi plângea, iar mintea nu mai putea de bucurie.

Am luat documentul şi m-am dus în camera lui Windsor, puţin mai mare decât o cămăruţă de trecere, aflată într-una dintre aripile îndepărtate ale castelului. Poate că am fost indiscretă, dar mi-am ales momentul potrivit, am închis uşa în urma mea, dorindu-mi să fi existat şi o altă cale, şi i-am întins documentul fără să mă apropii de el. Dacă mă apropiam prea mult, riscam să fiu sedusă de braţele lui puternice. Iar dacă m-ar fi sărutat... I-am întins documentul.

– Ai aici ce ţi-ai dorit, Will.

L-a luat, l-a parcurs repede, apoi şi-a ridicat chipul luminos şi victorios, iar eu am ştiut în acea clipă că procedasem corect.

– Irlanda! a spus el.

– Da. Irlanda.

– Locotenent al regelui.

– Un post important.

– Aşadar vei scăpa de mine mai repede decât credeam.

– Da.

A împăturit cu grijă documentul, dar s-a oprit brusc, aşa cum anticipasem.

– Asta-i opera ta?

– Nu, am mințit eu fără nici un regret.

M-a scrutat cu privirea.

– Ce l-a făcut să se răzgândească?

– De unde să ştiu?

Atât de tare îmi părea rău de pierderea iminentă pe care aveam s-o resimt, că am dat să plec ca să-l las să se bucure singur de victoria obţinută.

– Ţi-este greu? Întrebarea lui m-a oprit pe loc.

Să-l conving pe Eduard sau să te las să pleci?

Şi am ştiut că m-a bănuit că avusesem un amestec, în ciuda tăgăduirii mele. Deja ne cunoşteam destul de bine unul pe celălalt.

– Nu, am răspuns eu calm. Eduard are nevoie de un bărbat priceput, nu de un tânăr care de abia a depășit adolescența – și, după cum ai spus-o de multe ori, dacă nu tu, atunci cine?

– Știai că asta o să se întâmple, Alice.

– Da.

Încă stăteam la distanță, dar Windsor a fost cel care s-a apropiat și m-a sărutat, ca un ecou familiar al pasiunii care descoperisem că este esențială pentru fericirea mea.

– Asta îmi doresc, Alice. Credea că eu nu știu? Preț de o clipă m-a durut sufletul că își dorea mai mult postul acela îndepărtat decât mă dorea pe mine, dar, după ce mi-a spus ce mi-a spus, tristețea a trecut. O să-mi fie dor de tine așa cum nu am crezut că o să-mi fie vreodată dor de o femeie. Rana mi s-a mai vindecat un pic și mi-am lipit fruntea de umărul lui. Am stat așa până mi-a ridicat bărbia și m-a privit în ochi. Te-aș întreba și eu dacă o să-ți fie dor de mine... dar nu ai recunoaște-o niciodată, așa-i?

– Nu. Cum aș putea? M-am încruntat, prinsă în mrejele unei dileme pe care mi-o creasem singură. Mi-a frecat apoi cutele de pe frunte.

– Ce-i cu astea? Te simți vinovată?

– Puțin, am recunoscut. Poate că concubina regelui nu-și permite să-i fie dor de tine. Poate că nu-și permite să se implice emoțional.

– Dar față de rege?

– Cu prietenie. Compasiune. Respect. Toate acestea. Nu o să-l părăsesc, Will. Nu voi fi liberă să fac ce-mi place decât după moartea lui.

În sfârșit, Windsor a lăsat documentul care avea să-l ducă departe de mine deoparte, iar vocea i s-a înmuiat.

– Atunci voi spune că ești cea mai loială supusă a regelui. Și că în continuare ești liberă să-ți fie dor de mine.

– Atunci o să-mi fie. Măcar atât îi puteam spune fără să mă simt vinovată.

Și-a lipit buzele moi de fruntea mea.

– Să-mi scrii.

– Să risc să fim interceptați?

– Nu trebuie să-ți exprimi dragostea nețărmurită. Nu c-ai face-o!

Am râs încet. Ne înțelegeam bine.

– O să-ți scriu.

Am profitat de această ocazie să fim împreună pe fugă, în camera modest mobilată a lui Windsor. Una peste alta, o experiență nesatisfăcătoare, amândoi fiind cu nervii întinși pentru că riscam să fim prinși și pentru că salteaua era foarte îngustă. Puține haine date jos, o cuplare în grabă, era mai curând o confirmare a legăturii dintre noi, nu o efuziune de pasiune, dar oricum nu l-aș fi lăsat să plece fără acest ultim episod intim. Câte luni aveau să treacă până să-l revăd?

Am schimbat puține cuvinte. Ce mai era de zis?

– Să ai grijă, mi-a șoptit el.

– Și tu.

– O să mă gândesc la tine, Alice.

– Și eu la tine, Will.

Până la sfârșitul săptămânii era plecat. Nu am putut să-mi exprim pierderea în cuvinte; era prea mare. Îmi spusese că se va gândi la mine, iar mai mult de atât nu putusem spera. Pentru prima dată în viața mea am aflat ce înseamnă să ai inima frântă.

Cum să fie frântă! M-am dojenit pentru nerozia mea. Nu putea să fie frântă decât dacă îl iubeam. Și sigur că nu îl iubeam! Iar William de Windsor? Am primit un mesaj neașteptat de la soțul meu plecat în următoarea lună. Îmi relata pe scurt evenimentele din Dublin, apoi adăugase:

Ți-am spus că o să-mi fie dor de tine, Alice, așa-i? Îmi este. Ești a mea, și cred că și eu sunt al tău. Ai grijă de sănătatea ta. Trebuie să fii în siguranță când mă voi întoarce la tine, indiferent când va sosi acea clipă.

Au fost cele mai poetice rânduri pe care le puteam primi vreodată de la Windsor. A fost un moment prețios. Și da, am plâns.

Cum putusem să fiu în halul acela de nepreväzătoare? Mă complăcusem într-un mod absolut îngrozitor şi era de neiertat că mă lăsasem orbită de mersul normal al afacerilor şi mă amăgisem că schimbarea nu este iminentă. De ce să-mi fi făcut griji? Nu a existat nici un semn în zilele acelea lungi din vara anului 1375 că ar fi vreun pericol. Eduard era destul de întremat cât să patroneze un turnir, iar festivităţile spectaculoase de la Smithfield, unde eu am jucat rolul suprem de Doamnă a Soarelui, îmi lăsaseră un gust plăcut. La fel ca afirmaţia lui Windsor că îi va fi dor de mine.

Nu era nici un motiv evident de îngrijorare.

Aceasta este explicaţia pentru care nimeni nu a întrezărit dezastrul decât când ne-a izbit direct, precum o furtună de iarnă care înaintează cu viteză spre ţărm distrugând totul în cale? Nu am văzut-o venind, dar a izbucnit deasupra capetelor noastre cu o forţă nimicitoare.

Privind înapoi îmi dau seama că n-aş fi putut anticipa ce s-a întâmplat. Armistiţiul de un an cu Franţa se apropia de sfârşit şi exista posibilitatea unor noi ostilităţi, dar nu încă. Poate că s-ar fi putut improviza un alt armistiţiu. Cert era că nici una dintre părţi nu ardea de nerăbdare ca vărsarea de sânge să continue.

Sănătatea lui Eduard era pe muchie de cuţit, dar nu s-a prăbuşit. Unele zile erau bune, în altele se cufunda într-o melancolie din care eu, una, nu îl puteam scotea, dar moartea era departe. Ca să fiu cinstită, Prinţul nu era de nici un ajutor. Ar fi putut să-şi comande deja giulgiul în mai puţin de un an dacă aş fi recunoscut semnele. Joan era acaparată de atenţia pentru viitorul fiului ei la fel de strâns precum firul de lână pe caier. Temperamentul ei, imprevizibil ca întotdeauna, era periculos de instabil. Dar regele continua să se agaţe de viaţă şi avea şi un moştenitor, pe tânărul Richard.

Windsor era în Irlanda, comunicam sporadic, dar ştiam că într-o bună zi se va întoarce la mine. Refuzam să recunosc cât de dor îmi era să îl revăd.

Parlamentul a fost convocat în lunile de început ale anului. Întreţinerea unei armate fiind de o importanţă capitală, şi taxarea era esenţială pentru a mări venitul: visteria regală avea nevoie de o infuzie masivă de aur. Una peste alta, nimic neobişnuit. Până şi Prinţul s-a urnit să fie prezent la deschiderea ceremonială, în mantia sa din hermină ce îi ascundea fragilitatea.

Joan a stat departe de curte. Nimeni nu a pomenit nimic de nici o vrăjitorie.

Şi aşa s-au scurs zilele într-un mod inexorabil până în vara lui 1376. Cine ar fi putut anticipa rezultatul celei de-a treia blestemate convocări a Parlamentului? Nu s-a întrezărit nici urmă de pericol în timp ce aristocraţi, preoţi şi reprezentanţi ai poporului s-au adunat în Painted Chamber[1] de la

[1] „Sala pictată" a făcut parte din palatul iniţial de la Westminster. Aici se ţineau întrunirile de stat importante, ca de exemplu cele ale Parlamentului. A fost distrusă de un incendiu în 1834. (n.tr.)

Westminster, salutându-se formal și zâmbindu-și respectuos unii altora. Nici o categorie nu părea neliniștită. Cine să pună opreliște în fața cererilor regale? Parlamentul avea să reacționeze ca de obicei, fiind de acord cu toate părțile. Cei din Camera Comunelor s-au retras, după cum era obiceiul, în Abbey Chapter House, pentru a-și alege conducătorul și pentru a analiza propunerile de strângere de bani pentru visteria regală. Dezbaterea avea să fie scurtă și productivă.

Pe toți sfinții! N-a fost așa. Am aflat-o în scurt timp.

Gaunt, care mocnea de furie, și-a scos nervos mănușile și pălăria și a deschis cu zgomot ușa salonului privat al lui Eduard, unde mă aflam doar eu. Cu Latimer alături, a trântit ușa și a traversat rapid camera, oprindu-se în fața mea.

– Unde e?

Gaunt nu-și pierdea firea cu una cu două, dar odată cu el în încăpere se strecurase și o senzație puternică de frică. Am strâns într-un teanc hârtiile pe care le studiam, le-am înghesuit pe marginea unui scrin unde-mi țineam călimările de cerneală și condeiele și m-am ridicat, cu inima bătându-mi puternic de teamă.

– Regele se odihnește... Am pășit în fața ușii lui Eduard. Eduard era complet dărâmat de oboseală.

Gaunt s-a întors spre cameră, incapabil să rămână locului.

– Camera Comunelor! L-au ales pe Peter de la Mare ca președinte.

– Ah...!

– De la Mare, pentru numele lui Dumnezeu! Gaunt își arătă dinții cu un mârâit. Numele acesta înseamnă ceva pentru *dumneavoastră*, cu siguranță.

Am ridicat din sprâncene drept răspuns. Orice bărbat și femeie de la curte știa de confruntarea mea recentă cu un membru al familiei De la Mare. Fusese un incident minor regretabil. Înțelept ar fi fost să nu mă fi lăsat antrenată în acea ceartă, dar de când contează mai mult înțelepciunea împotriva unui act de nedreptate asupra unui om nevinovat? Fusesem implicată într-o dispută care nu mă privea, dar adevărul este că rezultatul fusese din fericire în favoarea mea, ceea ce îmi oferise o mare satisfacție.

– Acest nou președinte nu ne este prieten nici unuia dintre noi, a remarcat Gaunt, aranjând frumos o perdea, apoi lovind-o iritat cât să o deranjeze din nou. Nici nu știu pe care dintre noi ne disprețuiește mai mult.

– Aș risca eu să spun pe care.

Considerând că erau șanse relativ mici ca Eduard să fie invadat, am părăsit locul în care mă aflam și m-am așezat astfel încât să-l am în continuare în vizor pe Gaunt în timp ce dădea târcoale încolo și-ncoace. Adversarul meu recent fusese un verișor al acestui Peter, acum președinte al Comunelor: Thomas de la Mare, stareț la St. Albans, un bărbat cu o reputație de erudit, dar în nici un caz renumit pentru generozitate sau bunăvoință. Și nici nu era un om care să facă compromisuri.

Mica noastră confruntare era legată de dreptul de proprietate asupra unei căsuțe modeste în Oxhey. Fitzjohn, cavalerul care locuia acolo, fusese dat afară de pe proprietatea lui, deoarece starețul susținuse că proprietatea îi aparține. Și ce făcuse acest Fitzjohn? Înainte de a mai încerca o dată să pună stăpânire pe ea, se gândise să facă o mișcare deșteaptă și mi-o arendase mie. Iar starețul, deja pregătit să asmută gloata locală să preia conacul în numele bisericii St. Alban și să-l dea cu forța afară pe Fitzjohn, decisese în ultimul moment că nu era bine să te pui cu acea Alice Perrers.

Și care a fost urmarea? Am păstrat proprietatea cu Fitzjohn chiriaș pe viață; starețul m-a blestemat. Una peste alta, o situație nefericită, având în vedere că acum președintele Comunelor era verișorul starețului.

– Așadar cum stăm? am întrebat eu. Nu eram încordată. Tot nu văzusem adevăratul pericol. Nu putea Gaunt să-și folosească influența împotriva acestui lider parvenit al Comunelor?

– Sub amenințare, a mormăit Gaunt printre dinții încleștați.

M-am încruntat.

– Ce rău pot face el sau starețul, chiar dacă, să presupunem, își unesc forțele?

– Gândiți-vă. Gaunt a traversat încăperea și s-a prins de brațele scaunului în care stăteam, luându-mă captivă. Ochii lui erau la nici o lățime de palmă de ai mei. Mi-am văzut reflecția în ei și am refuzat să clipesc. Cine este patronul nobil al lui Peter de la Mare?

– Contele de March…

– Și trebuie să vă explic pe litere?

Gaunt s-a retras și s-a dus la fereastră să se uite afară, deși puteam să jur că nu vedea norii pufoși. Nu, nu trebuia să-mi explice pe litere. Nu făcusem legătura până acum, dar acum înțelesesem. Peter de la Mare era intendentul lui Edmund Mortimer, conte de March, soțul nepoatei lui Eduard, Philippa. Bărbatul care avea o influență destul de mare ca mareșal al Angliei. Care ar fi fost mai mult decât fericit să-și vadă băiatul ajungând următorul conducător al Angliei.

– Iar March este implicat…

– Sunt sigur că este!

– Din cauza succesiunii…

– Exact! Toți sunt mână în mână cu princiarul meu frate ca să comploteze împotriva mea.

Acum degetele mi s-au încleștat de mi se albiseră. Nu mă întrebasem eu întotdeauna cum ar fi fost ca loialul Gaunt să fie adevăratul succesor la coroana Angliei?

Gaunt și-a întors capul spre mine și mi-a aruncat o privire cruntă.

– Este o conspirație împotriva mea și a celor considerați prietenii mei. Un minunat complot născocit de mintea starețului de la St. Albans și de Prinț. Știați că au purtat discuții lungi când Prințul s-a oprit din drumul de la Berkhamstead către Canterbury, la începutul anului?

Nu, nu știam.

– Prințul nu era chiar așa de bolnav să nu poată băga strâmbe în urechea starețului. Deci asta-i situația. March, verii De la Mare și Prințul, toți aliați într-o stratagemă menită să mă țină pe mine și pe moștenitorii mei departe de tron.

Era pentru prima dată când Gaunt își mărturisea atât de sincer ambițiile. Nu în fața mea. Nu, bănuiam că în fața oricui, pentru că era un subiect periculos. Orice ținea de viitorul succesor era considerat un act de înaltă trădare. Dacă fiul Prințului, Richard, murea fără urmași, fiul lui March și al Philippei avea să conducă Anglia, fiind primul născut din linia de moștenitori, iar Philippa născuse deja un băiețel care avea trei ani. Nu Gaunt. Nu Henry Bolingbroke, băiatul lui Gaunt. Era Gaunt suficient de depravat și de ambițios cât să distrugă pretenția nepotului lui, Richard? Sau pe a băiatului lui March? Văzându-i pumnii încleștați pe pervazul ferestrei m-am gândit că da. Dar asta nu era o dovadă...

Oricare ar fi fost adevărul, se zvonea că Prințul trăia cu spaima că fiul său n-ar putea să domnească niciodată dacă lucrurile ieșeau în favoarea lui Gaunt. Iar Prințul se folosea de toți aliații săi din patul în care zăcea; verii De la Mare, iar acum March, care aparent descoperise că avea multe de câștigat dacă i se opunea lui Gaunt.

Mi-am stors mintea să rezolv problema. Nu prea vedeam unde se poate ajunge. Singurul lucru care se putea întâmpla era ca acest nou președinte al Comunelor, De la Mare, să vrea să-și utilizeze singura armă pe care o avea la dispoziție pentru a obține ce își doreau el și ceilalți conspiratori. Mintea începea să mi se limpezească. Singura armă care i-ar fi conferit extrem de multă putere...

– Credeți că vor aproba Comunele finanțarea războiului...? l-am întrebat eu.

– Cerând ceva în schimb. Și fac pariu că De la Mare a planificat totul cu mare exactitate. Știe exact ce să obțină în schimb, pentru Dumnezeu!

– Ce?

– Presimt un mare pericol. Plănuiesc un atac. Asupra mea, asupra asociaților mei din guvern. Latimer și Neville. Lyons. Toată echipa ministerială, pentru că eu i-am ajutat să ajungă în acele posturi. De la Mare și March vor complota pentru a elimina din jurul lui Eduard pe oricine are o legătură cu mine. Gaunt trebuie izolat, ăsta-i planul. Frate contra frate. Zâmbetul lui Gaunt era sălbatic, iar privirea arunca flăcări. Și vă vor declara război și dumneavoastră, doamnă Perrers, asta dacă nu mă înșel în ce privește mintea vicleană a lui De la Mare. Orice șansă a mea de a-i ocupa locul fratelui meu va fi îngropată sub reputația crucificată a miniștrilor, precum și a amantei. Își încrucișă brațele și se sprijini de zidul de piatră. Nu am crezut că March ar avea asemenea ambiții. M-am înșelat. Este evident că vrea să se asigure că el va hotărî cine va urca pe tron.

Părinte al moștenitorului? Dar doar dacă Richard era mort... Sau poate că nu era nevoie ca Richard să moară... Ițele complicate mi se încurcau în creier, ca o pânză țesută de un păianjen foarte vioi. March – și chiar și Gaunt – puteau contesta legitimitatea băiatului datorită istoricului matrimonial scandalos al lui Joan. N-ar fi fost primii, dar... Încă nu mă puteam gândi la asta. Exista un pericol mult mai presant.

– Puteți să-l opriți? Pe președintele De la Mare? am întrebat.

– Ce-aș putea face? Comunele sunt alese prin vot și țin cu o mână de fier finanțele, a răspuns Gaunt, ca și cum o femeie nu putea să priceapă și singură asta. Aș părea un nesăbuit dacă încercarea mea ar eșua. Și-a frecat fața cu mâinile și mi-am dat seama cât de obosit era. Trebuie să-i spuneți regelui.

Răspunsul meu a venit imediat și a fost tranșant.

– Nu.

– Trebuie să știe.

– În ce scop? Dacă *dumneavoastră nu puteți* face nimic, atunci ce vă așteptați de la un bătrân care nu mai poate planifica, negocia și purta bătălii politice pentru a întări autoritatea puterii regale? L-ați văzut cât de vlăguit este. Ce-ar putea să facă el? Probabil că l-ar invita pe De la Mare la o cană de bere, să discute despre o vânătoare în pădurea din împrejurimi.

– Este rege. Trebuie să îi confrunte și să...

– Nu poate. Știți că nu poate. Eram de neclintit. L-am privit pe Gaunt când adevărul s-a întipărit pe trăsăturile lui la fel de frumoase ca ale tatălui său. Nu vreau să-l tulbur și mai tare.

Gaunt și-a aruncat mănușile ponosite pe podea. Le-a privit cu mare atenție preț de o clipă, ca și cum ele i-ar fi putut soluționa această criză, apoi a înclinat scurt din cap.

– Aveți dreptate, bineînțeles.

– Ce veți face? l-am întrebat eu în timp ce își recupera mănușile și se îndrepta spre ușă, cu mintea evident în altă parte. Întrebarea mea l-a țintuit pe loc, și-a mai tras una cu mănușile peste coapsă, încercând să întrevadă calea de urmat.

– O să fac tot ce-mi stă în putință să scot toată otrava din rană. Singura veste bună e că Prințul este prea slăbit pentru a asista personal la sesiunea Parlamentului. Asta ar putea să-mi mai înlesnească calea spre președintele De la Mare. Dacă ieșim din afacerea asta fără să ne dea sângele pe nas va fi un miracol. Să vă păziți spatele, doamnă Perrers.

– Da. Și o să-l păzesc și pe al lui Eduard.

– Știu, a răspuns el, iar preț de o clipă asprimea tonului i-a dispărut. Nu-mi place că trebuie să recunosc așa ceva, dar ați avut întotdeauna grijă de el, a mai spus, după care asprimea a revenit. Să sperăm că-l pot convinge pe Prinț să aibă milă față de tatăl său și să-l lase să se bucure în pace de ultimele lui zile.

S-a dus la uşă, şi-a trântit pălăria pe cap şi şi-a tras mănuşile, iar eu l-am privit cu surprindere. Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit să-l întrebe în afară de mine.

– Milord...

S-a oprit cu mâna pe clanţă.

– Vreţi coroana pentru dumneavoastră?

– De ce mă întrebaţi aşa ceva?

– De ce nu? Aici nu-i nimeni care să tragă cu urechea. Şi cine ar crede orice din ce aş avea eu de spus împotriva dumneavoastră?

– Adevărat. Buzele lui s-au strâns într-un surâs sardonic. Răspunsul este nu. Nu am jurat eu să-l protejez pe băiat? Richard este fiul fratelui meu. Ţin la el. Aşa că nu, nu râvnesc la coroană.

Gaunt nu se uitase la mine. Nu l-am crezut. Nu aveam încredere în el.

Dar cine altcineva putea avea grijă de mine? Nici o altă voce nu s-ar fi ridicat în apărarea mea.

Gaunt plecase şi mă lăsase pe mine să aflu ce concluzii se puteau trage din avertismentul lui. Prinţul era în spatele atacului Comunelor şi intenţiona să-şi ţină fratele departe de tron. Aveau să fie implicaţi toţi prietenii şi aliaţii lui Gaunt. Am înţeles că şi eu eram în pericol, pentru că nu reuşisem să stabilesc nici o punte de legătură între mine şi Prinţ – dar poate nici nu trebuia să mă învinovăţesc pentru o reconciliere imposibilă. Aş fi putut să evit aversiunea lui Joan faţă de mine? Mi-am adus de minte de criza ei de nervi când îi dusesem plantele şi distrusese sipetul acela drăguţ. Nu, Prinţul nu avea cum să mă vadă decât ca pe târfa profitoare care eram şi în ochii soţiei lui.

Puteam face ceva să extrag otrava pe care Gaunt o împrăştiase atât de uşor? Nu-mi venea nici o idee. Eduard nu era suficient de puternic să înfrunte Parlamentul şi să le ceară să i se supună ca pe vremuri. Avea nevoie de bani. Şi care era preţul care trebuia plătit pentru cooperarea lui De la Mare ca să ţină la distanţă ameninţarea iminentă pe care o reprezenta Franţa? Simţeam apăsarea fricii pe umăr, trăncănindu-mi în ureche ca maimuţa blestemată şi moartă de mult a lui Joan.

Să vă păziţi spatele, doamnă Perrers!

M-am gândit să-i scriu lui Windsor, dar m-am lăsat păgubaşă înainte de a mă apuca. Ce să-i fi spus? Nu mă puteam baza pe nici un ajutor din colţul acela îndepărtat unde se afla înainte de căderea securii. Dacă avea să cadă. Totul era extrem de nesigur. M-am cutremurat. Nu-mi rămânea decât să sper că tăişul va cădea în altă parte.

În zilele de după avertismentul lui Gaunt am aşteptat răbdătoare la Westminster, n-am plecat decât arareori de lângă Eduard, iar Peter de la Mare îmi bântuia visele, transformându-le în adevărate coşmaruri. Am încercat să culeg cât mai multe informaţii. Nici Eduard, nici Prinţul nu participaseră la alte sesiuni, aşa că toată situaţia căzuse în poala lui Gaunt,

care încercase să stăvilească puterile lui De la Mare, insistând doar pe lângă vreo doisprezece membri ai Comunelor să se prezinte într-o conferință cu el în White Chamber[1]. De la Mare s-a sustras convocărilor.

Cât de clare erau semnele prevestitoare când a adus cu el peste o sută dintre membrii aleși pentru o sesiune plenară a Parlamentului? Îi avea pe toți în spatele lui, iar el, ca președinte, și-a exprimat intenția în fața lorzilor și a episcopilor în Sala Pictată.

A denunțat cacialmaua lui Gaunt. Pe mine m-a speriat de moarte. De la Mare juca un joc extrem de periculos, unul fără precedent, acela de a provoca puterea regală – și nu aș fi pus rămășag că nu va câștiga.

Oh, Windsor. Îmi doresc să fi fost aici, la Westminster. Să-mi dai putere.

Trebuia să rezist singură.

Descrierea pe care mi-a făcut-o Gaunt asupra evenimentelor din Parlament a fost sumbră și elocventă. Bum! Președintele De la Mare a dat cu pumnul în masa de lemn. Bum! Și bum de fiecare dată când își exprima o doleanță. Unde dispăruseră banii acordați data trecută? Campaniile de anul trecut fuseseră niște eșecuri costisitoare. Nu aveau să se mai acorde bani până când nedreptățile nu erau remediate. Un zâmbet calm. Plăcut ca untul proaspăt bătut. Iar dacă regele era dispus să facă concesiuni... Atunci poate ar fi fost cazul ca aceste chestiuni să fie reexaminate...

Oh, De la Mare venise foarte bine pregătit.

În viitor trebuia să se înființeze Consiliul celor Doisprezece – membri *aprobați*! Aprobați de cine, de Dumnezeu? Bărbați de rang înalt și cu o reputație extrem de bună, care să discute cu regele toate chestiunile legate de afaceri. Nu aveau să mai existe întruniri de vrăjitoare – o formulare interesantă, care mi-a ridicat părul pe ceafă – ale hrăpăreților ambițioși care să îl atragă pe rege în politici prost concepute împotriva interesului țării.

Iar cei care ocupau acum poziții importante pe lângă rege? Cu ei ce se întâmpla?

Influențe corupte, absolut toți, așa tunase și fulgerase De la Mare, care nu erau nici loiale, nici profitabile regatului. Nu erau ei cumva doar un stol de păsări de pradă corupte, care își înfipseseră ghearele în aurul regal pentru a se îmbogăți? Trebuiau eliminați, deposedați de putere și avere și pedepsiți.

Și când avea să fie Parlamentul – *adică* De la Mare – mulțumit de destituirea lor? Abia după aceea Comunele aveau să ia în considerare problema banilor necesari războiului împotriva Franței. Atunci și doar atunci.

– Se cred regi sau prinți ai regatului? s-a dezlănțuit neputincios Gaunt. De când sunt atât de mândri și de aroganți? Nu știu cât de puternic sunt eu?

---

[1] „Sala Albă", sală în palatul Westminster unde se întrunea de obicei Camera Lorzilor, care este camera superioară a Parlamentului (n.tr.)

– Nu aveți nici o putere când Parlamentul este cel care ține baierele pungii, am răspuns eu. Stomacul mi se strângea din ce în ce mai tare cu fiecare zi care trecea și în care așteptam rezultatul final.

Acesta a sosit în cele din urmă.

Latimer, Lyons și Neville deconspirați ca prieteni ai lui Gaunt. Și ce acuzații li s-au adus? De la Mare și lingăii lui au găsit niște chichițe legale, în mod absolut ridicol. Nu una, nu douăzeci, ci peste șaizeci de acuzații de corupție și abuz, camătă și extorcare. Căptușire a propriilor buzunare din fonduri regale și provenite din comerț, falsificare a înregistrărilor, delapidare. Și așa mai departe. Am primit și eu o copie a acestor acuzații, pe care le-am citit cu groază. De la Mare voia vărsare de sânge și nu se lăsa până la nimicirea completă a adversarilor.

Am rupt documentul, înțelegând foarte bine motivul din spatele lui, la fel de vizibil ca o monedă de argint scăpată într-un vas cu apă. Nu despre vinovăția acestor oameni era vorba aici. Problema era nucleul lor de control, impunerea lor puternică asupra cui avea sau nu avea acces la rege. Din punctul de vedere al lui Latimer și al meu era doar încercarea noastră de a proteja un monarh din ce în ce mai incapabil; din punctul de vedere al lui De la Mare era o năpasta care trebuia exorcizată prin foc și sânge. Ce mai conta acum că Latimer fusese eroul națiunii când excelase pe câmpul bătăliei de la Crécy? Ce mai conta acum că administrase gospodăria lui Eduard cu o eficiență uimitoare? Latimer și asociații lui reprezentau uneltele lui Gaunt. De la Mare era înnebunit să pună mâna pe putere și nu se deda în lături de la nimic. Gaunt era neajutorat.

Pe tot parcursul acestui atac violent asupra miniștrilor săi Eduard n-a știut absolut nimic.

De ce făceam asta?

Încercam să țin tot dezastrul la distanță de Eduard pentru a nu-l tulbura și mai tare, pentru că deja pierduse încetul cu încetul contactul cu realitatea. Și aș fi și reușit să conving pe toată lumea să păstreze secretul, dacă nu și-ar fi vârât nasul un cavaler, prieten cu Latimer și Lyons, care l-a implorat pe Eduard să intervină.

L-am blestemat pentru asta, dar răul fusese făcut. După aceea nu au mai existat secrete.

– Nu o vor face, Eduard, am încercat eu să-l mai domolesc. Destituire. Încarcerare. S-a pus în discuție chiar și executarea lui Latimer și a lui Neville.

– De unde putem ști? Eduard și-a înfipt degetele în mantie și a tras de blană cât să și le încălzească. Dacă ar fi fost în stare să se plimbe prin cameră ar fi făcut-o. Dacă ar fi fost suficient de puternic să se ducă până la Westminster ar fi fost acolo să-l înfrunte pe De la Mare. În loc de toate astea l-au podidit lacrimile pentru propria lui slăbiciune.

– Nu pe tine vor să te atace! am mai insistat eu. Nu ție îți vor răul. Tu ești regele. Ție îți sunt loiali.

– Atunci de ce nu vor să-mi dea banii? Vor să mă îngenuncheze. Nu puteam să-l liniştesc.

– Gaunt o să se descurce. Am încercat să-l conving să ia o gură de bere, dar mi-a dat peste mână.

– Nu e corect ca miniştrii mei să fie atacaţi de Parlament... Oare realiza că nici eu nu eram invulnerabilă la acest atac? Nu cred. Mintea lui, cotropită de tot felul de demoni, nu putea înţelege pe deplin planul lui De la Mare. I-am luat mâna îngheţată să i-o încălzesc între palme. Vreau să-l văd pe Prinţ... a anunţat el şi şi-a smuls mâna.

– Nu e suficient de întremat ca să poată veni la tine.

– Am nevoie de sfatul lui. Era hotărât, voia să se ridice. Am oftat. Vreau să merg chiar astăzi, Alice...

– Atunci vei merge...

Nu puteam să-l opresc, aşa că mai bine îl ajutam cât puteam, punându-i la dispoziţie tot confortul necesar pentru o călătorie la Kennington. Nu am mers cu el: nu eram binevenită acolo şi n-ar fi avut nici un rost să-l mai stresez pe Eduard şi cu o eventuală explozie emoţională cataclismică între mine şi Joan. M-am rugat ca Prinţul să îi poată oferi tatălui său alinarea pe care eu nu i-o putusem oferi.

Eu m-am dedicat altor pregătiri. Nu mai puteam să mă amăgesc singură că Latimer, Lyons şi Neville aveau să scape nepedepsiţi. Iar dacă cădeau ei...

Până acum De la Mare nu se legase de numele meu. Rămăsesem neobservată, dar asta n-avea să dureze la nesfârşit; avea să vină şi rândul meu. M-am îmbarcat pe Tamisa către Pallenswick – ca măsură de prevedere trebuia să plec de la Westminster şi să stau departe de orice palat regal. Discreţia e o politică bună. Ce efect avea să aibă asupra minţii şi trupului în declin ale lui Eduard când centrul existenţei sale ar fi fost eliminat? A fost singura dată când plecarea la Pallenswick, cea mai îndrăgită proprietate a mea, şi revederea copiilor nu mi-a încărcat sufletul de fericire. Norul negru al urzelilor lui De la Mare plutea deasupra capului meu.

Nori de furtună. Păsări de furtună.

Cuvintele tranşante ale lui Windsor mi-au revenit în minte. Presimţirile rele îşi strângeau cercul.

În fiecare zi am stat cu teamă în suflet, împovărată de sentimente negre. Chiar dacă mă izolasem de curte, puteam să întrevăd pericolul care pândea, ca un câine sălbatic ce îşi arăta colţii. Nu trebuia să apelez la o ghicitoare sau la medicul meu care se pricepea şi el cât de cât la interpretarea semnelor. Puteam să le interpretez singură de la Pallenswick, cu toţi nervii întinşi la maximum. Şi ce ciudat era! Braveheart dormea indiferentă la picioarele mele, pierdută într-un vis cu iepuri şi şoareci. Pumnalul de la Windsor zăcea într-unul din cuferele de la etaj. Ameninţarea nu o reprezenta cuţitul unui asasin, ci pumnul greu al legii.

Cei trei miniştri au avut parte de un proces sumar, au fost destituiţi, iar averile lor confiscate. Acum erau închişi, dar cererea de executare nu fusese aprobată. Nici măcar De la Mare nu reuşise ca acuzaţia de înaltă trădare să fie luată în calcul. Aceşti oameni nu atentaseră nici la siguranţa regelui, nici la cea a statului, asta dacă înfiptul mâinilor în aurul visteriei nu era considerat înaltă trădare, caz în care toţi cei aflaţi la guvernare s-ar fi făcut vinovaţi. Încarcerarea a fost însă considerată o pedeapsă justă. Ce mai recompensă pentru serviciile aduse regelui primiseră Latimer, Neville şi Lyons pentru că se asociaseră cu John de Gaunt şi Alice Perrers!

Sfântă Fecioară! Eu urmam? Gaunt, fiu de rege, era în siguranţă, dar concubina regelui era o ţintă uşoară. Şi eu puteam să-mi sfârşesc zilele într-o celulă.

Mintea mi-a zburat spre Irlanda, aşa cum o făcea des în ultimul timp.

Oare Windsor era la curent cu situaţia mea? Mă mai consolam puţin cu gândul prostesc că va veni călare pe un cal alb să mă salveze. Sigur că n-avea să facă aşa ceva şi pe de altă parte era prea departe ca să-mi întindă o mână de ajutor. Mi-am alungat această imagine din minte, braţele lui strângându-mă protector, trupul lui pavăză împotriva oricărui atac. Era prea dureros pentru mine să mă gândesc la aşa ceva când nu aveam nici o armă la îndemână. Îi oferisem lui Eduard tot ce putusem. Tinereţea mea, trupul meu, copiii mei. Supunere necondiţionată. Acum eram într-adevăr singură.

După care, bineînţeles, au sosit şi acuzaţiile împotriva mea, purtând ameninţător sigiliul roşu. A trebuit să mă aşez pentru că îmi tremurau genunchii când am citit acuzaţiile lui De la Mare, iar tâmplele mi-au zvâcnit când am realizat gravitatea situaţiei. Ce pretexte inventaseră ca să atenteze la libertatea mea?

Ah...! Am citit prima acuzaţie şi durerea s-a mai calmat. Am început să respir normal. Era previzibil, nimic ieşit din comun care să mă şocheze. La asta aveam ce să răspund. Puteam să-mi susţin nevinovăţia. Nu era nimic îngrozitor...

Şi-a însuşit trei mii de lire pe an din visteria regală.

De unde până unde ajunseseră la suma aceea? Toţi banii pe care îi luasem fuseseră cadou din partea lui Eduard. Nu furasem nimic. Era dreptul lui să facă daruri cui poftea, iar de câte ori împrumutasem bani ca să achiziţionez vreo casă sau nişte drepturi de arendare am avut consimţământul lui. Cu excepţia caselor de la Hitchin şi Plumpton End, pe care le cumpărasem chiar în anul în care mintea lui Eduard se refugiase undeva pe un teritoriu îndepărtat. Şi înapoiasem sumele împrumutate, cel puţin în mare parte... Iar dacă nu le restituisem pentru că uitasem sau din neglijenţă oricum, ei bine, atunci provocam Parlamentul să mă găsească vinovată de fraudă sau delapidare.

Şi-a însuşit bijuteriile reginei Philippa. Le poartă. Nu are nici o ruşine în a-şi proclama desfrâul cu regele.

Da, le purtasem. Da, nu mi-era ruşine. Nu Eduard mi le dăduse? Nici o ilegalitate aici. Mai departe.

L-a izolat pe rege de supuşii lui. Ea este singura care are influenţă asupra lui, aşa că îl poate secătui de avere şi putere.

Adevărat. Îl ţinusem deoparte, protejat. Dacă asta era o crimă trebuia să dau socoteală pentru ea, dar nici asta nu era înaltă trădare.

Ah! Apoi o acuzaţie mai gravă. Inima mi-a sărit iar din piept.

S-a folosit de curtea regelui pentru a achiziţiona pământ. A fost atât de îndrăzneaţă încât a stat alături de judecători, cărora le-a influenţat verdictele în anumite dispute senioriale în favoarea ei.

Şi asta făcusem. Dacă eram bărbat şi mi-aş fi susţinut propriul interes în sala de judecată, această acuzaţie n-ar fi existat. Era o crimă dacă făcusem aşa ceva? Voiau să mă pedepsească pentru că-mi depăşisem condiţia de femeie? Imediat mi-am adus aminte de avertismentul lui Windsor. Vor căuta să mă pedepsească pentru depăşirea limitelor trasate pentru sexul meu – dar nici asta nu era înaltă trădare.

M-am liniştit din nou. Nu putea să mi se întâmple nimic rău. Până la sfârşitul anului mai apărea un alt scandal care să stârnească mânia Parlamentului. Eduard nu trebuia să-şi facă griji pentru mine, pentru că toate acuzaţiile care mi se aduseseră erau apă de ploaie şi aveau să moară din faşă. Calmată de logica mea perfectă, m-am întors la Westminster, şi de acolo, cu mintea mult mai uşurată, i-am scris lui Windsor în timp ce căldura lunii iunie începea să se facă simţită încet.

Latimer, Lyons şi Neville zac în închisoare, iar mie îmi pare rău. Nu am nici o putere să-i ajut. Gaunt este furios. Eduard este nemângâiat, din motive pe care le vei afla ulterior. De la Mare este frustrat că nu poate găsi nici o dovadă în sprijinul acuzaţiei de înaltă trădare la adresa mea. Cred că vor trebui să se mulţumească cu eliberarea mea.

Să nu-ţi faci griji pentru siguranţa mea.

În ultima vreme mi-am dorit să fi fost alături de mine.

Eduard este nemângâiat, aşa scrisesem. Nu faţă de situaţia mea încurcată, pentru că nu îi spusesem nimic de acuzaţiile care îmi fuseseră aduse. Cum aş fi putut? Pierderea mult iubitului său fiu fusese deja prea mult pentru el.

Prinţul murise.

Am fost alături de rege în ultimele zile de viaţă ale fiului său, la fel ca mulţi alţi londonezi sau oameni veniţi de departe special să vadă sfârşitul acestui mare luptător, doborât înainte de vreme. Se perindaseră prin faţa lui în timp ce el se zbătea între stări de conştienţă şi delir la Westminster, femei şi bărbaţi, toţi plângându-l din suflet. Joan rămăsese alături de el, neînduplecată şi cu lacrimile uscate de atâta suferinţă.

Eu nu am plâns pentru Prinţ, ci pentru Eduard, pentru povara imensă de a-l vedea pe Prinţ murind, fiul lui preferat, primul lui născut, speranţa

lui pentru viitor şi protector al Angliei. Ce speranţă putea avea Eduard din partea lui Richard, copilul de nouă ani care fusese împins de la spate în camera stăpânită de moarte ca să-şi ia adio şi să fie recunoscut drept viitorul rege al Angliei? Aşadar, Prinţul a fost ba conştient, ba inconştient, cu chipul nobil desfigurat de durere, iar Eduard a rămas în permanenţă lângă el, acaparat de o suferinţă prea mare pentru constituţia lui firavă, cu chipul palid de oboseală.

După ce totul s-a sfârşit, l-am ajutat pe Eduard, care nu se mai ţinea pe picioare, să ajungă înapoi în apartamentul lui, unde s-a întins pe pat fără să-i mai pese de nimic, fără să se mai mişte, ca şi cum moartea Prinţului îl storsese şi pe el de viaţă. În timp ce stăteam noaptea târziu la căpătâiul lui, ştiam că nu-i voi putea spune de atacul Parlamentului asupra mea. Mi-am spus, şi am încercat să mă conving de asta, că poate Comunele îşi astâmpăraseră setea de sânge cu Latimer şi Lyons. Dovezile împotriva mea erau puţine şi normal ar fi fost să renunţe.

Greşit! Cât de incredibil de tare m-am înşelat! Dacă era nevoie, De la Mare ar fi produs prin magie dovezi din cenuşa stinsă din şemineu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă va lăsa în pace. Dar şi dacă mi-aş fi dat seama, ce aş mai fi putut face?

În scurt timp am aflat adâncimea până la care De la Mare putea ajunge în dorinţa lui de răzbunare.

Eram la Sheen, unde sperasem că o partidă excelentă de vânătoare, precum şi confortul dat de curtea pavată şi ferestrele noi îl vor aduce pe Eduard într-o dispoziţie mai optimistă. Wykeham, repus în drepturi ca una dintre cele douăsprezece minţi luminate ale consiliului menite să înlocuiască miniştrii ticăloşi ai lui Eduard, sosise în acelaşi timp cu un grup de negustori care reprezentau entitatea municipalitatea Londrei şi care veniseră cu o petiţie la rege. Se plângeau cu amărăciune de starea deplorabilă în care legea şi ordinea erau aplicate în capitală şi erau la fel de hotărâţi să se facă auziţi pe cât eram şi eu să îi gonesc de aici. Fuseseră invitaţi să trimită o delegaţie săptămânală, aşa că veniseră, să-l vadă pe rege şi să-i solicite să intervină. Acceptând ca justă problema ridicată de ei şi poate conştientă de faptul că De la Mare îmi sufla în ceafă respiraţia fetidă şi plină de ură, am acceptat. Da, scăpasem de micuţa campanie a preşedintelui împotriva mea, dar nu aveam intenţia să îi mai dau apă la moară şi în continuare cu acuzaţia prin care nu îl lăsam pe Eduard să dea ochii cu oamenii. Ne-am străduit să pregătim totul temeinic şi să ne prezentăm cât mai bine, nu în sala mare de audienţe, ci într-una mai mică în care regele se afla deja la sosirea petiţionarilor.

S-au înclinat în faţa lui. Eduard nu le-a făcut nici un semn.

Iartă-mă Eduard! Iartă-mă! Îmi venea să plâng din nou pentru el. Cât de des îmi venea să plâng în ultimul timp, eu care aproape toată viaţa nu storsesem o lacrimă. Putea De la Mare, într-un acces de milă faţă de rege,

să nu recunoască adevăratul motiv pentru care îl ţinusem pe Eduard departe de ochii lumii?

Îl înfăşurasem într-o ţesătură de brocart cu fir de aur şi îl legaserăm cât putusem mai bine de scaun ca măcar să dea o aparenţă de normalitate, dar semăna mai degrabă cu o statuie cocoţată pe tron decât cu un om care trăieşte şi respiră. Cât timp s-au plâns negustorii că pacea regiunii era în pericol regele i-a privit în gol. Când au început să intre în detalii şi să-i spună de fărădelegile cetelor şi de trupele lui John de Gaunt, de scandalul cu atacul împotriva însuşi episcopului Londrei, Eduard care nu înţelesese absolut nimic, a mormăit ceva incoerent pe care nu l-a auzit nimeni, nu mai zic de înţeles.

– E o bătaie de joc, mi-a şoptit Wykeham la ureche, noi stând puţin mai retraşi faţă de restul.

– Nu am avut încotro, am mărturisit eu.

– De ce?

– Pentru că De la Mare mă acuză că stau între rege şi supuşi şi – aşa să-mi ajute Dumnezeu! – e adevărat ce spune. Exact asta am făcut. Îmi percepeam tonul disperat. Înţelegeţi prea bine de ce…

– Da… Wykeham şi-a întors privirea către Eduard, care părea în continuare sculptat în piatră. Supuşii nu ar trebui să fie martori la aşa ceva.

– Nici regele nu ar trebui să fie umilit în faţa lor, am adăugat eu pe un ton mult mai tăios decât aş fi vrut. Să fie expus într-o asemenea manieră este… Mi-am adus aminte că purtasem această discuţie şi cu Windsor. Brusc, m-am simţit foarte obosită.

– …este o cruzime, îmi completă Wykeham ideea până la capăt.

Unul dintre soldaţii care stăteau lângă Eduard s-a întins şi l-a apucat de umăr să-l mai ridice puţin.

– Pune-i capăt, Alice… a mai şoptit Wykeham. Nu poate continua aşa.

Delegaţia era cam nedumerită, iar pe chipurile lor se citea un amestec de groază şi milă când m-am apropiat de ei.

– Audienţa s-a terminat, domnilor… În timp ce negustorii îşi plecau capetele în semn de respect, gesturi pe care Eduard nu le-a remarcat, eu l-am atins pe mână, dar tot nu a răspuns. Duceţi-l pe rege în camera lui, am poruncit eu. Voi veni şi eu.

– Mă îndoiesc că va şti dacă vă duceţi sau nu. N-am ştiut că a decăzut aşa de mult, a şoptit Wykeham.

– Din cauza morţii Prinţului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, este păcat că se întâmplă aşa ceva.

– E mai mult decât păcat… Nici nu puteam să mă uit la cavaleri în timp ce îl ridicau pe Eduard de pe tron şi se străduiau să îl ţină pe picioare. Dar de ce aţi venit, Wykeham? Sper că aveţi veşti bune. Dacă l-aş fi privit cu atenţie, nici nu l-aş mai fi întrebat.

– Nu.

– Spuneți-mi. N-are cum să fie mai rău decât episodul la care tocmai am asistat.

– Ba cred că da, doamnă. Să găsim un loc unde veți putea să vă dați frâu liber emoțiilor!

– Emoțiilor?

– Poate veți simți nevoia să aruncați cu ceva!

M-am cutremurat de frică.

– M-am gândit, doamnă, că ar trebui să știți de ce se spune că De la Mare ațâță Comunele împotriva dumneavoastră.

Nu aveam chef de ghicitori.

– Acum ce mai e? Am tăinuit întregul tezaur al coroanei – poate și coroana lui Eduard – sub tejghea pentru a-mi alunga sărăcia?

– E mult mai grav. A așteptat până când nu ne mai putea auzi nimeni și mi-a șoptit: De la Mare a citat necromanția.

M-am oprit brusc și l-am înșfăcat disperată de încheietură.

Necromanție? *Vrăjitorie!*

Cred că am izbucnit în râs din cauza absurdității acestei acuzații – am râs până mi s-a uscat gâtul, cu toate gândurile învălmășite. Nu era de râs. Nu exista nici măcar o singură dovadă în sprijinul acestei învinuiri... doar dacă... acuzațiile lui Joan și caseta cu leacuri!

Dar erau șanse foarte mici ca vorbele ei pătimașe să aibă vreo influență asupra atacului lui De la Mare. Intențiile mele fuseseră cât se poate de onorabile.

– Nu mă poate acuza de așa ceva! am ripostat eu.

– Poate ar fi bine, doamnă, ca întâi să ascultați ce am de zis.

L-am dus în grădină, unde puteam să ne plimbăm sau să stăm fără să fim spionați. Orice martor ocular s-ar fi putut întreba ce are de discutat concubina regelui cu episcopul de Winchester, dar având în vedere împrejurările, ar fi putut considera că am simțit o nevoie urgentă de a mă confesa.

Confesiune, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu sunt vrăjitoare! De abia putusem să aștept până când ne-am retras cu totul din văzul lumii, exceptând albinele care se desfătau cu florile îmbătătoare de lavandă și cimbru.

– Medicul dumneavoastră susține altceva!

– Medicul meu? Părintele Oswald, un călugăr benedictin blând și modest, care se afla de mulți ani în casa mea. Aș fi zis că îmi era foarte loial. Ce-a spus? Mi-am stors creierii să-mi dau seama ce anume din ce am zis sau am făcut putea fi interpretat drept urzeală diavolească. Câteva poțiuni caraghioase pentru domnișoarele reginei – dar asta se întâmplase demult. Mai erau leacurile și băuturile pe care i le dădusem Philippei pentru alinarea durerii. Nimic vrăjitoresc. Iar părintele Oswald nici nu știa ce conțin.

– Medicul dumneavoastră a fost supus unor – presiuni – pentru a spune tot ce știe. Wykeham era extrem de sigur. Acuzațiile lui împotriva dumneavoastră s-au revărsat ca un torent.

– Torturat?

– Așa am înțeles.

Treaba era foarte periculoasă. De câte ori o femeie capricioasă fusese acuzată că e în cârdășie cu diavolul, în cele din urmă sfârșise fie înecată, fie arsă pe rug... M-a luat cu frig, acolo unde stăteam printre răsadurile de flori.

– Nu sunt vrăjitoare, am repetat eu cu fermitate.

– Permiteți-mi să vă relatez tot ce s-a spus, doamnă.

Wykeham m-a tras pe alee până în centrul unde se afla cadranul solar și ne-am oprit de-o parte și de cealaltă a lui. A fost o poveste magnifică, veche de când lumea, spusă cu o precizie remarcabilă – și înspăimântătoare. Stăteam acolo, târfă și preot, în mijlocul peisajului de vară, iar eu simțeam ghearele morții împresurându-mă.

– Așa că acum situația ar trebui să vă fie clară, a încheiat Wykeham pe un ton sec, dar nu lipsit de compasiune. Vă vor vâna până la moarte dacă vor putea, Alice. Wykeham se pricepea la vorbe. Probabil pentru că ținuse multe predici păcătoșilor.

– Și de unde au produs dovada? am întrebat eu.

– De la John de la Mare, fratele președintelui Comunelor – ce coincidență! Wykeham mi-a explicat pe scurt. A vizitat Pallenswich cu o oală de noapte plină cu urină. I-a cerut ajutorul pentru diagnosticarea bolii – iar medicul dumneavoastră a acceptat din milă cucernică.

– Părintele Oswald a fost tot timpul un fraier când a venit vorba de evaluat oamenii! am remarcat eu enervată. Nu a bănuit nimic?

– Se pare că nu. A fost adus la Londra și interogat. Nu am nici o îndoială că au folosit și forța. Lui Wykeham i-a fugit privirea către niște sticleți care își luaseră zborul din niște tufe din apropiere. Minunatul dumneavoastră medic a recunoscut că a practicat o gamă variată de activități în numele dumneavoastră.

– Ultima dată mi-a preparat un amestec pentru o alifie împotriva degerăturilor.

Wykeham a mârâit.

– E și mai rău de atât. Pe scurt, au zis că erați acolo, la Pallenswick. Că v-ați albit de spaimă când v-ați văzut omul pus sub pază.

– Dumnezeule! Nu eram acolo!

– Nu cred că Dumnezeu are vreun amestec de data asta. Mai degrabă diavolul. Asta v-a făcut omul dumneavoastră, dacă i se va da crezare.

Wykeham începu să numere pe degete dacă îmi spusese tot, iar eu m-am gândit la vinovăția mea presupusă, mult mai gravă decât frauda și delapidarea. Acuzațiile împuțeau aerul din grădină cu mireasma nenorocită a necromanției. Toate erau false. Era imposibil să se dovedească toate false, dar confesiunile părintelui Oswald mă aruncaseră direct în temniță.

– Medicul a susținut că la porunca dumneavoastră a improvizat două imagini, una a dumneavoastră, una a Maiestății Sale, și le-a legat una de alta ca să creeze o legătură indisolubilă. Că de aceea s-a îndrăgostit Eduard

de dumneavoastră. Așa au zis ei, nu eu. Medicul a mai făcut două inele cu proprietăți magice pe care să le puneți pe degetul regelui, unul ca să-i reîmprospătați memoria astfel încât dumneavoastră să fiți întotdeauna pe primul loc în mintea lui. Celălalt, ca să uite de orice altceva. Și că a făcut poțiuni și vrăji de dragoste din plante culese când era lună plină, la cererea dumneavoastră, pentru ca regele să cadă pradă acestor vrăji și să se îndrăgostească nebunește. S-a oprit și s-a uitat la mine. Se pare că ați fost foarte ocupată, doamnă Perrers.

– Nu-i așa? Și credeți toate lucrurile astea?

Wykeham a scuturat din umeri.

– A mai spus că ați făcut o vrajă ca să-i puteți fermeca pe Gaunt și pe Prinț să vă ajute să vă atingeți scopurile.

– Pe amândoi? Vocea îmi răsunase ca un croncănit.

– Da. Cred că i-a pomenit pe amândoi, ca să se asigure.

– Asta spune puțin despre abilitatea părintelui Oswald. Să fi râs sau să fi plâns de grozăvia întregii situații? N-am reușit să intru în grațiile Prințului, iar loialitatea lui Gaunt e un lucru imprevizibil, dictat de interesul propriu.

Între noi se așternu tăcerea. Nu aveam nimic cu care să pot arunca la îndemână.

– Președintele face mare caz pe tema asta, a spus Wykeham.

– Sigur că face. Am încercat să-i anticipez următorul pas în această bătălie și probabil că acesta era. Și ce i-au făcut sărmanului medic?

– L-au trimis înapoi la St. Albans într-o stare deplorabilă, ca să dea explicații superiorilor săi. Cu el au terminat, doamnă. Pe dumneavoastră vă vor. Privirea lui Wykeham era rece și directă. Am așteptat să mă condamne și el, dar n-a făcut-o. Deci...

– Ați fost foarte amabil că aveți venit până aici ca să mă informați, am spus cu ochii spre acul metalic al cadranului solar care indica minutele scurse. Parcă trecuseră câteva ore de când Wykeham pronunțase cuvântul vrăjitorie, de când lumea mea era cuprinsă de teroare, dar, de fapt, acul de abia se mișcase, iar acum soarele era blocat de nori care se năpusteau asupra lui. Dar tot nu mi-ați spus dacă dați sau nu crezare acestor acuzații.

– Poate păcatul lăcomiei. Vanitatea – cu siguranță...

– Oh, Wykeham...! Oare avea de gând să-mi înșire toate slăbiciunile?

– Dar vrăjitorie? Nu, asta nu. Eu cred că țineți cu adevărat la rege. Eu, personal, nu cred că i-ați face niciodată nimic rău.

– Mulțumesc. Sunteți unul dintre puținii. Vorbele lui mă consolau într-o oarecare măsură, dar nu mult. Ne-am întors înspre palat, purtați de un început de briză rece care gonise albinele și prevestea ploaia. Cea mai strigătoare la cer și mai mizeră propagandă care să-mi ponegrească caracterul. M-am oprit, fără să-mi pese de stropii de ploaie destul de mari.

– Mă vor declara vinovată? Văzând că Wykeham ezită, am continuat: Nu vreau un răspuns ocolitor. Spuneți-mi ce credeți!

– Nu am nici o intenție să ascund adevărul. Cred că da. De la Mare e ca un câine de vânătoare însetat de sânge. M-am înfiorat. Sfântă Fecioară, dar nu-și măsura deloc cuvintele! Avându-i deja pe Latimer și Lyons la cheremul lui, încrederea lui De la Mare strălucește ca o cometă. Îmi vine greu să mă gândesc la el fără să-l acuz de păcatul vanității. Naiba să-l ia!

– Ce de expresii lumești pentru un preot, am zâmbit eu amar. Iar pedeapsa, în cazul în care se va demonstra că sunt vinovată? Moartea?

S-a gândit mult înainte să îmi răspundă.

– Puțin probabil. Mai degrabă penitență și post negru. Nu ați omorât pe nimeni. În cel mai rău caz, detenție.

Abia de simțeam ploaia pe față.

– Atunci o să mă pregătesc de ce-i mai rău. Nu-l văd pe De la Mare mulțumindu-se cu câteva mese sărite și un Tatăl nostru. Ideea de a fi întemnițată mi se părea cât se poate de rea. Am respins-o. Ce mă fac, Wykeham?

– Ați putea să vă refugiați la Pallenswick.

În sinea mea am dat înapoi când m-am gândit la implicații, la faptul că n-ar fi avut nici un rost să îmi construiesc o apărare, ci ar fi fost doar o pierdere de timp, atât pentru mine, cât și pentru el. Dar să fug?

– Nu. Nici măcar nu mă gândisem la asta. Nu pot. L-ați văzut pe rege. Are nevoie de mine.

– Atunci rămâneți aici și nu faceți nimic. Așteptați. Poate președintele renunță dacă…

Văzând că ezită din nou, i-am completat eu propoziția.

– … dacă găsește ceva și mai grav cu care să mă înfunde.

Wykeham mă străpunse cu privirea.

– De ce? Ce altceva ați mai făcut?

Am clătinat din cap și mi-am îndreptat privirea spre copacii care se îndoiau sub bătaia vântului. Aveam un singur secret și mă rugam să rămână ascuns măcar încă o perioadă scurtă. I-ar fi pricinuit o mare durere lui Eduard.

Iar dacă se afla?

M-am întors în camera mea să-mi schimb fusta murdară de noroi și am azvârlit un urcior tare frumos de perete, după care mi-a părut rău. Nu m-am simțit mai bine și dădusem de lucru și unei servitoare, care acum trebuia să curețe după ieșirea mea nervoasă.

Wykeham a plecat, iar eu m-am întors lângă Eduard în camera lui mare. Țesătura de brocart dispăruse, acum era îmbrăcat cu un halat, iar coloarea stacojie și marginea de blană stătea ciudat pe silueta lui topită. Dormea pe scaun în fața focului – întotdeauna îi era frig, chiar și în cele mai călduroase zile – cu capul în piept și cu o cupă de bere lângă el. John Beverley, majordomul lui, stătea prin preajmă în cazul în care s-ar fi trezit și ar fi avut nevoie de ceva. I-am făcut semn să plece și m-am așezat pe un taburet la picioarele lui Eduard, așa cum mă obișnuisem pe vremea când el era în

floarea vârstei, iar eu o fetișcană. Nu mă gândeam însă la trecut. Mi-am sprijinit capul de scaun, iar în minte îmi reveniră cu putere avertismentele lui Wykeham. El era destul de optimist în privința pedepsei, dar eu nu eram așa convinsă. Aveam mari șanse să sfârșesc între pereții unei temnițe.

Când Eduard s-a mișcat mi-am înălțat privirea, fericită că îmi distrăsese atenția. Și-a deschis încet pleoapele și s-a uitat la mine. Ochii îi erau limpezi și lucizi, iar inima mi-a tresăltat de bucurie.

– Eduard.

– Alice. Până și vocea îi era mai puternică. Încă avea puterea să mă surprindă. Fată dragă. Mi-a fost dor de tine.

– Am stat aici cât ai dormit. Mai devreme ai primit în audiență niște personalități din Londra.

A oftat ușor.

– Nu-mi aduc aminte. Adu-mi o cană de bere.

M-am întins să iau cana uitată lângă el și i-am pus-o în mână. Uneori încă era într-adevăr rege.

A sorbit și mi-a dat cana înapoi.

– Vrei să-mi cânți ceva?

Ce puține își amintea!

– Ți-aș cânta, dar nu cred că o să-ți placă! Mi s-a spus că vocea mea se aseamănă cu un scârțâit de balamale neunse. Am zâmbit când mi-am adus aminte de una dintre cele mai grosolane remarci ale Isabellei și am văzut licărirea de răspuns din ochii lui Eduard. Dar uite niște stihuri care mi-au plăcut, pentru că vorbesc despre iubiți vechi, așa ca noi... M-am sprijinit iar de scaunul lui, mi-am aranjat poalele fustei și am scos cărticica din poșetuța prinsă la centură. Este vorba despre frigul iernii și de căldura dragostei care dăinuie. O să-ți placă și ție. Am început să recit rar și încetișor, pronunțând răspicat cuvintele, ca să mă poată urmări.

Frunzele cad; var-a trecut;
Ce-a fost odată verde-i veșted:
Toată căldura firii s-a stins grăbit de-aici;
Iar soarele-i ajuns în ultima-i casă din an.

– Așa e, Alice. Sunt prizonierul iernii chiar și în mijlocul verii dogoritoare. Eduard a răsuflat cu greu; nu îi era ușor să vorbească. Nu-ți sunt de nici un folos ca bărbat. Îmi pare rău, dar nu pot să repar acest lucru.

– Nu, dar ascultă, Eduard. Nu e trist deloc.

Lumea-i înfrigurată toată:
Doar mie mi-e cald și mă voi încălzi
Din ce în ce mai tare. Desfăt e inimii dogoarea:
Dragostea mea făcut-a steaua arzătoare – îl iubesc mult.

– Alice... Ai o voce frumoasă. Când obosea nu mai articula corect cuvintele. Cred că a fost unul dintre primele lucruri pe care le-am remarcat la tine.

– Mă îndoiesc! Am râs un pic de amintirea aceasta. Cred că ţipam ca o negustoreasă de peşte în capela de la Havering când am fost acuzată de furt! Iar tu erai prins până peste cap cu ceasul.

– Am uitat... Mi-a căutat mâna şi mi-a cuprins-o cu degetele. Îi simţeam privirea pe faţă, pe buze, în timp ce îi citeam ultimele rânduri tandre.

Acest foc din inima mea-i ţinut
De sărutările şi atingerea lui tandră;
Iar strălucirea din ochii lui e o lumină
Pe care nici cerul, nici pământul n-o pot imita.

– Vezi tu, am spus şi am închis cărticica, dragostea rămâne, indiferent de iarna grea sau de trecerea anilor.

S-a făcut linişte. Adormise din nou, iar inima-mi plângea de amărăciune pentru că-şi jelea pierderea virilităţii mai mult decât orice altceva. Acum nu mai eram amanţi, dar eram legaţi de trecutul nostru comun de-a lungul a aproape treisprezece ani. Chiar şi când dormea mă ţinea de mână şi ştiam că e mulţumit.

Temerile legate de acuzaţia de vrăjitorie îmi dispăruseră pe moment. Nu aveam să permit nimănui să ne despartă. Nu până când moartea nu îl va fi eliberat pe Eduard din lanţurile suferinţei.

– E adevărat? a întrebat Wykeham cu o voce dură, nevenindu-i să creadă. Wykeham se întorsese valvârtej la Sheen.

– *Ce* să fie adevărat? Dacă v-aţi întors ca să-mi mai spuneţi ce prostii a mai debitat De la Mare, nu-mi trebuie! Mai bine plecaţi!

Am reacţionat aşa pentru că-mi pierdusem răbdarea, sufletul îmi era deja obosit. De data asta nu mai fusese nici o audienţă care să ne distragă atenţia. Pierdut în trecut, Eduard dădea porunci – înveşmântat tot în brocart şi înconjurat de purtători de torţe – pentru a marca atât moartea mamei sale, cât şi pe a Philippei. Iar asta după o săptămână în care nu schimbase nici un cuvânt cu nimeni: nici cu servitorii, nici cu Dumnezeu. În mod cert, nici cu mine. M-am făcut nevăzută până când a depăşit chinul trist al comemorării.

– Este adevărat? a zbierat Wykeham.

Stăteam în mijlocul Sălii Mari.

– Ce să fie adevărat?

Dar când Wykeham ţipase fără să-i pese că ar fi putut fi auzit, ştiam că soarta îmi fusese pecetluită. Când venise să mă avertizeze despre acuzaţia de necromanţie care-mi atârna deasupra capului, se comportase ca un preot

îngrijorat și curtenitor. Acum era crainicul temut al condamnării, executorul ei. Nu mai aveam nici o scăpare.

– Chiar v-ați *căsătorit* cu el?

Sfântă Fecioară!

– Cu cine? am încercat eu cu disperare să trag de timp.

– Știți la cine mă refer!

Wykeham mă urmărea. Aștepta să neg. Știa că n-aș putea să neg.

– Da, am spus eu și mi-am înălțat bărbia. Da, m-am căsătorit.

– Nu-mi vine să cred că ați făcut ceva atât de... de... – încerca din răsputeri să nu-și iasă din minți – atât de necugetat!

– Zău, Wykeham! Ce limbaj cu ocolișuri! Zâmbetul nu-mi era nici pe departe jovial. Și cum de a aflat De la Mare și comoara asta de informație? am întrebat. Credeam că nu știe nimeni.

– Mai contează? a șuierat el printre dinți. *Când?*

– Chiar înainte să se întoarcă în Irlanda.

– Când a fost asta? Acum doi ani? Sunteți căsătorită de doi ani? Deja ridicase din nou vocea. Pentru numele lui Dumnezeu, Alice? La ce v-a stat mintea?

Nu voiam să-i explic. Nici nu aș fi putut.

– Eduard știe? Wykeham gesticula disperat și furios din mâini.

– Nu.

– Nu vă dați seama ce ați făcut? Acum își dăduse seama că vorbise cam tare și își coborâse vocea. L-ați transformat într-un adulter!

Am ridicat un umăr.

– La fel eram amândoi când trăia Philippa. Eduard nu s-a sinchisit nici atunci, când știa tot. Care-i diferența?

Wykeham trase un șut în cenușa focului care ardea încă, împrăștiind o ploaie de scântei.

– De ce, Alice? De ce? Dacă voiați doar o tăvăleală în pat, de ce n-ați făcut-o fără aprobarea sfintei Biserici. Ca să nu mai zic de bărbatul ales! Doamne Dumnezeule! Cel mai mare ticălos lipsit de principii și egoist pe care l-am întâlnit vreodată...

Pentru că... pentru că... M-am uitat la scânteile care se stingeau și se transformau în cenușă. Pentru că în afară de ambiția mare și temperamentul lui crunt, Windsor era și un bărbat de o onestitate rară, căruia chiar îi păsase de mine. Dar nu aveam să-i mărturisesc asta lui Wykeham.

– M-am căsătorit cu el pentru că m-a cerut.

– Alice!

Am renunțat la tonul frivol al discuției.

– Nu-mi țineți predici, Wykeham! Dumneata sau oricine altcineva. Trebuia să-mi asigur un viitor. M-am ridicat din nimic și voi reveni la acest nimic dacă nu-mi iau niște măsuri de prevedere. Nu voi permite ca fiicele mele să trăiască în sărăcie sau la mila celorlalți, așa cum mi s-a întâmplat mie.

– Dar cu siguranță ați strâns destule proprietăți până acum să aveți cu ce le încălța!

– Poate că am nevoie de un bărbat care să-mi fie alături!

– Dar nu trebuia să vă *căsătoriți* cu el.

– A fost singurul care mi-a propus asta. Nu e adulter. Nu în spiritul legii. Regele și cu mine nu mai suntem intimi. Preotul din el s-a înroșit până-n vârful urechilor. Nu faceți pe rușinosul, Wykeham. Nu cred că este o surpriză c-ați aflat că regele e incapabil.

– Dar regele v-a recunoscut toți copiii. Ei nu vor avea niciodată de suferit.

– Da, s-a asigurat și el. Dar oare prințesa Joan va mai permite acordarea acelei pensii când fiul ei va fi rege? Asta era o teamă a mea superficial ascunsă, care acum ieșise repede la suprafață. Nu îndrăznesc să risc. Dacă mariajul cu Windsor le asigură fiicelor mele zestrea și dreptul de a avea un nume când se vor căsători, atunci nu regret nimic.

– Ce-o să spună Eduard?

M-am oprit brusc din turuială. Asta și intenționasе. Am răspuns încet.

– Va fi rănit, bineînțeles.

– Trebuie să-i spuneți. Asta dacă nu știe deja.

– Mă rog la Dumnezeu să nu fi aflat.

Wykeham m-a lăsat singură în Sala Mare, vastă și pustie în jurul meu, și m-am gândit la singurul lucru pe care nu îl spusesem. Mă căsătorisem cu Windsor – un nume pe care nu îl pronunțasem nici unul măcar o dată în discuție – pentru că îl iubeam. Cât de vulnerabilă eram?

Eduard știa. Cum de zboară bârfele atât de repede? Tot timpul erau câte unii la curte care să-și vâre coada, iar mintea lui Eduard era destul de limpede.

– M-ai trădat, Alice. Mi-ai trădat dragostea pe care ți-o port.

Își freca întruna mâinile, și le punea întruna una peste cealaltă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, iar unghiile îi lăsau urme în piele. Chinuită de vină, am căzut în genunchi, am încercat să-l opresc din ticul acela nervos, dar nu m-a lăsat. Eduard și-a întors chipul de la mine, așa cum n-o făcuse niciodată.

– Nu vreau să fii aici.

Am meritat-o. Toate simțurile îmi paralizaseră.

Au avut cei din Camera Comunelor milă de mine? Pe toți Dumnezeii, nu! Într-o stare exuberantă de răzbunare, mi-au poruncit să mă prezint în fața lor în Sala Pictată de la Westminster. M-am supus – ce altă variantă aveam? – și nu mai vedeam nimic altceva în afară de chipul sinistru al lui De la Mare, care radia de bravură profană în timp ce eu mă concentram să aud și să înțeleg care-mi era pedeapsa pentru adulterul în care îl târâsem pe regele Angliei. Acum îmi era frică de ce era mai rău, îmi frământam

mâinile în poală, așezată pe scaunul pe care mi-l dăduseră. Bine că măcar m-au lăsat să stau jos.

Mi-am îndreptat spatele, vrând să-mi primesc cu demnitate verdictul care-mi pecetluia soarta. Nu mi-am înclinat nici măcar o dată capul în fața lui De la Mare. Orice pedeapsă mi-ar fi dat, nimic nu era mai rău decât faptul că Eduard mă respinsese.

Nimic?

Ah, nu! Ba se putea și mai rău, mult mai rău. Ușa magnificei Săli Pictate s-a deschis și în pragul ei a apărut Eduard, adus în fața propriului lui Parlament pentru păcatele mele și ale lui și i-am zărit panica din privire când a văzut ce forfotă era înăuntru. M-am ridicat brusc, ba chiar mi-a trecut prin cap să încerc să ajung la el mânată de vină și nenorocită, dar nu s-a uitat înspre mine, ci era foarte concentrat la mersul către locul lui de pe tron. Încet, pas cu pas, s-a târât până acolo, iar odată ajuns acolo s-a forțat să se urce și să se întoarcă cu fața către acuzatori, iar eu mă rugam ca ei să-și verse tot năduful asupra mea, și nu asupra lui Eduard care nu merita așa ceva. Mi-am dorit din suflet să se uite la mine. Indiferent de ce mi s-ar fi cerut să spun, nu aveam să-l trădez mai mult decât o făcusem deja. Nu aveam să fac sau să spun nimic care să-l umilească și mai tare. Nu era deja îngrozitor că fusese obligat să vină aici?

De la Mare a făcut o plecăciune.

– Suntem onorați, Sire.

Și m-am prăbușit înapoi în scaun, așteptând lovitura de grație când De la Mare s-a întors spre Eduard.

– Maiestate. Ne preocupă faptul că doamna Perrers a acționat împotriva dumneavoastră cu o ipocrizie care depășește orice imaginație.

Ce pervers era! Cât de terifiant era, înfiorător de plin de respect pentru a pregăti terenul ca să poată înfige pumnalul metaforic în inima nebănuitoare a lui Eduard.

Eduard a tresărit și a strâns pumnii.

– Credem că a acționat astfel încât să pună sufletul Maiestății Voastre într-un pericol de moarte.

Cum își permitea să îl acuze pe Eduard că fusese complice la adulter? Unghiile mele se înfigeau adânc în palme.

– Ați știut, Sire, că doamna Perrers s-a căsătorit? Că s-a măritat cu acel cavaler, William de Windsor, încă de acum cel puțin doi ani?

Dezorientat, Eduard a clătinat din cap.

– Ați știut, Sire?

– Nu...! Am sărit din nou în picioare. Cum îndrăznea să-l interogheze așa! Era vina mea, nu a lui.

– Stați jos, doamnă Perrers.

– Nu este corect...

– Ba e foarte corect. De la Mare s-a rotit înapoi spre rege. Ați știut, Sire? M-am așezat din nou, forțându-mă să mă uit la Eduard care era încolțit,

forțându-mă să accept că era doar vina mea. Ați știut, Sire, că femeia aceasta, cunoscută drept amanta Maiestății Voastre, este măritată? Întrebarea îl lovise din nou în moalele creștetului.

Și am auzit răspunsul lui Eduard. Calm și limpede. Fără nici o emoție.

– Nu am știut.

– Puteți jura că nu ați știut, Sire?

Președintele îndrăznea să îi ceară regelui Angliei să jure? Chipul lui Eduard era devastat, dar a răspuns.

– Jur pe Sfânta Fecioară. Nu am știut.

– Așadar, v-a păcălit, Sire.

– Nu știu. Cum aș putea să știu...?

Oh, Eduard! Cum te-am putut pune în situația asta?

Atât aștepta De la Mare. S-a întors spre mine și a gesticulat larg și dramatic.

– Sunteți vinovată. Ați acționat cu premeditare pentru a-l pune pe rege în situația de adulter. L-ați înșelat prin minciuni și amăgiri. Sunteți vinovată.

Am așteptat ca acuzația toxică de vrăjitorie să invadeze camera.

– Ce pedeapsă s-ar cuveni pentru această crimă? Există oameni care vor să fiți executată. Ați apelat la mijloace profane, dezgustătoare în fața Domnului. Avem dovada...

M-am încordat. Clipa aceea venise. *Maleficium!*

– Domnilor...!

M-am uitat în partea cealaltă a camerei. Era Eduard. De la Mare a ezitat.

– Vă implor, a spus Eduard, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt și uitându-se în sfârșit spre mine cu o privire încărcată de amărăciune și confuzie. Și, în mod surprinzător, de o determinare puternică. Mi s-a frânt inima. Arătați-i milă, domnilor. Vă implor să fiți îndurători. Nu merită să fie executată. Dacă îmi sunteți loiali mie, regele vostru, veți avea o atitudine indulgentă față de această femeie. A greșit, dar nu merită să fie condamnată la moarte pentru asta.

L-am privit direct în față. Cu ultima lui propoziție reușise să mă trădeze și să mă susțină în același timp. Toate stăteau în balanță acum.

– Doamna Perrers merită o pedeapsă mai mică, nu moartea, a repetat Eduard. Vă implor...

M-a copleșit o durere imensă.

– Vom ține seama de solicitarea Maiestății Voastre. De la Mare nu-și putea masca mulțumirea, cu o aroganță care îmi întorcea mațele pe dos. Ridicați-vă, doamnă Perrers.

M-am ridicat, deși genunchii refuzau să-mi dau ascultare.

– Am hotărât...

De la Mare a pronunțat clar termenii pedepsei. Cuvintele, toate detaliile, se desprindeau ușor de pe buzele lui, așa încât am știut că decizia fusese luată dinainte. Nu avusese nici un rost ca Eduard să treacă prin această experiență. Suferința mi s-a transformat într-o furie imensă, care m-a șocat

în timp ce mă gândeam la efectele răzbunării lui. Nici măcar prinţesa Joan nu s-ar fi descurcat mai bine.

Surghiunire!

Cuvântul a rămas suspendat în aer cu toate greutatea semnificaţiei sale. Fusesem surghiunită. Nu aveam să-l mai văd niciodată pe Eduard.

– Veţi trăi la distanţă de curtea regală. Nu vă veţi mai întoarce aici. Dacă nu vă veţi supune, dacă veţi încerca să vă apropiaţi de rege, veţi pierde absolut totul şi veţi fi exilată pentru totdeauna peste hotare. Buzele preşedintelui se lăţiră într-un rictus, un fel de zâmbet care-i dezvelea dinţii pătaţi. Dacă veţi face în aşa fel încât să ajungeţi în prezenţa regelui, toate proprietăţile, bunurile şi orice altceva deţineţi vă vor fi sechestrate şi confiscate. Plăcerea cu care vorbea mă dezgusta, dar am stat neclintită în picioare, fără să am nici o reacţie. Nu voiam să-i dau satisfacţia să vadă cât de tare mă făcea să sufăr această pedeapsă.

Am aruncat o privire spre Eduard şi mi-am dat seama că nu înţelesese. Stătea cu ochii închişi şi cu gura deschisă. Nu avea nici o idee despre ce se întâmplase aici. Iar dacă acum aş fi încercat să mă duc la el, aş fi rămas cu nimic şi aş fi fost alungată din Anglia.

Albă la faţă, cu mâinile reci ca gheaţa, m-am supus voinţei lor. Mi-am apăsat buzele de crucifixul pe care mi l-au dat şi am jurat că nu mă voi mai întoarce niciodată la rege. Voi trăi la distanţă, departe de curtea regală. Nu îl voi mai revedea pe Eduard.

Aşa l-am abandonat sau aşa am simţit că am făcut.

Unde să mă fi dus? Mi-am strâns toate bunurile pe care le puteam lua şi m-am dus la Wendover, fosta casă a lui Wykeham pe care Eduard mi-o făcuse mie cadou. Tânjeam să mă fi dus la Pallenswick, dar ştiam că Parlamentul ar fi considerat că este prea aproape de Sheen sau de Turn sau de Westminster, locuri în care s-ar fi putut afla Eduard şi care aveau un acces prea lesnicios de-a lungul Tamisei. Aşadar m-am dus la Wendover să-mi ling rănile, după ce riscasem încă o dată să-l mai văd pe Eduard. Cu siguranţă, mi-ar fi dat voie să-mi iau adio.

Nu m-a recunoscut.

– Eduard!

În ochii lui pustii nu dădea nici un semn de recunoaştere.

– Am venit să-mi iau adio.

Nimic. Nu fusesem iertată. Mintea lui rătăcită nu putea pricepe cine sunt sau ce-am făcut. L-am sărutat pe frunte şi am făcut o plecăciune adâncă.

– Iartă-mă, Eduard. Nu aşa am vrut să se termine. Nu te-aş fi părăsit niciodată.

Bine măcar că nu suferea că ne despărţeam. Am închis uşa camerei lui şi mi-am înghiţit lacrimile. Alice Perrers nu mai era concubina regelui; fusesem umilită, repudiată, distrusă mişeleşte.

*

Cine nu fusese în Sala Pictată să asiste la prăbuşirea mea?

Gaunt.

Cine nu făcuse nici o tentativă să mă vadă sau să-mi ia apărarea?

John de Gaunt.

Şi el mă părăsise. Alianţa noastră, fragilă – ca să nu folosesc cuvinte mai dure, nu reuşise să-l facă să-mi stea alături când avusesem cea mai mare nevoie de el. Nu mai aveam nici o valoare pentru el. I se refuzase poziţia de regent pentru nepotul Richard de către aristocraţii care se temeau de puterea lui, aşa că Gaunt descoperise că nu aveam nici o influenţă ca să îl pot ajuta. Nici nu ar fi fost bine pentru reputaţia lui ca numele să-i fie asociat în vreun fel cu mine.

Îmi întorsese spatele.

Iar bietul meu Eduard, rătăcitul de el? Wykeham m-a ţinut la curent cu starea lui. El mi-a spus de zilele în care era înnebunit de furie şi îl acuza pe Windsor mult mai tare decât pe mine. Şi de orele când Eduard îşi aducea aminte de trecut, când mă căuta, întreba de mine şi i se spunea că nu pot veni. De zilele în care pierdea contactul cu realitatea. Ştiam de orele când stătea într-o beznă a simţurilor, incapabil să înţeleagă ceva, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Regele nu mai era decât un bătrân singur şi uitat, care nu avea pe nimeni să-l mai înveselească. Cu cine să fi schimbat o vorbă? Cine să-i mai vorbească de zilele glorioase, aşa cum o făcusem eu?

Nimeni.

Gaunt era prea ocupat cu complotul răzbunător împotriva lui De la Mare şi a contelui de March, care acum se alăturase lui Wykeham. Isabella se întorsese la soţul din Franţa. Nu exista nimeni care să-şi aducă aminte de trecut.

Şi mai ştiam şi de zilele din ce în ce mai numeroase în care Eduard se închidea în sine.

– Îmi voi îngropa fiul, prinţul meu glorios, iar apoi voi muri şi eu.

Nu-mi mai puteam reţine lacrimile, plângeam pentru el. Nu i-am scris lui Windsor. Nu-mi puteam găsi cuvintele şi nici n-aş fi suportat să mă compătimească.

În primele zile la Wendover am plâns. Am jelit până când m-a cuprins o furie oarbă, așa ca vântul de dinaintea unei furtuni de august. M-a șocat cu virulența ei și mi-am focalizat toată ura asupra personajului absent, triumfător, mulțumit de sine – stăpânul președinte.

– Să dea Domnul atotputernic să ajungi în flăcările iadului! Corpul tău ticălos să fie mâncat de viermi. Să ți se prăjească boașcle în focul veșnic și să... Nu-mi puneam frâu vorbelor, dar tot nu mă simțeam mai bine.

Viața mea nu mai fusese niciodată atât de goală, de inutilă, iar mâinile mele atât de trândave și vlăguite. Tot ce-am știut despre lumea de afară în acele săptămâni groaznice s-a limitat la bârfe obișnuite, aflate din gura servitorilor și a negustorilor care treceau pe aici. Nimic interesant! Trupul neînsuflețit al Prințului zăcea îmbălsămat cu mare pompă în Catedrala Westminster, săptămână după săptămână. Nimeni nu făcea nici un pas să îl înmormânteze, pentru că Eduard nu era în stare să ia o decizie. Prințesa Joan și tânărul moștenitor erau la Kennington. Gaunt era în expectativă și nu-i convenea deloc situația actuală. Parlamentul Bun[1] își încheiase activitatea și se făiea cu succesele sale.

– Iar eu sunt surghiunită, Dumnezeule! Ce neobrăzare! Ce neobrăzare!

Simțind nevoia să-mi țin mâinile și mintea ocupate, m-am năpustit în casă, am tras de majordom și de servitori să curețe, să spele și să frece fiece centimetru, colțișor și fisură. Chiar nu fusese nevoie să le perturb rutina zilnică, dar nu aveam stare. Trebuiau să mă suporte așa, probabil pentru tot restul zilelor mele. Doamne Dumnezeule! Aveam treizeci și unu de ani și nu mai aveam nici un viitor.

Braveheart dormea la picioarele mele, impasibilă și fiindu-i indiferent că eram la Wendover sau la Sheen.

M-am plimbat dintr-o cameră în alta și nu am mai simțit o plăcere prea mare pentru agoniselile pe care le vedeam în jur. Până și patul magnific – un cadou de la Eduard – sculptat și încovoiat sub draperiile albastre de damasc, baldachinul și coloanele de stejar frumos lustruite nu-mi mai spuneau nimic. Văzusem de prea multe ori țesătura care mă înconjura în nopțile care mi-erau tulburate. Dacă ar fi avut și o oglindă, l-aș fi aruncat. Mi-ar fi arătat prea limpede efectul lipsei mele de apetit și gândurile agitate. Clavicula îmi ieșea prin rochie și a trebuit să-mi strâmtez centura ca să nu-mi cadă până la glezne. Mi-am apăsat degetele pe pomeții ascuțiți și m-am strâmbat, observând că amprentele întunecate ale oboselii nu îmi îmbunătățeau deloc aspectul.

---

[1] *Good Parliament* (în limba engleză în original), nume dat în mod tradițional parlamentului englez în 1376, instaurat în Londra la 28 aprilie și desființat în 10 iulie. Până la acea dată a fost parlamentul care a stat în funcție cea mai lungă perioadă. (n.tr.)

Ademenită de căldura plăcută a toamnei, am ieşit în livadă, unde merii atârnau sub greutatea fructelor şi porumbeii ciuguleau în hulubărie, o scenă fermecătoare dacă aş fi fost în starea de spirit necesară. Înainte să apuc să trag aer în piept, aşa dintr-odată, imaginea mi-a pătruns în minte, aşa că m-am aşezat pe iarbă, captivă fără vina mea într-un moment din trecut.

– Astăzi eşti doamna mea, Doamna Soarelui, spune Eduard în timp ce mă ajută să mă urc în car.

Stau în car, împodobită cu flori, înveşmântată în brocart, iar mantia strălucitoare de aur opulentă, în stil veneţian, este întinsă în jurul meu, aranjată aşa ca să dezvăluie un strat de tafta roşie ca sângele. Şi rochia este tot roşie, căptuşită cu mătase albă şi decorată pe margine cu blană de hermină. Culorile lui Eduard. O blană regală demnă de o regină, asortată cu o miriadă de pietre preţioase care reflectă lumina; rubine roşii ca focul, safire închise la culoare şi misterioase, beriluri ciudate care au puterea de a anihila puterea otrăvii. Bijuteriile Philippei. Degetele îmi sunt încărcate cu inele.

– Astăzi eşti regina de ceremonii, regina arenelor, spune Eduard. El este înalt, puternic şi frumos.

Eu sunt Doamna Soarelui.

Ah...! Un porumbel apărut de nicăieri mi-a alungat scena aceasta din minte şi m-a readus cu picioarele pe pământ. Cât de jos am căzut! Am fost întemniţată într-o izolare neputincioasă, ca şi leul demult răpus al lui Eduard. Vlăguită de toate puterile, însingurată, deposedată de tot ce mi-am clădit cu atâta trudă, nu puteam îndura lipsa acelor lucruri care fuseseră centrul întregii existenţe – pentru cât timp? Zece ani? Mi se părea că mi-am trăit toată viaţa prin palate, culorile vii ale luxului şi privilegiilor regale ştergând cu buretele originile şi memoriile dureroase. Trebuia să mă duc la curte, chiar dacă doar pentru o singură dată, acum, când Eduard era încă în viaţă. Nu aici era locul meu, la Wendover, chiar dacă viaţa era frumoasă aici, chiar dacă îmi plăcea sentimentul de trăinicie pe care casa dăruită de Eduard mi-l oferea. Curtea era menirea mea. Farmecul, fastul, spectacolul lumii. Bârfele şi intrigile din spatele oricărui paravan. *Puterea* – o putere atât de solidă încât o puteai simţi pe limbă, care aproape putea fi zărită, precum polenul auriu pe albinele care zburau prin tufele de levănţică în mijlocul verii. Acolo voiam să mă aflu.

În noaptea aceea nu am dormit, durerea care persista să-mi macine mintea făcându-mă să-mi înfig capul în pernă. Când m-am dat jos din pat mă simţeam un pic mai bine, deşi uşor ameţită şi apatică. Nici măcar compresele cu levănţică sau busuiocul cerbilor nu mi-au alungat această stare, chiar dacă am încercat din răsputeri să ies din ea. Ce erau suferinţele mele în comparaţie cu cele ale lui Eduard? Trebuia să fiu acolo cu el, să îl ademenesc să se smulgă din starea sumbră şi să revină în lumea prezentului, în care era încă rege. Din ce în ce mai frustrată, am smuls iarba şi am aruncat-o în văzduh.

La curte eram *cineva*. Aici nu eram decât o femeie de la țară cu fire de iarbă prinse prin dantelăria corsetului.

Supărată la culme pe mine și pe faptul că îmi plângeam atâta de milă, m-am ridicat să intru în casă, să găsesc pe cineva pe care să îl chinui până face ceva, dar am fost oprită de cele două fete ale mele, cu Joanne în fața surorii ei mai mici, care fugiseră de lângă guvernanta lor. Joanne, de cinci ani, era blondă și viguroasă ca tatăl ei. Jane, cu doi ani mai mică, era un copil timid, care nu-mi semăna, deși era brunet și avea trăsături șterse ca mine. Alergau râzând prin livadă, țipând una la cealaltă, fericite că erau libere. Inima mi-a tresăltat un pic în fața acestei plăceri nevinovate. Nu-mi aduceam aminte ca eu să fi alergat sau să fi râs în copilărie. Îmi aduceam aminte de foarte puține momente de bucurie. Să mă ajute Dumnezeu să am grijă de viețile lor!

M-au văzut și au venit alergând și țopăind, gureșe și cu o mulțime de noutăți de spus. Le-am promis că vom călări împreună după-amiază și le-am trimis înapoi la lecții. Trebuiau să învețe să citească, să scrie și să socotească. Fiicele mele trebuiau să aibă aceste cunoștințe, și la fel și fiii mei. Nu-mi doream ca fiii mei, cărora le curgea sânge regesc prin vene, să ajungă niște domni lipsiți de educație, cu capetele seci. John, așa cum îi stătea bine unui tânăr de sânge albastru, lua cursuri în onorabila casă Percy pentru a deveni paj. Nicholas, care avea unsprezece ani, învăța tainele cuvintelor de la călugării de la Westminster. Eram tare mândră de ei. Cât despre fetele mele – aveau să se căsătorească avantajos, dar să fie și educate. Am surâs cât m-am aplecat să ridic o păpușă veche pe care Joanne o scăpase în iarbă. Mi-am trecut degetele prin părul ei ciufulit și mi-am jurat că fetele mele vor avea un rost în viață, chiar și fără un soț.

Cu coada ochiului am zărit o mișcare. Un măcăleandru zbură printre crengile bogate ale unui măr, făcându-mă să-mi ridic privirea.

– Tu ești?

Nu auzisem nimic. Nu auzisem nici caii, nici pașii. Nu simțisem nici măcar aerul clintindu-se. Am tresărit, speriată că Parlamentul încă n-o terminase cu mine, și am făcut un pas înapoi. Am strâns cu putere păpușa la piept, pentru că recunoscusem vocea și silueta care se contura pe sub crengi în lumina soarelui.

Prin minte mi s-au perindat anii. Până în ziua în care îl văzusem prima dată pe Eduard în Sala Mare de la Havering, scăldat în razele molatice ale soarelui de după-amiază, înconjurat de câinii de vânătoare, cu șoimul pe mână, cu aura aceea luminoasă în jurul capului și a umerilor. Încoronat cu aur. Rămăsesem cu gura căscată în fața unei asemenea etalări de putere.

Asta însă se întâmplase demult, într-o altă viață.

Windsor și-a continuat drumul, iar acum era înconjurat de umbre. Am simțit un gol în stomac, gura mi s-a uscat, trupul mi s-a înmuiat de dor. Aș fi vrut să alerg spre el, să mă arunc în brațele lui, să-mi lipesc gura de gura lui, să-i simt inima bătând cu putere sub palmă. Trei ani trecuseră de când

îl văzusem ultima dată. Trei ani interminabili! Aș fi putut acoperi distanța dintre noi în răstimpul unei singure bătăi a inimii și...

Nu, nu. Trebuia să-mi controlez răspunsul. Trebuia să rămân calculată și calmă. Să mă controlez prudent.

De ce? Pentru că nu era niciodată bine să îi înarmezi pe ceilalți, nici măcar bărbatului pe care îl iubeam și îl doream atât de mult încât mă scuturam de frisoane ca un bolnav de friguri. Cât de groaznic era să mă tem să mă las dominată de un bărbat după a cărui afecțiune tânjeam, dar dacă viața mă învățase cu adevărat ceva, trebuia să rezist și să rămân independentă. Nu trebuia să-i arăt soțului meu cât de tare mă temeam să-l las să aibă putere asupra mea, puterea de a mă răni, de a mă face să sufăr și de a mă distruge.

Dar nu te va răni, nu te va face să suferi și nu te va distruge! Știi că n-ar putea să-ți facă așa ceva.

Nu, nu știu că nu mi-ar face așa ceva!

Dar tot nu m-am putut stăpâni să nu zâmbesc când privirile ni s-au întâlnit.

– William de Windsor! Iisuse Hristoase!

– Alice Perrers! În carne și oase! Stilul lui familiar m-a uns pe suflet. Culegeai mere?

– Nu, am spus și i-am arătat păpușa. Și credeam că mă cheamă Alice de Windsor, adică nevastă-ta.

– Și eu. Dar a trecut atât de mult de când drumurile ni s-au intersectat... Și-a scos pălăria și a făcut o reverență minunată în fața mea. Nu te-am recunoscut în straiele astea rustice. Mi-a luat câteva zile să te găsesc.

– Bănuiesc că ai crezut că sunt o servitoare.

– Imposibil! Vocea îi era calmă, dar nu se mai apropiase. Postura lui încordată îmi spunea că ceva nu era în regulă. Pielea îi era întinsă pe obraji, iar cinismul atât de bine întipărit pe chipul lui de obicei acum se limita doar la un surâs. Pentru o clipă m-am întrebat de ce, dar aveam grijile mele pe cap. M-am mai îndepărtat un pas, vizibil enervată atât pe mine, cât și pe el, de observația lui:

– Am auzit că ai fost izgonită de la curte de oameni importanți.

– Da, după cum se vede. Parlamentul cel Bun – bun, Dumnezeule! – a decis în înțelepciunea lui să mărture palatele de toate influențele nefaste. Latimer, Neville, Lyons... duși toți.

– Și tu.

– Și eu. Pe mine m-au lăsat la urmă, ca să savureze mai bine momentul. M-au aruncat în bezna de afară. Toate frustrările mele, ținute în frâu până atunci, se revărsară. Iar dacă mă apropii la un metru de Eduard, atunci de-abia așteaptă să-mi ia toate proprietățile și să mă arunce și mai departe în uitare. Nevastă-ta va trăi pe undeva prin Franța pentru tot restul zilelor, iar tu n-o s-o mai vezi niciodată!

– Te-au aranjat bine, se strâmbă neîndurător Windsor, arătându-şi toţi dinţii. De aia te-ai ascuns aici, nu porţi nici o panglică de mătase sau vreo bijuterie la vedere, numai ca să nu baţi pe la uşa din Sheen să ţi se deschidă?

– Da. Mi-am coborât privirea şi mi-am netezit fusta simplă cafenie de sub tunica desfăcută într-o parte, demodată şi îngrozitor de simplă, chiar dacă lâna era de bună calitate. Acesta este noul meu rol în viaţă. M-am retras la ţară. Dumnezeule!

– Poate că în timp ne va plăcea amândurora.

– Mă îndoiesc!

– Şi eu. Dar acum că nici unul dintre noi nu va mai fi invitat la vreun dineu la palat, trebuie să ne mulţumim cu resturile de mâncare care ne sunt aruncate.

Mai degrabă mârâise decât vorbise, cât să mă facă să-mi iau gândul de la problemele mele. Cum de nu *văzusem?* Ar fi trebuit să îl întreb din momentul în care pusese piciorul în livada mea.

– Ce cauţi aici?

– N-ai auzit? Am fost convocat – din nou! Căzut în dizgraţie – din nou! Eliberat din funcţie. Cuvintele îi erau tăioase, toate nuanţele ironice ascunse bine sub supărarea care îi înnegrea sufletul.

– Eduard te-a concediat...

– Da. Serviciile mele nu mai sunt necesare. Nici n-ar trebui să mă mir, nu?

– Oh, Will! am exclamat şi mi-am întins mâinile spre el. Avea motive să fie tulburat. Avea să ajungă curtean şi politician şi îi displăcea asta la fel de mult cât îmi displăcea şi mie că fusesem azvârlită în anonimatul acesta lipsit de putere. Nu mai puteam să rămân indiferentă faţă de el. Am traversat imediat livada plină de iarbă deasă şi meri. Îmi pare atât de rău, Will. Oh, Will – sunt aşa de bucuroasă să te văd.

Până şi numele lui pe buzele mele era o încântare. Toate intenţiile mele de a rămâne rece s-au risipit în momentul în care am aflat că a fost alungat, aşa că m-am aruncat în braţele lui.

– E mai bine acum, a spus el, după ce se împotrivise gestului de intimitate preţ de o secundă. Aproape că a meritat să mă întorc.

Am rămas aşa o vreme, tăcuţi şi nemişcaţi, savurând modelele schimbătoare de lumină şi umbră, cu fruntea pe umărul lui, cu obrazul lui odihnindu-se pe părul meu şi cu păpuşa încă în mână. L-am simţit cum se relaxează treptat în braţele mele. Măcăleandrul ciripea deasupra noastră, dar noi am lăsat tăcerea să ne învăluie cu totul.

– Şi ce mai face regele? a întrebat Windsor în cele din urmă, când măcăleandrul şi-a luat zborul.

– Nu mai face nimic. E bătrân şi singur. Nu cred că înţelege. I-am pus mâna pe gură când a deschis-o să-mi dea o replică usturătoare despre cum acceptase regele să fiu surghiunită. Trebuie să ai milă faţă de el, Will. Nu a stăruit pentru mine? Şi Eduard are nevoie de mine – este neajutorat. Cine

va ști să aibă grijă de el? Lacrimile au început să se prelingă pe obrajii mei, iar de acolo pe tunica lui de damasc.

– Nu te-am mai văzut niciodată plângând! Cred că mai bine mi-ai spune tot. Windsor m-a condus către un dâmb acoperit cu iarbă de lângă gard și mi-a șters lacrimile cu marginea jachetei mele. Mi-a luat păpușa și a așezat-o între noi ca pe o doamnă de companie bizară, apoi mi-a luat mâinile și m-a privit făcând ochii mici, la care eu am pufnit. Văd prin tine, Alice – înainte ca măcar să-ți treacă prin cap să-mi ascunzi adevărul. Ești prea slabă. Când ai reușit ultima dată să dormi toată noaptea? Ochii tăi par îngrozitor de obosiți. Și-a plimbat degetul pe cearcănele mele, iar eu m-am simțit copleșită, apoi i-am simțit gura lângă tâmplă. Ce lucruri înspăimântătoare a trebuit să suporți de una singură, fata mea curajoasă?

Compasiunea lui m-a făcut să-mi pierd complet autocontrolul.

– Nu sunt curajoasă. Am fost îngrozitor de speriată.

– De ce nu ai trimis după mine?

– Ce-ai fi putut tu face?

– Poate că nimic. Doar să fiu aici să mă asigur că mănânci și dormi și nu zaci. Întotdeauna te-ai descurcat singură, nu-i așa?

– Întotdeauna trebuie să te bazezi doar pe tine.

– Am înțeles. I-am văzut sprâncenele apropiindu-se una de cealaltă și am crezut că l-am rănit. Dar ce-ar fi putut el face fiind atât de departe? Acum sunt aici, după ce tu ți-ai înfruntat singură dușmanii. Te admir pentru asta. Așa că spune-mi de ce ți-e frică. Asprimea de mai devreme îi revenise. Asta dacă nu cumva preferi să păstrezi totul pentru tine.

Da, îl rănisem. Dar asta era viața pe care o duceam.

– O să-ți spun.

I-am povestit, cu o ușurare stranie, chiar dacă nu voisem să-i spun nimic. I-am spus despre vendeta Parlamentului. Despre acuzația de necromanție și despre posibilul amestec al lui Joan. Despre surghiunul categoric. Despre cum mă apărase Eduard în cele din urmă, cu inima împărțită în două.

Am oftat.

– O lună extrem de interesantă, am încheiat eu.

– Așadar, Eduard știe despre căsătoria noastră. Și te învinovățește pe tine.

Am încuviințat din cap și am pufnit din nou.

– Da. Dar te învinovățește și mai mult pe tine. Trebuia să-i spun adevărul. Ce rău mai putea face acum adevărul? Eduard te învinovățește doar pe tine pentru cele petrecute. Pe mine mă învinovățește pentru durerea pe care i-am pricinuit-o, dar în ochii lui tu ești instigatorul. Crede că m-ai corupt. Ba chiar și-a făcut rost de un cufăr în care să strângă toate acuzațiile împotriva ta și pe care le va folosi la un moment dat. Stă, se uită la ele și își face planul cum să se răzbune, așa mi s-a spus. L-am atins pe mână. Nu cred că se va răzbuna vreodată. Nu mai poate să ducă ceva la bun sfârșit.

– Poate că nu, dar am fost eliberat din funcție, a izbucnit din nou Windsor, plin de furie. Pentru fraudă. Ce-i aia fraudă? E un lucru mărunt,

de nevoie. I-am taxat din greu. M-am îmbogăţit. Dar am păstrat pacea, iar guvernul este cel puţin eficient. I-am ţinut din scurt pe lorzii aceia aroganţi. Şi pentru asta m-am ales cu destituirea.

A scuturat din umeri şi am văzut cum licărul din priviri i s-a stins şi a fost înlocuit de resemnare.

– Nu mai depinde de mine. Orice bărbat care are autoritate ştie că o poate pierde oricând.

– Iar o femeie care are putere, dar nu s-a născut cu ea, îşi face duşmani.

– Aşadar numele ne-au fost terfelite în noroi. Mi-a şters din nou lacrimile, de data asta cu mâneca lui prăfuită – cred că nu-i mai păsa dacă mă murdărea pe obraji – şi, dând-o la o parte pe însoţitoarea noastră inutilă, m-a sărutat, un asalt pofticios asupra buzelor mele, poate puţin dur, ca şi cum chiar i-ar fi fost dor de mine.

Windsor şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine cu ochii lui negri, cu gândurile ascunse înţelegerii mele.

– Să nu plângi, soţioara mea descurcăreaţă. O să o scoatem noi la capăt. Se găseşte şi pentru un călător obosit ceva de mâncat şi de băut în casa asta?

Am revenit la realitate în livada de la Wendover. Nu era momentul să visez cu ochii deschişi.

– Se găseşte, am răspuns. Am fost o gazdă neatentă.

– Şi poate şi nişte apă fierbinte să dau jos murdăria de pe mine?

– Se rezolvă şi asta.

– Şi pot să scap şi de păduchi? Dumnezeule, am stat în nişte hanuri mizerabile...

– Cu siguranţă se rezolvă şi asta.

– Şi se poate găsi şi un pat?

– Cred că da.

L-am condus în casă şi parcă începeam să ne simţim bine împreună. Ne-am alungat grijile departe de dormitorul nostru şi ne-am sărbătorit reuniunea în taină. Uitasem cât de inventiv era. Mâinile şi gura lui îmi stârniră răvăşitor trupul. Până şi grijile care nu-mi dădeau pace se risipiră. Cum să mai stăruie acestea când el voia să-mi aibă trupul, iar eu de abia aşteptam să mă dau lui?

A doua zi, Windsor s-a trezit în zori. Eu m-am trezit mai greu, hotărâtă să-mi petrec toată ziua cu el, reînnoind legăturile provizorii care se creaseră între noi cu mult timp în urmă. Sabia nu-i mai era în spatele uşii, acolo unde o lăsase, iar casa răsuna de tot felul de sunete şi între bucătărie şi salon era agitaţie. M-am îmbrăcat repede, dar deja ştiam peste ce o să dau. Windsor, îmbrăcat pentru călărie, lua deja micul dejun. Pe scrinul de lângă uşă era un toc de piele, alături de mănuşile, sabia şi pelerina lui.

Toată bucuria mea s-a risipit. Ar fi trebuit să ştiu, nu-i aşa? Plăcerile din dormitor nu-l puteau opri pe Windsor să se ducă să se confrunte cu problemele din viaţa reală. Am rămas câteva clipe în prag şi i-am privit

trăsăturile aspre, mișcările rapide ale degetelor, puternice și abile, în timp ce mânca, retrăind în minte orele recente în care aprinsese o flacără. Apoi am intrat.

– Mă părăsești, Will? am întrebat cu un surâs, deși mă aflam în fața prăpastiei care se deschisese în fața mea odată cu plecarea lui.

– Da, dar nu pentru mult timp. O să mă interesez și despre starea proprietăților mele. În ciuda unui intendent excelent, există riscul ca șoarecii să fi jucat pe masă cât a stat pisica în Irlanda, iar tu cred că ai fost ocupată cu altele între timp, a zis el cu gura plină de șuncă afumată. Dar mă întorc până la sfârșitul săptămânii.

Nu eram foarte sigură de asta, dar trebuia să mă declar mulțumită. M-am așezat în fața lui, mi-am rezemat coatele pe masă și am luat o gură din berea lui.

– O să te interesezi pentru mine de ce se mai întâmplă pe la curte?

– Dacă vrei, sigur. Ce face Gaunt? Știm? Windsor s-a ridicat, apoi și-a scuturat firimiturile de pe tunică.

– Nu știu. Dar n-o să fie mulțumit. Parlamentul l-a umilit.

– Hmm! Asta înseamnă că e-n căutarea unor posibilități de răzbunare. A surâs ca și cum i-ar fi venit o idee, în timp ce-și băga documentele în tocul de piele. Cred că devine interesant. Sunt șanse să reintru în grații.

L-am urmat afară, hotărâtă să nu-l trag de limbă despre această afirmație enigmatică. Mă îndoiam că mi-ar fi explicat, chiar dacă îl întrebam.

– Vei încerca să afli vești despre Eduard? Wykeham e un corespondent bun, dar...

– Da. Cred că s-ar bucura să mă trimită la naiba, dar o să-l întreb. Dumnezeu să te aibă în pază, Alice. Și-a prins tocul de șa, iar eu am rămas uitându-mă după el ca o soție iubitoare. S-a întors și m-a luat prin surprindere – mi-a luat chipul în palme.

– O să văd ce pot face. Nu te neliniști. Nu vreau ca spiritul tău viu și inteligența ta să rămână doar o umbră. După aia eu la ce mă mai întorc acasă?

– La o soție docilă?

– Ferească Dumnezeu! M-a sărutat și a plecat, la mai puțin de o zi de când venise, și fără nici măcar un singur cuvânt afectuos. Sau de dragoste.

I-am făcut cu mâna, apoi am intrat imediat în casă ca și cum nu mi-ar fi păsat. Oh, dar îmi păsa, iar când Windsor nu s-a întors până la sfârșitul săptămânii, am plâns de parcă ar fi murit.

Deși era plecat, Windsor nu a uitat de rugămintea mea și a trimis un curier cu o notă scrisă în grabă. Am citit-o și recitit-o, până am învățat-o pe dinafară.

Gaunt, extrem de gălăgios și dornic de răzbunare, declarase război acțiunilor Parlamentului cel Bun.

Ai fi interesată să afli cât de ocupat a fost în absența ta la curte.

Şi eram interesată, aşa că m-am delectat cu detaliile şi am admirat eficienţa nemiloasă a lui Gaunt. Anunţase că Parlamentul cel Bun acţionase contrar poruncilor lui Eduard, prin urmare susţinea că toate acţiunile acestuia fuseseră nule şi neavenite. Cei doisprezece consilieri ai lui Eduard, cei numiţi în funcţii de Parlament, fuseseră demişi în scurt timp. Săracul Wykeham era văduvit încă o dată de funcţie. Şi la fel şi contele de March, pentru care nu aveam nici o înţelegere. Gaunt se bucurase în mod particular de concedierea acestui tânăr, pe care îl considera singurul vinovat de complotul cu De la Mare care avusese ca scop subminarea puterii lui.

Latimer a fost eliberat din temniţă. Ştiu că o să te bucuri.

După care Gaunt îşi începuse vânătoarea directă şi îşi pusese forţele să îl ia pe Peter de la Mare prizonier.

E păzit cu străşnicie într-o celulă din castelul de la Nottingham al lui Gaunt. Se zvoneşte că nu va fi nici un proces. Nu te bucura prea tare. Aşa ceva nu se cade din partea doamnei de Windsor.

Am râs în hohote. N-aveam nici un pic de milă pentru omul care îl forţase pe Eduard să se roage pentru mine în public. Ah! Următorul paragraf însă nu mi-a plăcut. Cred că se gândise şi Windsor la asta, pentru că îl formulase direct şi fără nici un comentariu în plus.

Gaunt l-a acuzat pe Wykeham de fraudă în calitate de cancelar al lui Eduard. Mi s-a spus că nu a avut o dovadă serioasă, dar lui Wykeham i s-au anulat toate întâlnirile şi i s-a interzis să se apropie la mai puţin de douăzeci de mile de Eduard. S-a retras la o mănăstire din Merton...

Îmi părea rău; Wykeham suferea încă o dată pentru loialitatea faţă de Eduard.

Şi care era numele omis în descrierea cuprinzătoare a lui Windsor?

Alice Perrers.

Cu *mine* ce se întâmplase?

După trei săptămâni, la sfârşitul unei zile înăbuşitoare şi umede, Windsor s-a întors. Eram afară, în curte, în clipa în care am auzit tropăitul unui cal. Nici n-apucase să descalece că eram lângă umărul lui şi-l trăgeam de mânecă.

– Ce se-ntâmplă?

– Bună seara, nevastă!

– Cu mine ce-i?

– Ah! Nimeni nu ţi-a menţionat numele, dragostea mea!

– E de bine sau de rău?

– Mi-e imposibil să-mi dau seama.

– Şi Eduard?

A clătinat din cap.

– E bolnav. Se crede că e doar o chestiune de timp...

Părea obosit şi destul de iritat, pentru că străbătuse un drum lung şi greu. Şi parcă lucrurile nu decurseseră exact cum ar fi vrut. Am oftat.

– Iartă-mă, Will? Dar tu? Am fost egoistă...

– Să zicem c-ai avut un singur gând în minte.

I-a aruncat hăţurile unui rândaş şi am intrat în casă, unul lângă celălalt. Mi-a tras mâna şi mi-a pus-o curtenitor pe braţul lui.

– Despre soarta ta nu mi-ai scris nici un cuvânt, l-am acuzat eu în timp ce intram în camerele în care pătrundea lumina palidă a înserării.

– Ce să scriu?

În ciuda penumbrei, i-am văzut sclipirea furioasă din ochi. După ce toată viaţa fusesem mai mult sau mai puţin egoistă, aflasem că mai sunt oameni care ar avea nevoie de compasiunea mea. Deşi nu părea că e un bărbat slab – şi nu mi-ar fi cerut-o niciodată – Windsor avea totuşi nevoie să îl alin. Începeam să îl cunosc mai bine. Aşa că m-am dedicat unor activităţi cu care nu eram familiarizată încă – i-am luat mănuşile, gluga şi mantaua, am trimis un servitor să aducă bere, l-am condus să stea pe o bancă lângă un stejar bătrân de lângă casă, dându-mi seama cât de obosit era. M-am aşezat lângă el şi m-am întins să-i dau la o parte nişte şuviţe răzleţe de pe frunte, lipite de transpiraţie.

– Te porţi ca o soţie, a zâmbit el.

– Exersez. Permite-mi să-mi încerc îndemânarea. I-am turnat berea care între timp sosise, i-am întins cana şi am aşteptat până a terminat de băut. Ai fost la curte.

– Da. La Sheen.

– Şi?

– Destituirea mea a fost confirmată. Mi s-a acordat o pensie mizerabilă de o sută de lire pe an pentru serviciile aduse. Şi ar trebui să fiu recunoscător pentru ea. Regele nu m-a primit. Mi-a trimis un avocat care să-mi transmită acest mesaj!

– Poate n-a putut să te vadă, m-am hazardat eu, ca să mai îndulcesc lucrurile.

– Poate. Mă îndoiesc că mesajul ar fi fost diferit. S-a oprit şi a meditat, cu privirea fixă către vârful stâlcit al ghetelor. A fost ciudat, a spus şi s-a uitat la mine. A fost de parcă palatul şi-a pierdut inima. Toată lumea aşteaptă ca regele să-şi dea duhul.

N-am avut ce să răspund. Ne-am cufundat fiecare în gândurile lui.

– Ce o să faci? l-am întrebat eu în cele din urmă.

Windsor a ridicat din umeri.

– O să mă hotărăsc unde să trăiesc – cred că la Gaines. O să-mi administrez proprietăţile, a zâmbit el strâmb. Cred că şi tu la fel, mă gândesc.

Eu ştiam ce îmi doream. Mă gândisem mult la asta. Ştiam ce îmi doream mai mult ca orice. Am zis-o repede, înainte să-mi spun că ar fi mai bine să mă abţin.

– Stai cu mine, Will. Stai aici. Nu te întoarce în Gaines.

Imediat a ridicat din sprâncene.

– Să mă stabilesc într-o casă şi să trăim ca soţ şi soţie?

– De ce nu?

– Cred că există şi lucruri mai grele.

– Nu eram sigură că ţi-ai dori aşa ceva, am spus. Pentru că, în afară de cele câteva zile de după ce ne-am căsătorit, nu am trăit niciodată împreună. Mariajul nostru fusese de natură practică şi poate că el se gândise că întotdeauna vom trăi separat. Dar acum, când nu mai trebuia să ne prefacem...

– Recunosc că nu m-am gândit că am putea trăi într-o fericire conjugală, a spus el. Dar de vreme ce suntem amândoi aici, doi proscrişi...

– Ai putea găsi tu o variantă mai bună?

– Nu ştiu ce-aş putea. S-a întins şi şi-a lipit buzele de ale mele, o atingere foarte delicată, ca şi cum n-ar fi fost sigur de răspunsul meu – şi nici măcar de al lui. I-am răspuns cu buze calde şi ispititoare. Dintr-odată îl doream, dintr-odată simţeam adânc în mine un val de căldură.

– Du-mă în pat, Will.

Ne-am uitat unul la celălalt. Şi ne-am zâmbit.

– Will...?

– Hai. Zi.

– Simţi ceva pentru mine?

– Te mai îndoieşti?

– Mă îndoiesc de orice.

– Atunci da, simt.

– Vorbeşti de parcă aş fi un copil pe care vrei să-l îmbunezi.

Trăsăturile lui aspre se înmuiară.

– Dificil interogatoriu, Alice. Demn de însuşi Gaunt.

– Poţi să-mi spui adevărul. Nu o să-ţi plâng pe umăr.

– Nu m-ar deranja. E un umăr la îndemână şi poţi să-l foloseşti cu încredere.

– Will...!

– Dacă simt ceva pentru tine...? Pe cine am căutat eu prima dată când m-am întors în Anglia?

– Pe mine. Cred.

– Cui i-am scris eu, deşi nu se cădea?

– Mie.

– Vezi că ştii. Ba cred că ţi-am şi zis că mi-a fost dor de tine. Asta da premieră...

I-am tras un pumn în umăr, cu inima mult mai uşurată.

– Nu pot să scot mai mult de la tine?

– Nu. Sunt obosit. Hai în dormitor.

Nu dragoste. Afecţiune. Dar era destul – trebuia să fie destul. Iar mai târziu, când eram îmbrăţişaţi şi transpiraţia ni se răcea pe picioarele goale, m-a întrebat el.

– Alice. Tu simţi ceva pentru mine?

Aşadar remarcase că eu nu-i făcusem aceeaşi mărturisire. Sigur că remarcase. L-am făcut să aştepte, aşa cum făceam întotdeauna.

– Da, Will. Afecţiune.

Doar inima mea știa că puteam minți la fel de bine ca un bărbat.

Mai târziu, stăteam și mă pieptănam în fața geamului deschis, iar soțul meu stătea întins pe pat. Am auzit când s-a ridicat, dar nu m-am întors. Eram îngândurată, în pofida ultimelor ore plăcute.

– Ce se petrece în căpșorul tău minunat? m-a întrebat el cu blândețe.

– Eduard.

– Trebuia să-mi fi dat seama.

Nu o zisese cu răutate, nu mă judeca pentru că-l adusesem pe rege în dormitorul nostru. M-am întors spre el.

– Crezi că o să-l mai văd înainte să moară? Nu vreau să moară singur și cu toate vorbele acelea grele dintre noi. Nu-mi era ușor să-mi amintesc de ultima dată când îl văzusem. Nu m-a iertat niciodată, să știi. Aș vrea să-l mai văd o dată.

– Nu-ți face speranțe prea mari. Nu știe nimeni dacă ți se va reda dreptul de a reveni acolo. Decizia e în mâinile zeilor.

– Mai degrabă a lui Gaunt.

Tăcerea lui Windsor grăia de la sine – și nu m-a liniștit.

Îmi era greu să trăiesc așa. Știam că nu pot să inventez scuze sau să mă prefac. După anii în care fusesem amanta, confidenta și sufletul pereche al lui Eduard, iar în ultimul timp și consolatoarea lui, distanța dintre noi mi se părea insuportabilă. El mă făcuse tot ce eram, tot ce aș fi putut vreodată fi, iar să fiu despărțită de el acum era peste putința mea de acceptare. Dacă Windsor regreta că s-a mutat din casa lui ca să stea cu mine, mie nu mi-a dat nici un indiciu în acest sens, deși cred că un bărbat mai puțin încrezător ar fi renunțat la mine, la ființa mizerabilă care eram, și și-ar fi făcut bagajele. A preferat să mă lase să-l jelesc pe rege, care nici măcar nu era mort încă. Noaptea mă ținea în brațe, atunci când știa că nu dorm. Nu m-a certat, așa cum aș fi meritat, nici când mă răsteam pentru că era singurul față de care puteam face asta.

Până când n-a mai putut suporta și m-a provocat în felul lui categoric.

– Ce faci?

Eu mă zgâiam în gol pe geam.

– Nimic.

– Asta văd și eu. Du-te și implică-te într-una dintre proprietățile tale, femeie. De fapt, câte ai?

– Cincizeci și șase erau la ultima numărătoare, am răspuns eu pe negândite.

– *Poftim?*

– Cincizeci și șase. Părea perplex. Și înainte de a mă întreba, a aflat că doar cincisprezece dintre ele au fost cadouri de la Eduard. Sunt în stare să cumpăr și singură.

– Dumnezeule! S-a oprit, nevenindu-i să creadă câte realizasem eu împreună cu Greseley de-a lungul anilor. N-am ştiut că m-am căsătorit cu o femeie atât de înstărită...! Nu-i de mirare că te-au luat în vizor! Dacă erai bărbat puteai fi ridicată la rang de conte, a zis el, apoi a izbucnit în hohote de râs. Şi îţi dai seama, draga mea, că acum toate aceste cincizeci şi şase de proprietăţi îmi aparţin şi mie, fiind soţul tău!

Asta mi-a atras atenţia imediat.

– Doar cu numele! m-am răstit eu. Nu era adevărat, dar nu eram în stare să mă joc cu vorbele.

– Acum mă duce gândul că aş putea găsi în bere ceva substanţe toxice dacă aş ridica vreo pretenţie asupra lor.

– La cucută mă gândesc...!

Dar reuşise să mă mai liniştească. Am schiţat un zâmbet, foarte slab, amintindu-mi de ziua când, în naivitatea mea, îmi jurasem să continui achiziţia de terenuri până când aveam tot atâtea case pe numele meu câţi ani de viaţă. Pe jumătate dintre ele nici nu le văzusem, pe măsură ce dorinţa de a avea din ce în ce mai multe pusese stăpânire pe mine, astfel încât să nu fiu nevoită niciodată să ajung pe drumuri când nu mă mai puteam baza pe protecţia lui Eduard. Sau poate nevoia de a cumpăra se transformase pur şi simplu într-o pasiune devoratoare, pe care eram incapabilă să o neg. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci cu siguranţă eu fusesem cea care modelase armele care îmi provocaseră prăbuşirea – dar tot credeam că preşedintele De la Mare şi le-ar fi făurit şi singur, cu sau fără ajutorul meu, ca să mă alunge de la putere.

Nu ştiam... şi nici nu prea mai conta aşa mult.

Vocea lui Windsor deveni arţăgoasă şi preocupată.

– Dar să lăsăm asta. N-are nici un rost să stai aici. Ia fetele şi...

– Eduard şi-a făcut testamentul.

– Oh. Eşti sigură?

– Aşa se vorbeşte. E pe moarte, Will. Sigur ştie şi el.

L-am auzit expirând cu zgomot, renunţând astfel la orice argument ar fi putut invoca. Nu avea nici un rost să încerce să mă contrazică, aşa că îmi luă mâna şi mă conduse în salonul pe care îl transformase în birou şi mă aşeză în faţa unui teanc de înregistrări contabile.

– Verifică cifrele pentru mine, Alice. Dacă nici asta nu-ţi va distrage atenţia, atunci nimic n-o va face.

– Cine eşti? Janyn Perrers?

– De ce?

Am zâmbit, chiar am zâmbit, prima dată după multe zile. Nu-i dădusem niciodată detalii despre acel mariaj.

– Aşa mi-am petrecut nopţile în primul meu mariaj.

– Dumnezeu să te aibă în pază! a spus şi m-a sărutat pe creştet. Dar tot o să pun biciul pe tine. La muncă, femeie!

Sfântă Fecioară! Muncă plicticoasă.

– Iar dacă ai putea să le termini azi...

– Ce sunt eu, funcționarul tău?

– Nu. Ești soția mea și suferi.

Am mai simțit un sărut pe păr, după care m-a lăsat să m-apuc de treabă. Așa că zilele acelea posomorâte de noiembrie le-am petrecut aplecată peste finanțele lui Windsor și ale mele. Îi eram recunoscătoare, deși mi-era teamă că la atât avea să se rezume tot viitorul meu.

Într-o dimineață, când câmpul era înghețat și eu eram atât de plictisită încât mai aveam puțin și rupeam paginile unui registru, Windsor a intrat în cameră și mi-a luat condeiul din mână.

– Acum ce mai e? Refuz să mă mai uit la vreun act de proprietate sau...

– Tocmai a intrat un bărbat călare în curte.

– Vreun negustor ambulant? am căscat eu. Era bine că măcar îmi mai distrăgea atenția.

– E ceva mai oficial. Aș zice că e un mesager de la curtea regală. Deja sărisem de pe scaun... Alice! Poate fi periculos pentru tine...

– Cum să fie? Doar m-am supus surghiunului lor blestemat!

– Totuși...

– Au trimis pe cineva să mă aresteze... Și deja coborâsem scările în hol, înainte ca bărbatul să urce treptele spre verandă.

– Doamnă Perrers...

Mult mai puțin încrezătoare decât lăsam să se vadă, i-am smuls misiva din mână și am desfăcut-o rapid.

– Dați-i bere... Nu aveam timp de nimic, trebuia să-i citesc conținutul. Am închis ochii pentru o clipă, apoi am deschis scrisoarea...

Am citit în treacăt cuvântul surghiun, moment în care m-a luat un val de căldură, deși era o zi friguroasă de noiembrie. M-am străduit să citesc mai pe îndelete.

Și teama a început să-mi dispară. Asta era. Scrisă de un slujbaș de la palat în numele lui Gaunt. Nu mai eram surghiunită. Eram liberă să mă întorc la curte, la Eduard. Atât de multe în câteva rânduri. Îmi simțeam capul ușor, mintea la voia întâmplării și m-am lăsat greu pe bancheta de lângă mine.

– Will? l-am chemat eu.

Stătea în ușă și se uita la mine.

– Ești liberă?

– Da, am suspinat eu. Oh, da. Am strâns documentul la piept.

Trebuia să-i mulțumesc lui Gaunt pentru asta, fără să-mi dau seama de motiv. Din pricina loialității din trecut? Milă pentru tatăl lui care era pe moarte? Mai degrabă ca să facă în ciudă Parlamentului. Nu-mi păsa. Reușise să obțină revocarea exilului de la Consiliul regal. Eram liberă să călătoresc, liberă să mă întorc la curte. Să îl revăd pe Eduard.

– Ei bine? Windsor încă aștepta.

M-am ridicat, simțindu-mă mai puternică, radiind de fericire și m-am dus încet spre el. Cred că cuvintele mele ne-au surprins pe amândoi.

– Ești soțul meu. Am nevoie de consimțământul tău.

– E prima dată în viața ta când mi-l ceri.

M-am înroșit.

– Am nevoie de acordul tău.

M-a privit contrariat.

– Te-ai duce dacă nu aș fi de acord?

Am ezitat.

– Noi doi am fost întotdeauna sinceri unul cu celălalt, Alice.

– Atunci da, m-aș duce oricum, cu sau fără permisiunea ta. Dacă nu l-aș mai vedea, aș rămâne cu povara asta pe suflet.

Mi-a pus mâinile pe umeri, m-a sărutat pe frunte și apoi pe buze. În îmbrățișarea noastră erau cuvinte nerostite și duioșie.

– Să vin cu tine? m-a întrebat el cu brațele petrecute în jurul meu.

– Nu.

– Cred că acum va trebui să-mi găsesc un funcționar care să termine contabilitatea, a spus el, și i-am sesizat tonul ironic.

– N-o să fie la fel de meticulos ca mine, am spus și am râs încet cu nasul în tunica lui de lână, pentru că toate temerile din ultimele săptămâni își pierduseră puterea asupra mea.

– Du-te la Eduard. Compasiunea lui m-a impresionat profund. Și să te întorci la mine când vei putea. Când totul se va fi terminat.

M-am uitat la el și i-am mângâiat maxilarul, mi-am plimbat un deget de-a lungul conturului gurii lui puternice. Îl cunoșteam îndeajuns ca să-mi dau seama că în spatele acestor trăsături ferme și austere era cu adevărat îngrijorat pentru mine. Mi-am apăsat buzele de gura lui.

– Da. Mă voi întoarce.

Mi-am împachetat lucrurile și le-am încărcat pe doi cai, însoțită de un rândaș și de un om de-al lui Windsor, mi-am sărutat fetele și am gonit ca vântul la Eltham, la Eduard. Iar actul oficial, dovada anulării surghiunului? Ce se întâmplase cu el? Nu-mi aduc aminte. Nepăsătoare ca de obicei, nu l-am păstrat. Ulterior mi-am dorit să o fi făcut.

Eltham. După ce am ordonat să-mi fie descărcat bagajul, am intrat în palatul plin de amintiri plăcute, şi m-am bucurat când am văzut că Wykeham adăugase camere noi. Păşeam cu hotărâre şi cu cât pătrundeam mai mult în acea atmosferă, cu atât eram forţată să recunosc cât de multe se schimbaseră. Era, după cum spusese şi Windsor, ca şi cum palatul rămăsese fără suflet. Mi se părea că aducea cu un cavou de piatră, prăfuit şi tăcut. Servitorii pe lângă care am trecut mă priveau strâmb. Toţi se plecau sau făceau reverenţe în faţa mea, aşa cum făcuseră şi în trecut, nici unul dintre ei nu a încercat să mă oprească, dar unul, cu mâna pe jumătate în pantaloni, a făcut semnul crucii. L-am văzut. Mi se dusese buhul de vrăjitoare.

Nu era uşor să-mi recapăt statutul pe care îl avusesem înainte. Cu braţele încrucişate, Roger Beauchamp, noul şambelan al lui Eduard, cel care îl înlocuise pe Latimer, stătea neclintit în faţa apartamentelor lui Eduard, iar când m-a văzut şi-a îndreptat şi mai tare spatele. Ajunsesem atât de departe şi atât de repede, iar acum acest lingău plătit îmi bloca drumul către Eduard. *Eu* ştiam că nu mai eram surghiunită, dar ajunsesem mai repede la palat decât vestea în sine. La Eltham vestea nu ajunsese încă – sau poate că se auzise, dar tot n-ar fi vrut să-mi dea drumul înăuntru.

Acum era momentul să văd ce putere mai aveam. După părerea mea, nu prea multă.

Beauchamp mă privi ca pe una dintre insectele care nu putea fi alungată cu nici un preţ din camerele publice ale palatului.

– Nu ar trebui să fiţi aici! Încălcaţi legea.

Nici o urmă de respect, negare; Beauchamp îmi confirmă temerile.

– Vreau să-l văd pe rege, am replicat eu calm.

– Eu zic nu.

– Şi mă vei opri?

– Da, *madam*!

– Nu mai sunt surghiunită.

– Şi aveţi dovada?

Nu, nu o aveam. În graba mea, nu mă gândisem că aveam nevoie de ea. Nici că Beauchamp ar fi acceptat ceva care să nu fie o declaraţie regală, ştampilată şi sigilată.

– Deciziile Parlamentului desfiinţat au fost declarate nule şi neavenite, am declarat eu calmă. De către însuşi Gaunt. Cu certitudine că acest nume avea ceva influenţă.

– Eu nu ştiu nimic despre asta. Beauchamp era în continuare neclintit.

Cât de tare îmi doream să se fi întors Latimer. Am gesticulat către uşa din spatele lui.

– Lasă-mă să trec. Regele mă va primi.

– Regele nu vă va primi. Beauchamp îşi scoase sabia.

Nu m-am clintit nici un centimetru.

– Dacă ai intenția să mă oprești, atunci va trebui să o folosești, Sir, am spus și am împins lama într-o parte. Port bijuteriile reginei. Am dat naștere copiilor regelui. Îmi contești autoritatea?

Și am bătut cu pumnul în ușa apartamentelor lui Eduard.

Nici un răspuns. Oricât de sigură păream că voi fi primită cu brațele deschise, eram departe de asta. Am bătut din nou, speriată, în timp ce Beauchamp m-a apucat cu fermitate, nepermis, de încheietură. Am mai bătut o dată cu celălalt pumn și am ridicat vocea.

– Sire! Sunt Alice. Am încercat să-mi eliberez mâna, dar Beauchamp nu avea de gând să-mi dea drumul și dintr-odată am simțit că mi se întunecă mintea. Aveam să fiu dată afară. Promisiunea lui Gaunt nu fusese decât o șaradă...

– Maiestate...! Vocea îmi era plină de teroare.

Ușa s-a deschis.

– Ce-i cu hărmălaia asta, Beauchamp? Ați trezi și morții cu gălăgia. Liniștește-te, omule...

Mi-a dat drumul la mână.

Altădată m-aș fi dus la Eduard, l-aș fi atins, aș fi vorbit cu el, indiferent ce s-ar fi întâmplat între noi. Având în vedere ultimele cuvinte cu care ne despărțiserăm, acum nu puteam. Și îl vedeam stând singur, fără nici un ajutor, îl auzeam vorbind fără nici o dificultate, și inima mi s-a strâns. Eduard, încă rege, în pofida umerilor aduși și a obrajilor scofâlciți de bătrânețe, stătea în ușă. Nu era robust, dar se ținea destul de bine pe picioare, cu o mână încleștată pe tocul ușii.

Am făcut o reverență adâncă.

– Milord. Sunt aici. Am așteptat până când ochii lui albaștri spălăciți s-au oprit pe chipul meu și de abia după aceea m-am ridicat. Sunt Alice. Am venit la tine. Lasă-mă să intru, să stau cu tine.

Oare avea să-și mute privirea, oare avea să mă gonească? Oare mintea lui mă mai recunoștea? Clipa cât s-a uitat la mine a durat o veșnicie, dar în cele din urmă privirea i s-a limpezit. Mă recunoscuse, era uluit și fără discuție bucuros.

– Alice...

– Sunt aici...

– Am întrebat de tine. Mi s-a spus că nu poți să stai cu mine... A întins mâinile spre mine și le-am întins și eu.

– Acum sunt aici. Hai să intrăm, am spus recăpătându-mi încrederea și am pășit înăuntru.

Ochii lui Eduard se umeziseră, dar avea încă mintea clară, ca și amintirile lui de altfel. S-a aplecat și mi-a dus degetele la buze, exact așa cum ar fi făcut și în trecut, întâi o mână, apoi cealaltă.

– Mi-a fost dor de tine, a spus el cu simplitate.

– N-am putut suporta gândul că ești singur.

– Nu te-au lăsat să vii la mine...

– Nu a fost alegerea mea. Dar fiul tău m-a salvat. Acum sunt liberă să stau cu tine.

– Atunci vino... o să vorbim.

M-a condus prin camere, iar eu eram de-a dreptul impresionată de cât de chinuitoare fuseseră ultimele luni pentru el. Trebuia să mergem încet pentru că Eduard își târa încet piciorul drept, iar brațul cu care mă ținea de mână îi era încordat din cauza efortului de a păși singur. Era însă hotărât, așa că am ajuns în camera mare.

– Alice... Înainte să apuce să-și continue ideea căzusem în genunchi în fața lui. Ce este?

– Trebuie să-mi cer iertare, Sire.

– Acum un minut îmi spuneai Eduard și voiai să te las înăuntru. Acum ești în genunchi. Nu ești Alice de care-mi aduc eu aminte. Trăsăturile lui, odată frumoase, erau chinuite de umbra unui râs.

Mi-am înclinat capul. Nu-mi venea să râd.

– Te-am rănit. Te-am trădat.

– Este adevărat. Trebuia să-mi fi spus despre el. Cred că aș fi înțeles.

– Ce bărbat ar putea înțelege că m-am măritat cu altul pe ascuns?

– Ah, păi... Ce nu înțeleg nici acum este de ce Windsor? De ce un asemenea om?

N-am putut găsi nici un răspuns care să nu implice atracția pe care o simțisem între noi.

– O să aibă grijă de mine, am încercat eu să-l menajez.

– Da. Nădăjduiesc că o să aibă.

– Loialitatea mea pentru tine nu s-a schimbat, milord.

– Dar tu ești o femeie tânără, iar eu...

– Milord... îmi pare atât de rău...

– Trebuie să avem curajul să ne înfruntăm neputința. Trupul meu nesocotește dorința inimii, a spus și a schițat iar zâmbetul acela care-mi sfâșia inima. Câți bătrâni au spus iubitelor lor tinere să caute în altă parte? Nu-s eu primul. N-o să fiu nici ultimul?

Candoarea lui m-a copleșit. Nu puteam să-i explic că atracția mea față de Windsor nu se datora doar atracției fizice, ci și felului nostru asemănător de a gândi.

– Nu a fost alegerea mea să te părăsesc, milord. Mă vei ierta?

– Știi că da. Hai vino, așază-te. E prea obositor să stau aplecat să mă uit la tine. M-a ridicat în picioare cu o grație care amintea vag de măreția de altădată. Ai venit cu gândul să rămâi?

– Da. Dacă mă vrei.

– Aș vrea ca soarele să răsară și mâine? Ești a mea și am nevoie de tine, asta dacă poți îngădui slăbiciunile unui bătrân.

– Aici îmi doresc să fiu.

Fruntea lui Eduard s-a încrețit, iar mie mi-a părut rău.

– Ei – cei care nu te iubesc – spun că tu nu ai inimă, Alice. Spun că eşti rece ca gheaţa. Dură ca un cremene. *Tu* ce spui?

L-am privit cu gravitate în timp ce îmi înghiţeam lacrimile.

– Nu contează ce spun eu. Contează ce spui *tu*, milord. I-am luat mâinile şi le-am pus pe pieptul meu, în dreptul inimii. Ce crezi *tu*?

– Eu cred că nu eşti niciodată rece cu mine. S-a aplecat puţin şi m-a sărutat între sprâncene. Eşti la fel de tandră ca o binecuvântare, la fel de caldă ca soarele vara.

Amândoi am ştiut că nu vom mai vorbi niciodată despre Windsor. O înţelegere tacită care avea să fie respectată cât mai trăia Eduard, şi anume că soţul meu nu exista. Eduard s-a întors cu spatele, mergând încet spre patul cu draperii brodate cu însemnele heraldice. Sunt obosit, Alice. Nu am mai dormit bine de când ai plecat. Sau cel puţin nu cred... Memoria îmi joacă feste...

– Atunci trebuie să te culci. Voi sta cu tine.

L-am ajutat să se întindă pe patul impunător pe care îl împărţisem odată. Am stat lângă el, ghemuită pe perne, şi l-am ţinut de mână până când pleoapele au început să-i atârne grele.

– Ştii? a şoptit el. Când mi-au spus că nu ai voie să vii la mine, că vom fi despărţiţi pentru totdeauna, am fost distrus. Nu e o emoţie demnă de un rege, aşa-i?

– Nu. Dar este o emoţie demnă de un bărbat de onoare şi curtenitor. De un iubit. I-am cuprins palma între palmele mele.

– Am crezut că nu te voi mai vedea niciodată...

– Dar acum sunt aici...

– Şi totul va fi bine.

– Totul va fi bine.

Am stat cu el până a adormit. Mi-ar fi plăcut să-i fi spus că va fi mai puternic, că va purta din nou mantia regească. Mi-ar fi plăcut să-l asigur că va rămâne în continuare la fel de lucid; că se va bucura de dragostea şi grija mea pentru tot restul zilelor. Dar nu am putut. Starea de luciditate actuală era doar o fază trecătoare.

Îmi plângea sufletul de mila lui?

Nu acum. Nu ar fi vrut aşa ceva. Acum trebuia să fac tot ce puteam pentru el. Aveam să stau până la sfârşit. Windsor m-ar fi înţeles.

Cu siguranţă eram binecuvântată să am un aşa soţ.

În ciuda temerilor mele, Eduard se agăţa cu sălbăticie de viaţă, hotărât să mai aibă parte de clipe fericite. Nu era în stare să călătorească, dar revenirea lui era un lucru bun.

– O s-o fac. Nu mă va convinge nimeni şi nimic să renunţ! O să mai fac şi chestia asta! Mă auzi, Alice? Îl auzisem şi văzusem şi sclipirea poruncitoare a unui adevărat Plantagenet. Din păcate doar o străfulgerare, una foarte

scurtă. Capul i-a căzut într-o parte, bărbia în piept și a aţipit. După ce s-a trezit însă gândul îi era în continuare acolo, nu uitase deloc.

– O să stau la masa din turnul rotund al lui Wykeham de la Windsor, chiar dacă pentru asta va trebui să fiu transportat cu lectica până acolo.

Aceasta avea să fie ultima zi de Sfântul Gheorghe[1] pe care avea să o prindă Eduard, indiferent dacă mergea sau nu la Windsor. Doctorii lui l-au prevenit că efortul era prea mare. Nu puteam asista la așa ceva.

– Pregătește lucrurile pentru mine, Alice. Gura lui strâmbă de boală încă mai putea porunci. Ai putea tu să mă oprești să fac ceva care ți-ar aduce *ție* o bucurie personală? Nu cred că mă vei refuza.

M-am înroșit din cauza acuzației, dar m-am ținut tare.

– Pentru mine pe primul loc este sănătatea ta, Eduard!

– Știu. Dar mai știu și că până la urmă vei fi de acord. Discursul îi era din ce în ce mai neclar, vigoarea lui era în declin, dar tot mă ținea strâns de mână. Fă ce-ți spun, Alice!

Cum puteam să-l refuz? Eduard își târâia zilele cu o voință de fier. Voia să meargă – așa că avea să meargă.

– Voi face toate pregătirile. Dar știi ce o să-ți cer, am spus.

– Da, a suspinat el, știind ce povară îi aruncasem pe umeri. Nu te cunosc așa cum îmi cunosc propriul suflet? O cerere dificilă, Alice...

– Doar să stau acolo, să mă uit? E așa de dificil?

– Neobișnuit... Limba i se împletici când pronunță cuvântul.

– Ai puterea de a transforma lucrurile neobișnuite în cele mai firești din lume.

Oh, voiam să fiu acolo, mai mult decât puteam spune. Această zi de Sfântul Gheorghe însemna la fel de mult și pentru mine. Nu mă așteptam la valul acela de ură aruncat asupra mea. Sau poate m-am așteptat...

– Nu se cade, milord! Nu va fi primită!

Prințesa Joan. Cu un nas mult mai băgăcios în intrigile de la curte de când era văduvă. Nici nu se terminase săptămâna și îi ținea predici lui Eduard.

– Doar de data asta... Deși risca să regrete că o contrazicea pe prințesă, era hotărât să-mi țină partea.

Dar Joan s-a năpustit asupra lui de îndată.

– Nu face parte din Ordinul Jartierei. Doar cei de sânge regal pot primi această recunoaștere. Doar Philippa și Isabella. Și dumneavoastră, milord, faceți parte. Ați pune o femeie de originea ei pe același nivel cu soția Maiestății Voastre? Ea îmi ignorase și rolul de Doamnă a Soarelui, când Eduard mi-l acordase. Nici măcar *mie* nu mi se permite...

– Te înțeleg, Joan, a spus Eduard, ridicând mâna obosit. Tradiția este importantă – dar atâta vreme cât eu sunt cel care a instaurat-o... A zâmbit, încercând să se scuze, spre mine.

---

[1] Saint George's Day (23 aprilie), dată la care se sărbătorește atât ziua Sfântului Gheorghe, cât și Ziua Națională a Angliei. (n.tr.)

De vreme ce tu ai instaurat-o, tu o poți schimba! Am văzut însă cât de frământat era deja, așa că m-am abținut să mai aduc argumente. Am lăsat-o pe Joan să-și savureze mica victorie, pentru că și eu câștigasem o luptă, mult mai importantă. Aveam să mă bucur din plin de acel moment.

– O să vii cu mine, a poruncit Eduard și m-a strâns de mână.

– O să vin la Windsor cu tine, am fost eu de acord.

– Dar nu și la ceremonie, a adăugat Joan ca să se asigure.

Mda, o să vedem ce-o să mai fie până atunci.

Am făcut toate pregătirile cu mare grijă, am călătorit pe râu și am ajuns cu o zi înainte de ceremonie, pentru ca locuitorii din Windsor să nu-l vadă pe Eduard transportat cu lectica, ci pe un armăsar de luptă. Voiam să-l protejez împotriva unei asemenea ocări. Dar oare putea să meargă până în sală? Putea să-și ridice singur sabia de ceremonie?

Totul era în mâinile Domnului.

Iar ziua aceea a venit. Eduard și-a mâncat micul dejun, a băut o cupă de vin care i-a adus culoare în obraji și i-a întărit forța. Eu am stat deoparte cât servitorii l-au îmbrăcat și pregătit pentru sărbătoare și pentru ceea ce avea să fie o grea încercare pentru el. Cu straturi de blană de miel care să-l protejeze pe dedesubt, acoperite de haine frumoase, trupul lui împuținat părea din nou maiestuos. M-am tras într-o parte când și-a semețit capul și s-a plimbat încet prin cameră, cu mâna sprijinită bine pe umărul unuia dintre cavalerii lui, până și-a luat locul la marea masă rotundă.

La ce se gândea? Știam răspunsul. La prima lui ceremonie de inaugurare, care avusese loc acum mai bine de treizeci de ani, când era în toată puterea tinereții, așteptat de toată floarea cavaleriei Europei și de Philippa care prezida festivitățile care urmau să înceapă. Anul acesta nu existau festivități – Eduard nu putea să reziste mai mult de o oră. Iar eu nu aveam voie să particip la ceremonia sacră. Ritualurile solemne nu presupuneau un rol și pentru concubina regelui și, spre deosebire de splendoarea rolului de Regină a Soarelui, Eduard nu putea să-mi acorde nici unul aici. Nu puteam decât să visez cu ochii deschiși...

Privirea mi-a alunecat spre tinerii înveșmântați în mantii purpurii care se apropiau și toată dorința mi s-a centrat pe chipul frumos din mijlocul lor.

Nu voi permite să fiu exclusă! Nu voi lipsi de la cea mai glorioasă acceptare a ceea ce realizasem în viață. M-am strecurat pe ușă și am rămas în partea stângă, ferită de curbura peretelui acoperit cu o tapiserie. Aveam să stau acolo și gata. Martoră.

Doisprezece tineri, noua generație de conducători ai Angliei, cărora le curgea sânge regal prin vene. Îi recunoșteam pe toți. Doi dintre nepoții lui Eduard îngenunchează primii ca să simtă atingerea sabiei pe umeri: Richard de Bordeaux, zvelt și frumos, moștenitorul lui Eduard. Henry Bolingbroke, fiul lui Gaunt. Fură urmați de Thomas de Woodstock. Apoi tinerii: Oxford, Salisbury și Stafford. Mowbray, Beaumont și Percy. Toate numele mari ale

regatului primiră un ultim dar de la Eduard: ridicarea la gradul de cavaler. Avusesem dreptate. Brațul îi era atât de vlăguit că sabia îi tremura, dar voința de fier îi era la fel de nestrămutată ca întotdeauna. Știam că se va forța să reziste până la sfârșit, chiar dacă ar fi trebuit să se întrerupă puțin pentru a lua o gură de vin care să-i mai dea puteri.

Îngenunchеau pe rând să fie făcuți cavaleri, se ridicau, se retrăgeau. Eu căutam un singur chip, singurul care îmi făcea inima să-mi bată nebunește în piept. Și era acolo, ultimul dintre ei. Îngenunche și ultimul tânăr în fața regelui lui – a tatălui lui.

John. Fiul nostru. Fiul *meu*!

Palid, nervos, John căzu într-un genunchi, iar părul îi străluci în lumina venită de la ferestrele înalte. Avea treisprezece ani și era încă stângaci, ca orice tânăr, dar fusese școlit temeinic pentru această zi. Mi-am ținut răsuflarea cât Eduard și-a ridicat sabia încă o dată, iar fiul nostru și-a înălțat capul pentru a primi distincția. Sângele îmi clocotea de mândrie. O recunoaștere publică a ponegririi de care avusesem parte, locul meu în viața lui Eduard. M-am strecurat înapoi afară. Văzusem tot ce era de văzut. Fiul meu era cavaler al Ordinului Jartierei. Eram sufocată de emoție.

– Duceți-mă la Sheen, mi-a poruncit Eduard după ce tinerii, scăpați de marea lor încercare, se relaxaseră și începuseră să râdă. O să mor acolo.

Mi-a fost frică că se va ține de cuvânt.

– Ce e? l-am întrebat eu, văzând umbra de durere care se așternuse pe chipul lui la începutul călătoriei.

A clătinat din cap.

– O să te sâcâi până o să-mi spui!

– Mai am un singur regret...

– Atunci se poate remedia.

– Nu. E imposibil. Am permis chestiunilor politice să aibă prioritate în fața prieteniei. A fost o greșeală gravă și nu cred că poate fi iertată.

Și-a închis ochii și n-a mai spus nimic. Și oricât de tare mă îngrijora, nu puteam să cred că asta îi tulburase liniștea. Iar dacă nu puteam descifra adevăratul motiv, atunci cum puteam să îl îndrept?

În noaptea aceea mi-a venit ideea. Știam ce am de făcut. Și repede.

Eduard zăcea în patul lui, pieptul abia i se mai mișca, iar pielea palidă îi era aproape străvezie. Din când în când mai pufăia ușor printre buze, dar asta era singura dovadă că mai trăiește încă. Venise ziua. Viața lungă și curajoasă, trăită din plin pentru gloria Angliei, ajunsese aproape de capăt.

Ultima dată când stătusem la capul unui muribund fusese pentru Philippa. Am zâmbit când mi-am adus aminte de uimitoarea ei duplicitate, izvorâtă din compasiune. Surâsul mi s-a stins apoi, întrebându-mă cum de fusese posibil așa ceva? Cum fusese posibil ca pierderea soției mult iubite să-i îndrepte pașii direct pe calea pierzaniei. Îi dusese dorul în fiecare zi din ultimii opt ani, până când mintea îi cedase. Eu fusesem întotdeauna pe locul

al doilea. Ştiusem şi acceptasem acest fapt. Astăzi Eduard avea să scape de această povară.

Şi eu la fel.

Duhovnicul îngenunche la picioarele patului lui Eduard şi-mi aruncă o privire furioasă. Părintele Godfrey de Mordon, un bărbat erudit şi un orator de valoare, un om cu principii morale limitate, la fel de limitate ca şi trăsăturile lui urâte, care-mi aminteau de un dihor. Îmi displăcea la fel de mult cât îi displăceam şi eu lui, dar l-am lăsat să se roage. Eu doar am stat şi am privit cum se scurgea viaţa din Eduard.

– Maiestatea Sa trebuie să se căiască.

– Mai târziu.

Tăcere.

– Ar fi mai bine dacă nu v-aţi afla aici.

Mi-am întors privirea spre el, ignorând lipsa de respect la adresa mea.

– Prefer să rămân.

– Nu aveţi ce căuta aici în momentul în care regele îşi va mărturisi pentru ultima dată păcatele. Privirea lui mânioasă îmi dădea de înţeles că eu fusesem cel mai mare păcat al lui.

Am căzut pe gânduri, iar el şi-a făcut semnul crucii şi a început să rostească încă o *Ave Maria.*

Părintele Godfrey o venera pe Philippa ca pe o sfântă, în timp ce pe mine mă considera drept cea mai rea dintre fiicele Evei. Mi-am aşezat palmele una peste cealaltă în poală. Ce-ar fi zis preotul acesta dacă l-aş fi informat că *eu* eram cea nevinovată. Cam cine îşi închipuia el că aranjase ca regele Angliei să-şi ia o fată fără familie, fără frumuseţe şi fără avere drept amantă?

Eduard a oftat, iar una dintre mâini a început să i se zbată spasmodic deasupra cuverturii de pe pat. Toate ţineau de trecut acum. Preotul nu mi-ar fi ascultat explicaţiile. Ne aflam la capătul celui mai dificil drum. În inima mea am vrut să mă rog ca Eduard să păstreze intact firul acela care îl legase de mine, dar nu am putut. A vrut să-i dea drumul. Avusese parte din plin de slăbiciune şi uitare, de lipsa demnităţii. Aşa că m-am rugat să aibă o moarte rapidă şi fără dureri, să se cufunde într-o uitare blândă.

Iar când avea să se termine?

Ei bine, atunci poziţia mea la curte nu avea să mai însemne nimic, durata perioadei cât mai eram concubina regelui măsurându-se acum în ore şi minute, nu ani. Atunci când Philippa murise şi trebuise să renunţ la rolul de domnişoară din suita ei, Eduard fusese lângă mine şi mă salvase. Acum nu mai avea cine să mă salveze.

Şi ce aveam de făcut?

Cu siguranţă aveam să mă întorc la William de Windsor, dar odată cu moartea regelui la uşa mea puteau urla din nou lupii şi era posibil ca Gaunt să nu-i mai poată ţine la distanţă. Gândul la Windsor mă linişti. El avea să-mi dea putere, să mă ţină în braţe şi să-mi alunge coşmarurile, stându-mi aproape.

În umbră, lângă pat, John Beverley strângea și aranja în stilul lui competent și tăcut, făcând tot ce-i stătea în putință pentru ca regele să stea cât mai confortabil.

– Du-te, i-am șoptit eu. Nu mai ai ce să faci.

Am rămas singuri, preotul și cu mine, în timp ce Eduard dormea în agonie. Mi-am închis ochii brusc, speriată de ce avea să urmeze.

Vocea preotului mă trezi la realitate.

– Doamnă Perrers! Maiestatea Sa trebuie să se spovedească în fața lui Dumnezeu...

– Sigur. Trebuia să se întâmple și asta, dar îmi venise o idee. Voiam să-i mai tai din avânt clericului acesta pompos care disprețuia și pământul pe care călcam. Acum că nu mai stați în genunchi, faceți-vă util și mai aprindeți niște lumânări. E foarte întuneric aici.

Eduard avea să moară înconjurat de lumină și putere, nu într-o cameră întunecată în care nu se vedea nimic. Nu era vreun țăran.

– Nu se cade...

– Fă ce-ți spun. De ce să nu moară înconjurat de lumină? Așa a trăit toată viața.

Părintele Godfrey se supuse fără nici o tragere de inimă și făcu încăperea să strălucească, iar eu l-am luat de mână pe Eduard, fără să fiu sigură că se va trezi. Dar își deschise încet pleoapele.

Eduard își întoarse capul spre mine.

– Mi-e sete.

Vocea îi era stinsă, răsuflarea grea. I-am turnat o cupă de vin și i-am ținut-o la gură să bea, apoi i-am aranjat pernele la spate și l-am ridicat cât să vadă ce-i în jur. Iar privirea i-a alunecat spre coroana care stătea pe pat, lângă el.

– Tu ai făcut asta? m-a întrebat el, abia mișcându-și buzele și încercând să zâmbească. Mulțumesc. Și-a întins o mână și a atins obiectul de aur cu pietre prețioase. Sper că mi-am păstrat credința cu puterea pe care Dumnezeu mi-a dat-o... Sufletul mi s-a umplut de admirație și de tristețea pierderii lui iminente. Eduard a oftat din nou. Nu îmi mai aparține. O va purta băiatul, Dumnezeu să-l aibă în pază și să-i dea putere. Cum o să poată un băiat de zece ani...?

Preotul veni lângă pat.

– Acum sunt lucruri mult mai importante pentru dumneavoastră, Sire, spuse el și ridică crucifixul pe care îl purta la gât. Sufletul nemuritor al Maiestății Voastre...

– Nu încă. Sufletul meu poate să mai aștepte.

– Sire – vă implor să vă faceți ultima spovedanie.

– Am spus că nu încă. Vorbește cu mine, Alice.

Așa am și făcut. Fără emoție sau milă. Trebuia să pretindem că aveam tot timpul din lume și că îl puteam înveseli pe rege, așa cum o făcusem întotdeauna. Eduard trebuia să moară așa cum își dorea. Am stat pe

marginea patului, cu spatele la preot, ca şi cum am fi fost la fel de singuri ca şi în zilele trecutului nostru recent.

– Despre ce vrei să vorbim? l-am întrebat.

– Despre zilele glorioase. Atunci când eram cel mai puternic rege al Europei.

– De unde să ştiu eu? Nici nu te cunoşteam când erai învingătorul de la Crécy.

– Ah...! Am uitat. Erai o copilă...

– Nici măcar nu mă născusem.

– Nu... Cu Philippa înseamnă că eram atunci.

– Da. Philippa care te-a iubit în fiece clipă.

– Sire...! se aplecă preotul pe lângă mine.

– Lasă-l în pace...! m-am răstit eu.

– Vorbeşte-mi despre ziua în care am vânat cerbul la Eltham, a spus Eduard.

– Câinii tăi de vânătoare au adulmecat un cerb. Tu aveai un cal tare bun şi ai călărit alături de ceilalţi. Fusese una dintre zilele lui bune. Mi s-a pus un nod în gât.

– Aşa am făcut, nu? Deşi eram mai bătrân...

– Nimeni nu s-a putut compara cu tine.

– A fost o zi bună. Eduard şi-a închis ochii, văzând parcă din nou acea zi, în toată splendoarea ei.

– Este un sacrilegiu să îi vorbiţi de vânătoare, îmi şuieră la ureche părintele Godfrey. Nu trebuie să îl încurajaţi, spuse el, apoi se întoarse spre Eduard. Sire...!

Ochii aceia obosiţi se deschiseră.

– Încă nu am murit, Godfrey.

– Trebuie să vă împăcaţi cu Dumnezeu!

– În ce scop? Dintr-odată privirea lui deveni extrem de limpede. Pentru toţi morţii aceia de pe câmpul de luptă din Franţa? Mă va ierta El pentru toţi cei pe care i-am trimis la moarte, ce zici?

– Vă va ierta dacă vă căiţi, a răspuns preotul şi şi-a ridicat şi mai sus crucifixul.

– Cum poate să se căiască pentru faptele care l-au făcut un rege atât de măreţ? l-am provocat eu pe preot.

– Las-o baltă, Alice! Ca de obicei, Eduard era mult mai tolerant decât mine. Îţi aduci aminte de ziua în care am dat drumul vulturilor de pe meterezele de la Windsor? Ce privelişte... Eduard răsuflă cu greu şi tăcu. Alice? zise el apoi.

– Tot aici sunt.

– Îmi pare... rău că se termină.

Părintele Godfrey tăbărî pe el din nou.

– Se duce. Faceţi-l să se căiască. Nu poate să moară nespovedit.

– O să facă ce vrea. L-am mângâiat pe mână pe Eduard, atentă la pielea lui fragilă. Întotdeauna a făcut ce a vrut. Atotputernicul îl iubește suficient cât să ajungă în rai și fără iertarea păcatelor.

– Sfântă Fecioară! Convingeți-l să se spovedească!

Deja nu mai suportam. M-am ridicat și în acel moment preotul s-a dat în spate.

– Ieși!

Părintele Godfrey nu s-a mișcat din loc, dar n-a putut să mă privească în ochi.

– Nu ies.

M-am dus la ușă și am deschis-o.

– Aduceți-l pe Wykeham aici de îndată ce sosește, am poruncit eu pajului care păzea ușa și l-am văzut pe Eduard cu coada ochiului că se luminează tot. Acesta era regretul lui Eduard, înstrăinarea față de Wykeham. Avusesem dreptate să trimit după el. Dacă exista cineva care să-l dezlege de păcate pe Eduard, acela nu putea fi decât Wykeham.

Părintele Godfrey se îndreptă furios spre ieșire.

– După ce regele va muri, cine vă va mai salva atunci, doamnă? a țipat el la mine.

Din nefericire, de asta mă temeam și eu.

Wykeham sosi, făcându-l pe Eduard să se lumineze de fericire.

– Wykeham? Chiar tu ești? Era să ajungi prea târziu! Hai să terminăm odată cu... Îți cer iertare că ai fost destituit, nu meritai așa ceva. Și mă căiesc pentru toate păcatele mele. E bine așa?

– Din partea mea, eu mă declar pe deplin mulțumit. În ochii lui Wykeham se puteau vedea lacrimi nevărsate încă. Din partea Atotputernicului am impresia însă că e nevoie de mai mult, Sire.

– Pune-mi o vorbă bună, ce naiba. O scânteie din vechiul foc. Buzele lui Eduard schițară un zâmbet. M-am ridicat, fericită de împăcarea aceasta mult dorită. De ce te-am mai făcut episcop dacă nu vrei să vorbești în locul meu cu Dumnezeu? Cuvinte îndrăznețe de altfel, dar vocea i se stingea.

– Mă îndoiesc că Dumnezeu ar accepta intervenția din partea unui terț pentru păcatele trupești. Duritatea lui Wykeham m-a surprins, dar la urma urmei era preot. Și în favoarea adulterului, a mai adăugat el. Trebuie să vă mărturisiți păcatele dacă speraţi să fiți iertat.

– Atunci sunt condamnat să ard în flăcările iadului. Nu o s-o trădez pe Alice ca să mă căiesc. Și nici nu ne vom certa despre vrăjitorie. Nu mi-a făcut nimeni farmece. Toate deciziile și acțiunile au fost luate de mine, iar eu voi da socoteală pentru ele. Eduard m-a strâns de mână și a răsuflat cu greu. Mai devreme sau mai târziu. Deja văd moartea cum așteaptă lângă ușă. Eduard și-a ridicat privirea spre mine, dar era deja înceţoșată. Crezi că Philippa mă va aștepta?

– Cred că da.

– Da... De abia aştept să o văd... M-a durut, deşi nu asta fusese intenţia lui, şi ar fi trebuit să mă aştept să spună aşa ceva. Dar tot m-a durut. Ţine-mă, Alice.

Am îngenuncheat lângă pat şi m-am întins să-l iau în braţe, îngrozită de cât de subţire şi mic devenise. Anticipasem de mult timp acest moment, dar acum, când sosise, mă umplea de groază. Mă părăsea. Aveam să-l pierd, şi odată cu el toată viaţa mea pe care o construisem în jurul lui. Mintea îmi era paralizată de inevitabil, încât nu mai eram în stare să vorbesc. Eduard fu cel care vorbi.

– Nu ai fost niciodată vrăjitoare, aşa-i?

– Nu. Niciodată. Ai ştiut şi singur ce vrei, fără ca eu să intervin.

– Aşa este, spuse el şi gâfâi. Ia-le... Palmele îmi tremurară, scuturate de umbra unui râs. Ia-le, după cum deja am spus că ar trebui. Eu nu pot s-o fac... dar tu poţi. Sunt ale tale... ultima poliţă de asigurare împotriva sărăciei cumplite... A mai tras o dată cu mare greutate aer în piept. Ai fost lumina ultimilor mei ani. Bucuria bătrâneţilor mele. Se opri din nou din cauza unui icnet. Tu ai vreun regret, Alice? Pentru ce-am făcut noi?

– Nu. Nu regret nimic.

– Nici eu. Te iubesc... Vocea i s-a stins. Apoi a mai apucat să şoptească: Iisuse, ai milă.

După care şi-a dat duhul.

Aşadar, marele rege al Angliei a murit în braţele mele, cu capul pe pieptul meu, cu lumina arzând puternic în jurul lui, ca şi cum ar fi ajuns deja în rai. Iar eu îmi condamnasem sufletul când nu recunoscusem că aş avea vreun regret.

– Dumnezeu să-l odihnească. Wykeham, încă în genunchi, făcu semnul crucii.

– Adio, Eduard. Încă nu puteam jeli. Philippa îţi va sta alături când te vei urca pe tronul din Ceruri.

M-am ridicat pentru a-i mai face un ultim serviciu – i-am luat pernele de la spate ca să poată sta întins. I-am pieptănat părul cu degetele, i-am aranjat aşternutul şi i-am tras cearşaful frumos sub bărbie aşa cum şi-ar fi dorit, după care i-am aşezat palmele pe lângă corp.

Iar apoi... pentru că el îşi adusese aminte... am început să-i scot inelele de pe degete. Un rubin. Un safir flancat de diamante într-o montură cu perle. Un triplet de beriluri. Un ametist magnific, montat singur. Le-am luat pe toate, unul câte unul, şi mi-am privit mâinile după ce am terminat, cu toate emoţiile sufocate de forţa voinţei. Nestematele străluceau când le-am pus în palmă...

Profund tulburat de ce văzuse, Wykeham sări ca ars în picioare, uitând de rugăciune:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ce faceţi?

M-am întors şi l-am privit. Lumina puternică îi scotea în evidenţă expresia de pe chip, fiece trăsătură adânc marcată exprimând foarte clar ce

credea că făcusem, toate întrecute de privirea aceea atât de sălbatică încât m-a străpuns până în inimă. M-a şocat atât de tare încât o clipă nici n-am mai putut să mă mişc. Oare Wykeham, cel mai drept slujitor al Domnului pe care îl cunoşteam eu, chiar crezuse că aş fi capabilă să jefuiesc un mort? Că deposedasem cadavrul lui Eduard pur şi simplu din avariţie? Tocmai Wykeham, dintre toţi oamenii, să mă considere vinovată de o asemenea infamie atroce. Eduard mă întrebase dacă am vreun regret, iar eu îi spusesem că nu. Dar uneori reputaţia pe care mi-o clădisem singură era o povară grea. De ce să fiu singura care să merite oprobriul public?

Emoţiile puseseră stăpânire pe mine, la fel ca şi pe Wykeham, dar eu eram chiar şi mai înverşunată. Plină de frică şi furie oarbă, amestecate într-un clocot vicios. Aşadar, Wykeham mă credea în stare de orice era mai rău, da? Dacă voia să mă condamne la fel de repede cum o făcuse şi părintele Godfrey pentru păcatele mele, atunci n-avea decât. Eram chinuită de o dorinţă imensă de a face rău şi de a fi rănită, cu o vehemenţă care nu mai putea fi controlată. Eram furioasă cu adevărat. Îmi era şi greaţă de mine. Şi simţeam o dorinţă de nestăvilit să distrug.

Aşa să fie!

Aveam să distrug aşa-zisa prietenie a lui Wykeham. Aveam să distrug orice legătură pe care o aveam cu el. Cui îi mai păsa? Singurul om căruia i-ar fi păsat era mort.

Lui Windsor îi pasă!

Am alungat acest gând.

Oh, aveam un talent enorm pentru disimulare. Pentru autozeflemea. Am ridicat palma, astfel încât inelele să strălucească sub lumina lumânărilor. Wykeham mă judecase şi condamnase deja. Acum îi prezentam şi dovada.

– Nu merit eu inelele astea pentru că mi-am dat tinereţea pe mâinile unui bătrân? am tunat eu. Niciodată nu mai fusesem atât de rece, atât de nesimţitoare.

– Jefuiţi un mort. Wykeham era perplex, nu-i venea să creadă ce vedea. Am scos inelul cu opale de pe degetul mare al lui Eduard, în timp ce privirea fixă a lui Wykeham mă ţintuia. Este de-a dreptul abominabil!

– Ce cuvinte grele, Wykeham! am spus şi am prins şi inelul acesta în palmă.

– Odinioară am crezut că merită să vă fiu prieten. Nu am vrut să cred ce se spunea despre dumneavoastră…

Prieteni? Dumnezeule! Tocmai văzusem până unde mergea această prietenie, fiind condamnată fără să fiu judecată.

– Wykeham caraghiosul. Ar fi trebuit să ascultaţi bârfele acelea triviale. Mi-am ridicat bărbia, rugându-mă ca nodul din gât să nu mă dea de gol. Şi ce se spune despre mine? Ce spun curtenii şi oamenii obişnuiţi?

– Ştiţi ce spun.

– Dar *spuneţi-o*. Faceţi-mi pe plac. Vreau să vă aud spunând acele lucruri. Cât de tare îmi doream să vorbesc urât, să tai în carne vie şi să

rănesc. Şi să fiu rănită. Să aud din nou nenorocirile acelea, mizeriile pe care mi se construise reputaţia. Eram atât de supărată şi de furioasă că-mi pierdusem controlul.

Buzele lui se subţiară de dezgust.

– Se spune că sunteţi o târâtură fără principii...

– Da, foarte adevărat.

– ... şi nerușinată.

– Asta-i tot? Cred că am scuturat din cap. Sunt sigură că s-au spus şi lucruri mai rele.

Ochii lui străluceau la fel de aprins ca flăcările lumânărilor.

– Sunteţi o curvă hrăpăreaţă şi care-şi vede doar de interesele proprii.

– Zău că asta-i mai aproape de adevăr!

– Nu vă şocheză chiar nimic? Dintr-odată era la fel de furios ca mine şi-şi dădu drumul la limbă. Spun că i-aţi tras-o regelui ca să-l secătuiţi de putere. Că nu sunteţi decât o nenorocită adulteră care a trădat-o pe regina Philippa şi...

L-am lovit. L-am lovit de adevăratelea, i-am tras o palmă peste obraz, palma liberă, nu cea în care ţineam inelele. L-am pleznit pe bărbatul care îmi fusese întotdeauna prieten, care ştiuse adevărul din spatele tuturor scandalurilor de la curte.

– Domnul meu episcop! l-am mustrat eu. Ce şocant! Şi aţi repetat un asemenea limbaj vulgar! am spus, după care am izbucnit în râs.

Cu obrazul roşu ca focul, mi-a întors-o imediat.

– Nu vă place adevărul, aşa-i?

– Nu am crezut că aţi putea să mi-o spuneţi în faţă. Chiar n-am... Dar ştiţi ceva: întotdeauna să vă încredeţi în bârfele auzite la lupanar şi pe lângă lupanar. Întotdeauna să vă încredeţi în cele spuse de o femeie care apelează la darurile primite de la Dumnezeu, am spus eu, turnând toată obida în vorbele mele.

O clipă a rămas fără cuvinte. Apoi a gesticulat spre inelele din mâna mea.

– Sunteţi *mândră* de ce aţi făcut?

– De ce nu? Aş trăi în mocirla Londrei dacă n-aş fi o otreapă fără principii. Sau aş fi moartă. Sau o măicuţă – ceea ce ar fi şi mai rău.

– Dumnezeu să vă aibă în pază. Dădu din mână şi arătă cu degetul. Aţi ratat unul! Încă mai are smaraldul! Nu-l lăsaţi să vă scape. Face mai mult decât toate celelalte la un loc. O să trăiţi numa-n mătase şi blănuri până în ziua în care veţi muri fără nici un fel de demnitate!

Smaraldul. Nu am schiţat nici un gest să îl iau.

– De ce să vă opriţi acum? Aţi revenit dintr-odată la sentimente mai bune? L-aţi stors de absolut orice aţi putut. Aţi luat tot ce ar fi trebuit să fie al Philippei. Compania lui, loialitatea lui, devoţiunea lui la bătrâneţe... Am tresărit de durere la auzul acestor cuvinte dure, dar le-am interpretat exact. Erau produsul durerii lui Wykeham, întoarsă împotriva mea, profitând de

faptul că îi permisesem. Luați-l! a șuierat el. L-a smuls de pe degetul lui Eduard și mi l-a întins.

– Nu pot...

– Oh, ba sunt sigur că puteți!

– E sigiliul regal... am spus și m-am dat în spate un pas.

– De când vă opresc asemenea detalii?

– ... inelul de încoronare... Aparține lui Richard... Nu este pentru mine...

A fost o greșeală. Am știut de când am deschis gura să vorbesc. Toată prefăcătoria mea de până atunci a fost distrusă de câteva cuvinte aruncate în grabă. Wykeham s-a uitat la mine, palid și tras la față de emoție. Mâna cu smaraldul i-a căzut pe lângă corp.

– Oh, Alice!

Toată furia dispăru brusc din cameră, lăsând-o în liniște și rece, deși lumânările erau toate aprinse. În cele din urmă, când durerea începu să mă sufoce, am simțit că mă podidește plânsul, deși aș fi dat orice să-mi ascund lacrimile.

– Alice...

– Nu am nevoie de mila dumitale, Wykeham. Mi-am întors chipul în altă parte, fără să mai am nici un pic de dorință de sfidare. La revedere, Eduard. Sper că te-am făcut fericit atunci când credeai că nu vei mai avea parte niciodată de fericire. Am mai îngenuncheat o ultimă dată și i-am sărutat mâna. L-am iubit, să știți. În ciuda a orice. A fost întotdeauna bun. Cred că m-a iubit și el un pic. Nu am fost ca Philippa – dar cred că m-a iubit...

– Unde vă veți duce?

– La Pallenswick.

– La Sir William?

– Da.

– Să-l lăsați să aibă grijă de dumneavoastră.

– N-am nevoie de el. N-am nevoie de nimeni... Încă mai doream să mă pedepsesc.

– Alice...

– Nu – vă rog să vă abțineți! Să nici nu vă treacă prin cap să mă binecuvântați! Mi-am șters obrajii de lacrimi cu mâneca. Dumnezeul dumitale se va bucura pentru toate nenorocirile mele. Poate ar trebui să recitați încă un *Ave Maria* și un *Deo Gratias* drept pedeapsă finală.

Lacrimile îmi curgeau șuvoi.

– Nu puteți pleca în starea asta...

– Și ce-o să faceți? O să puneți lucrurile la punct? O să mă prezentați ca pe o femeie virtuoasă? Nu vă va crede nimeni... Eu voi rămâne pentru totdeauna târfa regelui. Și am fost – și cred că mi-am jucat rolul cu mare pricepere... Am deschis ușa și m-am uitat peste umăr la aurul și bijuteriile

care străluceau lângă mâna lui Eduard. Credeți că băiatul va purta coroana la fel de magnific cum a făcut-o *el*?

– Nu. Nu cred că va reuși.

– La revedere, Wykeham. Știam că era foarte probabil să nu-l mai revăd niciodată. El mi-a spus că aș putea să le iau, să știți...

– Mă așteptam s-o facă, a spus Wykeham și și-a plecat ușor capul. Aveți grijă.

Am pus mâna pe clanță, dar n-am avut forță să apăs pe ea. Mă simțeam secătuită. Știam că ar trebui să mai fac și alte lucruri. Problema era că în acel moment nu aveam nici o idee ce anume.

Tot ce știam era că voiam să fiu cu Windsor.

În acea zi au mai urmat și alte grozăvii. Putea fi și mai rău? Da, se putea. Așa a fost. Când nu-mi mai doream decât să scap de durerea mea, de ieșirea pe care o avusesem față de blamul lui Wykeham, în sala mare intrară două siluete. Una avea o voce ascuțită, cealaltă alura unui călău.

Copilul rege și mama lui.

Într-un moment de pură lașitate m-am gândit să mă fac nevăzută prin labirintul de camere și coridoare înainte ca Joan să mă remarce. Acum avea puterea să mă distrugă. După toate cele ce se întâmplaseră, credeam că aș fi în stare să cedez imediat.

Nu! Nu! Nu te vei retrage!

Nu evitasem niciodată o confruntare și nu aveam de gând să încep acum. Am încercat să mă adun, mi-am reluat masca tăioasă de aroganță, de parcă nici nu mi-ar fi murit Eduard în brațe cu câteva minute în urmă. Așadar am coborât scările foșnind din fustele mele de catifea și am făcut o minunată reverență în fața băiatului de zece ani, care acum purta coroana iubitului meu.

– Maiestatea Voastră.

Richard, sărăcuțul de el, habar nu avea ce să facă sau ce să spună. Fruntea i s-a încrețit toată și mi-a zâmbit nervos.

– Doamnă Perrers... a spus el, apoi s-a uitat repede spre mama lui, poate primea vreun indiciu despre ce trebuia să facă mai departe. Apoi s-a aplecat în fața mea cu o solemnitate demodată.

– Nu trebuie să faci reverențe, Richard. Chipul lui Joan era fragil, rece ca gheața. Și insuportabil de calculat. Așadar, Eduard a murit, așa-i?

– Da, milady. Cu câtă politețe scrupuloasă mă purtam...

– Mamă... zise băiatul în timp ce o trăgea pe mama lui de mânecă.

– Acum ești rege, Richard, i-a spus ea.

Tot nu-i spunea nimic. S-a întors spre mine, iar chipul lui palid s-a animat.

– Vreți să mă duceți la grajdurile regale, doamnă Perrers, să văd și eu șoimii regelui?

Șoimii tăi!

Am simțit un junghi în inimă.

– Nu, Sire, am răspuns eu cu blândețe, deși cea mai mare dorință a mea acum era să fiu departe de locul acesta, departe de Joan și de fiul ei. Este prea târziu acum. Vreți să trimit după o gustare, Maiestate?

– Da. Dacă sunteți amabilă. Mi-e foame... Aproape țopăia pe loc de nerăbdare. *După* putem merge să vedem șoimii...

Mâna lui Joan coborî pe umărul fiului ei ca un zăvor metalic.

– Doamna Perrers – sau poate Lady de Windsor? De unde să știu? Doamna Perrers nu poate rămâne, Richard, i-a spus ea băiatului, apoi, cu buzele curbate într-un rânjet malițios și cu ochii înfierbântați de satisfacție: Nu ai nici un rol aici. Domnia ta, regină Alice, a luat sfârșit. Acum ea deținea controlul și nu ezita să și-l manifeste. Voi porunci ca încăperile în care ai stat să fie golite de urgență. Mă aștept să fi plecată înainte de – să mă gândesc – cred că-mi pot permite să fiu mărinimoasă – înainte de răsăritul soarelui. Își mângâie băiatul pe părul bălai și își ridică bărbia, dezvăluindu-și toți dinții într-un zâmbet. Să te asiguri că nu vei lua nimic cu tine. Dacă vei lua – dinții îi sclipiră – să fii sigură că voi cere despăgubiri.

Așadar avea de gând să mă jupoaie de tot ce aveam – nimic de mirare. Nici nu o puteam învinovăți după o viață întreagă de dezamăgiri. Dar trebuia să ripostez.

– Nu voi lua nimic care să nu-mi aparțină, nimic din ce nu mi-a fost dăruit, am răspuns în timp ce strângeam bine inelele în pumn, de-mi intrară monturile în carne.

– De un bărbat bătrân și prost care nu a fost în stare să te vadă așa cum ești.

– De un bărbat care m-a iubit.

– Un bărbat căruia i-ai făcut vrăji diavolești.

– Un bărbat pe care l-am respectat mai presus de orice. Tot ce mi-a dăruit a fost din dorința lui. Voi lua ce este al meu, milady.

Am făcut o plecăciune adâncă, de parcă ar fi fost însăși regina Angliei.

– Dispari din fața mea!

M-am întors și am plecat, iar pe hol a răsunat vocea clară a copilului.

– Putem merge să vedem șoimii *acum*. De ce nu vrea doamna Perrers să mă ducă...?

Îi va fi greu să fie rege. Îi va fi imposibil să-i ia locul lui Eduard.

Am plecat de la Sheen. Mă hotărâsem să nu mă mai întorc niciodată aici și în nici unul dintre celelalte palate care îmi fuseseră casă. Joan avea dreptate, chiar dacă în cuvintele ei era și o mare răutate. Domnia mea, dacă asta fusese, luase sfârșit. Nu știam cum mă simțeam. Emoțiile îmi erau la fel de dure și reci ca și pietrele prețioase pe care le strângeam în pumn.

Fiecare locuitor al Londrei putea susține că s-a îmbulzit să asiste la procesiunea de pe ultimul drum al lui Eduard, care a fost înmormântat în data de 5 iulie, la Catedrala Westminster, aproape de locul de odihnă al Philippei, exact așa cum îi promisese. Poporul lui Eduard aștepta într-o liniște mormântală, amintindu-și de măreția lui.

Asta mi s-a spus.

Eduard era înveșmântat în mătase, în culorile lui regale alb și roșu și în brocart scânteietor, iar sicriul era tapetat cu *samit*[1] roșu cu fir de aur. Era însoțit spre mormânt de clopote și torțe, și de falduri de pânză neagră cât să îmbrace fiecare măicuță a creștinătății. A fost un ospăț în amintirea lui, valoarea felurilor de mâncare ridicându-se la peste cinci sute de lire, în timp ce gloata murea de foame. O extravaganță nesăbuită. Dar fusese un om bun, iar locuitorii Londrei nu erau deranjați de spectacolul oferit în cinstea lui. De ce să nu celebreze viața regelui lor? Izolarea și eșecurile care îi umbriseră ultimii ani erau date deoparte de cei care erau martori la ultimul drum al regelui.

Iar eu?

Nu ar fi trebuit să mi se permită să-mi iau un ultim rămas-bun? Eu așa am considerat, dar mi s-a dat de înțeles cât se poate de clar că prezența mea acolo nu era câtuși de puțin dorită. Nu se cădea. Acest lucru îmi fusese transmis foarte limpede de către un mesager al mamei moștenitorului tronului, care îmi dăduse veștile cu o față care îmi spunea că își învățase pe de rost replicile ca să fie cât mai categorică Îi reușise.

Ar fi putut Joan să nu-mi trimită acel mesaj? Bineînțeles că ar fi putut – dar asta ar fi însemnat să mă accepte drept egala ei – și asta n-ar fi putut face în veci. Să fi fost pe patul morții, iar eu să îi fi putut oferi darul vieții, jur că tot m-ar fi scuipat direct în față.

– Nu sunteți așteptată, doamnă. Bine măcar că mesagerul avusese decența să descalece și să se deplaseze până în locul unde îl așteptam. Îl credeam în stare să fi răcnit din celălalt capăt al curții. Ar fi lipsit de cuviință ca cineva care nu face parte din familia regală să ia parte la funeralii. Maiestatea Sa, regele Richard, vă poruncește ca pe parcursul ceremoniilor să rămâneți în afara Londrei.

– Maiestatea Sa?

– Da, doamnă.

Nici o sclipire în priviri, nici un spasm al vreunui mușchi. Dar amândoi știam adevărul.

– Mă voi gândi la solicitarea regelui.

---

[1] Material greu și prețios din mătase, de multe ori țesut cu fir de aur sau argint, care se purta în Evul Mediu (n.tr.)

Mesagerul m-a privit chiorâș, dar presupun că s-a întors la Westminster cu un răspuns mult mai adecvat, asta în timp ce eu o blestemam pe Joan și mintea ei plină de răutate. Însă acum ea deținea puterea în numele fiului ei, iar eu eram surghiunită. Trebuia să rămân la Pallenswick, unde mă puteam întâlni cu Windsor. L-am privit pe trimisul regelui plecând de pe pământul meu, până când silueta lui s-a pierdut în zare. Apoi am trecut la acțiune.

Am poruncit să-mi fie pregătită barca împreună cu o escortă pentru a doua zi și m-am grăbit să urc scările în camera mea, ca să caut veșmintele potrivite pentru marcarea trecerii în neființă a lui Eduard. Scosesem din cufăr trei rochii, ba prea sărăcăcioase, ba prea bătătoare la ochi, când în ușă a apărut Windsor.

– Nu știam că ești aici, am spus eu, absorbită de alegerea rochiei. Credeam că te-ai dus să supraveghezi repararea morii.

– S-o ia dracu' de moară! Să nu o faci! mi-a ordonat el, fără vreun alt preambul.

– Să nu fac ce?

– Nu mă lua drept prost, Alice! Îți pot citi gândurile! Nu te duce!

Așadar mă cunoștea. Cum de putea să mă citească atât de bine? Era singurul bărbat care putea face asta. Am rămas cu privirea spre mâinile cu care îmi făceam de lucru, asortând o tunică îmblănită la o rochie din mătase neagră.

– De ce să nu mă duc? Să mă supun ordinelor lui Joan?

Privirea lui mă intimida de-a dreptul.

– Nu te duce pentru că nu vreau ca mâine să fiu nevoit să te vizitez în temnița din Turn!

– Atunci *nu* mă vizita. Nu te voi aștepta. Îmbufnată și supărată pe Joan și pe propria mea slăbiciune încât mă durea fizic, am aruncat hainele pe pat și am început să-mi caut niște pantofi într-un cufăr.

– Deci recunoști că s-ar putea s-o sfârșești acolo?

– Nu recunosc nimic. Știu doar că trebuie să mă duc!

– Și că n-ai fost niciodată în stare să asculți vreun sfat?

– Am ascultat de sfatul tău, m-am măritat cu tine și uite unde am ajuns! O armată întreagă de dușmani. Chiar că surghiun! O ieșire total nemeritată, dar nu lipsa mea de imparțialitate mă preocupa acum. Stăteam și mă uitam la el, cu mâinile în șold, provocându-l să mă contrazică.

Și m-a contrazis. Bineînțeles că m-a contrazis.

– Cred că dușmanii ți i-ai făcut singură.

Am tras aer în piept, acceptându-i provocarea voită.

– Adevărat. Am zâmbit slab, și parcă durerea din inimă s-a mai alinat un pic, doar pentru că îl vedeam aici, puternic și stăpân pe el, umplându-mi camera cu prezența lui. Dar m-am întors cu spatele la el. Dintr-odată voiam să-i spun cât de mult l-am iubit, dar nu am îndrăznit.

– L-ai iubit, nu-i așa? a menționat el.

Mi-am ridicat privirea, tresărind, de la descolăcitul unei centuri cusute în culori discrete – voiam să-i aduc un ultim omagiu cu o discreție lăudabilă.

– Da, l-am iubit. M-am gândit la ce voiam să spun și să explic, atât mie cât și lui Windsor. A fost întruchiparea bărbatului perfect. Curajos și galant, generos cu timpul și cu afecțiunea lui. M-a tratat ca pe o femeie care *conta* pentru el. Era loial, avea principii și... Cuvintele mi se uscaseră. Nu vrei să auzi așa ceva.

– Ce discurs impresionant de adio!

– Dacă zici... Ești gelos? Distrasă complet de lanțurile grele din mâinile mele, mi-am înălțat capul și m-am uitat la el. Fără urmă de tăgadă, o gelozie la fel de verde ca smaraldele din inelul pe care nu voiesem să-l iau plutea prin cameră între noi. Nu cred că ești nici loial, nici cu principii. Decât când îți convine.

Acum să-l văd. Cum mai răspundea?

– Pe toți Dumnezeii, Alice! Amărăciunea din vocea lui mi-a dat fiori.

– Ești atât de gelos!

S-a gândit un moment înainte să răspundă.

– Nu și dacă mă dorești pe mine și mai mult!

Asta m-a făcut să râd.

– Da. Știi că da. Incredibil de direct, Windsor avusese întotdeauna capacitatea să mă surprindă, iar să mărturisească faptul că mă dorește îi era mult mai ușor decât să recunoască că mă iubește. Eu dețineam puterea. L-am iubit – l-am respectat mult – pe Eduard, dar pe tine te doresc – la fel cum mă dorești și tu. Acum te simți mai bine?

– Poate! Dovedește-o!

Am lăsat veșmintele cât colo și m-am înmuiat sub atacul lui, m-am dus la el, iar el m-a luat în brațe. Ne înțelegeam foarte bine, nu?

– Nu vreau să fiu decât cu tine și doar cu tine, Will, am spus eu și mi-am lipit buzele de buzele lui.

Speram că se va mulțumi cu atât și, deși am crezut că o să insiste, spre ușurarea mea nu a făcut-o. De ce îl iubeam atât de mult? Ce anume mă lega de el? Nu fusesem la vânătoare împreună, așa cum fusesem cu Eduard. Nu dansasem cu el – bănuiam că Windsor avea, la fel ca mine, două picioare stângi. Nu avea nici măcar un pic de romantism în tot trupul ăla, cu care să mă seducă. Între noi nu interveniseră nici mecanismele complicate și magice ale unui ceas. Atunci ce era, în afară de dorința trupească? La asta se limita tot? Nu credeam că da, dar nici nu puteam să cutreier cu mintea în lung și-n lat, așa cum făceam când cumpăram o bucată de teren.

Dar îl iubeam. Și pretindeam că nu.

– Mă bucur să aud așa ceva. M-a sărutat pe gură, evident excitat. Să vin cu tine?

– Nu. Mă duc singură.

– Susțin în continuare că nu ar trebui...

I-am pus mâna pe gură.

– Will, nu...

Şi-a înfipt în joacă dinţii în degetele mele.

– Vrei să rămân la noapte?

– Da.

A rămas.

– O să am grijă de tine, să ştii, mi-a şoptit el lipit de gâtul meu, cu pielea lunecoasă, cu răsuflarea întretăiată, după ce îi dovedisem că gelozia lui nu avea nici o bază.

– Ştiu, am răspuns eu, deşi luptam împotriva groazei care îmi ameninţa fericirea, care îmi spunea că puterile ridicate împotriva protecţiei lui ar putea fi prea mari. Poate că ospitalitatea regală din temniţa din Turn nu era chiar o plăsmuire a minţii.

– Nu o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

– Nu.

Braţele lui erau ca o barieră care ţinea cele mai negre frici la distanţă şi ne permitea să ne bucurăm unul de celălalt; inima-mi era mai uşoară la răsăritul soarelui.

– Nu pleca! mi-a şoptit el.

Şi cu toate acestea, cuvântul acela periculos – *dragoste* – încă nu fusese rostit între noi. Mă vedeam obligată să accept că nu va fi rostit niciodată.

N-am ţinut seamă de sfatul lui Windsor şi m-am dus la Westminster.

Incognito, în negru şi gri, putând fi confundată cu orice văduvă înstărită – nu eram complet inconştientă –, m-am dus la catedrală cu doi servitori robuşti, care să fie în stare să croiască drum prin mulţime. Trebuia să fiu acolo. Aveam să las misticismul vocilor monahale înălţate în recviemul pentru Eduard să mă împresoare şi aveam să-i mulţumesc Domnului pentru că îl scutise pe Eduard de chin în ultimele lui zile. Nu puteam fi ţinută deoparte nici de Joan, nici de însuşi diavolul. Înghesuiala era absolut cumplită, cum era de aşteptat, dar nu reprezenta o stavilă în calea coatelor ascuţite ale unei femei hotărâte.

Ne-am apropiat de uşă. Încă un pic, după care puteam să mă strecor înăuntru. M-am împins prin mulţime. Joan n-avea cum să mă observe.

Un sunet de trompete a făcut să amuţească toată lumea în jurul meu, cu excepţia înghesuitului şi înghiontitului, până când cei din faţa au fost obligaţi să se dea mai în spate sub ameninţarea halebardelor folosite pe post de suliţe. M-am apropiat cât de mult am putut şi l-am văzut acolo, îndreptându-se spre uşa mare, pe noul rege, încă neîncoronat, palid şi subţire îmbrăcat tot în negru, cu părul bălai în vânt. O fărâmă de om, m-am gândit. Nu avea prestanţa tatălui sau bunicului lui şi bănuiam că nici n-avea s-o aibă vreodată.

Iar lângă el? Am şuierat printre dinţi. Lângă el, protectoare, plină de ea, era mama lui. Joan cea Frumoasă, ale cărei trăsături acre nu-i puteau ascunde expresia triumfătoare. Corpolentă şi îmbătrânită înainte de vreme,

învesmântată în catifea neagră și blană de samur, semăna exact cu una dintre ciorile grăsane care își făceau veacul în jurul Turnului.

Blestemată să fii că nu mă lași să stau lângă Eduard!

Era atât de aproape de mine că aș fi putut s-o ating. A trebuit să mă abțin, iar în acel moment revelator i-am simțit supremația, întâietatea, puterea pe care o uzurpase, care odată fuseseră ale mele. O putere împotriva căreia nu mai aveam apărare.

Sper că scumpul tău fiu va scăpa de amestecul tău de îndată ce va mai crește! Sper să-l aleagă pe Gaunt drept regent în locul tău!

Mi-o fi simțit ostilitatea? A ezitat puțin când a făcut următorul pas, ca și cum dușmănia mea ar fi avut vreun iz, după care și-a întors capul, aflat la același nivel cu al meu. Privirile ni s-au întâlnit, a făcut ochii mari și a rămas cu gura căscată. A înghețat și m-am speriat de amenințarea pe care am văzut-o acolo. Acum avea puterea să abată brațul legii asupra capului meu, în ciuda ocaziei solemne pentru care ne aflam aici. Viitorul meu atârna în mâinile ei plinuțe. Ce anume mă apucase să risc această întâlnire? Mi-am dorit din tot sufletul să fi dat ascultare avertismentelor caustice ale lui Windsor.

Gura lui Joan s-a închis ca o capcană și toată șovăiala s-a evaporat. Cât de sigură pe ea era! A schițat un zâmbet, și-a pus o mână sigură pe umărul fiului ei, ca să-i facă semn să intre în catedrală. Spusese multe cu un singur gest mărunt. Apoi au trecut pe lângă mine, iar frisonul de teamă care-mi paralizase ceafa s-a stins. Mă lăsa în pace. Am răsuflat încet.

Prea repede! Prea repede! Joan s-a oprit. S-a rotit foarte repede pe călcâie. Gărzile care erau aliniate de-a lungul traseului s-au alertat, și-au ridicat halebardele și teama m-a încolțit înzecit, invadându-mi plămânii de nu mai puteam să respir. Ce avea de gând? Privirile ni s-au intersectat, a ei plină de răutate, a mea sfidătoare, și pentru o clipă am rămas la fel de împietrite ca statuile sculptate care se uitau la noi cu ochii lor orbi de deasupra capetelor noastre. Avea să mă pedepsească pentru tot ce reprezentasem, pentru ce fusesem pentru Eduard? Pentru această provocare categorică de încălcare a ordinelor ei precise?

Zâmbetul i s-a lățit și mai tare, dezvelindu-i din nefericire dinții stricați. Da, asta avea de gând. Am simțit parcă strânsoarea bărbaților înarmați care mă trăgeau de acolo. Dar m-a surprins.

– Închideți ușa după ce intrăm. Să nu lăsați pe nimeni să intre! a poruncit Joan. Deoarece regele a sosit aici, ceremonia va începe, a spus ea și s-a întors de parcă nici nu contam, dar până la urmă tot n-a putut rezista. Ai terminat cu ziua de azi, am auzit-o șoptind, suficient de tare cât s-o pot auzi. Nu merită să mă deranjez pentru una ca tine...

Pentru o fracțiune de secundă de proastă inspirație, impulsionată de o insolență brutală, m-am gândit să mă iau după cortegiul regal, să mă strecor pe ușa mare înainte să fie trântită ca să-mi iau locul binemeritat lângă sicriul mult iubitului meu rege. Să insist că locul meu era acolo.

Ah, nu!

Am devenit raţională din nou. Eu nu aveam un loc binemeritat. Bolnavă sufleteşte, m-am chinuit să ies din mulţime şi să mă întorc la barca mea, unde n-am fost chiar surprinsă să-l găsesc pe Windsor, care mă aştepta. N-am fost nici nemulţumită, dar fiind furioasă pe Joan, dar mai ales pe mine pentru imprudenţa mea, am găsit de cuviinţă, ca orice femeie de altfel, să-mi vărs nervii pe el.

– Aşadar ai venit să mă salvezi!

– Cineva trebuia să te salveze. Destul de brutal, având în vedere împrejurările. Treci în barjă.

M-am supus cu ţâfnă şi-am tăcut tot drumul; fusesem pusă la punct cu fermitate, mai mult de ultimele cuvinte ale lui Joan decât de orice altceva. Iar Windsor m-a lăsat să fierb în suc propriu, fără să facă nici o încercare să afle ce mă supărase atât de tare, şi pur şi simplu a privit gânditor activitatea de pe malul apei.

Nu merită să mă deranjez pentru una ca tine...

Ştiusem că zilele în care voi fi protejata lui Eduard se vor sfârşi, nu? Dar să mi se întâmple atât de brusc totul... fusese îngrozitor de explicit. În Anglia se instaurase o nouă ordine, din care nu făceam şi eu parte. Trebuia să accept asta până în ziua morţii mele.

Şi cum l-am plâns eu pe Eduard? Mult mai mulţumitor, după mintea mea, şi cum şi-ar fi dorit el s-o fac. După ce m-am întors, am făcut ceva ce îi plăcuse lui foarte tare, ceva ce regretase şi când de-abia mai stătea rezemat de perne, cu atât mai puţin să urce în şa. Am luat un cal, o pasăre răpitoare pe pumn, cu Braveheart la picioare – mai în vârstă, dar nu mai înţeleaptă – şi am vânat iepurii de pe păşunile din jurul Pallenswickului. Vânătoarea a fost reuşită. Când şoimul a doborât un porumbel, aveam obrajii scăldaţi în lacrimi. Eduard ar fi savurat fiece moment. Iar apoi, retrasă în camera mea, am băut o cană de vin de Gasconia – „dragă Eduard, vei trăi veşnic în amintirea mea" – înainte de a întoarce spatele trecutului şi de a privi înainte.

Să privesc înainte spre ce? Izolare. Plictiseală! Mai bine decât să mă las doborâtă de o femeie rea care nu voia decât să se răzbune, în ciuda vorbelor ei că nu însemnam nimic pentru ea. Ştiam că nu-i stă în fire lui Joan să-şi abandoneze hăituirea. Nu fusese una dintre ideile mele cele mai înţelepte să mă vâr drept sub nasul ei.

– Nu trebuia să mă duc, aşa-i? Îmbrăcată într-o pelerină groasă, care nu-mi ţinea cald, m-am dus lângă foc când vremea s-a dovedit a fi îngrozitor de umedă şi urâtă.

– Ţi-am spus să nu te duci! a subliniat Windsor complet lipsit de înţelegere, exceptând faptul că îmi cuprinsese degetele îngheţate cu mâinile lui extrem de calde.

– Ştiu că mi-ai spus! Eram morocănoasă şi fără chef, la fel ca vânturile care băteau din toate părţile.

– Nu-ți face griji. Nu pot să-ți facă nimic, să știi. Surghiunul ți-a fost abrogat chiar de Gaunt.

– Crezi c-o să uite? Optimismul lui era cam neobișnuit.

– Nu. Gata cu optimismul! S-a încruntat spre degetele pe care și le încolăcea în jurul încheieturilor mele, cu cinismul pe care îl apreciam într-o lume plină de lingușiri și promisiuni deșarte. Cât de mult i-o fi lăsat regele prin testament?

Am răspuns pe cel mai monoton ton.

– O mie de lire. Nu-i suficient să te lauzi cu așa ceva. Iar Richard primește patul lui Eduard cu toate simbolurile heraldice agățate de el.

Windsor și-a descrețit fruntea și a izbucnit într-un hohot de râs.

– Cred că ar fi fost mult mai bine dacă primeai *tu* patul!

– Probabil că Joan îi va da foc, ca să scape de contaminare. Sunt convinsă că n-o să-l lase pe băiat să doarmă în el.

– Tu ești trecută în testament? m-a întrebat el.

– Nu. Nu mă așteptasem oricum la asta. Nu aveam ce căuta în testamentul lui Will. Îmi dăduse tot ce putuse, tot ce-și dorise să dăruiască.

– Măcar pentru asta și tot ar trebui să se bucure!

– Mă îndoiesc! Când am plecat de la Sheen am avut grijă să împachetez bijuteriile Philippei în desagi, și inelele lui Eduard mi le-am băgat în decolteul rochiei. N-a putut să mă controleze la corp în public, așa că n-a reușit să pună mâna pe ele!

Windsor a râs din nou cu poftă, apoi a devenit serios.

– Gata cu Joan cea Frumoasă. Nu putem să ne petrecem restul vieții făcându-ne atâtea griji, da? Așa că gata cu atâtea griji.

Trebuia să recunosc că era cel mai bun sfat pe care îl puteam primi.

Windsor mi-a dat drumul la mâini și și-a ridicat cana de bere într-un toast.

– Pentru furtuni. Să dureze cât mai mult. Să inunde drumurile și țărmurile între Londra și Pallenswick până când Joan uită tot.

– Sfântă Fecioară! Adică pe vecie! Dar i-am luat cana, am băut toată berea și apoi am repetat și eu. Pentru furtuni.

După ce ploaia și vânturile s-au potolit, drumurile au fost deschise din nou, iar Tamisa a început să fie din nou foarte aglomerată, așa că mai auzeam și noi evenimentele care se petreceau în Londra sau aiurea. Nimeni nu se interesa de soarta mea. Cam ciudat.

Tânărul Richard, îmbrăcat în alb și auriu, a fost încoronat în a șaisprezecea zi din iulie. Într-o joi, zău! Neobișnuită zi, dar considerată de bun augur, fiind aleasă în ajunul sărbătorii sfântului Kenelm, un rege copil care nu s-a remarcat prin nimic decât c-a devenit martir în vechiul regat Mercia.

– Cu certitudine că Joan cea Frumoasă s-a gândit că băiatul are nevoie de toți augurii din lume! a mormăit Windsor.

O apreciere cât se poate de corectă. Se întrevedeau probleme. În absența unei armate engleze puternice, cu un rege care s-o conducă, francezii preluaseră inițiativa și făceau des incursiuni de-a lungul coastei sudice a Angliei, incendiind și jefuind totul în calea lor. Orașul Rye devenise un infern. Unii dintre jefuitorii francezi ajunseseră la Lewes, dar noi ne simțeam în siguranță.

Ce ciudat era să n-am nici o legătură cu toate astea, să fiu complet ruptă de planurile regelui de a-i goni pe francezi. Cine avea să preia politica externă? Gaunt, bănuiam. Nu m-a mai preocupat acest subiect, pentru că nu mă mai afecta.

Dar unele evenimente, prin asociere, mă afectaseră destul de bine.

Wykeham, dragul meu Wykeham, fusese iertat oficial, ceea ce confirma că ruptura dintre Eduard și fostul său cancelar fusese dată uitării. Măcar atât putusem face pentru un prieten vechi. Wykeham mi-a scris.

Am fost repus în grații, dar nu mi s-a oferit un post politic. Îmi voi îndrepta atenția către chestiunea educației și voi construi la Oxford două colegii noi. Știu că ideea vă atrage – deși nici o femeie nu le va călca pragul! Poate că vă datorez asta – dar amândoi știm că nu se poate.

M-a făcut să zâmbesc. Ce dificil trebuie să fi fost unui preot să se știe dator unei fiice păcătoase a Evei, dar o făcuse cu atâta eleganță. Îi doream numai binele. Nu credeam că sunt șanse prea mari să ne mai revedem.

După care am primit niște vești tulburătoare care m-au făcut să râd – și apoi să mă încrunt. Gaunt fusese invitat, cu ocazia întrunirii Parlamentului, să se alăture unui comitet al lorzilor pentru a dezbate pe marginea amenințărilor de dincolo de Canalul Mânecii.

– Așadar steaua lui Gaunt e în ascensiune, a remarcat Windsor, citind scrisoarea lui Wykeham peste umărul meu.

– Era de așteptat, am răspuns eu. Este de viță regală și are și experiență.

– Din nefericire, n-are și o reputație de învingător!

Disprețul lui Windsor nu m-a deranjat. Cum avea să mă afecteze faptul că Gaunt căpăta putere? Ambițiile noastre nu mai aveau o traiectorie paralelă. Dar Windsor căzuse pe gânduri și-mi luase scrisoarea lui Wykeham să o recitească în voie. Mă îngrijoram de fiecare dată când îl vedeam pe Windsor cugetând la o cană de bere.

Dar am râs când am citit petiția extrem de arogantă adresată de Parlament tânărului rege. Ce previzibili erau! În viitor, doar Parlamentul urma să mai aibă dreptul de a-l numi pe cancelar, pe trezorerier și orice alt slujbaș de rang înalt pe care îl mai inventau. Parlamentul urma să controleze fiece pas al regelui. Nimănui nu i se va mai permite să facă ce făcusem *eu* când Eduard fusese prea bolnav să rezolve singur treburile. Nu va mai exista o altă Alice Perrers, care să facă pe cocoșul regal.

Da, am râs, deși nu prea era nimic amuzant.

*

După aceea n-am mai avut nici un motiv să râd. O bătaie grea în uşa mea de la Pallenswick, mai degrabă tunetul unui pumn de soldat, care m-a smuls într-o clipă din faţa chitanţelor şi înregistrărilor contabile.

Windsor, ştiam, era implicat în asanarea unor lunci la Gaines. Nu că m-aş fi aşteptat să-mi bată în uşă când se întorcea – încă aveam o viaţă ciudat de nomadă, nicidecum o gospodărie unită, ca şi cum căsnicia noastră ar fi fost încă un fel de entitate de afaceri nedefinită care uneori avea nevoie de momente de intimitate, alteori nu. Nu, Windsor nu ar fi ciocănit. Mai degrabă ar fi trântit uşa de perete şi ar fi intrat direct, ridicând vocea să dea de ştire că a sosit şi umplând casa cu prezenţa lui formidabilă şi neliniştită. Acum nu era Windsor. Inima mi-a tresăltat, cuprinsă de vechea frică din mine, dar tot nu voiam să mă ascund... M-am dus spre uşă, unde s-a auzit din nou pocnitura.

– Un grup de bărbaţi, doamnă, intendentul se fâţâia nesigur în holul de la intrare. Să le deschid?

Nu era motiv de luat cu tremurici.

– Deschide-le. Dacă reprezentau o ameninţare, aveam să mă confrunt cu ea.

– Bună ziua, doamnă.

Nu era soldat, ci un oficial, posibil la fel de puternic. Bărbatul din uşa mea era îmbrăcat în hainele sobre ale unui servitor superior: funcţionar sau secretar. Sau, după cum mi-a şoptit fiorul de avertizare de pe ceafă, un oficial de la curte. Nu-l cunoşteam. Nu-mi plăcea cum arată, deşi avea o privire blajină şi se înclinase politicos în faţa mea, şi nu-mi plăceau nici cei doisprezece bărbaţi din spatele lui. Curtea mea era plină cu animale de povară şi două căruţe mari.

– Doamnă Perrers?

– Eu sunt. Şi dumneavoastră cine sunteţi, domnule? l-am întrebat eu cu amabilitate.

În ultimele luni nu mai auzisem nimic din Londra, iar eu nu făcusem valuri din exilul pe care mi-l autoimpusesem.

– Ţine-ţi capul plecat, mă sfătuise Windsor după ce mă jucasem data trecută cu focul. Au prea multe probleme ca să le stea mintea la tine. Apărarea regatului a devenit mai importantă decât amanta fostului rege. Încă vreo câteva luni şi-or să te dea uitării.

– Nu ştiu dacă-mi face plăcere gândul ăsta. Nu făceam casă bună cu anonimatul. Vreau eu să fiu uitată?

– Ai vrea, dacă ai fi rezonabilă. Stai în banca ta, femeie.

Aşa făcusem, iar săptămânile se scurseseră fără vreun semn de răutate din partea lui Joan, aşa că spaima mea se mai potolise. Dar dacă Windsor fusese bine informat, aşa cum era de obicei, cine erau oamenii ăştia de la uşa mea? Nu era semn bun. L-am înjurat în gând pe Windsor pentru că fusese atât de sigur pe el şi pentru că nu era prezent. De ce nu aveam niciodată un bărbat în preajmă când aveam nevoie de el? Şi de ce aş fi avut

oricum nevoie de el, nu puteam să mă descurc cu un act de violare a proprietății mele? L-am studiat pe musafirul nepoftit. Bărbatul acesta avea mult prea multă autoritate după placul meu, în tunica lui neagră și cu tolba de piele. Mi s-a uscat gâtul când privirea lui ștearsă m-a cântărit din cap până în picioare.

Dar nu pot să te aresteze. Nu ai comis nici o crimă. Gaunt ți-a luat apărarea! A anulat surghiunul!

Am răsuflat un pic mai ușurată.

Oficialul s-a înclinat din nou. Măcar era politicos, dar oamenii lui aveau o privire hrăpăreață.

– Eu sunt Thomas Webster, doamnă, a zis el și a scos un sul de pergament din tolbă. Sunt trimis de comisia întocmită de Parlament. Voce blândă, respectuos, în ciuda ochilor cu care mă fixa; a scos documentul și mi l-a întins. L-am luat, l-am desfăcut încrezătoare și am parcurs în treacăt conținutul. Nu a fost dificil să localizez imediat esența.

Îmi pierdusem iar suflul. Am zdrobit cu mâna unul dintre sigiliile roșii care îmi spuneau că este un act cât se poate de oficial și m-am prefăcut că citesc din nou în timp ce mă forțam să trag aer în piept. Apoi m-am proțăpit în ușă și am stat acolo, de parcă puteam să le blochez accesul.

– Ce este asta? Nu înțeleg. Cuvintele însă erau scrise cu negru și clare sub ochii mei.

– Am autoritatea de a lua tot ce găsesc de valoare, doamnă.

Nodul pe care îl simțeam în gât amenința să mă sufoce.

– Iar dacă refuz?

– Eu n-aș face asta în locul dumitale, doamnă, a zis el sec. Nu aveți puterea să mă opriți. Am o listă cu obiectele principale. Iar acum vă rog să-mi dați voie…

Au intrat în casă cu tropăit de cizme, iar Webster și-a desfăcut lista lui monstruoasă. Era un inventar cu toate lucrurile mele, cu toate obiectele din Pallenswick care îmi aparțineau.

M-am panicat și mi-am pierdut controlul.

– Este casa mea! am protestat eu. Nu e proprietatea coroanei. Nu a fost un dar din partea regelui. Am cumpărat-o eu.

– Dar cu ce bani ați cumpărat-o, doamnă? De unde ați avut banii? Cred că mi-a zâmbit cu superioritate. Și ale cui sunt lucrurile din casă? Și p-astea le-ați cumpărat? S-a întors cu spatele la mine și le-a făcut semn trepădușilor lui să înceapă misiunea.

Nu aveam ce răspuns să dau ca să-i impresionez în vreun fel. Am rămas în picioare și am privit cum era pus în aplicare ordinul comisiei Parlamentului. Toate lucrurile luate pe sus în fața mea, duse în curte și încărcate în căruțe și pe spatele animalelor de povară. Așternuturile, mobila, până și patul. Bijuterii, haine, podoabe fără valoare și tot ce mai citea Webster de pe lista lui mârșavă.

– O diademă cu perle. Un lanț de aur cu rubine. Un metru de panglică de mătase purpurie. O pereche de mănuși de piele, mănuși de protecție lucrate în argint și...

– Un metru de panglică...? am țipat eu isteric.

– Orice mărunțiș contează, doamnă. Avem de sponsorizat un război, a replicat el caustic. După aproximarea noastră, bijuteriile astea vor aduce aproape cinci sute de lire. Mai bine un echipaj bine înarmat care să apere pământul Angliei, decât chestiile astea drăguțe în jurul gâtului dumitale!

N-avea nici un rost. Am privit tăcută cum toate lucrurile mele erau scoase afară din casă. Când mi-am văzut și rochiile adunate în brațele unui servitor solid, un teanc de blan, mătase și damasc în nuanțe puternice de albastru și argintiu, rochiile pe care Eduard le făcuse pentru mine pentru cel de-al doilea mare turnir de la Smithfield, mi-am stăpânit cu greu lacrimile. Nu le purtasem niciodată, pentru că turnirul acela nu se mai ținuse. Rochiile fură aruncate în căruță, alături de celelalte lucruri.

Iar acum stăteam în holul de la intrare în propria mea casă, care răsuna a gol.

– Ați terminat?

– Da, doamnă. Dar ar trebui să vă avertizez. Parlamentul v-a preluat toate sumele datorate către creditori. Orice persoană care are o creanță asupra dumitale e invitată să și-o recupereze.

– Creditorii mei? Era din ce în ce mai rău.

– Da, doamnă. Orice om cu o plângere de extorcare, persecuție sau alte lezări împotriva dumitale – ce plăcere sadică avea! – poate apela la Parlament pentru o remediere.

– De unde – de unde ați primit acest ordin? am întrebat eu. Oh, știam răspunsul!

– De la Parlament, doamnă.

Am tras aer în piept încet și mi-am încleștat pumnii ca să nu țip de furie. Nu de la Parlament era. Aș fi putut paria pe diadema cu perle care tocmai dispăruse în sacul de pe spatele unui măgar. Știam cine își vârâse degetele în plăcinta asta. Așadar nu se mulțumea să mă lase să trăiesc în anonimat! Știam de unde a început această campanie de represalii și era de-a dreptul perversă! Parcă o și vedeam cum își freacă mâinile de mulțumire.

Doamne Dumnezeule!

M-am forțat să gândesc la rece și logic. Dacă asta fusese tot ce luase... mai aveam și alte proprietăți, bine puse la punct. Aveam să înghit de data asta, chiar dacă mă scotea din minți.

După care l-am văzut pe Webster scoțând un al doilea sul din tolbă.

– N-ați luat deja tot ce s-a putut?

– Acesta nu este un ordin de sechestrare, doamnă. Este o citație ca să vă prezentați în Londra.

I l-am smuls din mână. L-am citit. Trebuia să apar în fața Camerei Lorzilor.

– Un proces? am icnit eu. N-a zis nimic, cu fața împietrită. Ce acuzații îmi mai aduceau acum? Spune-mi! am întrebat. Este vorba despre un proces?

– Scrie acolo, doamnă, a zis Webster, arătând spre documentul mototolit din mâna mea. Trebuia să mă prezint în fața Camerei Lorzilor în data de douăzeci și doi decembrie. Iar acuzația? Fraudă. Înaltă trădare!

Înaltă trădare? Așa ceva nu era posibil!

Ba știam că orice era posibil. Furia mi-a fost înlocuită de teroare. Asta nu era o pleznitură politică peste degete. Era un *proces* cu consecințe legale. Cât de departe avea să meargă Joan în dorința ei de răzbunare? Pedeapsa pentru înaltă trădare era moartea.

Windsor s-a întors după o dimineață deprimantă în luncile inundate de lângă Upminster și m-a găsit stând absentă pe podeaua salonului golit. Fără mobilă, fără tapiserii, până și coșul de lemne de lângă sobă luat... Eram împietrită, de parcă Joan m-ar fi pleznit peste față – așa cum făcuse cu mult timp în urmă. Când a văzut că nu reacționasem la bocănitul cizmelor lui pe podea, a îngenuncheat și mi-a luat documentul din mâinile care nu s-au împotrivit. L-a parcurs și a început să înjure în gura mare, și-a aruncat mănușile și sabia pe podea și apoi s-a așezat lângă mine.

– Văd că te-au călcat vulturii.

– Da. Cizmele lui murdare de noroi, nămol și lintița aceea ciudată erau foarte aproape de fustele mele. Nu îmi păsa.

– Au golit toate camerele sau doar pe asta?

N-am fost în stare să-i răspund. Mi-am ridicat brațele și le-am lăsat să cadă. Eram în culmea nenorocirii.

– Ce ai de gând să faci? a întrerupt el tăcerea.

– Cred că o să aștept aici să vină să-mi taie gâtul cu toporul.

– Serios? a zis Windsor și s-a ridicat în picioare. M-a apucat de antebrațe și dintr-o mișcare m-a ridicat și pe mine. Sus, Alice. Trebuie să stai pe picioarele tale. Trebuie să gândești!

– Nu pot.

– Femeia pe care o iubesc se lasă intimidată atât de ușor?

Am rămas țeapănă în îmbrățișarea lui, incapabilă să gândesc, incapabilă să răspund. În ce gaură neagră îmi dispăruse tot curajul? Eram plină până la refuz de autocompătimire și pentru că nu mă mai simțeam curajoasă am plâns de propria mea slăbiciune, pentru tot ce pierdusem. Pentru că toate darurile pe care mi le făcuse Eduard din dragoste și recunoștință fuseseră luate din ură, distrugând orice dovadă fizică a lui Eduard în viața mea. Și când m-am străduit să recunosc cu sinceritate că aveam și eu partea mea de vină, am mai plâns o dată. Mă bucurasem de puterea poziției de concubină a regelui. Nu puteam fi absolvită complet de vina de a fi folosit aurul coroanei pentru achizițiile mele, dar îi plătisem la loc. Nu? Mă rog, îmi

plătisem datoriile în mare parte. Iar aceasta era ziua judecății. Am plâns pe umărul lui Windsor.

– E femeia pe care o iubesc atât de lipsită de curaj încât să stea să plângă în loc să lupte pentru ce-i al ei de drept?

Cuvinte dure, dar m-a strâns și mai tare în brațe și și-a sprijinit bărbia de creștetul meu până am început să mă relaxez și să mă țin singură pe picioare. Bătăile puternice ale inimii lui mă liniștеau. Într-un târziu mi-am lăsat capul pe umărul lui și am putut respira din nou normal...

Cuvântul acela îmi ardea în creier. Mi-am ridicat brusc capul, lovindu-l peste bărbie și mi-am văzut reflexia în ochii lui.

– *Ce* ai spus adineauri?

– La ce te referi? Că n-ai curaj?

Mi-am plimbat limba pe buzele uscate, mi-am șters fața cu un colț de cămașă pe care Windsor mi-l oferise cu amabilitate și m-am încruntat.

– Ai zis că eu sunt femeia pe care o iubești?

– Ești. Nu știai? Nu pari foarte încântată.

Mâinile mele s-au încordat pe mânecile lui.

– Mai spune-o o dată. Ca și cum chiar ai crede-o. Asta în cazul în care nu o făcuse deja. Slavă Domnului, o spusese!

– Dragă Alice. Te iubesc. Tu-mi ții soarele și luna în mâini!

– Ce poetic!

Mi s-a părut că a zâmbit un pic strâmb. Nu-mi venea să cred! Dar trebuia să cred, nu-i așa? Windsor nu era omul care să zică ceva dacă nu credea. O bucurie nemăsurată s-a stârnit în mine, care m-a umplut cu o lumină strălucitoare ce a dispersat umbrele din mintea și inima mea. Asta până când mi-am adus aminte de evenimentele de dimineață...

L-am privit fix.

– De ce mi-ai spus-o tocmai acum?

– Când trebuia să-ți spun?

Windsor mă înveselea, îmi distrăgea atenția. Și-a tras mâinile cât să stau singură pe picioare.

– Mâine. Săptămâna trecută. Oricând, dar nu când fața mi-e umflată de plâns și casa goală și mintea plină de perfidia lui Joan.

– Am crezut că știi.

– Nu, nu am știut! De unde să știu? Nu mi-ai mai spus-o niciodată. Cum putea fi atât de obtuz? Stătea aici în carne și oase și atât de *dificil*! Și infinit de iubit. Vreau să mă bucur de cuvintele astea, nu să le pun în balanță cu faptul că este posibil să fiu ruinată financiar – sau chiar moartă dacă mă găsesc vinovată de înaltă trădare ! Și cred că ar trebui să știi... – nici măcar n-am ezitat – că și eu te iubesc!

Windsor a rânjit cu gura până la urechi.

– Bravo ție!

Mi-am pus mâinile peste gură.

– N-am vrut să spun așa ceva!

– Nu văd de ce nu. M-a luat iar de mâini, cu un surâs pândind în colțul gurii. O să ne sărbătorim împreună dragostea și grija reciprocă față de veninoasa Joan.

Gura lui era fierbinte și fermă peste gura mea.

– Oh, Will…

– Ce mai e? Tocmai ți-am proclamat dragostea nemuritoare. Și nu pari deloc foarte fericită!

Am oftat.

– O să-mi revin.

– Stai să te ajut. Și m-a mai sărutat o dată.

Gândurile îmi pluteau toate departe și m-am lăsat pradă acelei îmbrățișări. Dar nu pentru mult timp. Nu era momentul pentru oftaturi amoroase și dorințe arzătoare. Încă nu eram liberă să mă bucur de ele, iar Windsor știa acest lucru. Mi-a prins fața în palme ca să mă oblige să mă uit la el și să mă concentrez când mi-a vorbit pe un ton jos și controlat, care dezmințea emoția ce îi pulsa prin piele.

– Acum ascultă-mă. Trebuie să fii puternică, Alice. Ascultă-mă! Mi-a prins bărbia cu mâna și m-a făcut să mă uit la el. Vei sta în fața lorzilor și le vei răspunde la toate întrebările. Nu există nici o dovadă împotriva ta la acuzația de fraudă. Iar înalta trădare… nu va fi acceptată.

– Ești atât de sigur pe tine, m-am încruntat eu, fără să fiu câtuși de puțin convinsă.

– Pe toți sfinții! Nu, nu sunt! Sunt doar mult prea realist. Dar tu trebuie să fii încrezătoare în fața lor sau te vor sfâșia în bucăți.

– De ce să mă sfâșie? Acum, când zilele mele la curte au apus?

– Știi de ce. Te vor distruge pentru zilele în care puterea a fost în mâinile tale, și nu în ale lor.

– Putem să-i oprim?

– Nu știu. De unde să știm, dacă nu știm încă ce dovezi au. Dar ne vom strădui cât vom putea de mult.

Am tras adânc aer în piept, ușurată că măcar o parte din disperarea aceea cumplită se mai estompase și l-am întrebat ce îmi doream cel mai mult în lumea asta.

– Când va trebui să mă duc – o să vii cu mine?

– Nici dracul în persoană nu m-ar ține departe! Nu mai plânge… Lacrimile nu au nici o valoare în jocul ăsta! Privirea îi era încrâncenată și mâinile sigure când mi-a mai șters ochii o dată cu cămașa, cu o meticulozitate la care mai apela doar când își ștergea calul după o ploaie puternică. Nu ești tu soția mea? Nu te iubesc eu pe tine? Fii curajoasă, Alice. Ai fost curajoasă toată viața. Vom merge împreună la Westminster și îi vom înfrunta pe vulturii ăia dornici de sânge în cuibul lor. Iar acum… Cred că meritățm ceva timp și pentru noi. În numele lui Dumnezeu n-am realizat prea multe în ultimii ani.

– Ca să facem ce? Gândurile îmi rătăceau încă aiurea spre chipurile răutăcioase și batjocoritoare de la curtea lui Eduard, ațâțate împotriva mea.

Windsor a pufnit iritat, m-a apucat de umeri și m-a zdruncinat.

– Nu te mai gândi! Hai în pat – și-o să-ți demonstrez că te iubesc cu adevărat și că nu e doar o plăsmuire a imaginației tale... Dar nu mai avem pat, nu?

– Nu! Am simțit cum mă bufnește plânsul, dar am reușit să scot un râset răgușit.

– Jur că nu va fi nici o problemă!

În dormitorul meu – dormitorul nostru – Windsor și-a întins pelerina pe jos în dreptul unui petec de soare și și-a împăturit tunica drept pernă pentru capul meu. Iar în plină zi mi-a oferit o frântură din ceva ce nu cunoscusem niciodată – o esență distilată din magia iubirii neîmpovărate, dăruită și primită deschis. Am simțit cum lanțurile datoriei și așteptărilor se rup și sunt înlocuite cu cătușe moi de plăcere, pasiune și poftă fierbinte.

– Te-am convins? m-a întrebat el printre sărutări.

– Oh, Will...

Nu puteam lega nici două vorbe, atât de intens trăiam acele clipe. Era imposibil să nu-i admir trupul de soldat, puternic și musculos, în timp ce și-a dat jos pantalonii și cizmele. Soarele îi atenua trăsăturile aspre și îi scotea în evidență coapsele și umerii puternici.

– Poitiers? am șoptit eu, lipindu-mi buzele de o cicatrice veche de-a lungul coastelor, care se întindea de la stern până la talie.

– Da. S-a întins și m-a ridicat cu totul. Ai de gând să-mi săruți toate cicatricele?

– Ar dura prea mult. Mi-a scos cămașa și acum stăteam dezbrăcată și expusă. Te doresc cu pasiune și ardoare, Will. Genunchii mi s-au înmuiat de dor...

– Și dragoste? Dovada faptului că și el mă dorea cu pasiune și ardoare era la fel de evidentă ca și lichidul fierbinte dintre coapsele mele.

– Da, și dragoste.

Podeaua era tare, n-aveam saltea cu puf de gâscă, n-aveam așternuturi, n-aveam cuverturi care să miroasă a levănțică. Nu conta nici măcar cât o pană mică din pernele pe care nu le aveam. L-am lăsat să mă posede cum a vrut. Sau poate că nu eu i-am permis asta. Nu era bărbatul care să ceară voie, dar nici nu mi-aș fi dorit s-o facă. Mintea-mi era golită de absolut orice în afară de noi doi, împreună într-o casă goală, cu soarele care ne bătea pe piept și coapse. Doi oameni în intimitatea lor, absorbiți unul de celălalt, dezinteresați de lumea de afară.

– De ce ne iubim noi, Windsor? l-am întrebat eu.

– Habar n-am. Nu te gândi la asta. În viață ai uneori parte de lucruri pe care trebuie să le iei așa cum sunt și să te bucuri de ele...

Faptul că se bucura de mine era ca un balsam pentru sufletul meu, trupul lui – stâncă, posesiunea lui – profundă. M-am agățat de el, cu fiecare

mușchi și nerv în armonie cu dezmierdările lui, așa cum nu mă mai agățasem de nici un bărbat înainte. Inima îmi era atât de plină de bucurie încât aș fi putut să plâng din nou. Dar nu am plâns. Erau clipe de bucurie, iar mâinile pricepute ale lui Windsor goniseră toate umbrele.

Dar nu pentru totdeauna.

După ce a adormit, ciufulit tot și cu fața îngropată în faldurile tunicii, eu am rămas trează. Proces? Dovadă necunoscută? Țineam dragostea lui Windsor aproape de mine, ca un talisman împotriva fricii.

– Au luat și bijuteriile Philippei? m-a întrebat Windsor în momentul în care a trebuit să ne îmbrăcăm la loc.

Mă tem că expresia mea a fost plină de infatuare.

– Tu ce crezi?

– Pe toți sfinții! Râsul lui a răsunat ciudat în camera nemobilată. Hai, povestește-mi.

– Merită să te pregătești și să fii vigilent. Dar va trebui să le șlefuiesc un pic.

Cu niște planuri făcute dinainte în eventualitatea apariției acestei zile – nu fusesem eu dintotdeauna prevăzătoare? – de îndată ce Thomas Webster a început să dea ordine, intendentul meu le-a ascuns, împreună cu inelele lui Eduard, într-un sac de făină pe jumătate plin cu gărgărițe. Webster, slavă Domnului, se gândise că ar fi fost sub demnitatea lui să-mi confișteze detritusul din pivnițe.

Windsor își pusese deja tunica pe el.

– Apropo, am ceva pentru tine... era să uit, a spus el și a început să scotocească în interiorul căptușelii. Nu cred să-ți mai fi oferit vreun cadou înainte.

A scos o oglindă cu ramă de argint. Strălucea ispititor în lumina blândă și avea gravate tulpini și frunze împletite cu dibăcie în jurul marginii ca brațele unor îndrăgostiți.

M-am încruntat.

–Nu! am spus eu pe un ton rece, lipsit de grație.

Windsor s-a zgâit în oglindă, apoi și-a mutat privirea spre mine cu o uimire plină de gravitate, ca și când mecanismele gândirii mele tipic feminine îi depășeau puterea de înțelegere.

– Alice, draga mea! Nu am furat-o! Am căpătat-o prin mijloace oneste – și arată-mi mie o femeie care nu folosește oglinda.

– Stă chiar în fața ta.

– Dar de ce? De ce nu te uiți în oglindă?

– Nu-mi place ceea ce văd. Acesta era adevărul, nu căutam să fiu complimentată.

– Care părticică? Era oare momentul pentru glume, când eram nepieptănată în cămașa de noapte?

–Nici una... Nu sunt... Of, Windsor! Înfuriată pentru că de fapt spusese un lucru drăguț, mi-am trântit mâinile în poală.

– La ce vârstă începe să nu-i mai pese unei femei de cum arată? Cred că doar pe patul de moarte.

A căzut în genunchi în fața mea pe mantaua sa foarte șifonată, ținând oglinda sus, și cu mâna liberă mi-a trasat conturul uneia dintre sprâncenele mele mult prea negre.

– Nu văd nici o trăsătură urâtă, a spus el cu blândețe, căci tu ești minunată în ochii mei. Vreau s-o vezi și tu pe *Alice*. Vreau ca tu sa vezi chipul soției mele și al femeii pe care o iubesc.

Îmi alungase astfel orice urmă de refuz din minte. Cum puteam să refuz acest dar fără să fiu ultima mojică... Iar reflecția mea nu era atât de urâtă pe cât îmi imaginasem. Chipul care mă privea nu era frumos, dar lipsa de simetrie avea ceva uimitor. Până și sprâncenele erau acceptabile. Mi-am înclinat bărbia și am zâmbit, iar reflexia mea a făcut la fel: probabil că fericirea aceasta neașteptată îmi îndulcise trăsăturile. Astfel am devenit proprietara unei oglinzi, deși îmi jurasem că nu voi deține niciodată un asemenea obiect și nici nu mi-a mai displăcut când Windsor mi-a sărutat fiecare centimetru al acestei reflexii.

Ne-am mutat la Gaines, unde măcar aveam un pat – până acum cel puțin. Apariția mea în fața Lorzilor: am știut exact ce fel de impresie doream să le fac. Am crezut că voi iritată, speriată de verdictul lor; îngrozită de fapt, cu gura uscată, cu inima bătându-mi nebunește cât să mă mai ia și cu ameteală. Și așa m-am și simțit, dar mai mult decât atât, am fost sfidătoare! Încă de la vizita lamentabilului Webster, Joan, cu susținerea curții, făcuse un pas plin de venin. Iubita mea moșie de lângă Wendover, cadou de la Eduard, îmi fusese luată, oamenii mei izgoniți, mobila sechestrată, fără ca eu să fi fost măcar acolo, să zic da sau nu. Fusesem informată că nu eram proprietară de drept. Fusese retrocedată coroanei, iar acum era în posesia regelui Richard. Nu că ar fi folosit-o sau i-ar fi făcut plăcere s-o aibă. Sfătuit de mama lui, i-o dăruise fratelui său vitreg, Thomas Holland. Băiatul lui Joan provenit din vreuna dintre căsătoriile sale anterioare dubioase, probabil bigame.

Sunt sigură că nu și-a mai încăput în piele de bucurie!

Pe toți sfinții! Simțeam că dau în clocot de neputință.

Și Gaunt? Într-un mod deconcertant și îngrijorător, Gaunt a contribuit de asemenea la neputința mea de a riposta. Casa mea de pe malurile Tamisei trecuse ușor din mâinile mele într-ale lui. Toate proprietățile mele din Londra de-a lungul străzii Ropery fuseseră adăugate la averea ducelui din Londra. Două dintre cele mai bune moșii alunecaseră elegant în buzunarul ginerelui lui Gaunt. Se putea lipsi cu adevărat de mine Nu îi mai eram de nici un folos, ocazie cu care am primit o lecție dură. Să nu ai niciodată

încredere într-un om care pune puterea mai presus de loialitate. Sfântă fecioară!

Am încercat să-l contactez pe Greseley la Tabard, dar fără succes. Intrase în pământ ca o vulpe vânată. Eram eu supărată la culme că se făcuse nevăzut, dar trebuia să recunosc că fusese o mişcare înţeleaptă. Ar fi fost foarte uşor ca mizeria emanată de vinovăţia mea să-l acopere pe agentul meu din cap până-n picioare, transformându-l într-o victimă uşor de arestat.

Aşadar, ca să mă duc la aşa-zisul proces, m-am îmbrăcat nu în ceva care să nu atragă atenţia, ci în ceva ca o explozie de revoltă. Mai aveam încă o rochie frumoasă.

– Aşa! Mi-am netezit cu palmele rochia şi mi-am prins o brăţară de aur şi opale la încheietură, care să se asorteze cu colierul ce atârna frumos pe deasupra claviculelor, atrăgându-i atenţia lui Jane, care stătea pe podeaua dormitorului meu să se uite la transformarea ţărăncii într-o doamnă de la curte. Nu-mi ţinusem toate hainele la Pallenswick. O să le arăt că nu mi-e teamă de ei! am anunţat eu şi m-am înapoiat în salonul în care mă aştepta Windsor. Preţ de câteva clipe a rămas pironit în scaun şi s-a uitat la mine.

– Pe crucea mea, Alice! Vocea îi era şi mai agresivă decât privirea.

– E de bine sau de rău? Mă gândesc că ar da foarte bine să îngenunchez aşa în faţa lorzilor atotputernici.

Windsor strânse din buze şi fără nici un cuvânt mă conduse înapoi în cameră, o luă pe Jane de pe podeaua unde rămăsese şi o puse pe mijlocul patului, apoi o mângâie absent pe bucle.

Mi-am încleştat pumnii.

– Nu-mi place înfumurarea ta!

– Iar tu mă disperi cu lipsa ta de perspicacitate! a ripostat el cu felul lui enervant de imperios, cu vocea ca o lovitură de bici. Nu mi-a plăcut nici cum mi-a vorbit. Eşti proastă? Eşti dată în judecată, Alice. Fraudă şi înaltă trădare. Cât de tare vrei să-ţi îngreunezi situaţia? Chiar vrei să-i scoţi din minţi pe mizeriile alea de oameni care-ţi vor sta în faţă să te judece înainte de a apuca să caşti gura?

Faţa mi-a luat foc.

– Sunt deja scoşi din minţi! Ce mai contează cu ce mă îmbrac?

– Oh, contează! Arăţi ca o concubină!

– Am fost o concubină!

– Ştiu. Cu toţii ştim. Dar nu e nevoie să le tragi una peste ochii ăia de nobili ca să le mai spui o dată. Uită-te la tine cu toată onestitatea!

Şi-a întins braţele ca să mă imite, şi am fost obligată să mă văd prin ochii lui. Prin ochii lorzilor. Bănuiesc că era la limita trădării regale. Ca şi cum aş fi uzurpat puterea monarhiei pentru mine. Nu cu aceeaşi extravaganţă cu care fusese Doamna Soarelui, dar cu destulă strălucire cât să ia ochii, pentru că purtam aceeaşi *cotehardie* din mătase violetă şi aurie care o mâniase şi pe Isabella.

– Te lupţi pentru libertatea ta aici – poate chiar pentru...

– Viața mea? m-am răstit eu, albindu-mă dintr-odată.

– Nu fi melodramatică, ezită el, abia imperceptibil. Dumnezeule, era deștept! Nu pot zice că te văd la spânzurătoare, dar dacă nu poți să le aduci argumente – atunci se vor găsi mai multe voci care să ceară pedeapsa capitală pentru tine.

– Ceea ce mi se pare o chestie contradictorie.

– Și mie, soția mea bătăioasă ce ești. Și-a băgat o mână prin păr și a gemut. Trebuie să ai grijă, nu înțelegi? Dacă le vine ideea să te acuze iar de vrăjitorie... Mi-am dat seama că era îngrijorat. Și trebuie să te îmbraci cu ceva mai puțin... provocator.

– Dacă spui tu. Știam că are dreptate. Sigur că avea dreptate. Am oftat și am început să mă dezbrac de veșmintele acelea extrem de ofensatoare. Îmi e greu când știu că mama regelui își ascute unghiile.

Nu a răspuns. M-am ridicat cu rochia mototolită în mâini și am recunoscut, pentru că aveam nevoie de ajutorul lui.

– Mi-e frică. Oh, Will, mi-e frică.

Iar vocea lui Windsor s-a înmuiat în cele din urmă.

– Știu. Mi-a luat rochia, a pus-o pe pat și a netezit-o cu grijă. Dar ne pricepem să facem față forțelor ostile, așa-i?

– Oh, da. Degetele sprintene ale lui Windsor îmi desfăcură cămașa, care îmi căzu la picioare. Am oftat din nou. Îmi pare rău. Am lăsat emoțiile să mă copleșească.

– Sigur. Ești femeie. Și încă una foarte dragă mie. Nu o să-i las să-ți facă rău, așa să știi.

– Cred că s-ar putea să n-ai nici un cuvânt de spus în chestiunea asta!

– Ce puțină încredere ai în mine. Mi-a aruncat o pereche de pantofi simpli de piele în mâini. Nu mai sta acolo să te gândești la asta. Dacă o să întârzii or să strâmbe și mai tare din nasurile lor aristocrate. Dar să ții minte. O să fiu cu tine. Nu o să te las să suferi singură.

M-am îmbrăcat rapid și cu băgare de seamă pentru proces, sobră și decentă. Fără nici o bijuterie! Dacă aș fi purtat măcar una dintre bijuteriile Philippei aș fi aținat focul care deja mocnea.

Astfel am revenit în Londra, pentru prima oară de la înmormântarea lui Eduard. Îmi părea că a trecut o perioadă mai lungă de timp decât săptămânile propriu-zise de când plecasem de la ușa catedralei cu prezicerea lui Joan răsunându-mi în urechi. Pentru o clipă, m-am bucurat la auzul zgomotului și zarvei familiare, la vederea neguțătorilor avuți și a soțiilor lor îmbrăcate pe cât de extravagant le permiteau legile restrictive ale lui Eduard. Sclipirile pe care le arunca Tamisa printre depozite, opacă precum sticla aburită de gerul iernii, mă fermecau. Apoi mi-am amintit cu o rece strângere de inimă că nu mă aflam acolo pentru plăcerile pe care mi le putea oferi Londra.

I-am atins brațul lui Windsor pentru a mă liniști și i-am fost recunoscătoare când mi-a acoperit mâna cu a lui. Dacă lucrurile ieșeau prost

pentru mine, se putea să-mi petrec restul zilelor într-o temniță sau exilată din regat. Sau mai rău... Încercând să răspund unui comentariu blând făcut de Windsor, pe măsură ce ne croiam drum printre cerșetori, prostituate și drojdia Londrei de-a lungul apei, în gât mi s-a pus un nod de spaimă clară.

Descălecând în fața palatului Westminster, Windsor ne-a luat caii în grijă, iar eu l-am luat la întrebări pe unul dintre reprezentanții oficialităților. Unde urmau să se întâlnească lorzii? Am fost îndrumată către o cameră pe care Eduard o folosise uneori pentru audiențe oficiale, precum vizita celor trei regi cu mulți ani în urmă. Prin urmare și aceasta trebuia să fie foarte oficială. Dar nu aveam timp să mă gândesc la nimic. Windsor mă trăgea de mantie și ne-am îndreptat grăbit să-mi iau soarta în mâini, dar gărzile ne-au oprit la ușă. Lorzii nu se întruniseră încă. Cu nerăbdare, m-am întors și am văzut un om șezând pe una dintre băncile ocupate în mod normal de petiționari, așteptându-ne.

– Wykeham, a spus Windsor, dând din cap discret.

– Windsor, a spus și Wykeham, repetându-i gestul.

Cei doi bărbați se priviră destul de glacial.

Asta n-avea să se mai schimbe vreodată.

– Credeam că veți sta departe de acest loc! am spus eu pentru a-mi masca uimirea că episcopul era aici. Nu este chibzuit pentru o persoană cu minte să fie văzut în compania mea.

– Ați uitat. Grimasa lui în timp ce îmi săruta degetele era o lăudabilă încercare de a zâmbi. Sunt un om liber, grațiat și repus în funcție. Parlamentul, în înțelepciunea sa, și-a întors fața spre mine, deci nimic nu mă poate atinge.

Nu îl auzisem vreodată vorbind atât de cinic.

– Sper să pot spune același lucru despre mine astăzi, dar nu sunt sigură.

– Mă aștept să îi convingeți! Umorul său caustic a avut efect. Încălzită de încercarea sa de a mă încuraja, oricât de lipsită de esență s-a dovedit a fi, i-am cerut ce nu-i mai cerusem niciodată.

– Să vă rugați pentru mine, Wykeham.

– O voi face. Deși nu sunt sigur cât contează pentru dumneavoastră. Ați vorbit pentru mine când am avut nevoie. Mi-a strâns degetele înainte de a le da drumul. Voi face tot ce pot, doamnă. Lorzii ar putea să asculte dacă voi vorbi în apărarea dumneavoastră...

Sau ar putea să nu facă asta. Schimbul acela de replici neobișnuit de respectuoase aproape mă înlăcrimase.

– Ai niște prieteni cam ciudați, draga mea, a remarcat Windsor după plecarea lui Wykeham. Omul, preot sau nu, este îndrăgostit de tine. Dumnezeu să-l aibă-n pază!

– Prostii! Am ajutat la concedierea lui.

– Și apoi l-ai împăcat cu Eduard. Ești prea dură cu tine însăți. Mi-a strâns mâna în mâna lui, și mi-a sărutat buzele și obrajii. Amintește-ți ce ți-am zis, mi-a șoptit.

După care am rămas pe cont propriu.

Am fost introdusă în cameră fără surle și trâmbițe. Nu era nici un scaun pregătit pentru mine, de data asta: se așteptau să stau în picioare pe întreaga durată a procesului. În fața, stânga și dreapta mea, pe trei părți, șirurile de fețe ostile își arătau aversiunea, așa cum îmi imaginasem. Și, într-un final, Windsor nu și-a putut ține promisiunea de a-mi fi alături – a fost oprit la ușă. Nu s-a deranjat să se certe când a fost întâmpinat de halebardele gărzilor. Mi-l puteam imagina străbătând camera fără nici un rost.

M-am uitat în jurul meu, la cei pe care îi cunoșteam și la cei pe care nu îi mai văzusem niciodată. Urma să se facă dreptate? Nu credeam.

Fii calmă. Fii rațională. Fii atentă. Nu te lăsa înșelată să recunoști ceva ce poate fi folosit împotriva ta. Spune adevărul cât de mult poți. Folosește-ți inteligența pe care Dumnezeu ți-a dat-o. Și nu vorbi neîntrebată sau cu o aroganță nepotrivită.

Windsor îmi dăduse câteva sfaturi cinice.

Dar eram singură. Nici măcar dragostea lui nu îmi putea liniști bătăile rapide ale inimii.

– Doamnă Perrers.

Mi-am îndreptat privirea tăioasă în sus. Purtătorul lor de cuvânt, cu un teanc de hârtii în mână, era Henry Percy, conte de Northumberland, mareșal al curții Angliei. Un asociat apropiat al lui Gaunt. Nu îmi plăcea situația. Nu îmi plăcea deloc, dar mi-am păstrat hotărârea și mi-am înclinat capul.

– Milord.

– Ați fost citată aici pentru a răspunde în fața unor acuzații extrem de grave. Înțelegeți de ce vă aflați aici?

Deci așa urma să fie. Oficial și legal, complet impersonal. Încă nu știam care erau acuzațiile.

– Da, milord. Înțeleg.

– Vă vom cere să răspundeți unor întrebări privind comportamentul dumneavoastră din trecut. Avem câteva acuzații extrem de grave împotriva dumneavoastră.

– Care sunt acestea? Frica încolțise în sufletul meu.

– Fraudă, doamnă. Și înaltă trădare. Cum pledați?

– Nevinovată, am răspuns numaidecât. La ambele acuzații. Și contest validitatea oricăror dovezi împotriva mea. Eram poate precaută cu răspunsurile, dar nu și naivă. Îmi dădeam seama de ce se întâmplă, voiau să născocească o situație falsă în care comisesem înaltă trădare. Până și frauda era o acuzație îndoielnică.

– Sunt acuzații grave, doamnă. Poate ar trebui să vă gândiți mai bine la ele...

– Prin ce metodă am comis eu vreodată vreo fraudă? Mi-am păstrat vocea clară și puternică și încrezătoare, spatele drept de parcă aș fi fost amenințată cu halebarda. Nu am apelat niciodată la înșelătorii și șiretlicuri

pentru a profita în vreun fel. Nu m-am dat niciodată drept altcineva. Dacă îmi puneți la îndoială drepturile mele de proprietate asupra moșiilor regale, ele mi-au fost dăruite de către regele Eduard din voința lui proprie, au fost cadouri făcute din generozitate, din afecțiunea pe care mi-o purta. Cele pe care le-am cumpărat singură au fost luate la vedere și legal, prin birourile agentului meu. Neg în mod categoric acuzația de fraudă, domnii mei.

Respirația mea era domoală, vocea mea monotonă și impunătoare. Ce dovadă mai puteau avea?

– Dar în ceea ce privește înalta trădare, doamnă...

– Înaltă trădare? Cu ce ocazie am violat eu legământul sfânt față de regele meu? Nici măcar acest grup onorabil nu putea dovedi că eu am periclitat statutul regelui. Vă provoc să găsiți orice dovadă cum că eu aș fi fost un pericol pentru sănătatea regelui sau pentru siguranța regatului. Poate nu a fost înțelept, dar teama m-a obligat să îmi susțin cazul atât de răspicat. Am evaluat fețele întoarse spre mine. Unele mi-au întâlnit privirea, altele se uitau în oricare altă parte în afară de mine. Ei bine, domnii mei? Unde vă este dovada?

Lorzii au început să se foiască în băncile lor, șoptind. Contele Henry își frunzărea documentele.

– Trebuie să deliberăm, doamnă. Ați putea aștepta în anticameră?

Am ieșit.

– Ce se întâmplă?

Winsdor a fost imediat acolo și m-a tras să stau pe banca recent eliberată de Wikeham.

– Deliberează.

– Ce, pentru numele lui Dumnezeu? N-ai stat nici cinci minute înăuntru!

– Nu știu. N-aveam stare să stau jos, așa că am început să mă plimb încoace și încolo prin cameră.

– Să-nțeleg că n-a decurs prea bine?

– Nimic nu merge bine. M-au acuzat, dar au refuzat să prezinte măcar o dovadă împotriva mea. Ce să înțeleg din asta? Dacă nu au nici o dovadă, de ce m-au mai chemat aici? Mi-e teamă, Will. Îmi e teamă de ceea ce nu știu.

– Îmi doresc să fi fost acolo cu tine. S-a ridicat să se plimbe cu mine.

– Știu, m-am rezemat de el. Dar nu cred că mi-ar fi folosit la ceva. Nici chiar Arhanghelul Gabriel nu ar putea să îi împiedice pe lorzi să mă sfâșie.

În jumătate de oră am fost chemată înapoi.

– Doamnă Perrers. Contele Henry avea un aer satisfăcut. Lorzii au dezbătut dovezile împotriva dumneavoastră. Faptul că ați nesocotit în mod voit și deliberat ordinele date de Parlamentul cel Bun.

Asta ce mai era? O direcție cu totul nouă? Frauda și înalta trădare fuseseră brusc abandonate, mai puțin în cazul în care era considerată înaltă trădare nesocotirea ordinelor Parlamentului. În acel moment mi-am dat seama că lorzii știuseră încă de la început că acele acuzații erau nefondate.

Dar care era substratul aici? Am simțit pământul fugindu-mi de sub picioare. Lucrul acesta era mult mai periculos; un fior îmi trecu pe șira spinării. Cât mi-aș fi dorit să-l am pe Windsor alături de mine, să mă încurajeze, dar trebuia să-mi susțin singură cauza.

– Care ordine? am întrebat, sincer confuză. Nu respectasem cu stricteţe litera legii? Sigur nu puteau da vina iar pe vrăjitorie? Greața îmi strângea stomacul.

– Ordinele care v-au izgonit de lângă persoana regelui și care v-au interzis să locuiți în vecinătatea curții regale...

Dar nu făcusem exact ce îmi ceruseră, cuvânt cu cuvânt?

– Resping această acuzație!

– O respingeți? Buzele contelui Henry se curbară ușor, ceea ce m-a făcut să înțeleg că negarea mea nu cântărea nimic. Ați fost surghiunită și totuși v-ați întors să stați cu maiestatea sa răposată în ultimele săptămâni dinaintea morții sale...

Rămâi calmă! Nu pot dovedi că ai vreo vină...

– Am ținut cont de ordine, am declarat eu, alegându-mi cuvintele cu grijă, în timp ce inima mea bătea mai să-mi sară din piept. Am trăit retrasă. Nu m-am întors la curte până când lordul Gaunt nu a retras ordinele împotriva mea. Declar acest lucru, fapt care trebuie să fie cunoscut de toți cei prezenți, ca dovadă a nevinovăției mele.

– Această Cameră nu are cunoștință de acest fapt. Consideră că sunteți vinovată de încălcarea termenilor surghiunului dumneavoastră hotărât de către Parlament. O fărădelege extrem de serioasă.

–Nu! Nu am făcut așa ceva! Am primit în scris o înștiințare, scrisă chiar de lordul Gaunt, prin care mi se spunea că sunt liberă să mă întorc.

– Aveți această dovadă?

– Nu. Dar amnistia trebuie să existe.

Scrisoarea. Ce se întâmplase cu ea? Gândurile mi se zvârcoleau ca șobolanii prinși în cursă. Dovada trebuie să existe...

– De asemenea, a continuat contele Henry ca și cum nici nu aș fi intervenit – sunteți acuzată ca v-ați folosit influența nefastă asupra Maiestății Sale, regele Eduard, în ultimele lui zile de slăbiciune, pentru a obține absolvirea lui Richard Lyons, pe care Parlamentul îl condamnase pentru vinovăția sa gravă în chestiuni financiare. Prin acțiunea dumneavoastră instigatoare, Lyons a fost eliberat din Turn.

Pur și simplu asta nu era adevărat. Am analizat acuzația, mintea mea trecând rapid în revistă fapte. Nu exista nici o dovadă a implicării mele. Nici *măcar* una! Am răsuflat mai ușurată, dar am rămas totuși confuză în ceea ce privește această acuzație.

– Lyons a fost absolvit prin autoritatea lordului de Gaunt, în numele regelui Eduard, când deciziile Parlamentului au fost revocate, am răspuns, încă o dată sigură pe mine. El și lordul Latimer au fost eliberați amândoi. Nu este nici un secret. Ar fi trebuit să știți acest lucru.

Contele Henry a negat.

– Această Cameră susține că sunteți vinovată de influențarea obținerii iertării pentru acest bărbat, bărbat considerat a fi un pericol pentru regat.

– Nu...!

– Obținerea iertării sale este un act împotriva autorității Parlamentului...

– Trebuie să existe oficiali ai curții care cunosc adevărul. Gaunt însuși...

Ochii contelui Henry i-au întâlnit pe ai mei și m-a străfulgerat cu ură.

– Nu știm de existența vreunei astfel de persoane. Absolut nimeni nu s-a ridicat în apărarea dumneavoastră.

– Îi pot găsi eu. Vorbele mele au sunat extraordinar de calme și de controlate, dar palmele îmi erau ude de transpirație. Avocații implicați în acest caz vor susține lipsa implicării mele. Nu am avut absolut nimic de-a face cu iertarea lui Lyons. Trebuie să fie înregistrat faptul că lordul de Gaunt a întocmit actele.

Liniște. Nici măcar obișnuitul zumzet dintre judecătorii mei. Am observat ca mâinile mi se strânseseră pumn, cu unghiile intrând în carnea moale. Apoi contele Henry a încuviințat rapid.

– Nu trebuie să se mai spună că această Cameră este vinovată de terfelirea justiției. Vă vom acorda timpul necesar să vă găsiți martorii, doamnă. Vom asculta ce au de spus, iar apoi vom evalua dovezile.

– Cât timp? am întrebat. Cât timp îmi puneți la dispoziție?

– O după-amiază și o noapte, mi-a spus cu un zâmbet superior, dacă nu mă înșel.

– Dar îmi este imposibil...

– Un comitet numit de noi se va întruni mâine la ora zece pentru audieri.

– Domnilor, vă implor să îmi acordați mai mult timp. M-am uitat la ei, dar știam că rugămintea mea era în zadar.

– E tot ce putem face.

Am ieșit din sală cu spatele drept și capul sus. Știau că voi pierde.

– O după-amiază și o noapte? Dumnezeule! Sunt așa de siguri pe ei. Și nu-mi place să mi se trântească ușa în față, răcni Windsor, lovind cu pumnul în perete nervos, după care deveni brusc practic. De unde începem?

– A fost treaba lui Gaunt, el a ordonat eliberarea lui Lyons. Trebuie să existe dovezi, i-am spus agitată. Ne trebuie doar cineva care să le descopere de oriunde ar fi ascunse și să mă ajute să le aduc în fața Comitetului lorzilor.

– Cine? Cine ar putea ști?

Străbăteam rapid coridoarele către aripa palatului ce funcționa acum ca minister al afacerilor curții, un labirint plin de funcționari și avocați.

– Nu știu. Unul dintre oamenii legii de la curte. Sunt o mulțime.

– Dar va reuși?

– Ce să reușească? Gândurile mele erau deja departe. Pe cine aș fi putut încolți?

– Să găsească dovezi. Să le prezinte în faţa comitetului. Pe cine vei putea găsi să se prezinte în faţa lorzilor şi să le pună la îndoială hotărârile?

M-am oprit în drum.

– De ce nu ar putea face asta?

– Dacă exista vreun interes ca dovezile să nu iasă la iveală... Şi-a ridicat mâna văzând că eram gata să-l contrazic. *Dacă,* zic... Se poate ca pedeapsa pentru cel care ar vorbi în apărarea ta să fie rapidă şi aspră. Asta ar putea să-i facă pe mulţi să-şi ţină gura închisă. Chiar dacă dovezile încă există... deşi am îndoielile mele!

Am tresărit la auzul acestor vorbe ce răsunau atât de brutal. Nu era exact de ce mă temeam cel mai rău? Siguranţa contelui Henry îmi răscolise toate temerile.

– Nu pot să fac *nimic*! Nu pot *accepta* aşa ceva! am replicat eu tăios.

– Nu. Şi timpul trece, a spus Windsor, iuţind pasul. Hai să vedem pe cine putem găsi. Cine ţi-a luat toate bunurile de la Pallenswick? Poate acea persoană consideră că îţi datorează măcar adevărul.

– Zău aşa, Will, am mormăit eu, de ce de fiecare dată te gândeşti că trebuie să recurgi la datoriile pe care le are o persoană faţă de cealaltă?

– Pentru că mi-am petrecut întreaga viaţă invocând sau fiindu-mi invocate astfel de datorii, mi-a răspuns în timp ce înainta cu paşi grăbiţi, trăgându-mă şi pe mine după el. Îţi aminteşti cum îl chema?

– Thomas Webster.

– Du-te şi vorbeşte cu el. M-a împins către o uşă care ducea exact către vizuina oficialului. Eu mă duc să văd dacă vreunul dintre servitorii lui Eduard are o memorie ce poate fi folosită. Cu pumnalul chiar, dacă e nevoie.

L-am găsit pe Thomas Webster într-o cameră mică şi sărăcăcioasă, unde era înconjurat de pergamente, panglici şi sigilii, de miros de cerneală şi de documente vechi. Cât de evocator era acel miros, cu amintiri din vremuri trecute. Vremuri mai sigure. Webster părea agitat când am intrat, apoi, când m-a văzut, şi-a trimis funcţionarul la plimbare. În mod hotărât, nu era un semn bun.

– Domnule Thomas Webster! M-am oprit în dreptul biroului lui, în timp ce el se ridica încet.

– Doamnă Perrers...

– Există?

Ştia de ce venisem în ascunzişul lui. Privirea i-a coborât până la mâna în care ţinea cu un condei murdar de cerneală. Ştia exact la ce mă referisem: documentele care dovedeau că lordul Gaunt anulase verdictele.

– Sunt sigur că da, doamnă.

– Le veţi găsi pentru mine? Veţi da mărturie pentru mine?

– Nu, doamnă. Ei bine, asta fusese destul de evident.

– De ce nu?

Acum s-a uitat la mine.

– Ştiţi de ce. Este mai mult decât poziţia mea în joc ca să risc să vă ajut.

– Nu mă veţi ajuta nici să demonstrez că surghiunul meu de la curte a fost revocat de lordul Gaunt?

Nici măcar nu s-a sinchisit să-mi răspundă.

– Atunci cine o va face? l-am întrebat. Cine mă va ajuta?.

Cu o expresie scârbădă pe chip, a aruncat condeiul cu peniţa ruptă pe birou. Nu era obligat să răspundă. După cum am aflat ulterior şi din alte încercări care mă ţinură ocupată toată după-amiaza, nimeni nu voia să mă ajute. Avocaţii curţii se făcuseră invizibili. Dispăruseră în zidurile de piatră şi în pereţii lambrisaţi precum gândacii la apropierea unei lumânări. Cei pe care am reuşit să-i încolţesc au susţinut că nu-şi mai aduc aminte nimic.

– N-avem nici o şansă! M-am întâlnit cu Windsor, care arată neobişnuit de necăjit, în Sala Mare.

– Aşadar Webster este de neclintit?

– Webster este un nenorocit egoist!

– Servitorii lui Eduard sunt, de asemenea, mai mult decât necooperanţi, a remarcat el. Dar există unul care s-ar lăsa momit de nişte bani...

– Cu cât l-ai plătit?

– Mai bine să nu-ntrebi! N-aş paria pe apariţia sa în agitaţia finală, dar măcar el nu a refuzat cu desăvârşire.

Aveam o speranţă. Dacă un avocat nu avea să apere adevărul, cu toate documentele care să demonstreze cazul, cum m-aş putea aştepta ca un paj sau servitor să se pună de-a curmezişul dorinţei Parlamentului?

– Nu renunţa la speranţă, Alice. Windsor era sumbru. Nu până la ultima sentinţă. Speranţa moare ultima.

– Eu nu sunt atât de optimistă.

– Nici eu! Dar nu putem să renunţăm amândoi înainte să începem! Am ezitat în faţa acestei afirmaţii, dar mi-am strecurat mâna pe braţul lui şi l-am lăsat să mă conducă spre paravanul din capătul coridorului.

– Şi acum ce facem? am întrebat eu.

– Întoarcem bucătăria pe dos să găsim nişte bere şi mâncare. Apoi îl vom ţine pe martorul meu şovăielnic sub supraveghere. Rânjetul lui nu avea chiar un aspect plăcut. Dacă se răzgândeşte, facem tot ce putem ca să se răzgândească la loc!

Am dormit foarte puţin în noaptea aceea.

Ora zece. La Havering, mult îndrăgitul ceas al lui Eduard bătea ora exactă. Comitetul însărcinat cu examinarea mărturiei mele era într-o cameră mică, mult prea intimă: de-abia îndeajuns de mare pentru şase dintre ei şi pentru acuzat. Şi poate pentru un martor, daca exista unul destul de curajos. Sau destul de nesăbuit...

Am intrat. Am făcut o reverenţă către lorzii aşezaţi la masa din faţa mea, o barieră rezistentă între acuzatori si acuzat. Le-am examinat pe rând chipurile, încercând să-mi dau seama de cine depindea soarta mea.

În sală era o atmosferă glacială.

Așezat în mijlocul judecătorilor mei era chiar Gaunt. Susținătorul meu de altădată, aliatul meu, care se străduise din răsputeri să-mi câștige loialitatea, care pusese capăt surghiunului meu, permițându-mi să mă întorc la Eduard.

Am tras aer în piept încet, adânc, încercând să-mi controlez panica ce izbucnise din nou. De ce alesese să facă asta? Ce efect avea prezența lui impunătoare asupra verdictului sau asupra mea? Nici nu era nevoie să-mi pun această întrebare. Era la fel de clar ca damascul țipător roșu și negru al tunicii sale. M-am uitat direct la el. El s-a uitat la mine. Dacă sperasem cumva să-mi găsesc un prieten printre lorzii prezenți, ei bine, mă înșelasem îngrozitor. Dar de fapt nu avusesem niciodată încredere cu adevărat în el, nu-i așa? Avusesem dreptate să nu am. Prezența lui Gaunt, știam prea bine, avea să distrugă singura speranță de care mă agățasem în acea noapte nesfârșită, că poate va veni să mă salveze, așa cum o mai făcuse. Dar el era aici să mă pedepsească. Era aici pentru a distruge toate dovezile că am lucrat împreună în trecut, folosindu-mă drept exemplu. Era la vânătoare, cu ochii lui reci și privirea aspră și rece ca de granit, iar eu eram vânatul. Nu aveam scăpare.

– Doamnă Perrers...

Am revenit la realitate. Contele Henry era din nou cel care-mi adresa întrebările. Nu că ar fi contat. Chiar dacă nu Gaunt era cel care îmi examina mărturia, el influența desfășurarea întregului proces. Îmi era teamă că verdictul îl dădea el.

– Doamnă Perrers, vom cântări dovezile aduse în sprijinul nevinovăției dumneavoastră. Ați găsit un avocat care să vorbească despre cauzele iertării lui Lyons? Ați găsit documentele?

– Nu, domnilor. Nu am găsit.

– În cazul acesta, dovezile împotriva dumneavoastră rămân încă în picioare și sunteți considerată vinovată. Cât de blândă îi era vocea. Și cât de veninoasă!

– Am găsit pe cineva care va vorbi în numele meu, am declarat.

– Da? Neîncrederea exprimată într-un singur cuvânt era impresionantă. Mi-a înfiorat tot sufletul.

– Îl chem pe John Beverley să aducă dovezile, am spus.

– Și cine este acest om...?

– Un paznic din escorta regelui Eduard. Un servitor personal. Un om în care regele – răposatul rege – a avut încredere deplină.

– Atunci îl vom asculta.

Ușa din spatele meu se deschise. M-am rugat, m-am rugat cât de tare am putut, ca John Beverley să nu fi fugit.

– Ține-l aici orice s-ar întâmpla, îi spusesem lui Windsor în acea dimineață, și nu te mai încrunta la el. John Beverley, valetul lui Eduard,

singurul om pe care Windsor şi cu mine îl descoperisem deţinând o fărâmă de curaj şi respect pentru adevăr.

Cu sprijinul lui Windsor, reuşisem să-l aducem până la uşa spre sală. Am crezut că probabil mijloacele la care recursese îndârjitul meu soţ fuseseră unele de natură fizică: Beverley era nervos. Mă temeam că Beverley nu era de încredere. Dar ce altă şansă aveam, în afară de a-mi pune libertatea în mâinile lui? Tot ce puteam spera era să fi rămas loial aceloraşi principii. A intrat, cu părul rărit şi răvăşit ca şi când şi-ar fi frecat mâinile prin el, privirea tremurându-i în faţa comitetului. Mie mi se strânse inima.

– John Beverley, i se adresă contele Henry.

– Da, milord. Mâinile îi erau extrem de încordate, chipul nervos.

– Ai fost valetul regelui Eduard?

– Da, milord.

– Suntem aici să stabilim adevărul cu privire la graţierea lui Richard Lyons. Îţi aduci aminte de subiectul la care fac aluzie? După ştiinţa dumneavoastră, l-a convins doamna Perrers pe răposatul rege să i acorde graţierea lui Lyons?

– Din câte ştiu eu, nu, milord.

– Şi sunteţi sigur de acest lucru?

– Da, milord.

Am oftat. Beverley era un om care nu vorbea mult, cu ochii ca ai unei căprioare speriate care dăduse piept cu câinii de vânătoare. Mă rugam Domnului să folosească aceste puţine cuvinte în favoarea mea.

– Cum aşa? Cum de sunteţi atât de sigur?

– Eram în serviciul regelui în acele ultime zile, milord. Câteva urme de speranţă au început în acel moment să se înfiripe în sufletul meu. Vocea lui Beverley devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce încrederea sa creştea. Era un subiect pe care îl cunoştea. Niciodată nu am auzit să se fi pus problema unei graţieri din partea regelui sau a doamnei Perrers.

– Prin urmare nici unul dintre ei n-a vorbit despre asta.

– Nu, milord. Nici regele Eduard, nici a sa... nici doamna Perrers. Jur că regele nu a poruncit niciodată graţierea acestui bărbat.

O mărturisire periculoasă, una peste alta. Dacă graţierea nu venise din partea lui Eduard, însemna că fusese iniţiativa lui Gaunt. Astfel, Gaunt uzurpase puterea regală pe care prinţul nu avea dreptul s-o folosească.

Îmi ţineam respiraţia în timp ce tensiunea din cameră creştea. Începu o foială generală, un foşnet de mătase şi damasc. Un scârţâit de ghete pe podea. Iar fruntea lui Gaunt se întuneca din ce în ce mai tare. Dacă Beverley nu observase, însemna că era nebun. Îşi va menţine afirmaţia sau va da înapoi ca un laş? Nici intimidarea, nici recompensa în bani ale lui Windsor nu puteau contrabalansa furia nerostită a lui Gaunt.

– Juri că este adevărat? Vei accepta să fii sub jurământ în favoarea acestei afirmaţii, asumându-ţi rigorile legii? l-a întrebat contele Henry. Că această

doamnă Perrers nu a încercat niciodată să îl convingă pe răposatul rege să se ocupe de problema vreunei grațieri în cazul lui Richard Lyons.

– Păi... Da, milord.

– Ar fi, înțelegeți, periculos să jurați în favoarea unui lucru față de care aveți o îndoială cât de mică...

– Ah... Și privindu-l, ochii lui Beverley trecură repede de la contele Henry la Gaunt.

– Susțineți, domnule Beverley, că doamna Perrers *nu* a influențat în nici un fel deciziile regelui? Ați afirmat că petreceați mult timp cu răposatul rege.

– Da, milord.

– Dar nu erau momente când doamna Perrers rămânea singură cu regele fără cunoștința dumneavoastră?

– Ba da, milord.

– Iar în acele momente, credeți că ar fi fost posibil ca ea să ridice problema lui Lyons și a grațierii lui?

– Păi... E posibil, milord. Beverley înghiți în sec.

– Așa stând lucrurile – puteți declara că doamna Perrers nu a întreprins nici o acțiune în privința grațierii lui Richard Lyons?

L-am auzit înghițind din nou de groaza abisului care i se căscase înainte, o mlaștină întunecată de afirmări și negări, pe care și-o săpase singur. Văzusem și eu, dar m-am forțat să nu schițez nici un gest, și să mă uit în continuare la chipul lui Gaunt.

– Nu, milord. Cred că nu pot.

– Atunci, din punctul meu de vedere, nu o puteți susține pe doamna Perrers cu această declarație. Sau puteți?

– Nu, domnule. Conștiința nu mă lasă. Am crezut că Beverley s-a simțit ușurat, odată ce luase altcineva decizia.

– Vă mulțumesc. Vă apreciem onestitatea. Sunteți liber să plecați.

Chipul lui Gaunt era plictisitor de liniștit, mulțumit că totul se terminase cu bine. Aveam sentimentul că dacă am fi fost singuri în această sală m-ar fi judecat fără milă.

Comitetul s-a consultat în șoaptă.

John Beverley a părăsit camera fără ca măcar să se uite înspre mine, vrând să se delimiteze de orice suspiciune de complicitate între noi. Cu greu îl puteam învinovăți. Nu toți oamenii puteau să stea de partea adevărului. Nu toți oamenii erau ca Windsor, care știam că va rămâne lângă mine până la moarte. Stând în fața judecătorilor, aleși pe sprânceană de Gaunt, știam că aveam nevoie de el cum nu mai avusesem de nimeni înainte. Încă de la intervenția Philippei în viața mea mă agitasem și făcusem tot posibilul să rezist în fața torentului politicii de la curte. Mă străduisem să-mi asigur mie și copiilor mei un viitor sigur. Eram mândră de succesul meu. Acum ajunsesem într-un punct mort. Stăteam aici, neajutorată și vulnerabilă, fără prieteni.

Cu excepția lui William de Windsor.

Ciudatul sentiment de uşurare ce îmi demonstra că nu eram complet singură, orice s-ar întâmpla, era singura mea sclipire de speranţă în acel moment de spaimă.

– Doamnă Perrers! îmi atrase contele Henry atenţia.

Expresia lui Gaunt era cioplită în piatră. Contele Henry făcu un pas înainte.

– Am luat o decizie. Aceasta este judecata noastră...

Şi cât de puţin timp îi luase să submineze tot ce făcusem în întreaga mea viaţă.

– Vă găsim vinovată de obţinerea graţierii lui Richard Lyons.

Vinovată!

– Prin urmare, acest comitet, în numele lorzilor regatului Angliei, confirmă sentinţa originală emisă de Parlamentul cel Bun. Verdictul este surghiunul...

Exil...! Iarăşi! Cuvântul mă lovi cu putere.

Dar contele Henry nu terminase încă de răsucit cuţitul în rana din sufletul meu.

– ... de asemenea, cerem confiscarea tuturor terenurilor şi posesiunilor obţinute prin fraudă şi înşelăciune.

Enormitatea acestui verdict m-a şocat. Ilegalitatea faptelor mele fusese pur şi simplu presupusă, fără vreo nevoie de a prezenta vreo dovadă. Propriile mele achiziţii de pământ şi de bunuri se presupunea că au fost obţinute prin înşelăciune, şi astfel avea să mi se ia absolut totul, fie el ilegal sau nu. Se presupunea că eram vinovată, nu se dovedise că ar fi aşa. Cam la asta se rezuma corectitudinea justiţiei. Cât de mult mă urau. Dar nu le dădusem eu tot timpul apă la moară?

– Aţi înţeles care sunt deciziile noastre, doamnă Perrers?

Stăteam fără să mă mişc, conştientă că toate acele priviri erau îndreptate spre mine: unele dezaprobatoare, unele ipocrite, altele chiar curioase să vadă cum voi reacţiona. Ochii lui Gaunt străluceau triumfători şi plini de avariţie. Toate proprietăţile mele erau acum la discreţia lui. De la aliat la inamic printr-o singură propoziţie. Cu greu puteam să înţeleg cum şi de ce. Iar când am înţeles, l-am disprețuit.

– Am înţeles perfect, domnilor, am comentat eu. Sunt liberă să plec?

– Am terminat cu asta.

Am făcut o reverenţă adâncă şi am părăsit sala.

Sunt liberă să plec? întrebasem. Dar unde să mă duc?

Înainte ca mintea mea să poată înţelege ce se întâmplase, stăteam în anticameră. Judecata trecuse; nu fusesem închisă, ci surghiunită; un nor negru mă apăsa. M-am uitam orbeşte după Windsor, care mă aştepta lângă fereastră.

Cred că mă împleticeam, pentru că din trei paşi fu lângă mine şi mă prinse de braţ.

– Beverley a jucat rolul iepurelui, presupun! A zbughit-o înainte să pot să-mi înfig mâinile în gâtul lui.

Am clipit, incapabilă să gândesc sau să-mi găsesc cuvintele să explic ce se abătuse asupra mea.

– Alice?

Mi-am scuturat capul.

– Eu...Eu nu pot...dar trebuie să....

O privire atentă la expresia mea pustie fusese îndeajuns pentru el.

– Nu încerca să vorbeşti. Vino cu mine.

Nu pierdu nici un minut şi mă scoase în aerul îngheţat. Tremuram, dar vântul rece ce-mi cuprindea faţa îmi făcea bine. În curte, caii aşteptau împreună cu servitorii lui Windsor. Mi-am dat seama că se temuse de ceea ce s-a întâmplat şi luase măsuri, cu toate că mă încurajase să cred că justiţia va fi în favoarea mea.

– Mulţumesc, i-am şoptit. Cât de drag îmi era. Cât de mult ajunsesem să mă bazez pe logica sa, pe cinicul lui caracter practic.

Mi-a ridicat palma la nivelul buzelor lui şi, dându-şi seama cât este de rece, şi-a scos mănuşile şi mi le-a tras pe mâini, pentru ca apoi să îmi pună mantia lui pe umeri. Căldura era intensă, binevenită, în ciuda amorţelii degetelor.

– Eşti foarte... atent cu mine.

– Atent? Vai, Doamne! Nu te iubesc, prostuţo? S-a uitat la faţa mea îngheţată. Presupun că încă nu mă crezi. Dar nu este nici locul şi nici momentul să încerc să te conving. Doar să crezi că este adevărat şi că nu te voi părăsi. Simţi? Mi-a apăsat palma pe pieptul lui. Bate la unison cu inima ta. Este destul de poetic pentru tine? Poate că nu, dar este tot ce îţi pot oferi în această împrejurare. Sărutul său a fost ferm. Şi acum ridică-te până ce nu se răzgândesc târâtoarele astea. Te duc acasă.

– Unde este acum acest acasă?

– Oriunde eşti cu mine.

Ce loc şi moment ciudat pentru o astfel de îmbărbătare. Sub exteriorul de piatră avea o sensibilitate a cărei putere mă mişca. Avea o intuiţie pe care nu o mai întâlnisem. A ştiut exact de ce cuvinte era nevoie pentru a înlătura frica ce mă paraliza. Nu a aşteptat nici un răspuns la vorbele lui. Cuprinsă de o frică fără margini, nu îi puteam spune ce s-a întâmplat. Tremuram întruna, fapt care nu avea nici o legătură cu vântul năprasnic dinspre râu. Am luat frâiele pe care mi le-a vârât în pumnii încleştaţi şi am rămas aşa, nefiind în stare să iau o decizie banală, până când s-a aplecat de pe cal şi mi-a apucat hăţul. Cu un mormăit de nemulţumire a tras calul meu după al său, la trap.

Acest lucru m-a trezit la realitate, făcându-mă să îmi aduc calul lângă al său.

– Vor impune exilul de această dată? am întrebat, deşi ştiam răspunsul.

– Deci asta au făcut. Mă întrebam de ce erai aşa tăcută.

Nici nu am zâmbit.

– Da, chiar mai rău.

– Cine?

– Gaunt. A fost acolo. Mi-a judecat faptele. Avea figura de piatră. Tot ce își dorea era să se elibereze de asocierea lui cu mine.

– Atunci nu mai așteptăm să vedem ce va fi. A îndemnat caii la galop, escorta ținând pasul cu noi.

– Unde mergem?

– La Gaines? Ești de acord?

De ce nu? Voi fi la adăpost undeva?

– Da. La Gaines. Este locul nostru. Nu pot pune la îndoială dreptul de proprietate asupra conacului Gaines din moment ce e pe numele tău. I-am văzut privirea contrariată. Desigur, nu știa. Oh, Will! Îmi vor lua toate averile, tot pământul.

Nu a fost surprins deloc.

– Atunci te pot duce la unul dintre conacele mele, dacă preferi. Și pe tine și pe fete…

Am reflectat la propunerea lui, iar golul din stomac a dispărut. Ar fi avut grijă de mine orice s-ar fi întâmplat. Și totuși, am decis că aveam nevoie de un cadru familiar.

– Nu, du-mă la Gaines. Și Will… S-a întors. Fața îi era aprinsă și vioaie, gata să înfrunte orice pericol. Știu că mă iubești. Și eu te iubesc.

– Știu. Acum hai să mergem. Cu cât ieșim mai repede din Londra, cu atât mai bine, să n-apuce să-ți mai atârne vreo fărădelege de gât.

Nu pe capul meu puseseră lorzii ochii. Pe cel al lui Windsor. Lorzii își relansară atacul asupra lui Windsor, nu împotriva mea, învinuindu-l de ceva de o îndrăzneală și-o viclenie nemaipomenite: cea mai evidentă dintre acuzații, cea care i-ar fi fost imposibil de demontat. Windsor era acuzat că adăpostise o femeie care se afla sub pedeapsa surghiunului. Primise ordin să se prezinte la Londra în fața lorzilor.

– Cum își permit să facă așa ceva, m-am dezlănțuit eu. Cu siguranță furia poate alunga spaima. Cum îndrăznesc să-ți pună în cârcă vina mea?

– Îndrăznesc fără nici un fel de scrupule, a remarcat Windsor cu o nonșalanță uimitoare. E o decizie extrem de pragmatică a lui Gaunt sau a prințesei Joan, pentru a-ți face ție viața grea. Înfuriat, părea că nu își face griji, așa cum îmi făceam eu, recunoscându-și vina în fața oficialului care adusese citația, cu mine alături, cu mâna agățată de brațul lui.

– Nu prea pot să neg, așa-i? a remarcat el pe un ton prietenos, în timp ce îi oferea mesagerului o cană de bere înainte de a face cale întoarsă. Am împărțit un acoperiș și un pat, lucru cunoscut de oricine s-ar fi interesat de soarta noastră. Nu e un secret că suntem căsătoriți, nu-i așa, lady de Windsor? S-a înclinat în fața mea și a zâmbit calm către oficialul speriat. De când recunoaște un acuzat că e vinovat?

Nu am găsit cuvinte prin care să-mi exprim revolta.

Windsor s-a dus la Londra să-și înfrunte acuzatorii.

– Să te aștepți să mă întorc într-o lună. Dacă nu, înseamnă că sunt în Turn. Să-mi trimiți un pachet cu mâncare și vin! M-a sărutat în treacăt, cu mintea deja la ce-avea să fie. Nu-ți face griji! Și ai fi mai în siguranță dacă n-ai pleca din Gaines – altminteri o să pună mâna pe tine și-or să te vâre într-o cămașă albă, gata să te atârne de spânzurătoare. Nu vrem să se întâmple asta, da? I-am zărit sclipirea din ochi. Ce știu eu despre creșterea unor fete tinere? Au nevoie de mama lor aici. Așa că să nu pleci!

Ce sfat mai era și ăsta? Nervii îmi erau încordați la maximum. Tot ce puteam face era să stau acasă și să-mi chinui servitorii în timp ce zilele se scurgeau încet, cu toate temerile mele vechi ieșite la iveală, cu trupul rece, cu mintea înghețată de spaimă și îngrozitor de singură. După câteva săptămâni, îmi dădusem seama cât de mult îmi fusese luat, tot ce mă străduisem să obțin, toată prestanța socială pe care o avusesem era distrusă. Toată independența mea prețioasă dispăruse, fiece bucățică de pâine pe care o băgam în gură, fiece haină de pe mine depinzând de bunăvoința lui Windsor care acum se lupta pentru libertatea lui în fața lorzilor. Ce mă făceam dacă îl băgau în spatele gratiilor? Cum aveam să mai trăiesc?

Cum aș fi putut să trec peste pierderea lui?

Mintea mea era într-o permanentă frământare.

Cum se explică faptul că timpul ne face să medităm la cele mai mari temeri şi nu la cele mai luminoase speranţe? Odinioară fusesem sigură că Windsor va sta alături de mine, sigură că nu voi fi niciodată singură. Fusesem foarte sigură. Acum însă aveam îndoieli. Dacă mă înşelasem? Mă va trăda el, intimidat de Parlament? Mă va abandona şi lăsa la mila lui Joan? Oare va promite că nu mă va mai vedea niciodată, dacă i se cerea asta în schimbul propriei libertăţi?

Zilele erau nesfârşite, iar eu eram din ce în ce mai nefericită.

Slavă Domnului! Slavă Domnului! După patru săptămâni lungi, Windsor s-a întors.

– Ce-au spus? am întrebat eu, oprindu-mă lângă cal; l-am privit în faţă, fără să fac vreun efort să-mi ascund nerăbdarea care mă înnebunise din ziua în care plecase. Nici măcar nu aşteptasem să descalece şi alergasem în curte din dormitor fără un şal pe mine, desculţă, iar acum strângeam atât de tare de frâu, încât calul se sperie şi-şi trase capul. Am rămas pe loc, cu tălpile pe pietrele reci.

– Bună ziua şi ţie, doamna mea! a răspuns el, iar animalul a strănutat şi s-a tras într-o parte.

– Nu te juca aşa cu mine, Windsor...

– Nici nu-mi trece prin cap. Dacă mi-ai da voie să descalec...

M-am dat la o parte.

– Deci? A sărit pe pământ într-un nor de praf şi a început să-şi scuture tunica şi mantaua.

– Îmi spui acum? De ce mă laşi să aştept...? Aveam un nod de frică în gât şi parcă prin vene îmi curgea plumb.

Se uită scrutător la mine.

– Au renunţat la acuzaţiile împotriva mea.

Aşa, pur şi simplu?

– Nu te cred!

– Nu văd de ce nu. Ţi-am spus să nu-ţi faci griji!

– Aşa mi-ai spus. M-am strâmbat când am văzut ce sigur pe el era, aşa cum poate fusesem şi eu odată. Îmi pare aşa de bine, Will... dar tot nu-mi vine să cred...

– Mai e ceva!

Am oftat. Aşadar mai era ceva. Bineînţeles că mai era. Nodul acela, care pentru o clipă se micşorase, se întări iar în gâtul meu şi parcă tot sângele mi se scurgea în picioare.

– Spune-mi. Care sunt condiţiile pe care le-au impus...

– Membrii Parlamentului, în înţelepciunea lor, şi-au schimbat la unison părerea limitată în ce priveşte chestiunea minoră a surghiunului tău.

– S-au răzgândit...?

– Eşti liberă. Aşa cum sunt şi eu, fără să mai fiu acuzat că aş fi convieţuit de bună voie cu o femeie surghiunită.

Încă nesigură, l-am privit cu atenție, căutând o reacție pe chipul lui care să îmi confirme spusele, dar nu apăru nici una. Fața lui Windsor părea cioplită în piatră. Nici nu intrase în amănunte, nici nu se apropiase de mine să mă atingă. Era ceva între noi, ca un zid de piatră. Mai era ceva ce nu îmi spunea.

– E ceva putred aici, am spus, enervându-mă că trebuia să întreb, pentru că mă temeam de răspuns. Ce mai e?

– De unde mai știi că e ceva?

– Îmi dau seama după fața ta.

– Și eu care credeam că sunt impenetrabil!

I-am tras un pumn în braț, și nu în joacă.

– Întotdeauna trebuie plătit un preț.

M-am încruntat.

– Nu pot să-mi dau seama cum s-ar fi putut... Joan nu ar fi vrut niciodată să mi se anuleze pedeapsa! Eram sigură de asta. Așa că ce se întâmplase de lucrurile se întorseseră în favoarea mea?

– Toarnă-mi și mie o cană de bere, dragostea mea, să-mi clătesc gura de otrava înghițită cu negocierile de la curte. Windsor a aruncat hățurile rândașului care aștepta și și-a petrecut o mână pe după talia mea în stilul lui obișnuit de bun găsit. Au fost niște săptămâni lungi. Am nevoie de ceva mângâiere în sânul familiei.

M-a lăsat să aștept cât a mâncat o farfurie întreagă de tocană de vită, dar îl cunoșteam destul de bine cât să-mi țin gura închisă și nerăbdarea doar pentru mine. M-am așezat în fața lui la masă, i-am urmărit fiece mișcare, fiecare înghițitură de carne și pâine, și am așteptat.

Și-a băut toată berea.

– Mai vrei o cană? am întrebat eu cu candoare.

– Aș mai vrea...

M-am întins după urcior, l-am luat, dar nu am turnat.

– Poate o feliuță de brânză? O bucățică de berbec?

– Păi, dacă insiști...

– Și poate îți torn toată berea în cap!

A râs.

– Nu vrei să mă provoci!

– Ba tu vrei să mă provoci!

– Bine, mă opresc, a zis el cu o față serioasă. Acceptă ridicarea pedepsei așa cum ți-am zis, Alice.

– Dar nu o să-mi placă ce au cerut în schimb.

– Nu. N-o să-ți placă. Sunt niște ițe bine legate...

– Ai spus că s-au răzgândit...

Sigur nu-mi ascunde ceva foarte rău pentru mine? Nu, nu. Nu ar fi stat să mănânce fără să-mi spună. Îmi spusese că sunt liberă, că suntem amândoi liberi. Dar ce făcuse femeia aia? Cât de mult voia Joan să se răzbune?

– Pe toți sfinții, Will!

Acum nu mai avea cuțitul și pâinea în mâini, așa că mă luă pe mine de mâini.

– Nu, nu. Crezi că aș fi atât de crud? Ești liberă, Alice, așa cum ți-am spus. Nu mai există surghiunul. Nu-ți vei primi casele înapoi – doar nu te așteptai la miracole – dar nu vor mai exista și alte repercusiuni. Dar e și-o chichiță, a zis el, iar licărirea aceea de om pus pe șotii îi reveni. Ești liberă atâta vreme cât trăiești cu mine, ca soție a mea, iar eu sunt dispus să te păstrez și să mă pun chezaș pentru purtarea ta bună.

Am tras adânc aer în piept.

– Adică sunt ținută prizonieră!

– Am zis eu că așa s-ar putea să interpretezi!

– Deci trebuie să trăiesc sub cârmuirea ta.

Mi-a întins cana lui, pe care am dat-o peste cap total lipsită de maniere.

– Așa cum ar trebui să trăiască toate femeile cu soții lor. Iar Parlamentul, în înțelepciunea lui, a decis să nu se atingă de pedeapsa de surghiun, să o lase să atârne asupra capului tău, pentru că nu meriți compasiunea lor. Ca să se asigure că pe viitor te vei comporta exemplar. Își arătă dinții într-un zâmbet rece.

– Adică n-am fost grațiată.

– Nu complet, zise el și se mai înmuie. Așa că va trebui să-mi faci pe plac, ca să nu te dau afară.

– Dar nu putem trăi fără să ne certăm! i-am întors-o eu.

– Oh, ba cred că da. Și-a întins mâinile peste masă și mi-a cuprins degetele neliniștite. Nu ai încredere în mine? După toate prin câte am trecut împreună? Și credeam că-ți face plăcere să trăiești cu mine!

– Da... nu! Ba sigur că-mi place! Dar, oh, Will! Cuvintele îmi ieșeau din gură fără să le pot opri. Când am văzut că nu te mai întorci – mi-a fost teamă că m-ai putea trăda, am recunoscut eu. Am crezut că ai fost de acord să nu mă mai vezi niciodată și că o să rămân singură...

– Prostuță ce ești! Nu era deloc impresionat de lipsa mea de încredere. Deja îmi știa toate temerile ascunse. Te voi părăsi și izgoni de la ușa mea doar dacă vei fi foarte rea și nu vei pierde nici o ocazie să te cerți.

Mi-am rotit palmele ca să-l apuc de mâini, am oftat încet, și i-am răspuns în același ton sec.

– Atunci înseamnă că trebuie să fiu bună. Ar fi bine să încep chiar de acum! M-am întins din nou după urcior și i-am umplut din nou cana, apoi i-am pus și ultima întrebare. De ce au făcut-o, Will?

– Dintr-un motiv simplu, dragostea mea. Situația din Franța se deteriorează și au nevoie de oameni capabili.

Am căscat ochii la el, înțelegând implicațiile, care se căscaseră brusc la picioarele mele ca un puț fără fund.

Nu! Oh, nu!

Am simțit un fior rece pe șira spinării, care mi-a tăiat respirația. Sigur că asta urma să se întâmple. Încercasem să mă amăgesc singură? Poate că

da, agățându-mă de speranța că înstrăinarea lui de curte va fi de partea mea și îl va ține aproape de mine. Dar această schimbare bruscă din partea noului guvern era perfect justificată, dacă aș fi putut să-mi stăpânesc groaza gândind cu sânge rece. Aveau să-i găsească un post pentru că era un om capabil, iar el avea să îl accepte pentru că era, și avea să rămână întotdeauna, un om de o ambiție supremă. Avea să mă părăsească. Poate că mă iubea, dar avea să mă părăsească. Nu mă temusem întotdeauna de asta? Inima îmi bătea să-mi sară din piept și încercam să-mi găsesc cuvintele.

– Și au nevoie *de tine*, am reușit să spun eu cu calm.

– De mine, după cum spui. Cred că s-au gândit la un post anume pentru mine. Așa că mă vor păstra – ce drăguț.

– Ai negociat cu ei...

– Da. Aveau prea multe probleme care le băteau la ușă, ca să nu mai zic de regele-copil, ca să-și piardă timpul cu tine sau cu mine.

– Și Joan ce a spus? Ai văzut-o? am întrebat, încercând să-mi abat mintea de la singurul gând care mă măcina.

– În treacăt. Se strâmbă dezgustat, dar parcă și cu ceva încântare. Joan și-a ținut părerile pentru ea în prezența consilierilor tânărului rege. Măcar o dată a luat și ea decizia bună. A pus binele regatului – adică serviciile mele de expert – înaintea vendetei ei personale – adică tu, dragostea mea. Are nevoie de mine.

Windsor căscă prelung. Cum putea sta acolo, indiferent la teama care mă înghițea ca un tăvălug? Iar apoi m-a surprins, așa cum făcea adeseori, luându-mi într-ale lui.

– Chiar nu merită să-ți faci griji, să știi. Acum dacă tot ești obligată prin lege să fii o nevastă docilă, ca să nu riști să te dau pe ușă afară pentru că nu te ocupi de obligațiile de soție, vino și ajută-mă să-mi scot cizmele astea. Nu plec azi și nici mâine... Vino și stai cu mine, Alice.

Am râs. Nu, nu uita nimic. Mi-am ascuns lacrimile – aveam tot timpul să mă las pradă disperării mai târziu – și-am scos mai mult decât cizmele. Fără să șovăi.

Era bine să fie acasă.

Zilele treceau. După o săptămână încă nu aveam nici o știre de la curte. Poate că Windsor interpretase greșit semnalele și era în continuare căzut în dizgrație. Părea și acum lipsit de griji, luase în mâini frâiele chestiunilor legate de proprietate de parcă n-ar fi fost niciodată plecat de aici, iar eu începusem să sper un pic, iar anxietatea aceea enervantă pe care mă străduiam atât de mult să o ascund începu să slăbească.

– Pari extraordinar de mulțumită – pentru tine – Alice, a spus el când ieșisem împreună la o plimbare călare după o zi plină, la sfârșitul celei de-a doua săptămâni. Cum vine asta?

– N-am nici un motiv. Nu mi-aș mărturisi slăbiciunea, nu?

– Or să stabilească până la urmă o întâlnire, să ştii, a zis el grav. O să se întâmple.

Uneori mi-am dorit să nu mă cunoască mai bine decât mă cunoşteam eu. Speram în continuare ca el să se înşele.

Dar Windsor, naiba să-l ia, a avut dreptate. Cât de straniu adulmeca el toate intrigile politice. Când luna începu să crească i s-a oferit poziţia deosebită de guvernator al portului Cherbourg, proaspăt dobândit. Ochii îi străluceau de bucurie la gândul acestei noi aventuri şi mi-am dat seama că nu va refuza. Nici n-ar fi trebuit, atât de tare îi intrase în sânge şi în oase atitudinea de politician.

Iar pe mine mă aştepta singurătatea. Ore lungi în care el va fi atât de departe de mine încât... Furioasă, m-am proţăpit în faţa aia a lui rânjită.

– O să accepţi, am afirmat eu mai degrabă decât să-l fi întrebat. Chiar dacă întreaga fiinţă îmi urla să mă abţin, tot am zâmbit.

– Cred că da. Mi-a aruncat o privire nostimă peste cererea oficială, care atârna grea cu cerneala ei cu plumb şi sigiliul roşu. Dar o să-i coste ceva să pună mâna pe mine. O să-i fac să mă plătească pentru loialitatea mea.

– Cu ce să te plătească?

– Ah! Băgăcioaso!

– Spune-mi!

– Nu! Sau o să-ţi spun după ce o să fiu sigur.

Nu era prima dată când încrederea, aerul acela de superioritate enervant, mă scotea din minţi.

– Eşti tu aşa de sigur că o să găseşti momeala perfectă să prinzi Parlamentul?

– Sunt sigur. Puţini sunt la fel de pricepuţi ca mine să administreze provincii dificile sau să stoarcă bani de la o populaţie care se împotriveşte.

Următoarele zile şi le-a petrecut în salon, asistat de avocatul şi copistul lui, în spatele uşii închise pentru mine, şi cred că a ieşit de acolo doar ca să mănânce şi să doarmă. Munca era grea şi laborioasă, dacă mă luam după numărul de condeie pe care le distrusese.

Apoi, fără nici o explicaţie, s-a pregătit să plece la Londra.

– De ce nu-mi spui şi mie?

– Risc să-mi poarte ghinion. Pe lorzi trebuie să-i conving mai întâi. Era ursuz şi preocupat, cu privirea aţintită între urechile cailor. Poate că nu era chiar atât de stăpân pe el cum mă lăsa pe mine să cred, fapt care mi-a dat fiori. Apoi, dintr-odată, a rânjit. Dar n-or să aibă nici un argument împotriva ideii mele, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

Westminster. Amintirile se furişară tiptil în mintea mea, făcându-mi pielea de găină pe braţe. Cum se face că groaza se vâră din nou în sufletul tău, chiar dacă motivul apariţiei ei nu mai există. Când trebuise ca *eu* să apar în faţa lorzilor, lui Windsor nu i se permisese accesul. Voi fi obligată să aştept într-o anticameră cu paji şi servitori, în timp ce el prezintă în faţa

domniilor lor o afacere pe care ei nu o vor putea refuza? Uram acest gând și îmi uram neputința în fața acestui fapt.

Nici nu știam prea sigur de ce insistase să vin și eu.

– Eu de ce sunt aici, Will? l-am întrebat după aceea, când stăteam în aceeași anticameră de rău augur care mă făcea să mă gândesc doar la surghiun.

– Ți-e teamă? Părea surprins. Alice, dragostea mea. Crezi că te-aș fi adus aici dacă ai fi fost în pericol? Mi-a ridicat mâna și mi-a sărutat-o într-un mod foarte serios și protocolar. Ești aici ca lady de Windsor, minunata mea soție, și beneficiezi de protecția mea. Legea nu-ți poate face rău...

– Nu, nu de asta am întrebat, am recunoscut eu. Doar că nu știu sigur de ce ai nevoie de mine...

– Pentru că tu ești foarte importantă pentru mine. Crezi că ai putea să afișezi o mină de nevinovăție revoltată timp de o oră?

Am rămas cu gura căscată.

– Poate că nu. Doar să nu vorbești decât dacă ești întrebată ceva. Ține-ți privirea în pământ, așa ca o soție respectuoasă. Și fă ce-ți spun. Și uite...

Scotoci în tășcuța de piele de la cingătoare și scoase un obiect care părea din aur. Îmi luă mâna stângă și-mi petrecu inelul pe deget. Îmi era un pic cam strâmt. Nervos, de parcă ar fi fost vina mea, îl forță să intre.

– Și să faci în așa fel încât să fie văzut de toată lumea!

N-am mai apucat să întreb nimic, că Windsor m-a împins în încăpere și a trebuit să intru în acea atmosferă. Lorzii se așteptau la o sesiune ușoară, în care tot ce aveau de făcut era să confirme promovarea lui Windsor. Păreau foarte mulțumiți de ei; asta până am intrat și eu alături de Windsor, care înlătură orice obiecție, adresându-li-se pe un ton impresionant de autoritar. Mă cam pufnea râsul. Expresia de pe chipurile lor – furie – mă ungea pe suflet. Windsor nu-i dădu atenție.

– Domnilor. Vocea și prestanța lui le atrase atenția. Această lady, pe care o cunoașteți cu toții, se află aici la invitația mea. Este soția mea, domnilor. Lady de Windsor. Chestiunea o privește și pe ea, astfel încât legea îi asigură și ei anumite drepturi. Nu trebuie să stea în picioare. Vă rog să-i oferiți un scaun.

Unul dintre servitori se grăbi să aducă un scaun. Windsor mă conduse la el, ignorând valul de comentarii în șoaptă. M-am așezat. Am încercat să adopt fața aceea de nevinovăție revoltată, sângele începuse să-mi clocotească încet și am întors cercul acela de aur cu rubin pe deget. Nu s-a rotit ușor. Despre ce Dumnezeu era vorba? Spre ușurarea mea, Gaunt nu era prezent, dar nici nu cred că prezența lui ar fi contat în vreun fel pentru Windsor.

Windsor s-a înclinat înspre mine, apoi spre adunare și a început să vorbească fără nici un preambul.

– Sunt onorat de oferta domniilor voastre pentru postul de guvernator la Cherbourg, domnilor.

– Apreciem experienţa dumneavoastră, Sir William. Am remarcat cu plăcere expresia de şovăială de pe chipul contelui Henry.

Windsor se înclină din nou, impresionant de sobru în politeţea lui.

– Vă sunt recunoscător. Cu toate acestea, consider că acceptarea cinstei pe care mi-o faceţi este compromisă, şi sunt nehotărât. O chestiune minoră pe care doar domniile voastre o pot rectifica.

– Vom face tot ce ne stă în puteri…

– Este vorba despre statutul soţiei mele, domnilor.

Parcă toată lumea din încăpere îşi ţinu respiraţia în acel moment. Inclusiv eu.

– Chiar aşa, Sir? Contele Henry nu avea nici un document la îndemână care să-l ajute. Nu am zâmbit. Am rămas cu privirea în podea, cu falsă modestie.

– Vă cer, domnilor, să retrageţi şi să anulaţi orice acuzaţie care i-a fost adusă vreodată. Vocea lui Windsor răsună cu putere. Aerul era la fel de dens ca fumul.

Ce faci, Windsor? Nu vor accepta niciodată.

– Legea spune că un bărbat – sau o femeie – să fie judecaţi în chestiuni grave, precum frauda şi înalta trădare, în faţa instanţei judecătoreşti a regelui. Când soţia mea a fost citată de maiestăţile voastre, a fost judecată de către o comisie, spuse Windsor şi îşi plimbă gânditor privirea asupra chipurilor uimite. Soţia mea nu a beneficiat de un proces în faţa instanţei regale, deşi avea acest drept. Prin urmare, susţin că procesul intentat ei – deci şi verdictul de surghiun şi de confiscare a proprietăţilor – este ilegal.

– Erau vremuri de mare nesiguranţă, Sir William, a îngăimat contele Henry.

– Erau vremuri când legea trebuia respectată, milord, după cum prea bine ştim amândoi, îşi continuă Windsor atacul. Ba mai mult, soţiei mele nu i s-a permis să fie prezentă deloc pe parcursul deliberărilor privind vinovăţia sau nevinovăţia ei. I s-a cerut să iasă afară. Şi ştiu asta pentru că am fost oarecum familiarizat cu întreaga serie de evenimente care au avut loc în timpul acelor deliberări. Acest lucru nu este legal, domnilor. Să continui? Pentru că regret că a mai existat încă o nepotrivire uriaşă între conduita dumneavoastră şi legea care domneşte în acest regat.

– Ah…! Nu ştiu ce…

– Soţiei mele, domnilor, nu i s-a acordat o perioadă suficientă pentru a-şi găsi martori şi susţine cazul.

– Dar, Sir William…

Oh, ce îi mai făcea să le crape obrazul de ruşine. Oh, cât de tare jubilam!

– O după-amiază şi o noapte, domnilor. Şi ştiu asta pentru că am ajutat-o pe soţia mea să-i caute pe cei care ar fi putut să-i ia partea. Nu a fost suficient. *Nu* a fost legal.

Nici un răspuns. Contele Henry studia modelul podelei de lemn.

– Iar în încheiere, domnilor, soția mea a fost judecată ca și *femme sole*, femeie singură, sub numele ei de fată. Câtă prestanță avea în fața adunăturii de lorzi! Nu vorbea tare, dar cu toate acestea aveam senzația că vocea lui răsuna cu putere. Bubuiturile din inima și urechile mele acopereau însă totul.

– Aceste lucruri nu trebuiau să aibă loc, domnilor, după cum prea bine știți. Ați hotărât să profitați de o femeie singură. Dar Alice de Windsor este soția mea, și prin urmare nu este lipsită de protecție. Conform legii, proprietățile ei sunt ale mele. Indiferent de procesul intentat ei, Parlamentul nu avea nici un drept să-i confișteze această avere de vreme ce, ca să mă exprim cât mai simplu, această avere nu mai era a ei ca să-i fie confiscată. Parcă și simțeam disprețul din acuzația lui. Proprietățile sunt ale mele, domnilor, și solicit să mi le returnați. Imediat. La fel cum cer amnistia pentru un proces de judecată împotriva lui Lady de Windsor, care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată.

Oh, ce lovitură de maestru. Dar oare aveau să-și plece capetele în fața unei asemenea erudiții? Am văzut cum mâinile lui Windsor s-au încleștat imperceptibil pe pălăria pe care o ținea.

– Dacă îmi veți lua argumentele în considerare, domnilor, și o veți repune în drepturi pe soția mea, atunci mă voi gândi la postul pe care mi l-ați oferit. În caz contrar...

Pauza se lungi. Windsor nu făcu nici un efort să o scurteze. În aer plutea suspansul.

Ni s-a cerut să așteptăm în timp ce deliberează. Eu am început să mă agit și să-mi fac griji, iar Windsor a stat locului și contemplând în tăcere o scenă îndepărtată, cu spatele lipit de zid și cu picioarele încrucișate. Doar când am fost chemați din nou m-a luat de mână și mi-a strâns-o cu putere.

Apoi m-a condus înăuntru.

Nu ne-am așezat nici unul. Concluzia ne-a fost comunicată imediat. Lorzii, lași cum erau, dar de o demnitate grotescă, au amânat luarea oricărei decizii în ce privea călcarea în picioare a detaliilor legale în cazul meu până la următoarea întrunire a Parlamentului. Un exemplu clarificator despre cum se poate evita o problemă. Am simțit din nou că mă descurajez.

Am pierdut, Will. E o cauză pierdută – nu vor recunoaște că sunt nevinovată. Te admir pentru ce ai făcut. Te iubesc pentru ce ai făcut. N-ar fi trebuit însă să-ți asumi niciodată această responsabilitate. Ai pierdut șansa de a fi promovat... Oh, Will! De ce ai riscat?

– Dar îmi admiteți ca valide argumentele, a insistat Windsor, fără să bănuiască presimțirile mele dezastruoase.

– Credem că noul Parlament va lua în considerare forța acestor argumente, Sir William, zise lordul Henry cu voce monotonă.

– Excelent. Apoi voi *lua în considerare* postul de guvernator la Cherbourg.

– Ah – sperăm că veți face mai mult decât să-l luați în considerare, Sir William...

– Acest fapt, domnule conte Henry, depinde...

Se înțeleseseră foarte bine.

Audiența luase sfârșit.

Windsor îmi spulberă toate îndoielile.

– O s-o rezolv. Și vei fi iertată.

– Or să lase pedeapsa de surghiunire să atârne deasupra mea până în ziua în care-mi voi da duhul...

– Nu or s-o lase.

– Și toate casele mele sunt pierdute pe vecie și-l bănuiesc pe Gaunt că și-a vârât nasul!

– Voi ajunge guvernator în Cherbourg înainte de sfârșitul lunii. Măcar o dată, Alice, acceptă că te înșeli!

– Nu vrei ăsta înapoi? am întrebat eu îmbufnată, dorindu-mi să nu mai fie atât de încântat de viitor; încercasem întruna să-mi scot inelul de pe deget, fără să reușesc. Acum nu mai trebuie să-l țin pe deget! Dar nici nu pot să-l scot! Poate va trebui să-ți folosești sabia...

– Păstrează-l! Se uită amuzat la mine în timp ce mă chinuiam să-l scot, dar la un moment dat mă opri. Ți-ai jucat nemaipomenit rolul de nevastă. Iar în afară de asta, zise el și-mi sărută palma, trebuia să ți-l fi dat de acum câțiva ani. Nu are mare valoare. A fost al mamei mele. Nu cred că te-ar fi plăcut, dar totuși...

– Nu-s suficient de bună pentru tine, bănuiesc! am bombănit eu ca să-mi ascund bucuria. Inelul avea o valoare inestimabilă pentru mine.

– Nu. Te-ar fi catalogat din prima ca pe o femeie ușoară, zise el și văzu cât de repede m-am încruntat. Nu te îngrijora! Nici despre mine n-avea o părere prea bună...

Chiar nu putea fi serios niciodată! Am început să scot flăcări pe nas de enervare. Windsor m-a sărutat până m-am oprit. Și bineînțeles că avea dreptate.

– Chiar o să renunți la avansarea în grad? l-am întrebat eu. În cazul în care nu-ți acceptă condițiile?

Cine putea ști ce ar fi putut hotărî un om atât de enigmatic și complex?

Chipul îi împietri.

– Nu se știe. Și nici tu nu o să afli.

Windsor a plecat la Cherbourg. Arăta într-adevăr ca un guvernator puternic cu toate armele lui lustruite, calul acoperit cu un valtrap strălucitor, cu tunică și cizme noi care să-i sublinieze importanța funcției. Cherbourg, port și oraș fortificat, fusese obținut de Anglia, în niște condiții excelente, de la Charles de Navarre, iar acum promitea să asigure un post profitabil și prestigios pentru noul său oficial. M-am uitat după căruțele și animalele de povară cum dispăreau încet la orizont, gândindu-mă că îi va face plăcere provocarea de a aduce orașul sub stăpânirea fermă a Angliei și că va crește veniturile de pe urma negustorilor de acolo. În ultimele zile radiase de energie. Viața lui fusese anostă de când își încheiase șederea în Irlanda. Windsor era făcut pentru izolarea la țară tot atât de puțin ca și mine.

Iar în ce privește convietuirea domestică fericită, traiul senin în cuibușorul nostru înconjurat de dragoste?

Niciodată. Dragostea era reală. Îmi vindecase inima. Amândoi aveam însă firi prea independente pentru a ne putea baza în totalitate pe celălalt.

– Vino cu mine! mă chemase el, chiar și în ceasul al doisprezecelea, când caii tropăiau nervoși. Împachetează-ți lucrurile și hai la Cherbourg.

Privirea lui, tonul lui imperativ mă impulsionau să-i dau ascultare. Mă ținea strâns de talie. Dar...

– Și ce să fac acolo? Să stau în salon și să cos șervete pentru altar în timp ce tu te joci de-a bărbatul important?

– Ai putea să-i distrezi pe negustori și pe soțiile lor, să-i seduci să-și verse aurul în vistieria engleză.

Am ridicat din sprâncene.

– Ai putea să cumperi proprietăți în și prin preajma Cherbourgului.

Am clătinat din cap.

– Ai putea să te îmbraci în mătase și smaralde și să te joci de-a Lady de Windsor după placul inimii tale.

– Am fost deja îmbrăcată în mătăsuri și smaralde. Într-o altă viață.

– Alte femei s-ar declara mulțumite. Era nerăbdător și și-a lipit cu putere buzele de tâmpla mea, de gura mea, aproape să mă convingă.

– Eu nu sunt ca alte femei.

– Nu, nu ești. Zâmbetul lui era puțin amar. Și te iubesc pentru asta. Atunci rămâi și ai grijă de proprietăți în locul meu. M-a mai sărutat o dată, apoi a luat-o pe Jane și a ridicat-o deasupra capului. Să ai grijă de mama ta în locul meu. Să n-o lași să devină prea bătăioasă dacă poziția ei de stăpână a casei va fi sabotată.

Jane a râs și a început să se foiască, neînțelegând nimic. Joanne apăru în spatele meu și se agăță sfioasă de fustele mele. Era și Braveheart cu ea.

– Adio, Alice.

– Adio, Will. Să ai grijă.

Iar apoi a plecat.

Am plâns. Retrasă în camera mea. Ascunsă în şopron, unde nu mă putea auzi nimeni cum îmi jelesc nenorocirea. Cum puteam să vărs atât de multe lacrimi pentru un bărbat nerecunoscător? Îmi era dor de el. Oh, ce dor îmi era de el. Ar fi trebuit să pleci cu el, asta îmi spuneam întruna în timp ce plângeam de mama focului. E doar vina ta – nu te împiedica nimic să trăieşti dincolo de Canal. Eram încă surghiunită şi legea putea fi pusă în aplicare imediat – noul Parlament nu se întrunise ca să discute reevaluarea cazului meu – dar Windsor era sigur că va fi anulat, iar câtă vreme trăiam sub acoperişul lui nu mi se putea întâmpla nimic. Şi ce dacă n-aş avea mai nimic de făcut decât să am grijă de gospodărie şi să cos şi să bârfesc cu soţiile negustorilor? Aş fi cu Windsor.

A plecat! M-a părăsit! Cum pot să trăiesc fără el? Cine mă va alina? Ce mă fac dacă o să mă uite...?

– Sfântă Fecioară! Ce scuză mizerabilă pentru aşa o femeie raţională! am mârâit eu.

Dacă într-o zi n-o să-mi mai aduc aminte de chipul lui?

Ai supravieţuit foarte bine în lipsa lui când era în Irlanda. Termină cu smiorcăiala!

Prin urmare m-am aplecat asupra muncii, o îndeletnicire care necesită timp. Luasem o hotărâre. Oricât de tare mi-ar fi plăcut să fiu cu Windsor, viaţa ca nevastă de guvernator în Cherbourg nu mă atrăgea deloc, iar mirajul proprietăţilor mele asediate, care rămăseseră confiscate, era puternică. Aşa că am rămas la Gaines cu cele două fete în creştere şi cu Braveheart – căreia deja îi albiseră mustăţile, dar tot ar fi alergat oricând după iepuri prin livadă – şi îi trimiteam lui Windsor scrisori lungi prin care îl ţineam la curent. Iar uneori, când avea timp, îmi scria şi el.

După care, invariabil, plângeam din nou.

Vizitele lui erau ca nişte împăcări dulci, dar din păcate erau rare.

– Alice! Vino să-ţi întâmpini domnul şi stăpânul.

– Nu văd nici un domn şi nici un stăpân. M-am uitat chiorâş la el, cam cum mă uitasem şi prima dată când ne-am întâlnit, de data aceasta din poziţia avantajoasă dată de faptul că eram călare. Inima îmi bătea atât de tare că aş fi putut să mă prăvălesc direct la picioarele lui. Te cunosc de undeva?

Hohotul lui de râs îmi topi orice urmă de mânie.

Venisem înapoi acasă la Gaines după ce rezolvasem o dispută teritorială între doi dintre chiriaşii recalcitranţi ai lui Windsor şi găsisem acelaşi haos. Peste toate acestea, în mijloc, înconjurat de cai şi bagaje, era Windsor, care acum se îndrepta spre mine. Faţa îi era luminată de acelaşi zâmbet posomorât care îmi stârnise curiozitatea cu atât de mult timp în urmă la curtea lui Eduard.

– Aud că ai purtat o bătălie grea în numele meu și împotriva chiriașilor mei, zise el și-și întinse brațele să mă ajute să cobor de pe cal. Dragostea mea, draga mea, războinica mea imposibilă.

Fără să-mi pese că se afla cineva în jur, m-am aruncat în brațele lui. S-a întors, mă ținea strâns, buzele îi erau calde și încântător de familiare. Tot golul acela enervant din pieptul meu s-a evaporat în secunda în care m-a strâns în brațe. M-a strâns ca și cum nu avea să-mi mai dea niciodată drumul, chiar dacă știam că va veni din nou clipa aceea.

– Cât timp, Will? Doar asta conta. M-am agățat de el și mi-am apăsat cu putere fruntea de umărul lui.

– Pot sta cel puțin câteva săptămâni. Cherbourg e sub control. Mi-a dat drumul și și-a băgat mâna într-o desagă. Să începem cu începutul. Asta-i pentru tine.

Mi-am dat seama că zâmbeam prosteşte. Îmi părea bine să îl văd. Nu-mi păsa prea tare ce cadou îmi adusese – o bijuterie, o pereche de mănuși, probabil ceva suficient de mic să încapă într-un spațiu restrâns. Dar nu era nimic de genul acesta. Făcu un gest teatral din mână și scoase o scrisoare, pe care mi-o întinse cu o plecăciune curtenitoare.

– Această scrisoare vă aparține, Lady de Windsor. O biată bucată de pergament, una plimbată pe drumuri – dar de o valoare incomensurabilă.

A rămas serios cât am desfăcut pergamentul și l-am netezit. M-am uitat la chipul lui rigid, apoi din nou la documentul cu sigiliul roșu.

– Ai reușit, Will! am icnit eu. Ai reușit în cele din urmă!

Și iată ceva care-mi depășea toate așteptările. Surghiunul meu fusese revocat. Mi se acorda și iertarea pentru că încălcasem ordinul Parlamentului.

– Ai avut vreo îndoială? m-a întrebat Windsor, cu un zâmbet ca o rază de soare care mi-a străpuns inima.

– Da. Oh, da. Am avut îndoieli, am răspuns, zăpăcită de bucurie.

– Eu nu, mi-a replicat el cu aroganța cu care mă obișnuisem. Sunt prea valoros ca să mi se pună careva contra. Știau că aș putea oricând să-mi revoc decizia și să-i las baltă până-și găsesc un nou guvernator. Acum să nu plângi peste document! Mi-a luat pergamentul din mână și l-a băgat la brâu. E prea valoros ca să fie pătat de niște lacrimi care nu-și au rostul! Tu ai pierdut scrisoarea originală de la Gaunt – pe asta n-o mai pierdem.

Mi-am acoperit fața cu palmele, ușurată din cale afară, fără să-mi pot stăpâni lacrimile. Windsor m-a apucat cu delicatețe de încheieturi și mi-a tras mâinile în jos.

– Acum ți-e sufletul ăla neliniștit un pic mai mulțumit?

– Un pic, am spus și am râs încet. Mulțumesc, Will.

– Și asta nu-i tot. A tăcut, așteptând să fiu atentă la el. Ți-ai primit și proprietățile înapoi, care proprietăți sunt recunoscute legal ca fiind ale tale.

– Pe toate? Asta chiar nu puteam crede.

A clătinat din cap.

– Nu pe cele dăruite de Eduard. Asta n-or să facă niciodată. Dar toate proprietăţile pe care le-ai achiziţionat legal tu sau prin Greseley – toate vor fi recuperate.

– E suficient... Nici nu mai aveam cuvinte. E minunat! O să primesc Pallenswick înapoi...

– Dar nu sunt chiar ale tale... a zis el în timp ce mă conducea în casă.

M-am oprit.

– Poftim?

– Îmi vor fi înapoiate *mie* – în calitate de soţ al tău. Când mi-a văzut expresia a izbucnit în râs de s-au speriat şi porumbeii de pe acoperişul grajdului, care şi-au luat zborul într-un nor alb de aripi.

– Să se ducă la dracu! Nu-s de acord...

– Crezi că mi-am închipuit că vei fi de acord?

– Dar eu...

– Mai mult de atât nu vei obţine, Alice. Ştii cum funcţionează legea. Bunurile tale sunt ale mele. Dar eu sunt un soţ foarte generos. Era din nou serios şi mă ţinea cu fermitate de palme ca să prevină orice încercare de protest din partea mea. Îmi citea încă focul din priviri. Îţi acord toate drepturile asupra moşiilor. Iar banii aduşi de pe urma lor sunt ai tăi şi îi poţi folosi cum vrei pentru tine şi pentru copiii tăi.

– Câtă generozitate!

– În exces chiar! Nici acum nu eşti mulţumită, Alice?

Am oftat cât să-mi pot pune gândurile în ordine. Nu mă gândisem niciodată că ar fi posibil ca inima şi sufletul meu să fie mulţumite. Nu-mi stătea în fire. Nu fusesem eu întotdeauna neliniştită, nu încercasem tot timpul să ating imposibilul, să-mi fac o viaţă sigură pentru mine, pentru copiii mei? Nu-mi acceptasem niciodată poziţia în viaţă. Ca domnişoară în suita Philippei nu fusesem împlinită, iar nevoia mea de pământ devenise, după părerea unora, o obsesie. Aş putea spune că mă luptasem să supravieţuiesc într-o lume în care puteai fi blamat şi distrus la fel de repede pe cât puteai construi şi agonisi. Trăisem atât urcuşurile, cât şi coborâşurile, şi, privind în urmă, nu regretam nimic.

Am mijit ochii în direcţia soarelui şi m-am uitat spre casa mea. Nu se compara cu palatul regal, dar avea pereţi trainici şi un teren mănos. Avusesem mai mult decât un titlu, nu-i aşa? Deţinusem puterea absolută. Acum, în faţa ochilor mei, era realitatea amară şi trebuia să fiu foarte sinceră cu mine să recunosc că nu aveam să mai am niciodată puterea la îndemână. M-am resemnat cu o ridicare de umeri, chiar dacă acum ştiam că pământul meu exista doar pe numele soţului meu. Femeia, indiferent cât i-ar plăcea să nege acest fapt, depinde de bărbat, iar dacă ar fi să mă hotărăsc să depind de vreun bărbat, atunci l-aş alege pe William de Windsor.

Stătea acolo, cu soarele care-i albea părul de la tâmple, umplând curtea cu prezenţa lui, cu zâmbetul acela fermecător care mă însoţea chiar şi în lipsa lui. Cine ar crezut că infamul Windsor ar avea un zâmbet fermecător?

Îl avea pentru mine. Fără veste, toată dorința mea arzătoare pentru lucruri materiale a dispărut. Cel puțin în acea zi.

– Ei bine? a întrebat el, gesticulând spre zidurile încălzite de soare. Mai mult de atât n-am ce să fac pentru tine, nerecunoscătoare ce ești.

– Știu. Și sunt foarte recunoscătoare, am răspuns eu. L-am luat de braț și am intrat împreună în casă. Am zâmbit. Sunt mulțumită.

Cuprins

Prolog 7
Capitolul 1 9
Capitolul 2 15
Capitolul 3 37
Capitolul 4 48
Capitolul 5 78
Capitolul 6 99
Capitolul 7 121
Capitolul 8 144
Capitolul 9 166
Capitolul 10 191
Capitolul 11 220
Capitolul 12 240
Capitolul 13 259
Capitolul 14 284
Capitolul 15 299
Capitolul 16 316
Capitolul 17 348
Epilog 359

În colecția Iubiri și destine
au apărut:

Jean Plaidy
Lucrezia Borgia. Păcate din iubire
Jean Plaidy
Maria Tudor. Povara frumuseții
Michelle Moran
Maria-Luiza. Adevărata dragoste a lui Napoleon
Michelle Moran
Nefertiti. Regina Nilului
C.W. Gortner
Caterina de Medici. Regina nopții sângeroase
Daisy Goodwin
Sisi. Împărăteasa nefericită
C.W. Gortner
Isabela de Castilia. Legământul iubirii
Jean Plaidy
Anne de York. Iubirea pierdută
Sandra Gulland
Iubirea secretă a Regelui Soare

vor apărea:

Dora Levi Mossanen
Curtezane. Magia dragostei
Dora Levi Mossanen
O dragoste tragică. Destinul ultimului Romanov
Brandy Purdy
Anne Boleyn. Iubirile lui Henric al VIII-lea
Michelle Moran
Cleopatra. Moștenirea iubirii

IUBIRI ȘI DESTINE

Viețile celor mai faimoase femei din istorie, cu iubirile, visurile și pasiunile lor

Născută în 1348, anul ciumei, Alice Perrers este abandonată la naștere și crescută într-o mănăstire. Convinsă că o așteaptă un destin măreț, Alice refuză să se călugărească, iar soarta îi surâde. Regina Philippa, soția lui Eduard al III-lea, o cunoaște pe tânăra fată în timpul unei vizite la mănăstire și o aduce la curte, pentru a-i deveni domnișoară de companie, dar și cu un alt scop, ascuns. Îndrăgostită de soțul ei, dar grav bolnavă, Philippa o alege pe Alice pentru rolul de concubină a regelui. Confidentă a reginei și, în același timp, amantă a regelui, Alice este chinuită de remușcări, dar și încântată de noua ei poziție, care-i asigură putere și bogăție. După moartea reginei, Alice devine stăpâna palatului regal, dar numărul dușmanilor ei crește. Cine îi va sta alături când va fi acuzată de trădare?

Anne O'Brien a predat istoria în Yorkshire înainte de a se dedica adevăratei sale pasiuni – scrisul. Romanele sale istorice au ca fundal preferat Anglia medievală. Printre cele mai apreciate se numără *Virgin Widow*, *The Forbidden Queen*, *The Scandalous Duchess*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-037-2
9 786067 410372
Alma